

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

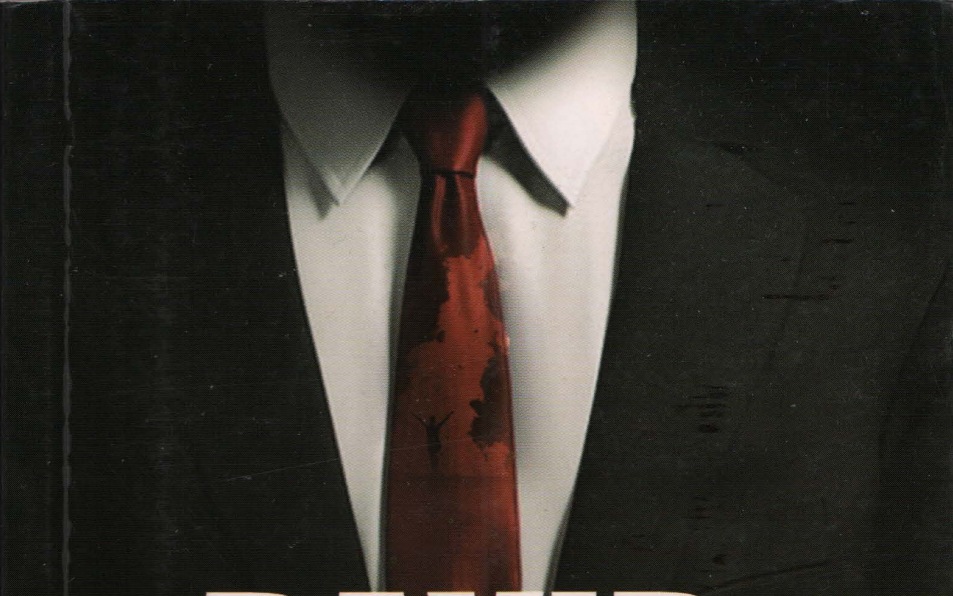
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DAVID BALDACCİ

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ÖRTÜLÜ GÜNAHLAR

“David Baldacci’nin romanları
kesişen olayların bir yapbozu
gibidir, bu açıdan polisiye
yazarlar arasında önemli bir yer
edinmiştir. *Örtülü Günahlar* da
yazarın diğer romanları gibi
bunun bir ispatıdır.”

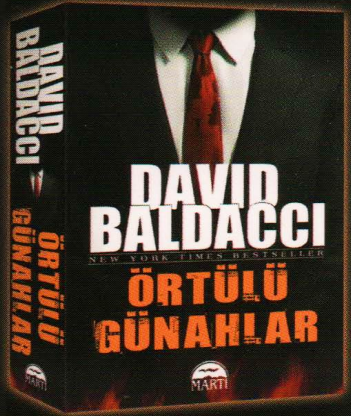
Washington Times

“Baldacci heyecanı, korkuyu ve
gerilimi olağanüstü bir ustalıkla
harmanlayarak muhteşem bir iş
çıkarmış. Bu kitap başından
sonuna kadar okurunu şaşkına
çeviriyor.”

Publishers Weekly

“Roman merak uyandıran bir
girişle başlayıp heyecanlı bir
şekilde ilerliyor. Çoksatan
yazardan harika bir gerilim
romanı daha.”

Oklahoman

DAVID BALDACCİ

ÖRTÜLÜ GÜNAHLAR

DAVID BALDACCİ

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ÖRTÜLÜ GÜNAHLAR

Çeviren: Özlem Gültekin

Örtülü Günahlar

David Baldacci

1. Baskı: Mayıs 2013
ISBN: 978-605-348-121-8
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©DAVID BALDACCİ

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Ajansı aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanyi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal adı	: First Family
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Özlem Gültekin
Editör	: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi	: Nuri Cumhur Özkaya
Redaksiyon	: Meknuze Özgüle Kırant
Son Okuma	: Gamze Büyükkaya
Kapak	: Yasin Öksüz

DAVID BALDACCİ

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ÖRTÜLÜ GÜNAHLAR

Çeviren: Özlem Gültekin

Anneme ve kardeşlerime sevgilerimle...

GİRİŞ

Her şey sıradan bir doğum günü partisiyle başladı. Kutlama için arkadaşlar ve aile bireyleri bir araya geldi. Balonlar, pasta, oyunlar ve hediyeler vardı.

Ama bu parti sıradanlığın çok ötesindeydi. Camp David’de, başkanlık misafirhanesinde yapıliyordu ve büyük cesaret isteyen bir çocuk kaçırmayla sonlandı. Anında ulusal güvenlik kâbusuna dönüşen bir kaçırma vakası...

Sean King ve Michelle Maxwell bu işe bulaşmaya pek istekli değillerdi. Özel dedektifliğe başlayan eski birer Gizli Servis görevlisi olarak, bunu istemeleri için hiçbir sebepleri de yoktu. FBI onların bu işe bulaşmalarını istemiyordu. Ama Sean King yıllar önce mevcut başkanın karısının eşini ve ardından da o dönemlerin senatörünü siyasi bir felaketten kurtarmıştı. Dolayısıyla Sean, başkanın eşinin güvendiği tek kişiydi. Sean ve Michelle’e kaçırılan çocuğu kurtarmak için yapılacak umutsuz araştırmaya girmeleri yönünde baskı yaptı.

Michelle kendini ve Sean’ı mümkün olan her açıdan zorlayan güçlere ve zalimlere karşı savaş verirken, bir anda ikisi birden mutlak sınıra sürüklendiler. Masum bir kurbanı kurtarma yarışında, arkadaş ve düşman arasındaki sınırı belirlemek zorundaydılar... Yoksa savunmak imkânsızlaşacaktı.

ÖNSÖZ

Adımları telaşsızdı. Bir sol ve iki blok ötede hafif bir sağ yaparak sokaktan aşağı ilerledi. İlk kavşakta durakladı, diğerinde biraz daha fazla oyalandı. Aslına bakılırsa bunu sırf alışkanlıktan yapmıştı. Kafasının içindeki radar tehlike işareti vermemişti, adımları hızlandı. Saat geç olsa da etrafta insanlar vardı ama hiçbirini onu görmedi. Bir meltem gibi akıp geçiyor, hissediliyor ama görülüyordu.

Üç katlı bina orada, her zamanki yerindeydi; solundaki gökdelenle sağındaki beton kabuk arasına sıkışmış kalmıştı. Tabii ki güvenlik vardı, ama bu basit bir güvenlikti, en iyisi değil. Yevmiyeli bir işçiyi birkaç dakikalığına yavaşlatacak, bir profesyoneli ise neredeyse hiç durdurmayacak karakteristik bir paketeydi.

İçeriye ön kapıdan girmektense, kendine binanın arka cephesindeki bir pencereyi seçti. Bu giriş noktaları hemen hiçbir zaman kontrol edilmezdi. Döner mandalı açtı, pencereye tırmanarak kıvrıla kıvrıla içeri girdi. Hareket dedektörü büyük bir kolaylıkla devre dışı bırakılmıştı; bunu yaparken homurdanıyordu. Gergin bir homurtuydu. Ona, uğruna buraya geldiği şeye yaklaşıyordu.

Bu durum kadını korkuttu. Ama bunu asla itiraf etmeyecekti.

Dosya dolabı kilitliydi. Gülümsedi.

Burada gerçekten de çok çaba harcamama sebep oluyorsun, Horatio.

Beş saniye sonra çekmece kayarak açıldı. Parmakları dosya askılarının üzerinde kaydı. Alfabetik sıradaydı. Eli dosya yığınının ortasında durdu; onun olacağını kesinlikle düşünmediği bir şeydi bu. Parmakları taramayı bıraktı ve dosyanın etrafına kapandı. Bu, kalın bir dosyaydı; öyle olacağından bir an olsun şüphelenmemiştii zaten. Durumu on sayfayla açıklanabilecek bir deli değildi. Onun yüzünden çok kişinin ayağı kaymıştı. Dosyayı çekip aldı ve çalışma masasındaki fotokopi makinesine baktı.

Tamam, işte başlıyoruz.

Horatio Barnes onun psikiyatristi, akıl rehberiydi. Yakın zaman önce onu bir akıl hastanesine girmeye ikna etmişti. İsteğe bağlı inkarserasyonun* çözdüğü tek gizem, onun sorunlarıyla kesinlikle ilgisi olmayan bir şeydi. Sonra, Horatio onu herhangi bir başka psikiyatristin de yapacağı gibi hipnotize ederek çocukluğuna geri götürmüştü. Görünüşe bakılırsa seans birçok şeyi ortaya çıkarmıştı. Tek sorun, Horatio'nun ona öğrendiği bilgileri aktarmaya karar vermiş olmasıydı. Şimdi, bu küçük kusuru düzeltmek için buradaydı.

Sayfaları fotokopi makinesine yerleştirip düğmeye bastı. Hayatındaki olaylar makinenin kalbinden teker teker akıp geçti. Her bir yeni sayfa makineye alınırken kalp atışları da bir o kadar hızlanır gibi oldu.

Orijinal dosyayı tekrar çekmeceye yerleştirdi, aldığı kopyaların etrafına bir lastik bant geçirdi ve bunu iki eli arasına aldı. Sa-

* *Hapsedilme, sıkışma, boğulma, bir organ veya organ parçasının belli bir bölgede hapsedilmesi veya sıkışması. (e.n.)*

dece birkaç kilo olmasına rağmen, kâğıtların ağırlığı onu yerin dibine çekebilecek kadar tehlikeliydi. Aynı yolu takip ederek dışarı çıktı, çizmeleri asfaltı öperken bir tıkırtı sesi çıkardı. Aracına büyük bir sükûnet içerisinde ilerledi, yine gözle görülmez bir esinti gibiydi. Gece hayatı çevresinde devam ediyordu, hiç kimse onu görmedi.

Sürücü koltuğuna tırmandı, motoru çalıştırdı. Gitmeye hazır-
dı. Elleri direksiyonun üzerinde kımıldandı. Aracı sürmek istedi, sekiz silindirli motoru bilmediği bir yere uzanan yeni bir yolda hızla kullanmaktan hep hoşlanmıştı. Ama bu kez ön pencereden dışarı bakarken canı yeni bir şeyler yapmak istemedi, umutsuzca her şeyin eskisi gibi olmasını istedi.

Dosyaya göz attı; ilk sayfadaki ismi gördü.

Michelle Maxwell.

Bir an için bu isim ona kendisininmiş gibi gelmedi. Bu sayfalarda başka birinin hayatı, sırları, çektiği acılar vardı. Yaşadıkları. Korkunç bir kelime. Ama bu onun kulağına çok masum geldi. Yaşadıkları. Herkesin yaşadığı bir şeyler vardı. Yine de bu on bir harf her zaman onu betimliyor, sanki onu analiz edip hiç kimsenin anlamayı başaramadığı basit bir formüle indirgiyor gibiydi.

Araç zaten karbondioksit boğulmuş haldeki havaya biraz daha katkıda bulunarak hareketlendi. Ön cama birkaç yağmur damlası çarptı. İnsanların yaklaşan sağanak yağmuru hissederek adımlarını hızlandırmaya başladıklarını görebiliyordu. Bir dakika sonra, yağmur bastırdı. Rüzgârın, sürdüğü güçlü aracı örselemeye başladığını hissetti. Bir şimşek mızrağını uzun bir gök gürültüsü takip etti. Fırtınanın yoğunluğu kısa süreceğinin işaretiydi. Böylesine bir şiddet uzun bir süre devam edemezdi; kısa zamanda çok fazla enerji tüketiyordu.

Kendine engel olamadı. Motoru durdurdu, sayfaları eline aldı, lastik bandı kopartırcasına çıkardı ve okumaya başladı. İlk başta genel bilgiler vardı: doğum tarihi, cinsiyet, eğitim ve iş... Sayfayı çevirdi. Bir sayfa daha. Bu noktaya kadar bilmediği hiçbir şeyle karşılaşmamıştı, bu durum yazılanların tamamen kendisiyle ilgili olduğu düşünülürse hiç de şaşırtıcı değildi.

Daktiloyla kaleme alınmış notların beşinci sayfasında, elleri titremeye başladı. Başlık *Çocukluk Yılları – Tennessee*’ydi. Bir kez, ardından bir kez daha yutkundu ama bu, kuruluğu çözümlemesi için yeterli olmadı. Öksürdü ama bu, durumu daha da kötüleştirdi. Salya dalgaları, tıpkı kendisi açısından gün geçtikçe daha az anlam ifade eden Olimpik gümüş madalya almak uğruna suda neredeyse canını kaybedeceği o gün olduğu gibi, ağzında sertleşti.

Bir şişe enerji içeceği kapıp bunu kafasına dikti, bir kısmı koltuğa ve sayfaların üzerine dökülmüştü. Lanet okudu, kâğıdı silerek kurutmaya çalıştı. Bu sırada sayfa ortadan ikiye yırtıldı. Bu durum gözlerinin yaşarmasına yol açtı, bunun sebebinin ne olduğundan emin değildi. Görmekte herhangi bir sorunu olmasa da, yırtık kâğıdı yüzüne doğru iyice yaklaştırdı. Mükemmel, ama yine de yazılanları okuyamıyordu. Camdan dışarı baktı, orada da hiçbir şey göremedi, yağmur o kadar çok yağıyordu ki... Artık sokaklar bomboştu, insanlar neredeyse yere paralel yağın yağmurun ilk damlalarıyla birlikte etrafa dağılmışlardı.

Tekrar sayfalara yoğunlaştı ama orada da hiçbir şey yoktu. Kelimeler tabii ki oradaydı, gelgelelim, o bunları göremiyordu.

“Bunu başarabilirsin, Michelle. Bunu yapabilirsin.” Sarf ettiği kelimeler dudakları arasından alçak sesle dökülmüştü, kulağa zoraki ve anlamsız geliyordu.

Tekrar odaklandı.

“Çocukluk yılları, Tennessee,” diye başladı. Tekrar altı yaşındaydı, annesi ve babasıyla birlikte Tennessee’de yaşıyordu. Babası üst düzey bir polis memuruydu. Annesi, pekâlâ, annesi, annesiydi. Dört abisi çoktan büyüüp evden ayrılmışlardı. Evde onlarla birlikte sadece küçük Michelle kalmıştı.

Artık bir sorun yaşamıyordu. Kelimeler netti, bu şahsi geçmişin detaylarında gezinirken hatıraları da açıklığa kavuşuyordu. Sayfayı çevirip gözleri tepedeki tarihe takıldığında, kendini sanki dışarıdaki şimşek gelmiş ve onu bulmuş gibi hissetti. Şimşek onu delip geçerken bir milyar voltluk bir acı, görülebilecek, hissedilebilecek bir elem çılgılığı hissetti.

Pencereden dışarı baktı, nedenini bilmiyordu. Sokaklar hâlâ boştu; yağmur o kadar hızlı yağıyordu ki damlalar sanki birbirleriyle bağlantılıymış gibi görünüyor, tıpkı milyonlarca boncuk dizinini andırıyordu.

Sağanak yağmurun arasından gözlerini kısarak baktığında sokakların boş olmadığını fark etti. Uzun boylu adam orada öylece dikiliyordu, şemsiyesi ya da yağmurluğu yoktu. Baştan aşağı sırlıklıydı, gömleği ve pantolonu vücuduna yapışmıştı. Adam ona baktı ve Michelle de ona aynı şekilde karşılık verdi. Su duvarının gerisinde ona bakan adamın gözlerinde korku, nefret ya da sevecenlik yoktu. Michelle sonunda bunun, kendi umutsuzluğuna benzer, temelde yatan bir mutsuzluk olduğuna karar verdi.

Anahtarı çevirdi, aracı hareket ettirdi ve gaza bastı. Hızla önünden geçerken adama bir kez daha baktı, bir şimşek daha çakarak geceyi kısa bir an için gündüze çevirdi. Her ikisinin de sureti bu enerji patlaması altında pekişip sağlamlaşmış gibiydi, bakışları birbirleri üzerinde donup kalmıştı.

Sean King konuşmayı, o önünden hızla geçerken Michelle’i

durdurmayı denemedi. Sadece orada öylece dikildi, içinden sular süzülen saçları suratına inmişti, gözleri ise Michelle'in o güne dek şahit olmadığı kadar iri ve saldırgandı. Bu onu korkuttu. Sanki ruhunu ondan çekip alacakmış gibi bakıyordu.

Kısa bir süre sonra, o köşeyi dönerken yavaşladığında, adam gitmişti. Penceresi aşağı indi. Sayfa tomarı dışarı savruldu ve bir çöp konteynerinin dibine düştü.

Hemen ardından araç, fırtınanın yüzleri kırbaçlayan şiddeti içinde gözden kayboldu.

1. Bölüm

Doğum günü balonları ve makineli tabancalar. Sertleşmiş parmaklar metal tetik mahfazalarının etrafına kıvrılırken kremalı tatlılara daldırılan şık çatallar. Yaklaşan helikopterin aşınmış pervanesinin tehditkâr *pat pat* sesleri arasında, açılan hediyelere eşlik eden neşe dolu kahkahalar.

Tesisin ismi, her ne kadar çoğu Amerikalı “Camp David” adıyla tanıyor olsa da, Savunma Bakanlığı tarafından resmen “Deniz Kuvvetleri Destek Tesisi Thurmont” olarak belirlenmişti. Hangi adı kullanılıyor olursa olsun, burası gençlik çağına henüz gelmemiş bir çocuğun doğum günü partisi için alışıldık bir buluşma mekânı değildi. Büyük Buhran sırasında WPA tarafından inşa edilen bu eski istirahat kampı başkanlık misafirhanesine dönüştürülmüş, Franklin Delano Roosevelt’in taktığı “U.S.S. Shangri-La” adını almıştı, çünkü esasen başkanlık yatının yerini almaktaydı. Şu anki, eskisinden çok daha az egzotik adı, buraya torununun ismini veren Dwight Eisenhower’dan almıştı.

Yüz otuz dönümlük mülk kırsaldı ve tenis kortları, yürüyüş parkurları ile başkanlık golfçülerine tahsis edilen bir antrenman sahası da dahil olmak üzere çok sayıda açık hava meşguliyet alanı

vardı. Doğum günü partisi bowling merkezinde yapılıyordu. Tam bir düzine çocuk, korumalarıyla birlikte partiye katılacaktı. Hepsi de, Reagan ve Kennedy gibilerinin adımladığı böylesine kutsal bir yerde oldukları için anlaşılır bir biçimde heyecanlıydılar.

Korumaların şefi olan Jane Cox bu olayı planlayan kişiydi. Bu onun alışkın olduğu bir görevdi, çünkü “Kurt Adam” olarak da bilinen Jane Cox, onu Birleşik Devletler’in başkan eşi yapan Dan Cox’la evliydi. Bu onun alımlılık, saygınlık ve her ikisi için de gerekli olan mizah ve zekâ unsurlarıyla ele aldığı bir görevdi. Her ne kadar Birleşik Devletler başkanı dünyada aynı anda birçok işi başarıyla tamamlayan ender kişilerden biri olsa da, başkan eşinin de geleneksel olarak aynı becerilere sahip olması tartışma götürmez bir gerçektir.

Laf aramızda, vatansever başkan eşinin kırmızı, mavi ve beyaz renkli ayakkabılarıyla bowlingde yakaladığı skor, genelde yarılarındaki oyukları nişan alıyor olsa da doksan yediydi. Omuz hizasındaki kahverengi saçlarını arkadan atkuyruğu yapmış ve pastayı bizzat kendisi taşımıştı. Yeğeni Willa Dutton için “Mutlu Yıllar Sana” şarkısını o başlatmıştı. Willa yaşına göre ufak tefekti, koyu renk saçları vardı. Biraz utangaçtı fakat onu tanıma şansını yakalayanlar kızın ne kadar zeki ve mükemmel derecede sempatik olduğunu hemen anlardı. Bunu resmen itiraf etmese de Willa, Jane’in en sevdiği yeğeniydi.

Başkan eşi pasta yemedi. Jane ülkenin ve aslına bakılırsa dünyanın geri kalanının yaptığı gibi, formuna dikkat etmekteydi. Beyaz Saray’a girdiği günden beri birkaç kilo almıştı. Kocasının meşgul olduğu yeni seçim kampanyası süresince uçakla yaptıkları seyahatlerde de buna birkaç kilo eklemişti. Düz ayakkabıyla boyu bir metre yetmiş santimdi, elbiselerinin üzerinde güzel durmasına

yetecek kadar uzundu. Kocas1 bir metre seksen santimden üç santim kadar kısaydı, dolayısıyla onun kendisine kıyasla kısa görünmemesi için kısa topuklu ayakkabılar giyiniyordu. Algı önemliydi ve insanlar liderlerinin nüfusun geri kalanından daha uzun ve sağlıklı olmasından hoşlanırlardı.

Aynadan kendisine şöyle bir bakarken, *yüzüm düzgün sayılır*, diye aklından geçirdi. Birkaç kez doğum yapan ve çok sayıda siyasi yarışa göğüs geren bir kadının izlerini ve kırıışıklarını taşıyordu. Hiçbir insan bundan yara almaksızın çıkamazdı. Ne tür bir zaafa sahip olursanız olun, diğer taraf her bir faydalı kırııntıyı kullanmanın yolunu bulurdu. Basın hâlâ ondan çekici bir kadın olarak bahsediyordu. Bazıları başını derde sokmayı göze alarak ondan *bir film yıldızı kadar güzel* şeklinde bahsediyordu. Bir kez belki, ama daha fazla değil. Şu anda kariyerinin “karakter aktresi” döneminde olduğu kesindi. Yine de, sıkı elmacıkkemiklerinin ve sert sırtının öncelik sıralamasının başlarında yer aldığı günlerden bu yana çok yol kat etmişti.

Parti devam ederken Jane, arada sırada pencereden dışarı, silahları ellerinde hazır, devriyede uygun adım yürüyen ciddi görünlü bahriyelilere baktı. Gizli Servis tabii ki onunla birlikte buraya gelmişti ama Camp David’i resmen Donanma işletiyordu. Dolayısıyla marangozundan saha görevlisine kadar personelin tümü denizciydi. Güvenlik görevlerinin tümü burada görevlendirilen bahriyelilerin kıışalarına yüklenmişti. Aslında, bunu resmen itiraf edecek çok sayıda insan bulamayacak olsanız da Camp David, 1600 Pennsylvania Caddesi’nden çok daha iyi korunuyordu.

Willa’nın iki katlı pastasının üzerindeki bir düzine mumu neşe içinde üfleyişini ve ardından da pasta dilimlerinin dağıtımına yardım edişini seyrederken güvenliğin Jane’in kafasında en önde

gelen şeylerden biri olduğu söylenemezdi. Jane ilerleyerek Willa'nın annesini, uzun boylu, ince yapılı, kıvrırcık kızıl saçlı Pam Dutton'u kucakladı.

Pam'e, "Mutlu görünüyor, öyle değil mi?" diye sordu.

Pam, Jane'in sırtını sıvazlayarak, "O, Jane Halasının yanında her zaman mutlu," dedi. İki kadın birbirlerinden uzaklaşırlarken Pam, "Sana partiyi burada yapmamıza olanak sağladığın için ne kadar teşekkür etsem az," dedi. "Bunun, yani, bunun standart bir uygulama olmadığını biliyorum, özellikle de Dan, yani başkan burada değilken."

Kan bağı olmadığı için, Pam kayınbiraderine ismiyle seslenirken kendini rahat hissetmiyordu. Başkanın kardeşleri ve Jane ise adama "Danny" şeklinde hitap ediyordu.

Jane gülümsedi. "Kanunlar federal mülkü başkan ve eşi arasında müşterek mülkiyet içerisinde görüyor. Sırf bilesin diye söylüyorum, şahsi çek defterimiz hâlâ benim sorumluluğumda. Danny'nin rakamlarla arası o kadar iyi değil."

Pam, "Yine de bu gerçekten çok düşünceli bir davranıştı," dedi. Kızına baktı. "Gelecek yıl o, genç bir kız olacak. En büyük çocuğum bir genç kız, inanması çok zor."

Pam'in üç çocuğu vardı. Willa, on yaşındaki John ve yedi yaşındaki Colleen. Jane'in de üç çocuğu vardı ama hepsi de yaşça daha büyüktü. En küçüğü üniversiteye giden on dokuz yaşındaki bir oğlandı, kızı ise Atlanta'da bir hastanede hemşirelik yapıyordu. Bu ikisi arasında ise yaşamını kazanmak için ne yapmak istediğine karar vermeye çalışan diğer genç oğlu vardı.

Cox'lar ailelerini erken kurmuşlardı. Kocasını ellinci yaş gününü kutlarken Jane sadece kırk yedisindeydi.

Jane, "Kendi deneyimlerime dayanarak şunu ifade etmeliyim

ki, oğlanlar kalbini, kızlar da kafanı altüst edecekler,” dedi.

“Kafamın Willa için hazır olduğundan emin değilim.”

“İletişim hatlarını açık tut. Arkadaşlarını tanı. Onun etrafında olan biten her şeye *tatlılıkla* müdahil ol ama gireceğin savaşları büyük bir dikkatle seç. Bazen geri çekilecektir. Bu çok doğal ancak bir kez temel kuralları koyduğunda her şey yoluna girecektir. O çok zeki bir kız. Her şeyi hemen öğrenecektir. İlginden memnuniyet duyacaktır.”

“Bu iyi bir tavsiyeye benziyor, Jane. Sana her zaman güvenebilirim.”

“Tuck gelemediği için üzgünüm.”

“Yarın gelmesi bekleniyor. Erkek kardeşini *tanırsın*.”

Pam’e meraklı bir bakış attı. “Her şey yoluna girecek, güven bana.”

Kadın alçak sesle, gözleri mutlu görünen Willa’ya, “Tabii, haklısın,” dedi.

Pam yürüyüp uzaklaşırken, Jane, Willa’ya odaklandı. Kız olgunluk ile hâlâ içinde bulunduğu ergenlik öncesi dönemin sık yaşanan parlamalarının nadir bulunur bir karışımıydı. Bazı yetişkinlerden çok daha iyi yazabiliyor, kendinden yaşça büyük çoğu insanı sersemletecek konulardan bahsediyordu. Ayrıca sadece kendi yaş grubunu ilgilendiren konularla sınırlı kalmayan bir meraka sahipti. Buna rağmen biri onu seyretse, farkına varmaksızın kıkırdadığını, “yani” ve “vay be” türünden terimleri özgürce kullandığını, oğlanları ergenlik öncesi çağlardaki kızların yaptıkları gibi hem iğrenme hem de çekim güdülerıyla keşfetmeye başladığını fark ederdi. Karşı cinse duyulan bu tepki Willa yetişkinlik çağına eriştiğinde de pek fazla değişmeyecekti, Jane bunu çok iyi biliyordu. Sadece atacağı adımların sonuçları çok daha etkin olacaktı.

Parti bitti, herkes vedalaştı. Jane Cox helikoptere bindi. Bu, “Marine One” değildi çünkü bunu başkan kullanmıyordu. Bugün helikopter B ekibini taşıyordu, Jane bunun farkındaydı. Bu onun açısından kesinlikle sorun değildi. Baş başayken o ve kocası eşitti. Toplumda, mecburen başkanın iki adım gerisinden yürüyordu.

Emniyet kemerini taktı, kapı hızla kapandı ve üniformalı bir bahriyeli tarafından güven altına alındı. Dört güçlü kuvvetli Gizli Servis ajanı onunla birlikte seyahat etti. Havalandılar, birkaç dakika sonra başını eğmiş, aşağıdaki Camp David’e ya da Gizli Servis tarafından “Kuş Kafesi” olarak adlandırılan, Catoctin Dağı Parkı’nda yer alan misafirhaneye bakıyordu. Helikopter güneye döndü, otuz dakika sonra Beyaz Saray’ın çimenlik arazisine güven içinde inecekti.

Elinde, Willa’nın partiden ayrılmadan önce verdiği not kâğıdını tutuyordu. Bu bir teşekkür mektubuydu. Gülümsedi. Willa’nın bunu daha önceden hazırlamış olması hiç de sıra dışı bir durum değildi. Not olgun bir dille kaleme alınmıştı ve doğru olan her şeyi söylüyordu. Gerçekten de, Jane’in ekibinin bir kısmı genç yeğenin görgü kuralları elkitabından bir şeyler kapabilirdi.

Jane mektubu katlayıp kaldırdı. Günün ve gecenin geri kalanı o kadar keyifli geçmeyecekti. Resmi görev onu çağırıyordu. Bir başkan eşinin hayatının, sık sık sıkıntı patlamalarıyla korunan coşkun devinimli, hareketli bir makine olduğunu hızla öğrenmişti.

Helikopterin kızakları çimene değdi. Başkan güvertede olmadığından Beyaz Saray’a doğru yürürken çok az tantana yaşandı. Kocasını Oval Ofis’in yakınındaki çalışma odasında buldu. Ülkenin en üst makamına adaylığını koyduğu zaman onun yanında bulunmayı kabullendiğinde kocasından birkaç talebi olmuştu. Bunlardan biri de özel odasına herhangi bir tebliğ olmaksızın, adı resmi ziyaret-

çiler listesinde yer almaksızın girebilmektir.

Bir keresinde kocasına, “Ben ziyaretçi değilim,” demişti. “Senin karınım.”

Başkanın “Baş Adanı”na, resmen başkanın özel asistanı olarak tanınan kişiye yaklaştı. Adam içeri girip kapının arkasında devam etmekte olan toplantıyı yarıda kesmeden önce, Oval Ofis’in kapısındaki gözetleme deliğinden içeri bakıyordu. Kocasını programa uygun çalışmaya sevk etmek ve maksimum verimi elde etmesini sağlamak bu adamın göreviydi. O da bunu henüz şafak sökmeden uyanarak ve hayatının her bir anını başkanın gereksinimlerini o dile getirmeden evvel fark edip karşılamaya adayarak yapıyordu. Jane, *Beyaz Saray haricinde bir yerde bu adama en basit şekliyle eş denirdi*, diye aklından geçirdi.

Ona, “Onları dışarı çıkar Jay, çünkü ben içeri giriyorum,” dedi. Adam bunu yapmak için büyük bir atıklıkla hareketlendi. Jane’e bir kez olsun dönüp bakmadı. Eğer işini kaybetmek istemiyorsa bunu yapmazdı.

Jane, başkanın yanında birkaç dakika kaldı ve dinlenip ev sahipliği yapacağı resepsiyon için giyinmek amacıyla yaşam alanına çekilmeden önce ona doğum günü partisinden bahsetti. Birkaç saat sonra karanlık çöktüğünde “resmi” evine döndü, ayakkabılarını çıkarıp attı ve en çok ihtiyaç duyduğu sıcak çayını yudumladı.

Kırk kilometre uzakta, daha yeni on ikisine giren Willa Dutton bir çığlık attı.

2. Bölüm

Sean, yola devam ederken Michelle'e baktı. Bu kısa bir bakış, ölçen bir göz atıştı. Michelle bunu fark ettiyse bile en ufak bir yorumda bulunmadı. Bakışları uzağa odaklanmış halde bekledi.

"Onlarla ne zaman tanıştın?" diye sordu.

"Koruma altındayken. Teması koparmadım. Gerçekten iyi bir aile. "

Michelle dalgın dalgın, pencereden dışarı bakarken, "Tamam," dedi.

"Son zamanlarda Horatio'yu gördün mü?"

Michelle'in eli, kahve bardağının etrafına sıkı sıkı sarıldı.
"Neden beni onun ofisine kadar takip ettin?"

"Çünkü senin ne yapacağını biliyordum."

"Peki, ne yaptım?"

"Hipnotize olduğunda ona neler anlattığını bulmaya çalışmak için gizlice içeri girdin."

Michelle sessiz kaldı.

"Buldun mu?"

"Birini evinde ziyaret etmek için geç bir saat değil mi bu?"

"Michelle, ben bunu konuşmamız gerektiğini..."

“Yapman gereken şey Sean, oraya gitmemek.”

Sean, etrafını kuşatmaya başlıyor gibi görünen geceye baktı. Michelle, “Sorumu yanıtlamadın,” dedi.

Sean, öfkeli bir ses tonuyla, “Sen de benimkini yanıtlamadın,” karşılığını verdi.

“Evlerine bu kadar geç bir saatte gitmemiz şart mı?”

“Bu benim isteğim değil.”

“Bir doğum günü hediyesi bırakacağını düşünüyordum.”

“Hediyeyi o, telefon ettikten *sonra* aldım. Doğum gününün bugün olduğunu aniden hatırladım.”

“Peki neden?”

“Bu bize üzerinde çalışılacak bir iş yaratabilir.”

“İyi ailenin gerçekten de özel bir dedektife mi ihtiyacı var?”

“Evet ve beklemek de istemiyorlar.”

Rüzgârlı toprak yolu döndüler ve her iki yandaki ağaçları geçerek uzun caddeye girdiler.

Michelle, “Boonduck’lar,” diye mırıldandı.

Sean, “Özel,” diye ekledi.

Hemen ardından büyük ev önlerinde beliriverdi.

Michelle, “Güzel yer,” dedi. “Arkadaşının iyi bir işinin olduğu belli.”

“Devlet sözleşmelerini yapıyor. Federallerin insanlara yatırım yaptıkları açık.”

“Vay be, ne sürpriz ama. Ev karanlık. Saati doğru anladığından emin misin?”

Sean aracı evin önünde durdurdu.

Michelle kahvesini bırakıp tabancasını belindeki kılıfından çıkardı. “Bu bir kadın çılgınydı.”

Sean, elini uzatıp onu kolundan yakalayarak, “Dur bir dakika.

fevri davranma” dedi. Evden yükselen çarpma sesi silahını almak için torpido gözüne uzanmasına sebep oldu. “En iyisi polisleri çağırmadan önce olup biteni doğrulayalım.”

Michelle, “Sen arkaya dolan, ben önden gireceğim,” dedi.

Sean dışarı çıktı, garajın yanından dolaşp yoluna devam etmeden önce etrafı taramak için bir an durarak tuğla kolonun arkasına doğru aceleyle ilerledi. Michelle, kendi bölgesini araştırdıktan sonra, giriş kapısının yanındaydı.

Artık çığlık ya da kırılma sesleri işitilmiyordu. Görünürde başka araç da yoktu. Seslenebilir, her şeyin yolunda olup olmadığı öğrenebilirdi. Tabii orada bulunmaları olası birtakım kötü adamlara herhangi bir uyarı işareti vermiyor olsaydı... Ön kapıyı açmayı denedi. Kilitliydi. Bir şey elini geri çekmesine sebep oldu, bunun ne olduğundan pek emin değildi, sadece bunu yaptığına memnundu.

Patlayan mermi kapıyı delip geçti, havaya boyalı tahta parçaları savruldu. Kurşunların Sean’ın arabasını delik deşik etmeden önce hızla yanından geçtiğini hissetti.

Ön verandadan aşağı indi ve yuvarlandı, ayağa kalkarak iki adım sonra tüm gücüyle koşmaya başladı. Elini cebine attı ve parmakları 911’i tuşladı. Sevk memurunun sesi duyuldu. Michelle tam konuşmak üzereydi ki garaj kapısı aniden ardına kadar açıldı, kamyonet keskin dönüş yaptı ve onun üzerine doğru gelmeye başladı. Döndü; lastiklere, ardından da ön cama ateş etti. Kendini yana doğru fırlatıp toprak sete doğru yuvarlandığında telefonu elinden fırladı. Bir akarsu hendeğinin dibindeki yaprak ve çamur yığınının içine düştü. Doğruldu, baktı ve ateş etti.

Aldığı nişan, her zamanki gibi, isabetliydi. Mermi adamın göğsüne girdi. Geriye sadece tek bir sorun kalmıştı. Gömlekli 9

mm mermisi adamı devirmemişti. Adam geriye doğru sendeledi, ardından silahını kaldırdı, nişan aldı ve ateşle karşılık verdi.

O gece Michelle Maxwell'i kurtaran tek şey, karşısındaki saldırganın zırh giyindiği sonucuna varması oldu. Ardından, MP5 mermileri ona doğru yağmaya başlamadan önce devasa bir meşenin arkasına yuvarlanabilecek kadar çevik davrandı. Ağaca düzinelerce mermi saplandı, kabuğunu parçaladı ve meşe tortularının etrafa savrulmasına yol açtı. Ama böylesine kalın bir ahşap, makinelili tüfek mermileri dalgalar halinde yağıyor olsa bile hep kazanırdı.

Michelle durmadı çünkü deneyimli bir elin MP'ye yeni bir şarjör takması sadece saniyeler alırdı. Zıplayarak ortaya çıktı, tabancasını iki eliyle birden kavramıştı. Bu kez tam kafasına nişan alacak ve karşısındaki adamı devirecekti.

Ama ortada öldürebileceği hiç kimse görünmüyordu.

Bay MP5 onu hareketsiz hale getirmiş, ardından da kaçmıştı.

Büyük bir dikkatle yokuşu tırmandı, tabancası tam karşıya nişan alınmıştı. Kamyonetin hızla uzaklaştığını duyar duymaz ağaç köklerine, dallara ve sarmaşıklara asılarak hızlandı. Garaj yoluna ulaştığında kamyonet gözden kaybolmuştu bile. Onun peşine düşmeyi düşünerek Sean'ın aracına doğru seğirtti ancak kaportanın altından yükselen buharı görünce olduğu yerde kaldı. Gözleri kaportadaki mermi deliklerine kaydı. Hiçbir yere gitmiyorlardı.

Gitmiyorlar mıydı?

“Sean,” diye haykırdı. “Sean!”

“Buradayım!”

Basamakları hızla tırmandı, parçalanmış giriş kapısından geriye her ne kaldıysa onu tekmeyle açtı ve oturma odasına silahı elinde daldı; tabancayı yarım daireler halinde her tarafa yönelterek içeriği tarıyordu.

Sean yere çömelerek bir kadına doğru eğilmişti. Kadın sırtüstü yatıyordu. Kolları ve bacakları sanki ısınma hareketi yaparken donup kalmışçasına açıktı. Gözleri aralık ama donuk ve ifadesizdi çünkü ölmüştü. Kızıl saçları omuzlarına değiyordu. Kadını neyin öldürdüğünü görmek kolaydı. Boğazı kesilmişti.

“Bu da kim?”

“Pam Dutton. Buluşacağımız kadın.”

Michelle kadının çıplak kolundaki yazıyı fark etti. “Peki bu ne?”

“Emin değilim. Sadece birkaç harf.” Sean daha da yaklaştı. “Siyah bir şarpi kullanılmış gibi görünüyor.”

“Evde başka kimse var mı?”

“Gel bir bakalım.”

“Olay mahalline polisler gelmeden dokunmamalıyız.”

Sean itiraz etti. “Kurtarılabilecek biri varsa böylece durup ölmesine sebep olamayız.”

Bu sadece birkaç dakikalarını aldı. Üst katta sadece dört yatak odası vardı; koridorun iki yanında ikişer tane, birbirlerine çapraz inşa edilmiş haldeydiler... Ulaştıkları ilk yatak odasında genç bir kız vardı. Bilinçsizdi ama görünürde hiçbir yarası yoktu. Düzen nefes alıp veriyordu, nabızı zayıf ama sabitti.

Sean, “Colleen Dutton,” dedi.

Michelle yerde yatan küçük kıza bakarken, “Uyuşturulmuş mu?” diye sordu.

Sean kızın gözkapağını kaldırarak açılmış gözbebeklerine baktı. “Öyle görünüyor.”

İkinci yatak odasında, kızla aynı durumda olan genç bir oğlan yatıyordu.

Sean, çocuğun nabzını ve gözbebeklerini kontrol ederken “John Dutton,” dedi. “O da uyuşturulmuş.”

Üçüncü yatak odası boştu. Son yatak odası en büyüğüydü. Ama boş değildi.

Adam yerdeydi. Pantolonu, tişörtü üzerindeydi, ayakları çıplaktı. Yüzünün tek tarafı şişti, korkunç bir darbe almıştı.

“Bu, Tuck Dutton, Pam’ın kocası.” Sean adamın nabzını kontrol etti. “Kendinde değil ama solunumu düzgün. Görünüşe bakılırsa iyi bir darbe almış gibi.”

“Gerçekten polisleri çağırmalıyız.” Michelle komodinin üzerinde duran telefonu kapı. “Hat yok. Dışarıdaki kutudan bağlantıyı kesmiş olmalılar.”

“Cep telefonunu kullan.”

“Beni ezip geçmeye çalıştıklarında kaybettim.”

“Seni *kim*, ne zaman ezmeye kalkıştı?”

“Bir şoför ve otomatik silahlı bir adam. İçeri girdiğinde kimseyi görmedin mi?”

Sean başını iki yana salladı. “Silah sesleri duydum, sonra arka kapıdan içeri girdim. Bunu daha yüksek bir ses takip etti.”

“İşte, o ses garaj kapısını kırdıklarında çıktı. Görünüşe bakılırsa bu gece eğlencenin tümünü ben yaşadım.”

“Pam öldü. Tuck yerde sere serpe yatıyor. Çocuklar uyuşturıldı.”

“Bana üç çocukları olduğunu söylemiştin.”

“Öyle. Görünüşe bakılırsa Willa burada değil. Şu boş oda onun yatak odasıydı.”

“Kamyonette miydi? Kaçırıldı mı?”

“Emin değilim. Ne gördün?”

“Bir Toyota Tundra’ydı; çift kabinli, koyu mavi renkte. Plakayı görmedim çünkü ölmekten kurtulmakla meşguldüm. Şoför ve nişancı. Her ikisi de erkekti. Oh, ayrıca aracın ön camında en az bir kurşun deliği var.”

“Onları gördüğünde kimliklerini çıkarabilecek kadar iyi gördün mü?”

“Hayır, ama içlerinden birinin üzerinde ciddi bir zırh vardı, sanki askeri düzeyde kullanılanlar gibi. Silahımdan çıkan kılıflı bir mermiyi hiç sorunsuz durdurdu. Ayrıca yüzünde siyah bir kayak maskesi vardı, ki bu da kimlik belirlemeyi engelleyici bir detay.”

“Ve kamyonette on iki yaşındaki kızın varlığını işaret eden hiçbir şey yoktu, öyle mi?”

“Gördüğüm kadarıyla hayır. Büyük olasılıkla onu da uyuşturmuşlardır.”

Sean 911’i aramak ve tüm bilgiyi aktarmak için kendi cep telefonunu kullandı. Tekrar cebine attı ve etrafına bakındı.

“Bu da ne?”

Michelle dolapların tekinden dışarı sarkan bavulu kontrol etmek için odanın karşısına doğru yürüdü. “Elbise çantası, yarı açık.” Aşağı eğildi. “Üzerinde bir etiket var. United Airlines Uçuş No 567, Dallas’tan gelmiş, üzerinde bugünün tarihi var.” Fermuarı birkaç santim açarak çantanın içine göz atarken banyodan getirdiği küçük bir havluyu kullandı. “Erkek elbiseleri. Tuck’ın olmalı.”

Sean bilinçsiz yatan adamın çıplak ayağına ve tişörtüne baktı. “Eve gelir, büyük olasılıkla Pam’i görür, çantasını bırakmak için buraya yönelir, üzerini değiştirmeye başlar ve baamm!”

“Beni rahatsız eden bir şey var. Garajdan çıkan şu Tundra. Bu ya Dutton’lara aitti ya da kötü adamlar buraya kendi araçlarıyla geldiler.”

“Bunu, hiç kimse Willa’yı aracın içine koyduklarını görmesin diye yapmış olabilirler.”

“Bu taşra yerde mi? Bu evde mi? Buradan başka bir ev dahi

görülüyor. Aslına bakılırsa etrafta başka bir ev olduğundan bile emin değilim.”

“Ayrıca neden diğer çocukları değil de sadece Willa’yı aldılar?”

“Bir de neden sadece anneyi öldürüp diğerlerini hayatta bıraktılar?”

Sean, Tuck’ı uyandırmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

“Onu rahat bıraksan daha iyi olur. İç kanaması filan olabilir.”

Tekrar aşağı indiler, Sean mutfığa yöneldi ve oradan da garaja geçti. Üç garaj kapısı vardı. Bunların tekinin önünde son model, dört kapılı bir Sedan Mercedes duruyordu. Diğerinde ise bir Chrysler vardı. Üçüncü park yeri boştu.

Michelle kırılan garaj kapısını işaret etti. “Kamyonetin buraya park edildiği belli. Dutton’ların mavi bir Tundra’sının olup olmadığını biliyor musun?”

“Hayır. Ama bu aracın onların olma olasılığı çok yüksek.”

“Park yeri boş olduğundan dolayı mı?”

“Doğru. Hemen her garaj bir sürü beş para etmez şeyle doludur, buna bazen arabalar da dahildir. Tüm park yerlerinin temiz durması ailenin üç aracının olduğunu gösterir, aksi takdirde bu üçüncü park yeri depo alanı olarak kullanılırdı.”

“Vay be, sen gerçek bir dedektifsin.”

Sean elini Mercedes’in kaportasına yerleştirdi. “Sıcak.”

Michelle parmağını aracın lastiklerinden birinde gezdirdi. “Dişler ıslak. Bu akşam biraz yağmur yağdı. Tuck bu araçla hava alanından gelmiş olmalı.”

Tekrar oturma odasına yürüyüp Pam Dutton’a baktılar. Sean aydınlatma anahtarını açmak için dirseğini kullandı, defterini çı-

kardı ve kadının kolundaki harfleri not aldı.

Michelle daha da aşağı eğilip Pam'ın ellerini inceledi. "Tırnaklarının arasında kan ve deri parçacıkları varmış gibi görünüyor. Bu da büyük olasılıkla kendini savunduğunun bir işareti."

"Bunu da fark ettim. Umarım DNA veri bankasından bir şeyler yakalayabilirler."

Michelle, "İyi ama burada daha çok kan olması gerekmez miydi?" dedi.

Sean cesedi daha yakından inceledi. "Haklısın. Halı kanla kaplanmış olmalıydı. Görünüşe bakılırsa boyun arterini kesmişler. Kanama oldukça büyük bir hızla gerçekleşmiş olmalıydı."

Bunu ilk olarak Michelle gördü, ölü kadının dirseğinin altından bir plastik parçası sarkıyordu. "Bu benim, olduğunu düşündüğüm şey mi?"

Sean başını sallayarak onayladı. "Boş bir şişe." Sonra ortağına baktı. "Kadının kanını da beraberlerinde mi götürdüler?"

3. Bölüm

Talbot'da indirim vardı. Diane Wohl bundan faydalanmak için işten saat dörtte çıktı. Yeni bir elbise, birkaç bluz, belki birkaç pantolon, bir eşarp alabilirdi. Maaşı yeni yükseltilmişti, o da bunu iyi bir şeylere harcamak istiyordu. Arada sırada insanın kendini pohpohlamasında kötü bir şey yoktu. Aracını alışveriş merkezinin garajına park edip dükkâna on iki metre kadar yürüdü. Oradan, birkaç şey deneyip iki çanta dolusu giyecek aldı. Bunu yapmaması halinde berbat durumda olacak ekonomiyi harekete geçirmek için vatanseverlik görevini yaparak iki saat kadar sonra oradan ayrıldı.

Torbalarını yolcu koltuğuna attıktan sonra arabasına atladı. Açtı ve eve giderken yol üzerinde Çin yemeği paketlettirmeyi düşünüyordu. Tam anahtarı kontağa sokmuştu ki, kafasına küçük, metal bir yuvarlağın dayandığını hissetti. Güçlü bir koku onun beyaz etle dolu *kung pao* tavuk ve yumurtalı çorba hayallerini unutmamasına sebep oldu. Bu koku tabanca yağı ve sigara kokusu karışımıydı.

Ses alçak tonla ama sertçe, “Sür,” dedi. “Yoksa ölürsün.”
Sürdü.

Bir saat sonra banliyöler kaybolmuştu. Görünen tek şey çiz-

gili asfalt, hasat dolunayı ve yolun iki yanından yükselen ağaçlık duvardı. Başka bir araç, başka bir insan yoktu. Diane Wohl, Honda'nın arka koltuğunda ne tür bir canavar oturuyorsa onunla tamamen yalnızdı.

Adam tekrar konuştu. "Buradan dön."

Midesi kasıldı ve korkudan kaynaklanan asit boğazına doğru yükseldi.

Araba birkaç dakika boyunca toprak yoldan ilerledi. Ağaç kümeleri arabayı yutuyor gibiydi.

"Dur."

Diane vitesi park konumuna getirdi. Kadın elini geri çekerken çantasına yan gözle baktı. Cep telefonu oradaydı. Eğer onu bir şekilde açabilirse... Ya da anahtarlarını alabilirse... Anahtarları büyük bir tomar halindeydi. Bunları alabilir, tıpkı filmlerde gördüğü gibi adamın gözünün üzerine indirebilirdi. Ama o kadar korkmuştu ki yapamadı. Tüm bedeni sanki Parkinson hastalığı varmışçasına titriyordu.

Sadece birkaç kelime eden canavar, "Dışarı çık," dedi.

Diane yerinden kıınıldamadı. Boğazı kurumuştı fakat, "Arabamı ve paramı istiyorsanız alabilirsiniz. Ama benim canımı yakmayın. Lütfen," diyebilirdi.

Canavar ikna olmamıştı. "Dışarı çık." Tabancanın namlusunu kafasının arkasına yasladı. Birkaç saç teli tabancanın dürbününe dolandı ve kökünden yolundu. Hayatının son birkaç dakikasını yaşamakta olan kadının gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Sanki tüm uyarılar şunları söylüyordu:

Etrafındakileri ezberle. Tetikte ol. Bu sadece bir saniye sürecektir.

Talbot'dan ıssız toprak bir arazide ölüme...

Kapıyı açtı ve aşağı inmeye başladı; eli çantasını kapmıştı.

Eldivenli parmaklar bileğinin etrafına dolandığında inleyerek çantayı bıraktı.

“Buna ihtiyacın olmayacak.”

Diane kapıyı arkasından kapattı.

Adam aracın dışında yanına geldiğinde tüm umutları sonlandı. Onun, hayatını çalmaktansa, sürücü koltuğuna geçmesi ve Honda’yı alıp gitmesi için dua ediyordu.

Adam yaşlıcaydı, terli ve pis görünen, gür, uzun denilebilecek beyaz saçları vardı. Suratı, üzerinden derecikler akan sert bir kayadan oyulmuş gibi duruyordu. Yaşlıcaydı ama oldukça iri, uzun boylu bir adamdı. Yüz yirmi kilonun üzerindeydi, omuzları genişti, elleri kocaman ve damarlıydı. Ufak tefek Wohl’un tepesinde dikildi. Silahı olmasa dahi, bu adamın karşısında en ufak bir şansı yoktu. Adamın tabancası doğrudan kafasına doğrultulmuştu. Maske takmıyor olması Diane’i korkuttu. Adamın yüzünü net bir şekilde görebiliyordu.

Umurunda değil. Kim olduğunu bilmemi umursamıyor bile. Beni öldürecek. Tecavüz edecek ve öldürecek. Sonra da burada bırakacak. Hıçkırmaya başladı.

Adam ileri, kendisi de saldırı karşısında destek almak için geriye doğru bir adım atarken, “Lütfen bunu yapma,” dedi.

Arkasından yaklaşan diğer adamı kesinlikle fark etmedi. Adam omzuna dokununca çığlık attı ve döndü. Bu daha ufak tefek bir adamdı, yüz hatları net bir biçimde belirgindi. Ancak Diane bunu fark etmeye bile vakit bulamadı çünkü adam teneke kutuyu kaldırdı ve yoğun karartı doğrudan suratının ortasına indi.

Nefessiz kalan Diane ciğerlerini temizlemek için derin bir nefes aldı. İşe yaramadı; duyuları onu hızla terk etmeye başlamıştı, tökezleyerek adamın kolları arasına düştü. Onu yakınlara park edilmiş kiralık bir aracın bagajına atıp oradan uzaklaştılar.

4. Bölüm

Güvenlik güçleri tam kuvvet gelmişlerdi. Sean ve Michelle, polisler, teknisyenler ve takım elbiseli adamlar saldırıya uğrayan Dutton ailesinin evine tıpkı cesede dadanan karıncalar gibi üşüşürlerken, olan biteni avlunun çam iğneleri saçılmış bir köşesinden seyrettiler. Önemli birtakım açılardan bu benzetme tam olarak yerindeydi.

Ambulanslar gelmiş ve Dutton ailesinin hayattaki bireylerini hastaneye götürmüştü. Bayan Dutton hâlâ içeride, akın akın gelen polislerin incelemesi altındaydı. Bu aşamadan sonra göreceği tek kişi, onu olduğundan daha fazla kesip parçalayacak adli tıp doktoruydu.

Sean ve Michelle, üniformalılar ve ardından da ceketli kravatlı cinayet dedektifleri tarafından tam üç kez sorguya çekilmişti. Metotlu olarak detaylı yanıtlar vermişler, not defterleri o gece yaşanan korkunç olayların detaylarıyla doldurulmuştu.

Michelle'in dikkati garaj yoluna yönelen iki siyah araca kaydı. Kadınlar ve erkekler dışarı çıktıklarında Sean'a, "FBI neden burada?" diye sordu.

"Sana bahsetmedim mi? Tuck Dutton, başkanın eşinin erkek kardeşi."

“Başkanın eşinin mi? Yani Başkan Cox’un karısı Jane Cox’un mu?”

Sean sadece ona bakmakla yetindi.

“Yani şimdi bu onun eltilsinin öldürüldüğü ve yeğeninin de kaçırıldığı anlamına mı geliyor?”

Sean, “Muhtemelen birkaç dakikaya kadar haber ajanslarının araçlarının da buraya geldiğine şahit olacaksınız,” dedi. “Ve verilecek yanıt, ‘Yorum yok,’ olacak.”

“Yani Pam Dutton bizi tutmak istedi. Nedeni konusunda en ufak bir fikrin var mı?”

“Hayır.”

FBI ajanlarının mahalli dedektiflerle konuşmalarını ve ardından da uygun adım eve yönelmelerini seyrettiler. On dakika sonra dışarı çıktılar, Sean ve Michelle’e doğru yürüdüler.

Michelle, “Bizim burada bulunmamızdan pek de memnunuz gibi görünmüyorlar,” dedi.

Değillerdi. İlk üç dakikanın sonunda, FBI ajanlarının karşılarındaki iki kişinin Pam Dutton tarafından eve çağrıldıklarına, ancak bunun sebebi konusunda en ufak bir fikirlerinin olmadığına inanmakta zorlandıkları oldukça açık bir hal almıştı.

Sean dördüncü kez, “Söylediğim gibi, ben bu ailenin bir arkaadayım. Beni aradı ve buluşmak istediğini söyledi. Nedeni konusunda hiçbir fikrim yok. Biz de bu yüzden bu gece buraya geldik. Sebebi öğrenmek için,” diye tekrarladı.

“Bu saatte mi?”

“Zamanı o seçti.”

İçlerinden biri, “Eğer onlara bu kadar yakınsanız, belki de bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir yorumda bulunabilirsiniz,” dedi. Bu, ince suratlı, iri omuzlu, orta yapıda bir adamdı. Yü-

zündeki daimi ekşi ifade Michelle'e adamın başının ya ülserle belada olduğunu ya da bağırsaklarında sorun olduğunu düşündürdü.

"Eğer en ufak bir fikrim olsaydı, bunu bana sorduklarında takım elbiseli idari bölge yetkililerine söyledim. Kamyonetten herhangi bir haber var mı? Ortağım adamların ön camında bir mermi deliği açtı."

Ekşi Suratlı, "Peki, *ortağımız* neden yanında silah taşıyor?" diye sordu.

Sean elini yavaşça cebine atıp kimliğini çıkardı. Michelle de gizli silah taşıma izin belgesini çıkarmak için aynını yaptı.

"Özel dedektif mi?" Ekşi Suratlı, kimliklerini iade etmeden önce, bu kelimelerin ağzından sanki "çocuk tacizcisi" şeklinde çıkmasını başarmıştı.

Michelle, "Ve eski Gizli Servis görevlisiyiz," dedi. "İkimiz de."

Ekşi Suratlı, "Aferin size," diye lafı yapıştırdı. Başıyla evi işaret etti. "Aslına bakılırsa, Gizli Servis bundan dolayı biraz karışabilir."

Sean, "Neden?" diye sordu. "Başkan ailesinin özel bir tehdit olmadığı sürece korunması şart değil. Onlar herkesi koruyamazlar ki."

"Anlamıyor musun? Bu bir sezgi. Anne doğrandı, çocuk kaçırıldı. Bu, gazetelere pek de iyi bir şekilde yansımayacaktır. Özellikle de bugünkü Camp David partisinin ardından. Başkanın ailesi evine güvenli bir şekilde gider. Diğer aile ise lanet olası çılgın bir tank tarafından ezilir. Hiç de muhteşem bir başlık değil."

Michelle, "Camp David'deki hangi parti?" diye sordu.

Adam, "Burada soruları ben sorarım," diye çıkıştı.

Takip eden saat boyunca Sean ve Michelle tekrar gördükleri

ve yaptıklarını dakika dakika detaylarıyla aktardılar. Ekşi Suratlı'nın, sinir bozucu özelliklerine rağmen, oldukça dikkatli olduğunu kabul etmeliydiler.

Sonunda kendilerini evde, Pam Dutton'un cesedine bakarken buldular. Adli fotoğrafçılardan biri sıçrayan kanın ölünün yarasının ve Pam Dutton'un tırnakları arasındaki izlerin yakın plan fotoğraflarını çekiyordu. Diğer bir tekniker ölü kadının kolundaki harf dizinini dizüstü bilgisayarına geçiriyordu.

Michelle eliyle işaret ederek, "Bu harflerin ne anlama geldiğini bilen biri var mı?" diye sordu. "Bu, yabancı dilde yazılan bir şey mi?"

Teknikerlerden biri başını iki yana salladı. "Bu benim bu güne kadar gördüğüm hiçbir dile benzemiyor."

Sean, "Daha çok rastgele seçilmiş harfleri andırıyor," diye yorum getirdi.

Michelle, "Tırnaklarının arasında savunma izleri var," diye vurguladı. "Görünüşe bakılırsa faili bir güzel tırmalamayı başarmış."

Ekşi Suratlı, "Bilmediğimiz bir şey değil," dedi.

Sean, "Tuck ve çocuklar nasıllar?" diye sordu.

"İfadelerini almak için şimdi hastaneye gideceğim."

Ajanlardan biri, "Onu kendilerine karşı koyduğu için vurup yere yıkmak zorunda kaldırsa, adam bir şeyler görmüş olabilir," dedi.

Michelle, "Evet, ama eğer bir şey gördüyse insan, adamların neden ona da, karısına yaptıklarının aynını yapmadıklarını merak ediyor," dedi. "Çocuklar uyuşturulmuştu, büyük olasılıkla alçakları gördüler. Neden arkalarında tanık bıraktılar acaba?"

Ekşi Suratlı bundan hiç de etkilenmişe benzemiyordu. "Si-

zinle tekrar konuşmam gerekirse, ki öyle olacak, ikinizi de verdiğiniz adreslerde bulabileceğime güveniyorum, tamam mı?”

Sean, “Sorun değil,” dedi.

Ekşi Suratlı ekibiyle birlikte ağır adımlarla uzaklaşırken, “Anlaşıldı,” dedi.

Sean, “Haydi gidelim,” dedi.

“Nasıl? Aracını delik deşik ettiler. Farkında değil misin?”

Sean dışarı çıktı ve Michelle’e doğru hızla dönmeden önce mahvolan aracına baktı. “Biliyor musun, bunu bana daha önce söyleyebilirdin.”

“Yeteri kadar zamanım vardı.”

“Amerikan Otomobil Kurumu’nu arayacağım, buna ne dersin?”

Arabayı beklerlerken Michelle, “Yani şimdi buradan böyle elimizi kolumuzu sallayarak gidecek miyiz?” dedi.

“Nasıl yani?”

Michelle, Dutton’ların evini işaret etti. “İşte böyle. Bir alçak beni öldürmeye çalıştı. Sen kendini nasıl hissediyorsun bilmiyorum ama ben bunu şahsi algıladım ve Pam bizi tutmak istedi. Sanırım ona, bu davayı ele alıp çözmeyi borçluyuz.”

“Michelle, beni çağırarak görüşmek istediği konunun ölümlüyle bir ilgisinin olup olmadığını bilmiyoruz.”

“Eğer yoksa, ben tüm bu olanları rastlantıların anası olarak nitelendiririm.”

“Tamam, ama ne yapabiliriz ki? Polis ve FBI konuyu ele almaya başladı. Kendimize çalışabileceğimiz kadar bir alan kaldığını sanmıyorum.”

Michelle inatla, “Böyle bir şey seni daha önce hiç durdurmamıştı,” dedi.

“Bu farklı.”

“Nedenmiş o?”

Sean hiçbir şey söylemedi.

“Sean?”

“Seni duydum!”

“Farklı olan ne?”

“Farklı olan şey olaya karışan insanlar.”

“Kimler? Dutton’lar mı?”

“Hayır. Başkanın karısı.”

“Neden? Bunun ne önemi var ki?”

“Önemli Michelle. Bu önemli.”

“Onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Tanıyorum.”

“Nasıl?”

Sean dönüp yürümeye başladı.

Michelle arkasından, “Amerikan Otomobil Kurumu ne olacak?” diye seslendi.

Yanıt alamadı.

5. Bölüm

Sam Quarry evini ya da ondan arta kalanı seviyordu. Atlee Çiftliği yaklaşık iki yüz yıldır ailesine aitti. Mülkün kapladığı alan bir zamanlar, çalışan yüzlerce kölesiyle birlikte kilometrelerce uzanmıştı. Günümüzde ise, hasat kaldırma işinin büyük kısmını yapan Meksika'dan gelen göçmen işçilerle doluydu ve iki yüz dönüme kadar azalmıştı. Çiftlik evi bundan çok daha iyi günler görmüştü ama hâlâ genişti; akan çatısı, hava akımı geçiren duvarları ya da arada sırada kırılğan ahşap zeminlerde oradan oraya koşturan fareleri dikkate alınmazsa, içinde yaşanılabilir bir yerdi. Bunlar müttefik generallerinin ve hatta harcanan çaba süresince kısa bir mola için uğrayan Jefferson Davis'in çizmeli adımlarıyla buluşan yerlerdi. Quarry geçmişi iyi biliyordu ama hiçbir zaman bundan haz almadı. İnsan ailesini *ya da* aile geçmişini seçemiyordu.

Artık bir şapka dolusu gür, kar beyazı saçları olan, altmış iki yaşında bir adamdı. Saçları, güneşten hırpalanmış teni yüzünden, olduğundan çok daha beyaz görünüyordu. Uzun kemikliydi, güçlü, emreden bir ses tonu vardı, kuvvetli bir adamdı. Hem kendi tercihindən dolayı hem de gereksinim sebebiyle, tam bir doğa insanıydı. Hayatını topraktan kazanıyor, ama aynı zamanda avcı, balıkçı

ve amatör bahçıvanların basit tuzaklarından haz alıyordu. O böyle biriydi; kendi deyimiyle tam bir toprak adamıydı.

Kütüphanede dağınık ve zedelenmiş masasının arkasına oturdu. Quarry erkeklerinin kuşaklar boyunca arkasına yerleştikleri ve başkalarının hayatlarını etkileyen önemli kararlar aldıkları masa işte buydu. Kendi gafletleri içinde sorumsuzca yaşayan atalarının tam aksine, Sam Quarry sorumluluklarını büyük bir ciddiyetle üstlenirdi. Hâlâ emri altında çalışan insanlar kadar kendisinin de geçimini sağlayan gemiyi elinden geldiğince sıkı yönetiyordu. Aslına bakılırsa, durum bunun da ötesindeydi. Artık elinde kalan tek şey Atlee`ydi.

Bir metre doksan santimlik bedeniyle gerinip güzelce yayıldı. Nasır tutmuş ve güneşten dolayı kızarmış elleri düz karnının üzerindeydi. Quarry duvar boyunca asılı duran erkek atalarının kötü portrelerine ve pütürlü siyah beyaz fotoğraflarına göz gezdirerek içinde bulunduğu durumu enine boyuna tarttı. O her zaman kendine olayları detaylı bir şekilde düşünecek kadar zaman ayıran bir adamdı. Artık bunu, Birleşik Devletler başkanından Wall Street patronlarına, onlardan sokaktaki erkek ve kadınlara kadar neredeyse hiç kimse yapmıyordu. Hız. Herkes her şeyin dün tamamlanmış olmasını istiyordu ve bu sabırsızlıktan dolayı, aldıkları yanıt genelde yanlış oluyordu.

Otuz dakika gelip geçti, o yerinden kımıldamadı. Beyni bedeninden çok daha faaldi.

Sonunda öne doğru eğildi, eldivenlerini ellerine geçirdi, büyükbabasının ve Alabama`daki insan haklarına muhalefetin başlamasına yardımcı olan adaşı Samuel W. Quarry`nin portrelerinin dikkatli bakışları altında, eski daktilosunun üzerindeki rengi solmuş tuşlara basmaya başladı. Bilgisayar kullanmayı biliyordu ama

her ne kadar bir cep telefonu olsa da, daha önce hiç bilgisayarı olmamıştı. İnsanların bilgisayarındaki şeylerin çalınabileceğini biliyordu, hatta başka bir ülkede yerlerinde oturan kişiler tarafından bile... Ne zaman bilgisayar kullanmak istese, hemen mahalli kütüphaneye koştururdu. Ancak daktilosundaki düşüncelerini elde etmek için insanların Atlee'deki malikânesine izinsiz girmeleri gerekirdi ve böyle bir şey olması durumunda bunu yapan kişinin buradan dışarı canlı çıkabileceğinden gerçekten şüpheliydi.

İki parmakla zor bela yazdığı yazıyı bitirdi ve kâğıdı çekip aldı. İçeriği bir kez daha şöyle bir gözden geçirdi, sonra zarfa yerleştirdi, ağzını tükürüğüyle değil de masasında duran bardaktaki azıcık suyla ıslatarak yapıştırdı. Onlara tükürüğündeki DNA'dan ya da buna benzer diğer herhangi bir şeyden kendini bulma şansını tanımayacaktı.

Zarfı masasının çekmecesine bıraktı ve hâlâ sorunsuz iş gören, neredeyse bir asırlık anahtarıyla çekmeceyi kilitledi. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi, parçalanmış küçük krallığını gözetmek için gün ışığına çıktı. Annesinin adı Ruth Ann olan ve Quarry için kâhyâ olarak çalışan, on bir yaşındaki cılız zenci oğlan Gabriel'in yanından geçti. Çocuğun kafasını okşadı, avucuna katlanmış bir dolar ile koleksiyonu için eski bir pul iliştirdi. Gabriel üniversiteye girebilecek beceride zeki bir oğlandı ve Quarry ona bu denemesinde yardımcı olmaya yeminliydi. Büyükbabasının ya da George Wallace'ı, en azından tövbe etmeyen George Wallace'ı, "ten renkleri beyaz olmayanlara yerlerini ve hadlerini bildirmeyi bilen" büyük adam olarak göklere çıkaran babasının önyargılarından hiçbirini miras almamıştı.

Sam Quarry herkesin güçlü yanları ve zaafı olduğunu, bunların da pigment türlerine bağlı olmadığına inanıyordu. Aslına ba-

kılırsa kızlarından teki bir zenciyle evlenmişti ve o da düğünde kızını bu adama büyük bir mutlulukla vermişti. Şimdi boşanmışlardı ve Sam her ikisini de yıllardır görmemişti. Bu ayrılığın suçunu eski damadının ırkına atmamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, en küçük kızı birlikte yaşanılması lanet derecede zor bir insandı.

İki saatini yıpranmış ve paslanmış, göstergesinde dört yüz bin kilometreden fazla olan Dodge pikabıyla arazisini dolaşarak geçirdi. Sonunda üzeri göçüklerle dolu, onlarca yıl yaşında, gümüş renkli, lime lime olmuş bir güneşliğin bağlandığı karavan, treylerin önünde durdu. Treylerin içinde tuvaletli küçük bir banyo, propanla çalışan bir ocak, yüz yetmiş litrelik tezgâh altı bir buzdolabı, bir sıcak su ısıtıcısı, minik bir yatak odası ve bir klima vardı. Quarry treyleri bir hasat kaldırma sezonunda nakit parası olmayan ürün toptancısından takas karşılığı almıştı. Buna büyük saman ambarına kablolanmış bir bağlantı kutusundan yeraltı güç hattı çekmişti, dolayısıyla treylerin elektriği vardı.

Güneşliğin altında üç adam yatıyordu, hepsi de Koasati Kızılderili kabilesinin birer üyesiydi. Quarry, Alabama'daki yerli Amerikalıların tarihini çok iyi bilirdi. Koasatiler, Alabama'nın kuzey bölümlerinde, Muskogee, Creek ve Cherokee'nin doğusunda, Chickasaw ve Choctaw kabileleri de batısında yüzyıllardır ikamet etmekteydiler. 1800'lerdeki Büyük Kızılderili Tehciri'nin ardından çoğu yerli Amerikalı, Alabama'dan kovulmuş, kaba kuvvetle Oklahoma ve Texas'ta kendilerine ayrılan bölgelere sürülmüştü. Günümüzde Koasati dilini konuşanların hemen hepsi Louisiana'da yaşamaktaydı ancak içlerinden bazıları Yellowhammer eyaletine dönmeyi başarmıştı.

Koasatilerden bir tanesi yıllar önce, Quarry, Atlee'yi babasından miras aldıktan uzun zaman sonra buraya gelmişti ve o gün

bugündür de buradaydı. Quarry ona evi olsun diye küçük treyleri bile vermişti. Diğer ikisi yaklaşık altı aydır buradaydı. Quarry onların burada kalıp kalmayacaklarından emin değildi. Onları sevmiştir. Onlar da kendisine tahammül ediyor gibi görünüyordular. Kural olarak beyaz adamlara güvenmiyorlardı ama onun kendilerini ziyaret etmesine ve arkadaşlıklarına ortak olmasına göz yummuşlardı. Her ne kadar Alabama’da henüz tek bir Quarry ya da herhangi bir beyaz adam yokken mülkiyet Koasatilerde olmuş olsa da, burası teknik yönden onun mülküydü.

Quarry üzerinde üç santim kalınlığında lastik bir keçe olan sandalyeye oturdu, adamlarla bira ve sarılmış sigara paylaştı, hikâye değiş-tokuşunda bulundu. Treyleri verdiği adam Fred olarak tanınıyordu. Fred, Quarry’den on yaş kadar büyüktü, ufak tefek ve kamburdu, düz beyaz saçları ve Remington heykeli gibi bir suratı vardı. Grupta en çok o konuşuyordu ve en çok içen de o’ydu. Eğitimli bir adamdı ancak Quarry onun şahsi özgeçmişine dair çok az şey biliyordu.

Quarry onların anadilinde sohbet etti, en azından elinden gelince bunu yaptı. Koasati konuşma becerisi sınırlıydı. İngilizce konuşarak ona yardımcı oldular ama bunu sadece ona yapıyorlardı. Onları suçlayamazdı. Beyaz adam temelde Amerika’da kendisini yerli olarak adlandırabilecek tek ırkı ezip mahvetmişti. Ama bu düşüncüyü kendine sakladı çünkü bu insanlar başkalarının kendilerine acımalarından hoşlanmıyorlardı. Sırf kendilerine acıdığı için bir insanı öldürebilirlerdi.

Fred, Koasatilerin adlarını nasıl aldıklarını aktaran hikâyeyi anlatmanın tadını çıkardı. “Bu, ‘kayıp kabile’ demek. Halkımız uzun yıllar önce buradan iki grup halinde ayrılmış. Birinci grup takip edebilsinler diye ikinci gruba işaretler bırakmış. Ancak Mis-

Mississippi Nehri boyunca, birinci grubun bıraktığı izlerin hepsi kaybolmuş. İkinci grup yoluna devam etmiş ve dilimizi konuşmayan insanlarla karşılaşmış. Halkımız onlara kaybolduklarını söylemişler. Bizim dilimizde *Koasai* ‘kaybolduk’ demektir. İnsanlar bunu halkım için Koasatiler şeklinde kullanmışlar, ki bu da ‘kayıp insanlar’ demektir.”

Bu hikâyeyi daha önce bir düzine kez duyan Quarry konuştu. “Pekâlâ, Fred, doğrusunu söylemek gerekirse, bazı açılardan hepimiz kaybolmuş sayılırız.”

Yaklaşık bir saat sonra, güneş tepelerinden alev saçıp uydu-ruk güneşliği fırını andırır bir sıcakla doldurduğunda, Quarry ayağa kalktı, pantolonunun tozunu silkeledi, kısa bir süre sonra tekrar geleceğine söz vererek şapkasını onlara doğru eğdi. Beraberinde bir şişe iyi içecek, mısır koçanı ve bir sepet elma da getirecekti. Bir de sigara. Maddi güçleri bunları almaya elvermiyordu ama dükkândan satın alınan sigarayı sarılanlardan daha çok seviyorlardı.

Fred başını kaldırarak onlara baktı, suratı Quarry’ninkinden çok daha kayışimsı ve kırıktı. Ev yapımı sigarayı ağzından çıkardı, uzun süreli bir öksürük krizi yaşadı. Ardından, “Bir dahakine filtresizlerden getir. Onların tatları daha iyi,” dedi.

“Öyle yapacağım, Fred.”

Quarry toprak yollarda uzun bir süre araç kullandı, zemin o kadar tekerlek izleriyle doluydu ki eski kamyonetini sağdan sola salladı; adam güç bela yol aldı. İşte böyle yaşıyordu.

Yol sonlandı.

Küçük ev görünmüştü.

Aslına bakılırsa bu gerçek bir ev değildi. Burada hiç kimse yaşamıyordu, en azından henüz; ama yaşamış olsalar bile, burası

birinin uzunca bir süre kalabileceği kadar hoş bir yer değildi. Tam olarak çatısı ve kapısı olan bir odadan ibaretti.

Quarry döndü, arazide her bir tarafa bakındı, toprak ve ağaçlardan başka hiçbir şeye rastlamadı. Tabii bir de Quarry'nin bugüne kadar gördüğü diğer gökyüzlerinin hepsinden çok daha güzel olan mavi Alabama gökyüzünün bir dilimi vardı. Güneydoğu Asya'dakinden çok daha güzel olduğu bir gerçektir, oradaki ufuk her zaman doğrudan ona ve Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri tarafından kendisine verilen F-4 Phantom II'ye nişan alınmış uçaksavar ateşiyle doluydu.

Yapıya doğru yürüdü ve verandaya tırmandı. Burayı kendisi inşa etmişti. Bina Atlee mülkünde değildi. Bu oradan birkaç kilometre uzakta, büyükbabasının yetmiş yıl önce satın aldığı ama üzerine haklı olarak hiçbir şey yapmadığı bir arazi parçasıydı. Bir hiçliğin ortasındaydı, ki bu da Quarry'nin amacına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Büyükbabası bu toprak parçasını satın alırken sarhoş olmalıydı, ama şöyle bir düşünülürse adam hep sarhoştur zaten.

Bina sadece yirmi bir metre kareydi ama onun amaçladıklarını karşılayacak kadar büyüktü. Yapının tek kapısı standart, doksan santim genişliğinde, yükseltilmiş paneli olmayan, sıradan pirinç menteşelere oturtulmuş bir kapıydı. Kapıyı açmak için bir anahtar kullandı ama içeri hemen girmede.

Dört duvarı da normalden altı santim kadar daha geniş yapmıştı, ancak birinin yapıdaki bu anormalliği fark etmesi için keskin gözlere sahip olması lazımdı. Dış duvarların arkası tamamen birbirlerine kaynatılmış kalın metal levhalarla kaplanmıştı ve bu küçük eve inanılmaz bir güç katıyordu. Kaynağı, asetilen oksijenli kaynak şalomasıyla bizzat kendisi atmıştı. Her bir dikey tam bir sanat harikasıydı. Burayı yerle bir edebilecek tek şey muhtemelen tam tepesine isabet edecek bir kasırga olabilirdi. Tanrı'nın bu çe-

kici bile burayı yıkmakta bir işe yaramayabilirdi.

Girmeden önce temiz havanın içeri dolmasını bekledi. Bu hatayı daha önce yapmıştı, dışarıdaki tam oksijenli havadan neredeyse hiç oksijen olmayan içeriye girdiğinde bayılıp kalıverecekti. Binanın penceresi yoktu. Yerler beş santim kalınlığında ahşap döşenmişti. Bunları kendi elleriyle zımparalamıştı; hiçbir yerinde en ufak bir kıymık yoktu. Yer tahtalarının arasında üçer milimlik açıklıklar vardı, yine bu da çıplak gözle güç bela fark edilebilir bir şeydi.

Alt döşeme özeldi. Quarry büyük olasılıkla Amerika'daki hiçbir evin zemininin burada inşa ettiği kadar sağlam olmadığından emindi. İç duvarlar kümes teli üzerine elle uygulanmış alçıyla kaplıydı. Çatı, duvarlara okyanus yolculuğuna elverişli tankerlerde olduğu gibi sıkı sıkıya bağlanmıştı. Dayanıklı olduğundan emin olmak ve herhangi bir çökme ya da kımıldamayış önlemek açısından inanılmaz derecede güçlü bağlayıcılara başvurulmuştu. Temel döküm betonu ama yapının tam altından dolanan, kırk santim yüksekliğinde, çimentonun içinde kalacak şekilde yerleştirilmiş alçak bir tesisat kanalı da vardı. Bu, evi kalınlığı oranında havaya kaldırmıştı ama veranda sayesinde fark edilmesi oldukça zordu.

İçerisi basit döşenmişti: bir yatak, bir deri arkalıklı sandalye, aküyle çalışan bir jeneratör ve duvarların tekine yaslanmış duran oksijen tankı da dahil olmak üzere diğer birtakım cihazlar... Verandadan aşağı inerek yarattığı yapıya yüzünü döndü. Duvarlardaki her bir gönye burun kesit mükemmeldi. Çivileri ve kirişleri bıçkı tezgâhında hizalayarak, gözlerini kesit hattına odaklarken, genelde jeneratör ışığı altında çalışmıştı. Bu zorlu, yorucu bir işti fakat kolları ve zihni en önde gelen iki güçlü insani duyguyla işlenmiş bir kararlılıkla işe koyulmuştu:

Nefret.

Ve sevgi.

Takdirle başını salladı. İyi bir iş çıkartmıştı. Yapı sağlamdı, olabilecek en üst düzeyde mükemmeldi. Sıradan görünüyordu ama aslında tam olarak olağanüstü bir mühendislik abidesiydi. Hayatı boyunca üniversiteye gitmemiş, güneyden gelen bir oğlan için hiç de fena sayılmazdı.

Batı'ya, bir ağacın içine yerleştirilmiş, hem güneşin yakıcılığından hem de meraklı gözlerden uzakta duran gözetleme kamerasına baktı. Bunu da kendisi tasarlayıp monte etmişti çünkü parasının yeteceği kameraların hiçbirisi yeterince iyi ya da güvenilir değildi. Yaprak ve dalların dikkatli bir şekilde budanmasıyla birlikte, kamera etrafta görülmesi gerekenleri güzel bir şekilde gözlemleyecek hale gelmişti.

Ağacın arkasındaki bir deliği ve uzun çukuru fark etmiş, kameralardan çıkan kablo beslemesini buradan geçirmiş, ardından ağaç kabuğu şeritlerini kablonun üzerine yapıştırarak her şeyi tamamen kamufle etmişti. Kabloyu yere gömmüş, ağaçtan birkaç metre uzağa kadar bu şekilde taşımış, yine insan yapımı olan doğal görünümlü bir bankete bağlamıştı.

Bunun dışında, Quarry'nin temel betonunu dökmeden önce küçük evin altına yerleştirdiği bir PVC borunun içinden de aynı noktaya diğer bir yeraltı kablosu daha döşenmişti. Bu kablo hattının ucu ikiliydi, dolayısıyla iki ayrı yere daha elektrik taşıyordu. Bunların hepsi duvara monte ettiği metal levhaların üzerine kapladığı kurşun kılıfın arkasına gizlenmişti.

Evin kapısını kilitleyerek eski aracına tekrar tırmandı. Şimdi gitmesi gereken bir yer vardı. Bunu pikap kamyonetle yapmıyacaktı.

Başını kaldırarak o mükemmel Alabama gökyüzüne baktı. Uçak yolculuğu için güzel bir gündü.

6. Bölüm

Bir saat sonra dört koltuklu Cessna kısa pistten aşağı hızlanarak havalandı. Quarry yan pencereden dışarı baktı, arazi, altından hızla kayıyordu. İki yüz dönüm kulağa oldukça büyük bir arazi parçasıymış gibi geliyordu fakat o kadar da büyük değildi.

Alçaktan uçtu, bir yandan da kuşlardan, diğer uçaklardan ve arada sırada geçebilen helikopterlerden uzak durmaya çalışıyordu. Hiçbir zaman bir uçuş planı doldurmuyordu, dolayısıyla etrafı düzgünce taraması zaruriydi.

Bir saat sonra alçaldı, özel bir iniş pistinin asfaltına yavaşça kondu ve uçağın yakıtını kendi başına doldurdu. Burada gösterişli şirket jetleri yoktu. Sadece önleri açık, saç levha hangarlar, iniş pisti olarak kullanılabilecek dar bir asfalt şerit, bir rüzgâr hortumu, onunki gibi eski, yamalanmış ama büyük bir sevgi ve saygıyla kullanılıp bakımı yapılan uçaklar vardı. Ayrıca yıllar önce üçüncü elden aldığı anda oldukça ucuz olsa da, bu uçağı bugün almaya gücü yetmezdi.

Hava Kuvvetleri'ne katıldığı günden bu yana uçmakta, güçlü F-4 Phantom'unu çeltik tarlaları ve Vietnam'ın suya doymuş sık ormanları üzerinde kullanmaktaydı. Daha sonra Laos ve Kamboç-

ya'ya gitmiş, bomba atıp insanları öldürmüştü çünkü ileride resmi dahi olmadığını öğreneceği savaş anında kendisine bunu yapma emri verilmişti. Yine de bu onun açısından bir sorun teşkil etmeyecekti. Askerler sadece kendilerine söylenileni yaparlardı. İnsanlar kendisine ateş ederken, uçuğu yükseklikte hiçbir şeyi sorgulamamıştı.

Küçük uçağına tekrar tırmandı, motoru çalıştırdı ve tekrar havalandı. Karşıdan esen saatte beş knotluk rüzgârı dikkate almayarak yoluna devam etti.

Kısa bir süre sonra gazı kıstı, çeki kancasını itti, termalleri aşağı indirdi. İşin kilit noktası buydu; diğer arazisine inmek. Burası dağlara konuşlandırılmıştı ve iniş pisti yoktu, sadece kendi alın teriyle düzleyip biçtiği uzun çimenlik bir şerit vardı. Sert ve düzdü, yine de çapraz rüzgârlar ve hava akımları burada sorun olabiliyordu. Yanakları gerildi ve aşağı inerken güçlü elleri çeki kancasına asıldı, iniş kanatları tamamen açılmıştı. Yere değdi, sıçradı, ardından tekrar değdi ve bir kez daha sıçradı; küçük uçağın süspansiyon sistemi hafifçe titredi. Üçüncü kez yere değdiğinde tekerleri toprağı tuttu, ön teker frenini çalıştırmak için ayak pedallarının üzerine sertçe bastı. Bu, iniş kanatçılarıyla birlikte, Cessna'nın insan yapımı iniş şeridinin bitimine az kalan bir mesafede durmasını sağladı.

İç kanatçıları çalıştırmak için alt ayak pedallarının üzerine ayak parmaklarıyla bastırdı ve uçağı ters yöne bakacak şekilde dönmesi için yönlendirdi; ardından motoru kapattı. Quarry sırt çantasını ve uçakta taşıdığı birbirlerine iplerle bağlı üçgen şeklindeki park blok setini alarak aşağı indi. Bunları hafif olan uçağın tekerlerinin altına dengede ve sabit kalması için yerleştirdi. Sonra uzun bacaklarıyla etrafa saçılmış yüksek kayaları dağın yan tara-

fina doğru kat etti. Ceket cebinden bir dizi anahtar çıkarttı ve doğru olanı bulana kadar tomarı kurcaladı. Eğildi ve ahşap kapının kili-dini açtı. Kapının büyük kısmı Quarry'nin düzgünce şekillendirdi-ği bitişik kaya katmanının gerisinde saklı kaldı.

Onlarca yıl boyunca büyükbabası bu dağda, kömür made-ninde çalışmıştı ya da aslına bakılırsa ödeme dahi yapmadığı in-sanlardan oluşan ekibi onun adına çalışmıştı. Çocukken Quarry buraya büyükleriyle birlikte geliyordu. O günlerde buraya bir yol vasıtasıyla ulaşıyorlardı, ta ki Quarry bu yolu bir gün kadar önce kapatana kadar. Maden işler haldeyken damperli kamyonların kö-mürü çekip taşımakta kullandıkları yol orasıydı ve burada ihtiyaç duyduğu alet edevatların hepsini almak için kamyonuyla feribota giderken o da aynını yapmıştı. Tüm bunlar bu küçük uçağa kesinlikle sığmazdı.

Bu tıknaz dağ her zaman maden değildi. Suyun aşındırma gücü ve diğer birtakım jeolojik değişimlerle birlikte, zaman içeri-sinde içinde gözenekli odalar oluşmuştu. Kömür çıkarılmaya baş-lanmadan çok zaman önce, İç Savaş süresince, bu alanlara hap-sedilen, etleri vücutlarından ayrılıp düşerken son günlerini güneş görmeksizin ve temiz hava almaksızın geçiren, nefes almayı kes-tiklerinde ise arkalarında sadece övgü dolu iskeletler bırakan Birlik Askerleri burada yavaş yavaş ve korkunç bir şekilde ölmüşlerdi.

Maden kuyusunun artık elektriği vardı ama Quarry bunu ge-reksiz yere kullanmıyordu. Güç, bacalı bir jeneratörden geliyordu ve yakıt pahalıydı. Görmek için eski bir el fenerini kullandı. Aslına bakılırsa bu, babasının geceleri Alabama'nın bataklıklarında “ken-dini beğenmiş” siyahları –babası onları bu şekilde isimlendirirdi– avlarken kullandığı fenerin ta kendisiydi. Küçük bir çocukken, yoldaşlarıyla birlikte nefret içinde yaptıkları şeylerden dolayı de-

lişmen bir halde eve gelen yaşlı adamı takip ederdi. Bazen kurbanların kanına babasının gömlek kollarında ve ellerinde şahit olurdu. Babası viskisini hızla yudumlar, kendisine benzemeyen insanları öldürerek her ne elde ettiğini düşünüyorsa bunu hasta bir tavırla kutlarken kesik kesik gülerdi.

Quarry sıkılı dişleri arasından, “Yaşlı, nefret dolu, lanet herif,” dedi. Adamı sebep olduğu onca acıdan dolayı lanetledi ama bu, mükemmel derecede iyi bir el fenerini çöpe atmak için yeterli değildi. İnsan, elinde fazla bir şey olmayınca, olanı tutmaya meylediyordu.

Ana duvarlardan birinde yer alan diğer bir kapıyı açtı. Raftan pille çalışan bir fener kaptı ve bunu yakıp odanın ortasındaki masaya yerleştirdi. El işçiliğini takdir ederek etrafına bakındı. Odayı güçlü beşe onluklarla kaplamış, alçıpanı bizzat kendisi yerleştirmişti. Her duvar çekülle düzeltilmiş ve açık maviye boyanmıştı. Malzemelerin hepsini, yaptığı işlerden artakalan malzemeleri depolayacak yer bulamayan bir arkadaşından bedavaya almıştı. Duvarların arkasında dağın içindeki sert kaya yer alıyordu. Ama içeri girip de etrafına bakınan herkes bir evde olduğunu düşünürdü. Zaten işin anafikri de buydu.

Odanın köşesine doğru yürüdü ve dik arkalıklı sandalyeye çökmüş oturan kadını inceledi. Uyumurken başı omzuna düşmüştü. Onu kolundan dürtükledi ama tepki gelmedi. Bu uzun sürmeyecekti.

Quarry kollarını sıvadı, sırt çantasından steril bir şırınga çıkarttı ve kadının koluna batırdı. Bu onun kendine gelmesi için yeterli oldu. Gözleri açıldı, ardından da odaklandı. Quarry’yi görünce, çığlık atmak için ağzını açtı ama suratındaki bant bunu engelledi.

Quarry'nin yüzünde, iki küçük şişeyi onun kanıyla doldururken küçük bir gülümseme belirdi. Kadın başını önüne eğerek onun ne yaptığına büyük bir dehşet içinde baktı ama sandalyeye sıkı sıkı bağlanmıştı.

“Bunun size garip geldiğini biliyorum, Hanımefendi ama inanın bana, tüm olanların iyi bir sebebi var. Ne sizin ne de bir başkasının canını yakmak istiyorum; bu bir gerçek, gerçekten. Bunu anlıyor musunuz?”

Şırıngayı çıkardı, iğne yerine alkole batırılmış bir pamuk parçasıyla bastırdı ve üzerine büyük bir dikkatle yara bandı yapıştırdı.

“Bunu anlıyor musunuz?” Kadına rahatlatıcı bir tavırla gülümsedi.

Kadın sonunda başını sallayarak onayladı.

“Güzel. Şimdi, kanınızın bir kısmını almak zorunda kaldığım için özür dilerim ama bunu yapmam gerekiyor. Sıra sizi beslemeye, temizlemeye geldi. Sizi bu şekilde bağlı tutmayacağız. Biraz özgür kalacaksınız. Sizi ilk başta neden bu şekilde muhafaza etmemiz gerektiğini anlayabildiğinizi düşünüyorum. Yani, şu bağlama kısmını. Değil mi?”

Kadın kendisini onunla gözgöze buldu, içinde bulunduğu durumun dehşetine rağmen, adamla hemfikir olduğunu göstermek maksadıyla başını bir kez daha salladı.

“Güzel, güzel. Şimdi endişelenmeyin. Her şey iyi bir şekilde sonlanacak. Herhangi bir yalan dolan da olmayacak. Bilirsiniz işte, siz bir kadınsınız. Ben bu tür saçmalıkları tolere edemem. Anlaşıldı mı? Size söz veriyorum.” Kadının kolunu nazikçe sıktı.

Kadın aslına bakılırsa dudak uçlarının bir gülümsemeyle birlikte hafifçe kıvrıldığını bile hissetti.

Quarry küçük şişeleri sırt çantasına yerleştirip sırtını ona döndü.

Bir an için kadın onun aniden arkasına döneceğini ve man-
yakça bir kahkahayla beynine bir kurşun sıkacağını ya da boğazını
keseceğini hayal etti.

Ama adam sadece odadan ayrılmakla yetindi.

Etrafına bakınan Diane Wohl'un ne nerede olduğuna, ne niye
burada bulunduğuna, ne de kendisini kaçıran adamın biraz önce
neden kanını aldığına dair en ufak bir fikri yoktu. Talbot'a alışve-
rişe gitmişti, bu adam silahıyla birlikte arabasındaydı ve şimdi de
kendisi buraya, her neresiyse oraya getirmişti.

Hıçkırmaya başladı.

7. Bölüm

Sean King karanlıkta oturdu. Üzerine düşen parlak ışık gözlerini korumak için elini kaldırmasına ve davetsiz misafire gözlerini kısarak bakmasına sebep oldu.

Michelle, her ne kadar ses tonu kulağa pek üzgünmüş gibi gelmiyor olsa da, “Özür dilerim, senin burada olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Sean, “Burada uyudum,” diye açıkladı.

Michelle onun masasının ucuna tünedi. “Somurtarak basıp gitmek? Soruları yanıtlamayı reddetmek? Ofiste uyumak? Karanlıkta oturmak? Bir bağlantı mı seziyorum?”

Sean ona doğru bir gazete uzattı. “Hikâyeyi gördün mü?”

“Çoktan bilgisayarımdan okudum bile. Çoğu detayı doğru yazmışlar. Fotoğrafta oldukça düşünceli çıkmışsın.”

“Bu, Gizli Servis’teki günlerimden kalma dosyamda yer alan bir fotoğraf.”

“Ben oldukça genç görüldüğünü düşündüm.”

“Bir sürü muhabir arayıp duruyordu. Ben de hepsini savsaklayıp durdum.”

“Sadece aramakla kalmıyorlar. Ofisimizin önüne gelip park

etmişler. İçeri arkadan girdim. Sanırım biri beni fark etti, dolayısıyla şimdi orası da tutulmuş olmalı.”

“Harika. Yani şimdi buraya hapseduk demektir.”

Ayağa kalkıp içeriyi arşınladı, uzun ayaklarını büyük bir öfkeyle savuruyordu.

Michelle, “Bu konuyu hemen şimdi konuşmak ister misin?” diye sordu.

Sean durdu, makosen ayakkabısıyla bir halı havı parçasına hafifçe vurdu. “Bu zor bir durum,” diye karşılık verdi.

“Hangi kısmı? Bir kadını kesilmiş ve bir çocuğu da kaçırılmış halde bulmak mı? Yoksa kafanın içinde olup biten bir şey mi var?”

Sean tekrar etrafı arşınlamaya başladı, çenesi göğsüne gömülmüştü.

“Bana başkanın karısını tanıdığını söyledin. Nasıl? Gizli Servis’ten Cox seçilmeden çok önce ayrılmıştın. Haydi bakalım, itiraf et.”

Sean tam bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki telefon çaldı. Adam döndü ama Michelle ondan önce davrandı. “King ve Maxwell. Siz yapmak zorunda kalmayın diye biz araştırıyoruz.” Sonra sessizleşti. “Ne! Ben... oh, evet, tabii. Vereyim.”

Telefonu Sean’a uzattı.

“Hiç kimseyle konuşmak istemiyorum.”

“Bu kişiyle konuşacaksın.”

“Kimmiş?”

Michelle, “Jane Cox,” diye fısıldadı.

Sean telefonu kulağına yapıştırdı. “Bayan Cox?” Dinledi ve Michelle’e hızlı, sıkılgan bir bakış atarak, “Tamam *Jane*,” dedi.

Michelle tek kaşını kaldırıp ortağını yakından izlemeye başladı.

“Biliyorum. Bu gerçekten de tam bir trajedi. Willa, evet, tabii.

Doğru. Çok doğru. Doğru anladın. Tuck’la konuştun mu? Anlıyorum. Tabii, bunu da anlıyorum. Ne?” Saatine göz attı. “Kesinlikle, bunu yapabiliriz.” Michelle’e göz attı. “O benim ortağım. Birlikte çalışıyoruz ama eğer senin tercihin... teşekkürler.”

Telefonu kapatıp Michelle’e baktı.

Michelle, “Eğer kabuğuna kapanır ve tekrar etrafı arşınlamaya başlarsan, yemin ederim ki seni tabancamla vura vura geber tirim. Ne dedi?”

“Gidip onu görmemizi istiyor.”

“Onu görmemizi mi? Nerede?”

“Beyaz Saray’da.”

“Neden? Bizi ne için görmek istiyor? Geçen gece gördüklerimizi kendisine anlatmamız için mi?”

“Tam olarak öyle sayılmaz?”

“Tam olarak ne için öyleyse?”

“Sanırım bunu kimin yaptığını bulmamız için bizi kiralamak istiyor.”

“Başkanın karısı bizi tutmak mı istiyor? Neden? Elinin altında koskoca bir FBI var.”

“Belli ki onları değil, bizi istiyor.”

“Sağır değilim. *Seni* istediğini söylemek istiyorsun.”

“Sence muhabirleri ekebilir miyiz? Onların bizi Pennsylvania Caddesi’ne kadar izlemelerini istemiyorum.”

Michelle ayağa kalktı ve anahtarlarını kaptı. “Bunu sordugunu duymak bile beni gücendirdi.”

8. Bölüm

Sam Quarry kapının kilidini açıp içeri baktı, onun masaya oturmuş bir kâse tahıl bulamacı yediğini gördü. Kız hızla başını çevirdi, sandalyesinden fırlayarak kalktı ve geri geri gidip duvara yaslandı.

Sam içeri girerken kapıyı açık bıraktı. “Willa, korkacak hiçbir şey yok.”

Kızın yanakları titredi ve her iki gözünün kenarında da korku gözyaşları belirdi.

Quarry bir sandalye çekip oturdu. “Sanırım yerinde olsam ben de korkardım. Ama canını yakmayacağım, tamam mı?”

“İstediginizi söyleyebilirsiniz. Yalan söylemediğinizi nereden bilebilirim? Siz bir suçlusunuz. Suçlular her zaman yalan söylerler. Bu yüzden suçludurlar.”

Quarry başını sallayarak onayladı. “Yani sen benim bir suçlu olduğumu düşünüyorsun, öyle mi?”

“*Suçlusunuz*. Beni kaçırdınız. İnsanlar bu yüzden hapse girerler.”

Adam tekrar başını sallayarak onayladı ve kâseye baktı. “Tahıl bulamacı yeterince ıslak değil mi? Özür dilerim ama sadece

süt tozumuz var.”

Kız duvara yaslanmış halde dikilmeye devam etti. “Bunu neden yapıyorsunuz?”

“Ne yapıyorum? Yani seni neden buraya getirdiğimi mi kast ediyorsun?”

“Bu şartlar altında, başka ne kastetmiş olabilirim ki?”

Quarry kızın lafını sakınmayan mantığı karşısında gülümsemi. “Zeki olduğunu duymuştum.”

“Ailem nerede? Bunu diğer adama sordum ancak yanıtlamadı. Sadece homurdandı.”

Quarry çekip bir mendil çıkardı ve yüzünü sildi, bunu yaparken suratında derin bir tiksinti ifadesi belirdi.

Kız, onun ellerine bakarak, “Neden lastik eldiven giyiyorsunuz?” diye sordu.

“Egzama diye bir şey duydun mu?”

“Tabii ki.”

“İşte, bende ondan var ve hiç kimseye bulaştırmak istemiyorum.”

Kız ısrarla, “Size ailemi sordum?” dedi. “Onlar iyi mi? Söyleyin bana.”

“İyiler. Ama ben bir suçluysam, sana yalan söylüyor olabilirim.”

Kız, “Sizden nefret ediyorum!” diye haykırdı.

“Seni suçlayamam.”

Kız aniden, “Bu, halam yüzünden mi?” diye sordu.

Quarry masum bir tavırla, “Halan mı?” diye karşılık verdi.

“Sakın bana aptalmışım gibi davranmayın. Jane Cox benim halam. Eniştem de başkan.”

“Haklısın. Bu konuda kesinlikle haklısın.”

“Tüm bunlar onunla mı bağlantılı?”

“Bu sorunu yanıtlamayacağım. Üzgünüm.”

Willa gömleğinin kolunu sıvayıp dirseğinin kıvrım yerinin yakınındaki yara bandını gösterdi. “O zaman bana bunun sebebini söyleyin?”

“Sanırım ufak bir kesik.”

“Baktım. Sadece iğne batması.”

Quarry tekrar kızın kâse ve kaşığına göz attı. “Bunlarla işin bitti mi?”

Kız, “Tüm bunlar eniştemle mi ilgili?” diye Quarry’nin lafını kesti.

“En iyisi bir şeyleri hemen şimdi açıklığa kavuşturalım, Willa. Canını yakmak istemiyorum. Kanunu deldiğim ve seni buraya getirdiğim doğru ancak senin şu kapıdan çıkıp evine döndüğünü görmeyi tercih ediyorum. Ama hazır buradayken, elimizden geldiğince iyi geçinmemiz en iyisi olacak. Bunun zor olduğunu biliyorum ama olması gereken bu. Benim için çok daha iyi.” Kıza yoğun bir şekilde baktı. “Senin için de öyle.”

Kaşıkla kâseyi aldı, bunları göğsüne yasladı ve kapıya yöneldi.

Willa daha yumuşak bir ses tonuyla, “Anne ve babama iyi olduğumu söyleyecek misiniz?” dedi.

Quarry arkasına döndü. “Kesinlikle söyleyeceğim.”

Bu ifade gittikçe güçlenen öfkesinin artmasına sebep oldu.

O ayrıldıktan sonra, Willa tek köşeye kurulmuş çocuk karyolasına oturdu ve odaya yavaşça göz gezdirdi. Adamla cesurca konuşmuştu ama kendini pek o kadar cesur hissetmiyordu. Korkmuştu ve ailesini görmek istedi. Ellerini endişe içerisinde burkup açtı. Korkunç senaryolar gözünün önünden gelip geçerken göz-

yaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı. Dua etti, anne ve babasıyla yüksek sesle konuştu. Erkek ve kız kardeşlerine, odasına habersiz girseler ve her şeyini altüst edip dağıtsalar bile, onları çok sevdiğini söyledi.

Gözyaşlarını silip odaklanmaya çalıştı. Adama eldivenler ya da egzama veya kolundaki iz konusunda söylediklerinden dolayı inanmamıştı. Tüm bunların halası ve eniştesiyle bağlantılı olduğuna inanıyordu. Başka neden olabilirdi ki? Ailesi bunun dışında oldukça sıradan sayılırdı. Odada dolaşmaya başladı, kendi kendine alçak sesle şarkı söylüyordu; bu endişelendiği ya da korktuğunda sık sık yaptığı bir şeydi.

Daha fazla şarkı söyleyemeyecek hale geldiğinde, kendi kendine art arda, *her şey yoluna girecek*, dedi. Sırtüstü uzandı ve battaniyeyi üzerine örttü. Ama ışıkları söndürmeden önce, kafasını kaldırıp kapıya baktı. Ayağa kalktı, odanın karşısına yürüyüp kilide göz attı.

Bu güçlü bir kilit diliydi, bunu ilk defa fark etmişti.

Korkusunun yerini aniden küçük bir umut ışığı aldı.

9. Bölüm

Quarry maden kuyusuna doğru yürüdü, tek eli ziftli kömür katman artıklarının hâlâ görünür olduğu siyah kayalık duvarlarda geziniyordu. Diğer bir odanın kilidini açtı. İçerideki masaya oturdu, küçük kan şişelerini sırt çantasından çıkarıp her birini değişik numaralarla etiketledi. Duvara asılı raftan bir kutu çekip aldı ve açtı. İçinde daha başka kan dolu küçük şişeler de vardı. Bunlardan bazıları Virginia’da, bir morgda yatan Pam Dutton’a aitti, bunu biliyordu. Diğerleri ise bilinçsizce yatarken Willa’dan aldıklarıydı.

Pam’in ve Willa Dutton’un şişelerini numaralandırdı, bunların tümünü buz paketleriyle dolu bir soğutucuya yerleştirdi. Sonra, Willa’nın kâsesi ve kaşığını büyük plastik bir torbaya sokup ardından bunu diğer bir kutuya koydu.

Tamam, zor iş başarıldı. Şimdi işime gücüme bakmalıyım.

Ayağa kalktı, buraya kamyonetiyle getirdiği bağımsız silah kasasının kilidini açtı. İçeride otomatik ve yarı otomatik tabancalar, tüfekler, çifteler, teleskoplar, iki MP5 ve hepsi için mühimmat vardı. Zula, Quarry erkeklerinin İkinci Değişikliğe birkaç kuşaktır beslediği sevgiyi temsil ediyordu. Koleksiyona büyük bir dikkatle

baktı ve 45. Cobra Enterprises Patriot'da karar kıldı. Standart 1911 mühimmatla dolu, geniş çaplı yedi mermilik kartuşu yerine iterken eli polimer karkasa çarptı. Bu her ne kadar oldukça kuvvetli olsa da hafif bir silahtı, tetiği çekmek için beş kiloluk bir kuvvet uygulanması gerekiyordu. Altı yüz gramlık karkası ve .45'lik mermisi sebebiyle dengesizdi, dolayısıyla kullanılması en eğlenceli silahlardan sayılmazdı. Ama her yere taşınabilecek kadar hafifti ve yakın menzilden bununla her neyi vurursanız vurun olduğu yere düşerdi.

Kişisel kullanım için hoş, ufak tefek bir silahtı. Ama onu bu sebepten dolayı kullanmayacaktı. Eli dolu silahı kavrar kavramaz terlemeye başladı.

Kartuş yedi mermi taşıyordu ama doğrusu şu ki onun sadece iki mermiye ihtiyacı vardı. Ve bu ona hiç haz vermeyecekti. Hem de hiç.

Kendini yapılması gereken şeye zihnen hazırlayarak kayalık koridordan aşağı ağır adımlarla yürüdü. Babası ve büyükbabası, ikisinin de zencileri insan olarak adlandırmadıklarını biliyor olsa da, yıllar önce insan avlamışlardı. Onları muhtemelen, sanki bir güve ya da belalı birer köstebekmiş gibi, hiç düşünmeden öldürmüşlerdi. İşte, oğul ve torun erkek akrabalarıyla bu noktada yollarını ayırmıştı. O, yapılması gereken şeyi yapacaktı ancak yara izlerinin derin olacağını, öldürme anının ağırlığını hayatının geri kalanı boyunca tekrar tekrar rahatlatıp yatıştırması gerekeceğini biliyordu.

Hedeflediği noktaya geldi, el fenerini yakarak duvardaki büyük bir hücrenin girişindeki hapishane demirlerinin arasından içeri uzattı. Bunlar, her ne kadar Quarry paslanmış metali baştan boyamış ve parmaklıkları tekrar kayalara yerleştirmiş olsa da, geçmişte

Birlik Askerleri'ni zapt edenlerle aynıydı.

Arka duvarın dibine iki adam çömelmişti. Üzerlerinde asker üniformaları vardı, elleri arkalarından kelepçelenmişti. Quarry parmaklıkların açık tarafında, hemen yanında dikilen ufak tefek adama baktı.

“Şu işi artık halledelim, Carlos.”

Adam dudaklarını gergin bir tavırla yalayarak, “Bay Sam, saygısızlık etmek istemem ama bu yola girmememiz gerektiğini düşünüyorum, efendim,” dedi.

Quarry aniden dönüp onun üzerine yürüdü, ufak tefek adamın tepesinde dikildi. “Bu bandonun lanet olası tek bir lideri var, Carlos ve o da benim. Burada bir emir kumanda zinciri var ve öyle de olmak zorunda. Sen bir askersin ve sözlerimin doğru olduğunu da bilirsin. Güven bana, bu beni, seni inciteceğinden çok daha fazla incitiyor ve yapmam gerekenler karşısında beni zor durumda bırakıyor. Bundan da hiç memnun değilim.”

Gözü korkan adam başını eğerek önüne baktı, kapıyı açtı ve elini tereddüt içerisinde sallayarak iki adama dışarı çıkmalarını işaret etti. Bacakları da birbirlerine zincirlenmişti, dolayısıyla ileri doğru aksayarak ilerlediler. Carlos'un el feneri ışığının altına girdiklerinde, yüzlerindeki ter parladı.

Adamlardan biri, “Üzgünüm. Tanrım, efendim, üzgünüm.”

“Ben de üzgünüm, Daryl. Bu bana en ufak bir haz vermedi. Hem de hiç.”

Daryl aralarındaki en kalın adamken, arkasındaki en uzun ve incesiydi. Âdemelması dehşet içinde yukarı aşağı kımıldadı. “Bunu yapmak istemedik, Bay Quarry. Ama çocuğu yere yıktıktan sonra kadın içeri girdi, çığlık atmaya ve bizimle dalaşmaya başladı. Lanet olsun, Daryl'in suratına bakın, yırtıp attı. Bu sadece

nefsi müdafaaydı. Onu da yere yıkmaya, şırıngayla bayıltmaya çalıştık ama kadın deliye döndü.”

“Bir annenin çocuğu kaçırılırken başka ne yapmasını bekliyordunuz ki? Senaryonun ve sizin lanet olası her bir durum karşısında ne yapacağınızın üzerinden yüzlerce kez geçtik. Öldürmek bir seçenek değildi. Şimdi elimde annesini bir daha hiç göremeyecek bir çocuk var ve bu kesinlikle olmamalıydı.”

Daryl’in sesi yalvarıyordu. “Ama baba evdeydi ve olmaması gerekiyordu.”

“Önemli değil. Bunun planını da yapmıştık.”

Daryl pes etmiyordu. “Suratımı bir güzel tırmaladı, parmağını gözüme geçirdi. Gerçekten öfkelenim. Tepem attı. Bıçağı savuruverdim. Doğrudan boynuna denk geldi. Bunun olmasını istememiştim. Öldü. Onu kurtarmayı denedik. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Üzgünüm.”

“Bunları bana çoktan anlattınız. Bu bir fark yaratıyor olsaydı, şu anda burada dikiliyor olmazdınız, tabii ben de öyle.”

Daryl gergin bir tavırla Patriot’a göz attı. “Biz hep yanındaydık. Bunu biliyorsun. Küçük kızı da senin için kaçırdık. Vücudunda tek bir zedelenme yok.”

“Bir istisna kuralı ihlal eder. Benim bunu yapmama yardım etmeyi kabullendiğinizde, size ortada çok sayıda kural olmadığını söylemiştim ama siz en önemli kuralı ihlal ettiniz. Bana yemin ettiniz ve ben de bu yemini kabul ettim. Şimdi buradayız.”

Başıyla verdiği işaretle birlikte Carlos, adamları bileklerinden gönülsüzce yakaladı ve ikisini de dizlerinin üzerine çöktürdü.

Quarry gelip tepelerinde dikildi. “Tanrınıza dua edin, tabii inanıyorsanız. Size bunun için zaman tanıyacağım.”

Daryl bir duanın parçasıymışçasına homurdanmaya başladı. Zayıf adam ağlamaya başladı.

Altmış saniye sonra Quarry, “Tamam mı? Pekâla,” dedi.

Patriot’u Daryl’in kafatasının köküne yerleştirdi.

Daryl, “Oh, Tanrım. Ulu Tanrım,” diye inledi.

Diğer adam, “Lütfen,” diye haykırdı.

Quarry’nin parmağı metal korumadan tetiğe kaydı. Yine de sonunda Patriot’u onlardan uzaklaştırdı. Tam olarak bunun nede-nini bilmiyordu, sadece öyle yapmıştı.

“Ayağa kalk!”

Daryl ona şaşkınlık içinde baktı. “Ne?”

“Ayağa kalk dedim.”

Daryl titrek bacaklarının üzerinde dikildi. Quarry adamın çizik suratına ve kan toplanmış kırmızı gözüne baktı, ardından Daryl’in gömleğinin önünü yırtarak açtı. Adamın karın kasları arasında iri mor bir ezik vardı.

“Sana vuranın bir kadın olduğunu mu söyledin?”

“Evet, efendim. Karanlıktı ama yine de bunun bir kadın olduğunu görebiliyordum.”

“O kadın lanet olası derecede iyi bir şekilde vurmuş. İşin doğrusu, senin çoktan ölmüş olman gerekiyordu, adamım.”

Daryl, “Aynen sizin söylediğiniz gibi çelik yelek giydik,” diye inledi. “Kadın öldürüldüğü için üzgünüm. Bunun olmasını istemedim. Üzgünüm.”

“Ve sen bana bir de ardında küçük bir şişe bıraktığını *zannettiğini* mi söyledin?”

“Sadece bir tane. Olan bitenin ardından tam bir telaş içerisindeydim, özellikle de diğer adamlar boy gösterdiklerinde. Küçük şişeleri dönüş yolunda saydık. Ama kadının kanını aldığımızı her halükârda bilecekler, yani onu kesip açtıklarında filan demek istedim.”

Quarry bir an için ne yapacağını bilmez halde bakındı. “O zaman hemen toz ol.”

“Ne?”

Quarry rahatlayan Carlos’a başıyla işaret etti, Carlos, Daryl’ in prangasını çözdü. Adam incinen bileklerini ovalayıp hâlâ dizleri üzerinde duran zayıf adama baktı. “Ya Kurt’e ne olacak?”

Quarry namluyu Daryl’in göğsüne yasladı. “Daha fazla konuşma. Şimdi, fikrimi değiştirmeden önce toz ol. Kurt seni ilgilendirmez.”

Daryl sendeleyerek uzaklaştı, düştü, zor bela ayağa kalktı ve tökezleyerek karanlığa karıştı.

Quarry tekrar Kurt’e döndü.

Suçlu adam, “Lütfen, Bay Quarry,” diye ağzında geveledi.

“Bunun için üzgünüm, Kurt. Ama burada olan şey göze göz, dişe diş, oğlum.”

“Ama hanımefendinin ölmesine sebep olan kişi Daryl’ di, efendim.”

“O aynı zamanda benim *oğlum*. Çok fazla şeyim yok, ama ona sahibim.”

Tabancayı Kurt’ün kafasına odakladı.

Kurt, “Ama siz benim için bir baba gibisiniz, Bay Quarry,” dedi. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu.

“İşte, her şeyi lanet derecede zorlaştıran da bu.”

“Bu çılgınlık, Bay Quarry. Siz delisiniz,” diye haykırdı.

Quarry, “Doğru, ben deliyim, evlat!” diye haykırarak karşılık verdi. “Kokainin etkisindeki bir çatlaktan daha deli. Bu benim kanımda var. Silkinip kurtulmam imkânsız.”

Kurt kendini yana doğru attı ve sıyrılmaya çalıştı, hantal çizimleri havaya küçük kömür tozu bulutları fırlattı. Çılgınlıkları, tıpkı

daha önceki Birlik Askerleri'ninkiler gibi, etrafı cınlattı.

Quarry, “Şu lanet ışığı daha yakın tut, Carlos,” diye emretti. “Onun olması gerekenden bir saniye daha uzun acı çekmesini istemiyorum.”

Patriot patladı ve Kurt kaçmaya çalışmayı bıraktı.

Quarry silahını indirip yanına doğru döndü. Carlos önünden geçerken anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Quarry, “Bu konuda ne kadar öfkelendiğimi biliyor musun?” dedi. “Hiddet ve hayal kırıklığı seviyemi anlıyor musun?”

Carlos, “Evet, efendim,” dedi.

Quarry ölen Kurt'ü çizmesiyle dürtükledi, ısınmış Patriot'u kemerine batırdı.

Döndü ve maden kuyusundan aşağı uygun adım ilerledi. Gün ışığına çıktı.

Karanlıktan bıkmıştı.

Sadece uçmak istedi.

10. Bölüm

Michelle tabancasını aracındaki kilitli kasada bıraktı. Beyaz Saray’a dolu bir tabancayla girmeye çalışarak hayatının geriye kalan birkaç yılını federal hapisanede geçirmek gibi bir arzusu yoktu.

Ofislerinin dışında bekleyip duran muhabirlerden, her ne kadar bu çaba Michelle’in kamyonunun lastiklerinin biraz aşınmasına ve kısa kovalamaca sırasında gazetecilerin arabalarının park halindeki bir araca çarpmasına sebep olsa da, kurtulmuşlardı. Michelle yardım etmek için durmamıştı.

Ziyaretçi girişinden geçtiler. Beyaz Saray’a götürülmeyi bekliyorlardı ama baştan aşağı arandıktan sonra orada görevli ajanlardan biri, “Gelin,” dediğinde şaşırdılar.

Girişin önünde bekleyen bir araca itilerek bindirildiler. Araç, kapı kapanır kapanmaz hızlandı.

Sean şoföre, “Nereye gidiyoruz?” dedi.

Adam yanıtlamadı. Yanındaki şahıs ise dönüp bakmak zahmetine bile katlanmadı.

Michelle, “Gizli Servis bu durumdan pek de mutlu görünmüyor,” diye fısıldadı.

Sean, “Suçlama oyunu başladı,” diye fısıldayarak karşılık verdi. “Başkanın karısının bizi neden buraya çağırdığını biliyor olabilirler. Ayrıca yabancıların etrafta meraklı bakışlarla dolaşmalarından da muhtemelen hoşlanmıyorlardır.”

“Ama biz bir zamanlar onlardan biriydik.”

Sean omuz silkti. “Ben oradan pek de iyi şartlar altında ayrıldığımı söyleyemem. Sen de öyle.”

“Dolayısıyla FBI bizden nefret ediyor, kendi adamlarımız da öyle. Sen de biliyorsun, ihtiyacımız olan şey birlik.”

“Hayır, ihtiyacımız olan şey nereye gittiğimizi öğrenmek.” Aynı soruyu tekrar sormak üzereyken araba yavaşlayarak durdu. Soför, “Burada inip kiliseye geçin,” dedi.

“Ne?”

“Kıçınızı şu kiliseye atın. Hanımefendi sizi bekliyor.”

Arabadan dışarı adım atar atmaz yaptıkları yolculuğun çok kısa olduğunu fark ettiler. Beyaz Saray’ın karşısındaki Lafayette Park’taydılar. Kilise Aziz John’undu. Kapı açıktı. Araç uzaklaşırken içeri girdiler.

Hanımefendi en ön sıraya yerleşmişti. Sean ve Michelle, odaya yerleştirilen güvenlik detaylarının varlığını görmekten ziyade hissettiler. Sean, Jane Cox’un yanına oturduğunda kadının ağlayıp ağlamadığını anlayamadı. Ağladığından şüphelendi ama diğer yandan onun duygularını kolayca ortaya koyan türden bir kadın olmadığının da bilincindeydi. Belki kocasına bile. Kadının duygusallaştığına daha önce şahit *olmuştu*, ama sadece tek bir kez. Böylesi diğer bir olaya bir daha şahit olacağını kesinlikle beklememişti.

Kadın siyah pardösüsünün altına diz hizasında mavi bir elbise giymişti; makul yükseklikte topuklu ayakkabıları ve biraz da mü-

cevheri vardı. Saçı, eşarpla kapatılmış olmasına rağmen, çoğu kişiye kıyasla kendine özgü bir şekilde tepesine toplanmıştı, Jackie Kennedy'ye benziyordu. Karşısındaki kadın hiçbir zaman çarpıcı olmamıştı, Sean bunu biliyordu, ama zarıftı. Şıktı. Hiçbir zaman olmadığı biri gibi görünmeye çalışmamıştı. "Pekâlâ, bu tam olarak doğru değil," sonucuna vardı. Bir başkan karısı çoğu insan için birçok şey ifade etmeliydi ve tek bir kişiliğin bu kadar farklı talebi karşılaşmasının hiçbir yolu yoktu. Dolayısıyla biraz rol yapmak kaçınılmazdı.

"Bu Michelle Maxwell, Bayan... Jane."

Jane, Michelle'e cana yakın bir tavırla gülümsedi, ardından Sean'a döndü. "Benimle bu kadar çabuk buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Biz bu görüşmenin Beyaz Saray'da yapılacağını düşünmüştük."

"Ben de öyle, ama sonra bunu tekrar düşündüm. Kilise biraz daha özel bir yer. Ve... huzurlu."

Sean bankta arkasına yaslanıp, "Senin için ne yapabiliriz?" demeden önce kısa bir süre mihraba baktı.

"Tüm bunlar olduğunda gerçekten orada mıydın?"

"Evet. Willa'ya bir hediye götürüyordum." Gece olan bitenlerin detaylarını, canlı öğeleri kendisine saklayarak, aktarmaya devam etti.

Başkanın eşi, "Tuck pek fazla bir şey anımsamıyor," dedi. "Bana onun iyi olacağını söylediler, herhangi bir iç kanaması filan yokmuş, ama kısa vadeli hafızası bozulmuş gibi görünüyor."

Michelle, "Kafaya alınan darbelerde sıkça yaşanır," diye vurguladı. "Ama unuttuklarını geri kazanabilir."

Jane, "Gizli Servis, Başkan ailesinin yakınlarının korunmasını da üstleniyor," dedi.

Sean, “Akıllıca bir adım,” dedi.

Jane alçak sesle, “Zayıf nokta sonunda ortaya çıktı,” diye vurguladı.

Sean, “FBI araştırıyor. Onların yapamayıp da bizim yapabileceğimiz bir şey olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi.

“Camp David’de Willa için bir doğum günü partisi ayarladım. Pam oradaydı, Willa’nın arkadaşları, erkek ve kız kardeşi... bu çok özel bir kız için çok özel bir gündü.”

Sean, “Willa gerçekten de çok özel,” diyerek onunla hemfikir oldu.

“Böylesine harika bir kutlamayla aynı günde bu... bu dehşetin yaşandığını düşünmek...” Birdenbire Sean’a baktı. “Senden Willa’yı ve bundan sorumlu olanları bulmanı istiyorum,” dedi.

Sean gergin bir tavırla yutkundu. “Bu adli bir araştırma. İşin içine giremeyiz. Bizi öğlen yemeği niyetine yerler.”

“Bana bir kez yardım ettin, Sean da ben de bunu hiçbir zaman unutmadık. Bunu senden istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama yardımına bir kez daha umutsuzca ihtiyacım var.”

“Ya FBI?”

Jane elini sallayarak başından savdı. “Eminim ki işlerinde çok iyilerdir. Ama şunu vurgulamama gerek yok ki Willa’yla aramdaki ilişkiden dolayı bu olay büyük hızla siyasi bir antrenman torbası halini alacak.”

Michelle, “Nasıl olur da birisi, bir annenin ölümüyle çocuğun kaçırılmasını siyasete alet edebilir?” diye sordu.

Jane ona küçümsemeye inanılmaz derecede yakın bir tavırla gülümsedi. “Bir yeniden seçim kampanyasının tam ortasındayız. Bu şehir apolitik şeyleri politik yapmakta ustadır, Michelle. Bazı insanların yapabileceklerinin sınırı yoktur.”

Sean, “Sen bunun FBI’ın araştırmasını etkileyebileceğini düşünüyorsun, öyle mi?” dedi.

“Bu sorunun yanıtının evet olma riskini almak istemiyorum. Tek gündemi olan bir insan istiyorum. Doğruyu bulmak. Karalama olmaksızın. Uydurma olmaksızın. Yani *seni* istiyorum.”

Michelle, “Birin böyle bir şeyi neden yapmış olabileceğine dair herhangi bir fikriniz var mı, Bayan Cox?” diye sordu.

“Aklıma hiçbir şey gelmiyor.”

Sean, “Ya olağan şüpheliler? Bir terörist grup? Başkan ailesi çok iyi korunuyor, dolayısıyla kendilerine daha kolay bir hedef seçmiş olabilirler.”

Michelle, “Eğer öyleyse, o zaman bir grubun sorumluluğu üstlendiğini ya da bir tür talepte bulunduğunu duymuş olmalıydık.” diye ekledi.

Sean, “Kısa bir süre sonra duyabiliriz. Başkan ne düşünüyor?” diye sordu.

“O da en az benim kadar endişeli ve kaygılı.”

“Yani onun bunu kimin yaptığı konusunda herhangi bir fikri var mı demek istemiştin.”

“Hiç sanmıyorum, hayır.”

Sean nazik bir ses tonuyla, “Senin bizimle buluşacağından haberi var mı?” diye ekledi.

“Bunu bilmesi için bir neden göremiyorum, en azından şimdilik.”

Michelle, “Saygısızlık etmek istemem ama, Gizli Servisiniz tüm detayları biliyor, Hanımefendi,” dedi.

“Onların dillerini tutacaklarına güvenebileceğimi düşünüyorum.”

Michelle ve Sean birbirlerine gergin bir bakış attılar. Başkan-

dan kasten bir şey saklayıp da hayatta kalan tek bir Gizli Servis ajanı yoktu. Ağzı sıkı olsa bile, bu tam bir kariyer intiharı olurdu.

Sean, “Tamam,” dedi. “Ama bu konuyla biz ilgileneceksek, bu işe bulaştığımız bir gün ortaya çıkabilir.”

Michelle, “Eğer çıkarsa, bu işi sırf Sean ailenin bir arkadaşı olduğu ve her şey olurken olay mahallinde bulunduğu için yaptığımızı iddia edebiliriz. Aslına bakılırsa beni öldürmeye çalıştılar. Dolayısıyla belki de her şeyi buna bağlayabiliriz,” diyerek araya girdi.

Sean başını sallayarak onayladı ve Jane’e baktı. “Bunu kesinlikle bu şekilde oynayabiliriz.”

“Güzel.”

“Tuck, John ve Colleen’le konuşmamız gerekecek.”

“Ben bunu ayarlayabilirim. Tuck hâlâ hastanede. Çocuklar Pam’in kız kardeşinin Bethesda’daki evinde kalıyorlar.”

“Ayrıca olay mahalline de girme yetkimizin olması gerekecek.”

Michelle, “Adli kanıtların tümü FBI’da olacak. Eğer gerçekten bir yere varmamızı bekliyorsanız, bunları da görmemiz gerekecek,” diye ekledi.

“Ne yapabileceğime bakacağım. Ne de olsa, bu benim ailem.”

Sean alçak sesle, onu yakından inceleyerek, “Tamam,” dedi.

“Yani bunu yapacak mısınız?” Elini Sean’ın elinin üzerine bıraktı.

Sean başını hızla sallayan Michelle’e baktı. “Yapacağız.”

11. Bölüm

Kiliseden ayrıldılar. Town Car marka araç onları beklemiyordu.

Michelle, “Sanırım dönüş parasını ödemedik,” diye mırıldandı.

Tam Lafayette Parkı’nın karşısına geçiyorlardı ki, Sean, “Ke-merlerini bağla. İşte geliyorlar,” dedi.

İki adam ortak bir amaç doğrultusunda uygun adım yaklaşıyordu. Biri FBI ajanı Ekşi Suratlı’ydı. Diğerini Sean, tıpkı Michelle gibi, oldukça iyi tanıyordu. Bu, Gizli Servis’tendi, Aaron Betack adlı üst düzey Gizli Servis yetkilisi. Adamın Servis’teki mükemmel kariyeri kendisini süratle çukurdan güç kulesine yükseltmişti. Sean adamın adımlarında artık hafif bir yaylanmanın olduğunu fark etti.

Sean ve Michelle’in yolunu kestiler.

Sean şaşırmış gibi göründü. “Selam, siz de mi gezintiye çık-tınız? Aklın yolu birdir.”

Ekşi Suratlı, “Nerede olduğunuzu, biraz önce kiminle konuş-tüğunuzu biliyoruz, biz bunu boşa çıkarmak için buradayız. İhtiya-cımız olan en son şey iki kovboy...” Durakladı ve Michelle’e

baktı. “Özür dilerim ve her şeyi mahveden bir *kadın kovboy*.”

Sean hoş bir tavırla, “Adınızı duyduğumu hatırlamıyorum?” dedi.

“FBI Özel Ajanı Chuck Waters, Washington Saha Ofisi’nden.”

Michelle, “Bunu öğrendiğim iyi oldu,” dedi. “Çünkü tam da sizden *adi şerefsiz* şeklinde bahsedecektim.”

Betack, “Maxwell,” diye çıkıştı. “Saygılı ol.”

Michelle, “Bana saygı duyulacak bir şey gösterin, ben de olayım,” diye lafı yapıştırdı.

Waters ona iyice yaklaştı ve parmağını burnundan üç santim uzakta salladı. “Hemen geri adım at bakalım, Küçükhanım.”

Michelle Waters’dan on santim daha uzun olduğundan. “Eğer ben *küçükhanım*’sam sen de bir cücesin,” dedi.

Sean, “Sırf bilmen için söylüyorum, *Chuck*, bu küçükhanım en ufak bir ter atmaksızın ikinizin de kışına tekme atabilir, dolayısıyla geri çekilin,” dedi.

Bir metre seksen beş santim boyuyla King’le aynı cüssede, hatta omuzları ondan daha geniş olan Betack boğazını temizledi, FBI’lı meslektaşına uyarıcı bir bakış atıp başını iki yana salladı. Waters’ın suratı kızarıp yandı, geriye doğru kayda değer bir adım attı.

Betack, “Sean, bu davayı sen ve Maxwell incelemiyorsunuz. Nokta,” dedi.

“Maaş makbuzuma en son baktığımda, Sam Amca’dan bahsetmiyordu.”

“Bununla birlikte...”

“Bununla birlikte diye bir şey yok. Müstakbel bir müşteriyle buluştuk. Bahsi geçen müşteriye temsil etmek konusunda anlaştık.

Burası Amerika. Burada bu tür şeylere izin veriliyor. Şimdi izninizle, üzerinde çalışmamız gereken bir dava var.”

Waters, “Bunu yaptığın için gerçekten pişman olacaksın King,” diye haykırdı.

“Hayatımda birçok şeyden pişmanlık duydum. Ama yine de buradayım.”

İki adamı iteleyerek geçti ve Michelle de onu takip etti. Dirseğinin Walters’ın omzuna temas etmesine de büyük özen gösterdi.

Aracına vardıklarında Michelle, “Orada seninle gerçekten çok gurur duydum,” dedi.

“Duyma. Sadece dünyanın en güçlü dairelerinden ikisini kendimize düşman ettik.”

“Ya büyük oyna ya da evine dön.”

“Ben ciddiylim, Michelle.”

Michelle aracı vitesine geçirdi. “Öyleyse bu her şeyi bir an önce çözmemiz gerektiği anlamına geliyor.”

“Bunun birazcık bile olsa mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Daha önce birlikte çok zor işlerin üstesinden geldik.”

“Evet ve bunların hiçbirisi hızlı olmadı.”

“İzninle ihtiyatlı şekilde iyimser olmak istiyorum. İlk olarak nereye gidiyoruz? Tuck’a mı?”

“Hayır, çocuklara.”

Arabayla ilerlerken Michelle, “Ya Jane Cox’un hikâyesi konusunda ne düşünüyorsun?” dedi.

“Oldukça basit ve doğru görünüyor.”

“Oh, öyle mi düşünüyorsun?”

“Sen öyle düşünmüyor musun?”

“O kadını nasıl tanıdığını bana hiç anlatmadın.”

“Birisi başka birini nasıl gerçekten tanıyabilir ki?”

“Şu varoluşsal saçmalığı kes. Onu nereden tanıdığını bilmek istiyorum.”

“Bunun ne önemi var?”

“Önemi var çünkü eğer muhakemen bulutlanırsa...”

“Benim muhakememin bulutlandığını da kim söylüyor?”

“Haydi ama, kadının elini senin elinin üzerine nasıl bıraktığını gördüm. İkiniz arasında bir gönül ilişkisi filan mı var?”

“Yani şimdi benim, Birleşik Devletler başkanının eşini becerdiğimi mi düşünüyorsun? Dur bir dakika!”

Michelle büyük bir soğukkanlılıkla, “Belki de tanıştığınızda o, başkan eşi değildi,” dedi. “Ama bu doğru mu bilmiyorum çünkü bana, *ortagına*, bu konuya dair en ufak bir detayı anlatmayı reddediyorsun. Sürekli ben konuşuyorum. Sana tüm sırlarımı verdim, tüm bildiklerimi paylaştım, senden de buna biraz karşılık bekliyorum.”

“Tamam, tamam.” Sean sessiz kalarak pencereden dışarı baktı.

“Tamam ne?”

“Jane Cox’la aramda herhangi bir gönül ilişkisi yok.”

“Olsun istedin mi?”

Sean ona bir bakış attı. “Umurunda mı?”

Sean’a sırttan Michelle şimdi telaşlanmıştı. “Ben, senin kimi arzuladığını umursamıyorum. Bu seni ilgilendirir.”

“Bunu bilmek güzel çünkü ben gerçekten de arzularımın gizli kalmasından hoşlanıyorum.”

Arabayla ilerlerlerken garip bir sessizlik yaşandı.

Michelle başka bir tür sorgulama dizini için beynini zorlu-

yordu ve sonunda bunu başardı. ”Ama sen Servis’ten onun kocası Oval Ofis turlarına çıkmadan çok önce ayrıldın.”

“Adam bundan önce aynı zamanda da Birleşik Devletler milletvekiliydi.”

“İyi ama Servis’le ne tür bir bağlantısı var? Yoksa yok muydu?”

“Vardı ve yoktu.”

“Harika, buna açıklık getirdiğin için teşekkürler.”

Sean sessiz kaldı.

“Haydi ama!” Michelle direksiyonu hayal kırıklığı içinde yumrukladı.

“Bunun daha ötesini anlatamam, Michelle.”

“Evet, ben gerçek bir boşboğazım.”

“Daha önce bunu hiç kimseye anlatmadım. Hiç kimseye.”

Michelle dönüp ona baktı ve suratındaki sert ifadeyi fark etti.
“Tamam.”

Sean koltuğuna yerleşti. “Yıllar önce Georgia’da başkanlık acil durum ekibinde görev yapıyordum. Diğer bir ajanla gecenin geç bir saati bir şeyler atıştırmak için dışarı çıktım. O, nöbet için döndü ama ben serbesttim. Etrafı inceleyerek şöyle bir turladım, araba konvoy rotası boyunca sorunlu noktaları gözlemlemeye çalıştım. Yaklaşık bir saattir dolanıyordum. Saat belki 11.30’du. İşte, onu o zaman gördüm.”

“Kimi gördün?”

“Dan Cox’u.”

“Başkanı mı?”

“O günlerde henüz başkan değildi. Senatoya yeni seçilmişti. Hatırlarsan, başkanlığa soyunmadan önce tam bir dönem ve ardından da takip eden dönem boyunca birkaç yıl hizmet vermişti.”

“Tamam, onu gördün, ne olmuş yani?”

“Dar bir ara yolda park halindeki bir arabada oturuyordu, ölü denebilecek derecede sarhoştı, bir fıstık da ona oral seks yapıyordu.”

“Dalga geçiyorsun.”

“Sence ben böyle bir şeyi uydurabilir miyim?”

“Peki, sonra ne oldu?”

“Başkanı tanıdım. Aslına bakılırsa, başkanın şehre gelebileceği düşüncesiyle bölge memurlarına verdiğimiz brifinge katılmıştım.”

“Peki, neden dar bir sokak arasında karısı olmayan bir kadından ‘hizmet’ alıyordu?”

“Pekâlâ, o zaman bu kadının onun karısı olmadığını bilmiyordum ama yine de şüpheliydi. Dan Cox o dönemin başkanıyla aynı siyasi partideydi ve adam gözden düşmeden önce bunun herhangi bir dalga yaratmasını istemedim. Dolayısıyla arabanın camını tıklatıp rozetimi gösterdim. Kadın yerinden o kadar çabuk fırladı ki arabanın çatısından çıkıp gideceğini düşündüm. Cox korkunç durumdaydı, olup bitenlerin farkında bile değildi.”

“Peki, sonra ne yaptın?”

“Kadına arabadan inmesini söyledim.”

“Fahişe miydi?”

“Sanmıyorum. Gençti ama fahişe gibi giyinmemişti. Kadının külodunu çekmeye çalışarak arabadan neredeyse düşercesine indiğini anımsıyorum. Bana kimliğini göstermesini söyledim.”

“Neden?”

“Sırf bu iş daha sonra başıma bela olursa diye. O kadına tek-rar ulaşabilmek istedim.”

“Peki, sana ehliyetini mi verdi?”

“Bunu yapmak istemediği aşikârdı ama ona başka şansının olmadığını söyledim. Blöf yaptım ve bunu yapmazsa polisi çağırmak zorunda kalacağımı söyledim. Ehliyetini görmeme izin verdi, kadının adıyla adresini yazdım. Şehirde yaşıyordu.”

“Sonra ne oldu?”

“Ona bir taksi çağıracaktım ama kendisi çekti gitti. Kadını takip etmeye başladım ama bu kez de Cox çeşitli sesler çıkarmaya başladı. Hızla arabaya koşturdum, pantolonunun fermuarını çektim ve onu yolcu koltuğuna doğru ittim, adresini öğrenmek için ehliyetini çıkarıp onu evine götürdüm.”

“Ve Jane Cox ’la da o zaman tanıştın, öyle mi?”

“Doğru.”

“Tanrım, ne tanışma ama. Ona her şeyi anlattın mı?”

Tam Sean bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki sustu.

“İnsanın ağzını sıkı tutması mertliğin bir parçası, öyle değil mi?”

“Öyle de denebilir,” dedi. “Sadece ona kocasını arabada ‘sarhoş’ halde bulduğumu söyledim. Her ne kadar üzerinden yükselen parfüm duyulabiliyor, gömleğindeki ruj lekesi görülebiliyor olsa da. Onu eve taşıyıp yatak odasına çıkardım. Bu oldukça garip bir durumdu. Şans bu ya, çocukları uyuyordu. İçeri girdiğimde kimliğimi Jane’e gösterdim. İnanılmaz derecede minnettardı, kendisi için yaptıklarımı hiçbir zaman unutmayacağını söyledi. Ve kocasına. Sonra... sonra kendini kaybederek ağlamaya başladı. Sanırım böyle bir şey ilk kez olmuyordu. Ben... onu kucakladım, sakinleştirmeye çalıştım.”

“Kucakladın mı?”

“Tamam, kollarımı vücuduna doladım. Başka ne yapabiliydim ki? Kadını rahatlatmaya çalışıyordum.”

“Kalpten arzuladığında da böyle mi yapıyorsun?”

Sert bir tonla, “Michelle!” dedi.

“Özür dilerim. Tamam, onu kucakladın. Sonra ne oldu?”

“Ağlamayı kesip kendine geldiğinde, bana tekrar teşekkür etti. Beni aracıyla şehre götürmeyi teklif etti ama ben bunun pek de iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Dolayısıyla biraz yürüdüm ve bir taksiye atladım.”

“Bu kadar mı?”

“Hayır, bu kadar değil. Beni aradı. Bunu tam olarak nasıl kelimelere dökebilirim bilmiyorum; ilk önce ahabap, ardından da arkadaş olduk. Sanırım yaptığım şeyden dolayı bana gerçekten minnettardı. Benden başka biri onu öyle bulsaydı, muhtemelen şu anda başkan olamazdı.”

“Bundan o kadar emin olma. Siyasetçiler erdem sahibi olmak konusunda pek de iyi tanınmazlar.”

“Her neyse, şehrin girdi çıktısını oldukça iyi biliyordum, o da bu konuda benden fikir aldı. Sanırım D.C.’nin işleyiş şeklini kocasından çok daha iyi kaptı.”

“Yani Tuck ve ailesini bu şekilde tanıdın, öyle mi?”

“Jane beni birkaç faaliyete davet etti. Dan Cox’un beni hatırladığından bile emin değilim. Ya da o geceyi hatırladığından. Jane’in benim orada olmamı kocasına nasıl açıkladığından emin değilim ama başkan bunu hiç sorgulamadı. Başkan seçildikten sonra aslına bakılırsa onları bariz sebeplerden dolayı pek o kadar fazla görmedim. Benim gibileri böyle ortamlara çok fazla girmezler. Ben o günlerde Gizli Servis’ten ve D.C.’den ayrılmıştım. Ama Jane bana hep Noel kartı gönderdi. Tuck ve ailesiyle de hep temas halinde kaldım. Buraya taşındığımızda, beni güzel bir şekilde karşılayan ilk insanlardan biri onlar oldu.”

Michelle şaşırmış görünüyordu. “Nasıl oldu da beni onlarla hiç tanıştırmadın?”

Sean’ın suratında bir gülümseme belirdi. “Lanet olsun, onları korkutmak istemedim.”

“Ve şimdi hanımefendinin yardımına bir kez daha koşuyorsun.”

“Dedikleri gibi, en baştan dejavu.”

“Öyle mi? Pekâlâ, bu işi sağlam atlatacağımızı umalım. Geçen gece neredeyse beni şişliyorlardı, dokuz canımı senin etrafında dolaşarak korkunç derecede büyük bir hızla tüketiyorum.”

“Evet, ama hiçbir zaman da canın sıkılmıyor.”

“Hayır, sıkılmıyor.”

12. Bölüm

Sam Quarry tekerlek izleriyle dolu yollardan Atlee'ye geri döndü. Kurt'u öldürmek için kullandığı Patriot kamyonette, hemen yanındaki koltukta duruyordu. İç Savaş öncesi elle şekillendirilmiş tuğla ve taş yığının önünde durdu, Alabama'nın tozu kamyonet lastiklerinin etrafında girdap gibi dönüp duruyor, Güney'in toz yumağından ziyade içten içe kaynaklan sıcaklığı andırıyordu. Uzunca bir süre kımıldamadı. Orada öylece oturdu, elleri direksiyondaydı, yarım kiloluk, ateşleme pimi güvenlik mekanizması olan Patriot'a bakıyordu. Sonunda, yaptığı şeyde kullandığı aletin her yerine dokunarak aklından çıkarmaya çalışırcasına, başparmağıyla silahın kabzasına dokundu.

Dönerken neredeyse Cessna'yı düşürüyordu. Kalkışın hemen ardından kontrolsüzce titremeye başlamıştı. Sonra zoraki yükseldiği altmış metre rakımda rüzgâr hız değişimine yakalanmış ve kanatlar neredeyse dik dönmeye başlamıştı. Daha sonra, kontrolünü tekrar kazanmadan ve uçak yükseltme ayarını yakalayıp inleyerek yükselmeden önce, birkaç saniye boyunca bunu başaramayacağını düşünmüştü.

Oğlu büyürken Daryl'i her zaman yakınında tutmuştu. Oğlan

hiçbir zaman çok zekiler sınıfına girmemişti, babası bunu biliyordu, ama yine de onu sevmişti. Sadıktı, bu çocuk sadıktı. Babasının her istediğini yapmıştı. Zekâ yönünden hissettiği eksikliği azimli bir kararlılık ve detaylara gösterdiği dikkatle hayli hayli kapatmıştı; babasıyla ortak meziyetleriyle. Bu özellikler orduda çok işine yaramıştı. O, Kurt ve Carlos kaydolmuş, Irak ve Afganistan’da savaşmışlar, toplamda sekiz savaş madalyası kazanmış, düzinelerce IED de dahil olmak üzere düşmanın kendilerine attığı en korkunç şeylerden canlı kurtulmuşlardı.

Sonra sorunlar başlamıştı. Quarry bir sabah geldiğinde üç adamı Atlee’deki mutfakta kahvaltı eder halde bulmuştu.

“Siz burada ne yapıyorsunuz?” diye sormuştu. “OrtaDoğu’ya geri iletilmesi gereken emirleriniz olduğunu düşünüyordum.”

Daryl, “Ev hasreti çektim,” diye homurdanmıştı, ağzı yağlı domuz pastırmasıyla doluydu, Kurt sadece başını sallayarak onu onaylamış ve Ruth Ann’in kuvvetli kahvesini yudumlarken sırtıtmıştı. Carlos, ki o hep sessiz olandı, sinirli bir şekilde tabağındakileri yemeye yeni başlamıştı, yiyecekleri çatalıyla didikliyordu.

Quarry yavaşça hemen karşısındaki sandalyeye oturmuştu. “İzninizle size saçma bir şey sorayım. Ordunun bundan haberi var mı?”

Daryl, “Çok geçmeden olacağını umuyorum,” demeden önce üç adam birbirlerine uzun uzun bakmışlardı. Daryl kıkırdamıştı.

“Pekâlâ, siz neden ortalıktan izin almadan toz oldunuz?”

Kurt, “Savaşmaktan yorulduk,” demişti.

Daryl, “Irak, Alabama’dan çok daha sıcak. Kışları da aydan çok daha soğuk,” diye eklemişti. “Biz orada dört kez bulunduk. El-Kaide’yi vurup durduk. Tabii bir de Taliban’ı.”

Carlos parmağını kahve fincanında gezdirirken, “Kafası sarılı delileri,” diye eklemişti.

Kurt, “Ama geri gelmeye devam ettiler,” demişti. “Tıpkı hacıyatmaz gibi. Bir tane çak, diğer bir tanesi beliriyor.”

Daryl, “Çocuklar gelip insandan şekerleme istiyor, ardından da kendilerini havaya uçuruyorlar,” diye eklemişti.

Kurt, “Görebileceğiniz en lanet olası şey, Bay Quarry,” demişti. “Bundan bıktık. İşin gerçeği bu.”

Daryl çatalını yerine bırakmış, ağzını etli elinin tersiyle silmişti. “Dolayısıyla hepimiz bunun evimize, yani Alabama’ya dönme zamanı olduğuna karar verdik.”

Kurt sinsi bir sırıtışla, “Evim evim, güzel evim, Alabama,” demişti.

Ertesi gün askeri polisler gelmişlerdi.

Quarry ciddi suratlı askerlere, “Onları görmedim,” demişti. Adamlar Ruth Ann, Gabriel ve hatta Kızılderi Fred’le konuşmuşlardı. Ama hiçbirinden bir şey öğrenememişlerdi. Aile üyelerini kollamıştı. Askerlere eski madenden bahsetmemişti çünkü Kurt, Carlos ve Daryl orada saklanıyordu. Hepsini bir gece önce uçağıyla oraya götürmüştü.

Ufak tefek astsubay, Quarry’ye, “Asker kaçaklarına yataklık etmek federal bir suçtur,” demişti.

“Ben ülkeme Vietnam’da hizmet ettim, Bay Astsubay. Sizin rüyalarınızda dahi hayal edemeyeceğiniz kadar çok kişi öldürdüm. Birkaç Mor Kalp aldım ve yaşadığım zorluklardan dolayı Sam Amca’dan tek bir teşekkür gelmedi. Evime döndüğümde ülkemden kıcıma sıkı bir tekme yedim. Vietnam’dan gelenlere tek bir geçit töreni yapılmadı. Ama oğlumu görürsem, kesinlikle doğru şeyi yapacağım.” Quarry onlara küçük bir selam çakmış, ardından da kapıyı suratlarına kapatmıştı.

Bu iki yıl önceydi ve ordu yetkilileri bu süre zarfında tam iki

kez eve uğramışlardı. Ancak bu bölgeye giren ve çıkan yollar sayıca çok azdı ve Quarry geleceklerini her zaman onlar Atlee'ye ulaşmadan çok önce öğrenmişti. Bundan sonra gelen giden olmamıştı. Görünüşe bakılırsa endişelenecekleri, evlerinden yedi bin mil uzakta Araplarla savaşmaktan bıkan Alabamalı üç çocuktan çok daha farklı şeyler vardı.

Kurt onun oğlu gibiydi, Daryl gibi sayılırdı. Çocuğu doğduğundan bu yana tanıyordu. Ailesi bir yangında yok olunca ,oğlanı yanına almıştı. O ve Daryl birbirlerine çok benziyorlardı.

Carlos on iki yıldan daha uzun bir süre önce, bir sabah kapı eşiğinde belirmişti. Artık Gabriel'den yaşça pek de büyük değildi. Ailesi yoktu, parası yoktu. Üzerinde sadece bir gömlek ve pantolon vardı, ayakkabısı yoktu ama sırtı güçlüydü ve pes etmeyen bir iş etiği vardı. Görünüşe bakılırsa Quarry tüm hayatını doğru yoldan sapanları toplayarak geçirmişti.

“Burada ne yapıyorsunuz, Bay Sam?”

Quarry düşüncelerini ardında bırakıp kamyonetin camından dışarı baktı. Gabriel onu ön merdivenlerden seyretmekteydi. Oğlanın üzerinde her zamanki o rengi atmış Wrengler pantolon, beyaz bir tişört vardı. Ayakları çıplaktı. Kafasında Quarry'nin verdiği eski bir şapka vardı. Bunu ensesi güneşten yanmasın diye tersine giymişti ya da sorduğunda Quarry'ye öyle olduğunu söylemişti.

“Sadece düşünüyorum, Gabriel.”

“Çok düşündüğünüz kesin, Bay Sam.”

“Yetişkinler öyle yapar. Dolayısıyla sakın çabuk büyüyeyim deme. Çocuk olmak çok daha eğlenceli bir şey.”

“Siz öyle söylüyorsanız.”

“Okul nasıldı?”

“Bilimi çok seviyorum. Ama okumayı hepsinden çok daha fazla seviyorum.”

“O zaman belki de bir bilimkurgu yazarı olursun. Ray Bradbury gibi. Ya da Isaac Asimov gibi.”

“Kim?”

“Neden gidip annene yardım etmiyorsun? Onun hep yapacak bir şeyi oluyor ama yanında bunu yapmasına yardım edecek biri bulunmuyor.”

“Tamam. Hey, şu pul için teşekkürler. Bende bundan yoktu.”

“Olmadığını biliyorum. Aksi takdirde bunu sana vermezdim oğlum.”

Gabriel yürüyerek uzaklaştı, Quarry kamyoneti vitesine taktı ve ahıra sürdü. Aşağı indi, Patriot’u kemerine sokup merdivenlerden yukarıdaki saman depolama alanına tırmandı. Kendini kollarıyla yukarı çekerken çizmeleri dar basamaklardan kayıyordu. Samanlık kapılarını açıp dışarı baktı, Atlee’den geriye kalanları tarttı. Bunu yapmak için her gün yukarı birkaç kez tırmanıyordu. Bu şekilde kontrol etmezse her şey bir anda kaybolacak gibiydi.

Ahşap çerçeveye yaslandı, bir sigara içti, batıdaki arazilerde çalışan yasadışı işçileri seyretti. Doğu’da, Gabriel’in annesi Ruth Ann’e, gün geçtikçe daha fazla sayıda yiyeceklerinin geldiği mutlak bahçesini düzenlemesine yardım ettiğini görebiliyordu. Kırsal Alabama, gittikçe “yeşeren” Amerika’nın hemen keskin kenarındaydı. Gereksinimden dolayı.

İnsanlar kendilerini bolluk diyarından yoksun bulduklarında, hayatta kalmak için ne yapmaları gerekiyorsa onu yapıyorlar.

Quarry sigarasını kuru samanı tutuşturmasını diye büyük bir dikkatle söndürdü, merdivenin altına doğru kayd, raftan bir kürek kaptı, güneye doğru yaklaşık bir kilometre kadar uygun adım ilerledi ve sonra durdu. Çukuru derin açtı, bu zordu çünkü toprak burada çok sertti. Ama o, elleriyle çalışmaya alışkın bir adamdı, kü-

rek her bir itişle daha derine gitti. Patriot’u içine atıp çukuru kapattı, kazılmış toprağın tam tepesine de büyük bir kaya yerleştirdi.

Kendini biraz önce birini gömmüş gibi hissetti ama dua etmemişti. Bir silah için bunu yapmayacaktı. Aslına bakılırsa o hiç kimse için dua etmezdi. Artık değil.

Annesi bundan memnun olmazdı. Kadın, bir ömür boyu Pentekostal biri olarak, kendi kendine fısıltıyla ve büyük bir hızla dini birtakım dualar okurdu. Quarry’yi, beyni hatıralar sürecini yakalamaya başladığı andan itibaren her pazar ayine götürmüştü. Alabama’da deli gibi yağmurun yağdığı bir gece ölüm döşeğinde yattarken Tanrısıyla aynı dini dille konuşmuştu. Quarry o günlerde sadece on dördündeydi ve bu onu inanılmaz derecede korkutmuştu. Onu korkutan bu dualar değildi, buna alışmıştı. Onu korkutan, hiçbir zaman anlayamadığı, çılgınlıklar içerisinde dillendirilen bir dille birleşen ölüm kısmıydı. Sanki annesi bu hayatı terk edeceğini biliyor ve Tanrı’nın kendisinin ona geleceğini öğrenmesini istiyor gibiydi, sanki Tanrı sağırdı da annesi bunu ona gerçekten yüksek sesle iletmek zorundaymış gibiydi. Quarry, Tanrı’nın her an annesinin yatak odasına damlayacağını ve zavallı kadını sırf çenesini kapatsın diye alıp götüreceğini düşünmüştü.

Her ne kadar tam yanında oturuyor, kocaman gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor, annesine onu sevdiğini söylüyor, onun başını kaldırarak kendisine bakmasını ve “Seni seviyorum, Sammy,” türünden bir şeyler söylemesini tüm kalbiyle bekliyor olsa da, annesi onunla son saatlerinde konuşmamıştı. Ya da en azından bir “Hoşça kal oğlum” dememişti. Belki de bu, sarf ettiği kelimeler arasındaydı, emin olamadı. Quarry bu dili hiç öğrenmemişti. Sonra annesi tek bir çılgılık daha atmış, nefes almayı bırakmıştı, işte o kadar. Aslına bakılırsa bu iş pek tantanalı da olma-

mıştı. Bu, Quarry'yi çok etkilemişti, yani ölümün bu kadar kolay olması... Birinin ölümünü *seyretmek* ne kadar da basitti.

Onun gerçekten öldüğünden, Tanrı'ya sarfettiği çıgliklar arasında dinlenmediğinden emin olmak için biraz beklemiş, ardından annesinin gözlerini kapatmış ve tıpkı filmlerde gördüğü gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Babası, annesinin ölümünde oraya uğramamıştı. Quarry onu o gecenin ilerleyen saatlerinde, sarhoş bir halde, biçerdöver bacağını parçaladıktan sonra hastaneye kaldırılan çiftlik işçilerinden birini karısıyla aynı yatakta bulmuştu. Onu omzuna alarak kadının evinden dışarı taşımış, Atlee'ye götürmüştü. Quarry sadece on dört yaşında olmasına rağmen çoktan bir metre yetmiş beş santim boyuna ulaşmıştı ve bir çiftçinin kuvvetine sahipti. Ayrıca on üç yaşından bu yana araba kullanmaktaydı, en azından 1960'lı yılların başındaki kırsal Alabama'nın arka sokaklarında.

Eski arabayı ahıra sokmuş, motoru kapatmış, bir kazma kapmıştı. Babası için, Patriot'u gömdüğü yerin yakınlarında bir yere bir mezar kazmıştı. Tekrar ahıra dönmüştü. Yolda yaşlı adamı öldürmenin en iyi yolunun hangisi olacağını kafasında tartıp biçmişti. Atlee'deki tüm silahlara erişme yetkisi vardı ve silah sayısı da çok fazlaydı. Ayrıca bunların her birini büyük bir yetenekle kullanabiliyordu. Ancak kafaya indirilecek bir darbenin silah sesinden çok daha sessiz olacağı kanaatine varmıştı. Yaşlı zinacıyı öldürmek istediğinden kesinlikle emindi ama hayatını şerefi uğruna heba etmek istemeyecek kadar da akıllıydı.

Babasını arabadan dışarı sürüklemiş, ahırın saman saçılı zeminine yüzüstü yatırmıştı. Tıpkı bir hayvana yapılacağı gibi öldürücü darbeyi ense köküne indirmeyi planlıyordu. Balyozu indirmeye hazırlanırken babası aniden doğrulmuştu.

“Burada neler oluyor, evlat?” diye dili dolanarak sormuştu, oğluna sarhoş göz kapaklarının ardından bakıyordu.

Quarry cesaretini yitirerek, “Pek bir şey olduğu söylenemez,” demişti. Yetişkin bir adam kadar uzun boylu olabilirdi, ama temelde hâlâ bir çocuktü. Babasının tek bir bakışı bunu ona hatırlatmaya yetmişti.

Babası, “Çok açım,” demişti.

Quarry cinayet silahını indirmiş ve yaşlı adamın ayağa kalkmasına yardım etmiş, eve yürürlerken ona destek olmuştu. Babasına bir şeyler yedirmiş ve ardından da onu yukarı taşımıştı. Yatak odasının ışığını kapalı tutmuş, yaşlı adamı soymuş ve yatağa yatırmıştı.

Adam ertesi sabah soğuk, ölü karısının yanında uyandığında, Quarry evden yükselen çığlıkları ineğin memesini sağdığı ahırdan bile duyabilmişti. O kadar çok gülmüştü ki gözlerinden yaş gelmişti.

Quarry silahı gömdükten sonra Atlee’ye yürüdü. Güzel bir akşamdı, güneş Appalaş’ların güneyindeki Sand Mountain Plato-su’nun eteğine doğru kayarken gökyüzündeki varlığını muhteşem bir ışıltıyla sonlandırıyordu. *Alabama*, diye düşündü, *dünyadaki en güzel yer*. Atlee de onun en hoş bölgesiydi.

Çalışma odasına geçti ve sıcak bir gün olsa da ateş yaktı. Gece, kan avına çoktan çıkan sivrisineklerle bunaltıcı hale gelmişti.

Kan. Şu soğutucularda çok sayıda kan vardı. Bunları büyük-babasının önemli dokümanları tutmak için kullandığı büyük kasaya kilitlemişti. Bu bodrum katta, ülkenin bu bölgesinde ender olarak ihtiyaç duyulan eski, takırdayan kalorifer ocağının hemen yanındaydı. Kasanın, çocukken doğru rakamlarda durup içindeki-

leri gözler önüne sereceğini ümit ederek gücü yettiğinde büyük bir hızla çevirdiği bir döner numaratörü vardı. Böyle bir şey hiç yaşanmamıştı. Babasının son arzusu ve vasiyeti sonunda Quarry'ye doğru sayısal dizini vermişti. Ama hissettiği heyecan aynı değildi.

Ateş güçleniyordu, ocak demirini aldı, alevlerin arasına daldırıp bir güzel ısıttı. Sandalyesinde arkasına yaslandı, gömleğinin kolunu kıvırdı ve kıpkırmızı yanan metali tenine değdirdi. Çılgılık atmadı, sadece altdudağını hafifçe ısırdı. Demiri elinden bırakıp zonklayan koluna baktı. Acıyla inleyerek, zihnini ısıtılmış metalin teninde bıraktığı izi incelemeye odakladı. Bir çizgi çizmişti, uzunca bir çizgi... Üç tane daha yapmalıydı.

Masasının çekmecesinde tuttuğu cin şişesinin ağzını açarak bundan içti. İçkinin bir kısmını izin üzerine döktü. Kabaran deri alkolün temasıyla birlikte sanki daha da şişmiş gibiydi. Toprağın iç kısımlarının bir milyon yıl önceki yerinden kımıldaması sonucu küçük bir dağ sırtı oluşuyor gibiydi. Cin ucuzdu, en azından onun içtiği, içindeki diğer birçok şeyin yanı sıra çoğunlukla tahıldandı.

Zavallı Kurt'e yalan söylemiyordu. Ailesinde delilik *vardı*. Babası kesinlikle deliydi ve onun babası da öyle. İki adamın da hayatı eyalet akıl hastanesinde sonlanmıştı, orada günlerini hiç kimsenin duymak istemediği şeyler hakkında saçmalayarak tamamlamışlardı. Quarry'nin babasını canlı gördüğü son gün, adam bir odanın pis zemininde çırlıçıplak oturmaktaydı, evin dışında yer alan tuvaletin ağustos ayındaki hali kadar pis kokuyor, lanet olası vatan haini LBJ'den* ve her ne kadar kullandığı terim bu kadar nazik olmasa da, ten renkleri beyazdan farklı olanlardan bahsediyordu. İşte Quarry, babasının masum olmadığına o an karar verdi, o bir şeytandı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, karşısında patırdayıp tıslayan alevlere baktı.

* Lyndon Baines Johnson: Amerika Birleşik Devletleri'nin 36. başkanı. (e.n.)

*Ben hiçlikten gelen beş para etmez beyaz bir taşralı olabili-
rim ama bunu yapacağım. Üzgünüm, Kurt. Gerçekten çok üzgü-
nüm. Sana vereceğim tek söz, boş yere ölmemiş olacağın. Hiç-
birimiz boş yere ölmeyeceğiz.*

13. Bölüm

Tuck'ın kız kardeşinin Bethesda, Maryland'deki, çocukların kaldıkları evine gittiler. John ve Colleen Dutton hâlâ şoktaydı, çok az şey biliyorlardı. Michelle yedi yaşındaki Colleen'le birlikte oturdu ve kızdan bilgi almak için elinden gelenin en iyisini yaptı ama bu pek bir işe yaramadı. Kız o gece odasında, yatağındaydı. Kapı açılmıştı ama henüz o, başını kaldırıp bakamadan, birisi onu yakalamıştı, ardından suratında bir şeyin varlığını hissetmişti.

Michelle, “Bir el ya da bez gibi bir şey mi?” dedi.

Colleen, “Her ikisi de,” karşılığını verdi. Bunu söyler söylemez gözleri yaşlarla doldu ve Michelle kızı daha fazla zorlamaya karar verdi. Her iki çocuğa da sakinleşmeleri için rahatlatıcı ilaç verilmişti ancak çocukların hâlâ sersemletici bir kederin pençesinde oldukları açıktı.

On yaşındaki John Dutton da kendi odasında uyuyordu. Yakınında bir şey olduğunu hissedince uyanmıştı, ancak bu kadarını hatırlıyordu.

Sean, “Bir koku? Bir ses?” diye sordu.

Oğlan başını iki yana salladı.

İkisi de Willa'nın evin neresinde olduğundan emin değildi.

John onun aşağıda, annesiyle birlikte olduğunu düşünmüştü. Küçük kız kardeşi ise, kendisi saldırıya uğramadan birkaç dakika önce Willa'nın ikinci kata çıkan ayak seslerini duyduğunu anımsadığına inanıyordu.

Sean onlara annelerinin vücudundaki birkaç işaretin kopyasını gösterdi ama ikisi de bunların ne anlama geldiğini bilmiyorlardı.

Evin etrafında dolaşan yabancılar, postayla gelen garip mektuplar ya da tuhaf telefon aramaları hakkındaki olağan sorular hiç kimseyi bir yere götürmedi.

“İkinizden birinin annenizin beni neden görmek istediğine dair herhangi bir fikri olabilir mi? Size bundan bahsetti mi?”

İkisi de başlarını iki yana salladılar.

“Ya babanız? Onu son gece göreniniz var mı?”

Colleen, “Babam şehir dışındaydı,” dedi.

Michelle, “Ama son gece döndü,” diye vurguladı.

John ve Colleen aynı anda, “Ben onu görmedim,” dedi.

Küçük kız, Willa'yı bulup bulamayacaklarını umutsuzca bilmek istedi.

Michelle, “Elimizden gelen her şeyi yapacağız,” dedi. “Ve biz yaptığımız işte oldukça iyi sayılırız.”

Michelle sarsılmış aileden uzaklaşırlarken, “Şimdi ne olacak?” dedi.

“Jane'den bir mesaj aldım. Tuck bizimle görüşecek.”

“Herkesle konuşabiliriz fakat suç mahalline ve adli tıbbı ulaşma yetkimiz olmazsa, bu işi çözümlenmekte pek de şansımız olmayabilir.”

“Benim bayan küçük güneş ışığına ne oldu?”

Michelle dikiz aynasına göz attı. “O evde içim yandı. O çocuklar korkunç haldeler.”

“Tabii ki öyleler. Ama Willa’yı bulmamamız durumunda daha da yıkılacaklar.”

Tuck’ın hastane odasının önünde iki Gizli Servis ajanı vardı, Sean ve Michelle’in yapacakları ziyaret konusunda bilgilendirilmişlerdi, dolayısıyla çift hemen içeri alındı. Tuck yatağında oturuyor ve bitkin görünüyordu. Yatağının yanında bir ayaklık vardı, üzerinde ilaçlar asılıydı ve Tuck’ın koluna bir hortum uzanıyordu.

Sean ona Michelle’i tanıştırdı ve adamın omzuna elini koydu. “Pam için çok üzgünüm,” dedi.

Gözyaşları Tuck’ın yüzünden aşağı yuvarlandı. “İnanamıyorum. Onun gittiğine inanamıyorum.”

“Biraz önce John ve Colleen’i gördük.”

“Nasıllar?” Tuck endişe içerisinde, olduğundan daha da dikleşti.

Sean, “Beklenebileceğinin en iyisi,” diye diplomatik bir yanıt verdi.

“Ya Willa? Ondan haber var mı?”

Sean, Michelle’e göz attı, bir sandalye çekti ve yatağın yanına oturdu. “Hayır. Bize o geceye dair ne anlatabilirsin?”

Michelle iyice yaklaştı. “Zaman var. Acele etme.”

Görüldüğü üzere, Tuck onlara pek fazla bir şey anlatamadı. Çılgılığı duyduğunda yatak odasındaydı. Hızla kapıya koşturmuş ve sonra bir şey kafasına büyük bir hızla inmişti.

“Doktorlar bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi ama kalıcı bir hasar olmadığını söylüyor.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Üzerimi değiştirmek için yukarı çıkmıştım. Şehir dışında bir toplantıdaydım. Eve geç geldim.”

“Ne kadar geç?”

“On biri biraz geçe.”

Sean, “Biz oraya on bir otuzda geldik,” dedi.

Tuck’ın kafası karışmış gibiydi. “Siz orada mıydınız?”

Sean açıklama yapmak için biraz bekledi. “Nereden geliyordun?”

“Jacksonville.”

“Eve Mercedesinle mi geldin?”

“Doğru. Nereden biliyorsun?”

“Doğrudan eve geldin, öyle mi? Yani hiçbir yerde mola vermedin?”

“Evet, neden?”

“Pekâlâ, birisi seni takip ediyor olsaydı, durduğunda mutlaka bir şey fark ederdin.”

“Neden birisi beni takip etsin ki?”

“Sean’ın vurgulamak istediği şey, ailene saldıran her kimse onun seni eve kadar takip etmiş olabileceği.”

“Yani bunun rastlantısal olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Birini son model Mercedes’te görürler, peşine takılırlar, bu hiç de duyulmadık bir şey değil, Tuck.”

Tuck suratını eliyle kapattı. “Tanrım, buna inanamıyorum.”

“Toplantının neyle ilgili olduğunu sormam senin için sorun olur mu?”

Tuck elini yavaşça aşağı indirdi. “Pek heyecanlı bir şey değil. Benim bir savunma yüklenicisi olduğumu biliyorsun. Jacksonville’de küçük bir ofisimiz var. Benim firmam Ulusal Güvenlik için bir biyosavunma teklifi üzerinde çalışan ekibin alt yüklenicisi. Teklifimizin son düzeltmeleri üzerinde çalışıyoruz.”

Michelle, “Ve eve tam olarak kafanın patlatılacağı anda geri döndün,” dedi.

Tuck yavaşça konuştu. “Bana Pam’dan bahsettiler. Nasıl öldüğünden.”

“Kimler? Polisler mi?”

“Takım elbiseli adamlar. Sanırım FBI dediler. Kafam hâlâ doğru dürüst çalışmıyor. Özür dilerim.”

Ona da çocuklara sordukları soruları yönelttiler ve aynı türden, işlerine yaramaz yanıtlar aldılar.

Tuck hafifçe gülümsedi. “Bu, Willa için harika bir gündü. Doğum günü için Camp David’e gitmişti. Bunu kaç çocuk yapabilir ki?”

Michelle, “Pek fazla değil,” diye hemfikir oldu. “Bunu kaçırması olmana üzüldüm.”

“İlk kez bir tanesini kaçırdım. Tabii Camp David’i de. Daha önce oraya hiç gitmemiştim.”

Sean, “Oldukça kırsal bir yer,” dedi. “Yani başkanın eşi, Willa’nın hayatında büyük bir rol oynuyordu, öyle mi?”

“Oh, evet. Yani zaman bulduğu kadarıyla demek istedim. Bazen onun başkanla evlendiğine hâlâ inanamıyorum. Lanet olsun, onun kayınbiraderi olduğuma bile inanamıyorum.”

“Ama siz ikiniz hep yakındınız, öyle değil mi?”

“Evet. Dan’ı da severim. Hatta oyumu ona verdim.” Tuck tekrar hıçkırarak ağlamaya başlamadan önce gülümsemeyi başardı. “Birinin bunu neden yaptığını anlayamıyorum, Sean.”

Sean, “Bu hiç kimsenin hakkında konuşmak istemediği ciddi bir sorun, Tuck,” dedi.

“Yani bunun Dan ve Jane’le bağlantılı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“İnsanlar sizin bir aile olduğunuzu biliyorlar. Sen ona kıyasla çok daha kolay bir hedefsin.”

“Ama durum buysa, ne istiyorlar? Eğer konu paraysa, başkan Hazine’ye dalıp fidye ödeyemez ki.”

Sean ve Michelle, Tuck onlara bakarken, birbirlerine göz at-
tılar. “Yani bunu yapamaz, öyle değil mi?”

“En iyisi gerçeklere odaklanalım, Tuck. Yorum için yeterli zaman olacak.”

“Zamanımız yok, Sean. Willa ne olacak? Willa’yı ele geçirdi-
ler. O...” Endişe içinde doğruldu.

Sean onu nazıkçe iterek tekrar yatağa yatırdı. “Bak Tuck, FBI tamamen bu işle ilgileniyor ve biz de elimizden geleni yapacağız. Şu anda ihtiyacımız olan şey herkesin sakın kalması ve bize bil-
diklerini aktarması.”

Sean, Pam’in kollarındaki işaretlerin bir kopyasını çıkardı.

“Bunu tanıdın mı?”

“Hayır, neden?”

“FBI bunu sana sormadı mı?”

“Hayır. Bu da ne demek oluyor?”

“Bu, Pam’in kollarına siyah gazlı bir kalemle yazılmıştı.”

“Aman Tanrının. Bu bir tür kült işi mi? Öyle mi?” Tuck’ın yüz ifadesi öfkeden dehşete dönüştü. “Hükümetten şikâyet eden bir tür modern çağ Charlie Manson çatlağı mı Willa’yı kaçırdı?”

Hemşire odaya girdi ve sertçe, “İkinizden de buradan ayrıl-
manızı istemek zorundayım. Onu sinirlendirdiğiniz çok açık,”
dedi.

Michelle tam itiraza hazırlanıyordu ki Sean, “Doğru, özür di-
leriz,” dedi. Tuck’ın kolunu yakaladı. “Sen sadece iyileşmeye bak.
John ve Colleen’in gerçekten sana ihtiyaçları var, tamam mı?”

Tuck başını hızla sallayıp tekrar yatağına gömüldü.

Birkaç dakika sonra Sean ve Michelle araçlarına biniyordu.

Michelle, “Bir sorum var,” dedi.

“Sadece bir tane mi? Çok etkilendim.”

“Neden Tuck, kızının Camp David’de doğum gününün kutlandığı gün şehir dışında bir toplantıdaydı? Yani, Jacksonville’deki toplantı bekleyemez miydi? Ya da bu video konferansla yapılamaz mıydı? Ayrıca bana mı öyle geldi, yoksa başkanın Birleşik Devletler Hazinesi’nden fidye ödeyip ödeyemeyeceğini gerçekten bilmek istiyormuş gibi miydi?”

“Şu kült işine de biraz çabuk atladı. Bu yüzden ona Pam’ın bizimle buluşmak isteği konusunda hiçbir şey sormadım çünkü bizimle Tuck hakkında konuşmak için buluşmak istemiş olabilir.”

“Yani ondan şüphelendin, öyle mi?”

“Ben herkesten şüphelenirim. İşte, Jane Cox’a da bu konudan bu yüzden bahsetmedim.”

“Onun doğrudan eve gelip gelmediğini öğrenme taktiğine de bayıldım. İyi ama bunun gerçekten de tesadüfi bir şey olduğuna inanıyor musun?”

“Hayır, inanmıyorum.”

“O zaman bunun gerçekten de başkanın ailesiyle bağlantılı olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Tuck’la konuşana kadar öyleydi.”

“Neden ki?”

“Hükümet için büyük bir biyosavunma projesinde çalıştığını ifade etti.”

14. Bölüm

Akşamın ilerleyen saatlerinde Dutton’ların evine yaklaştılar ama yaşadıkları sokağa sapmadılar çünkü seyyar bariyerlerle trafiğe kapatılmıştı. Bariyerlerin önünde polis kruvazörleri ve FBI araçları eğimli olarak park edilmişti. Geçici duvarların gerisinde, yol hâlâ polis ve adli tıp araçlarıyla kaynıyordu.

Bariyer bölgesinin ötesinde hevesli gazetecilerin video grafiği arkalarından dörtlüye gelirken, ellerinde şişman mikrofonlarla etrafta koşturduklarını gördüler. Gökyüzüne yükselen elektronik antenleri olan haber araçları yolun yukarısına ve aşağısına park edilmişlerdi. Olan biteni seyretmek için toplanan insanlar da oradaydı, olup bitenleri görmeye ve yetkililer konuşmadığı için aptalca yorumlar peşinde koşmak dışında yapacak pek fazla bir şeyleri olmayan muhabirleri yemlemeye çalışıyorlardı.

Michelle, “Tamam, adli tıp kanıtlarına yapılan bu kadarcık bir transit seyahat yeterli,” dedi.

Sean onu dinlemiyordu. Gözleri Pam Dutton’un kollarına yazılan harfleri not aldığı kâğıt parçasındaydı. Bunları kendisine bir şeyler ifade edecek şekilde birleştirmeye çalışıyordu.

“Chaffakan. Hakta ve Tayyi mi?”

“*Chaffakan* mı? Chaka Khan’daki gibi mi? Belki de bunlar hoş isimleri olan pop şarkıcılarının fanatikleridir.”

“Lütfen ciddi olur musun?”

“Tamam, *Tayyi* kulağa Japonca ya da Çince gibi geliyor. Ya bir dövüş sanatı, ya da rahatlama tekniği.”

“Ya koda ne dersin?”

“Eğer öyleyse, anahtarı bizde değil.”

Sean telefonunu çıkarıp dijital ekrana dokundu.

“Ne yapıyorsun?”

“Günümüzde herkes ne yapıyorsa onu, Google’a giriyorum.”

Araştırma talebinin yüklenmesini bekledi, ardından gelen yanıtları aşağı doğru inerek taramaya başladı. Kendinden çok emin görünmedi.

“*Hakta* ya bir aktris, ya da eğlence şirketi. *Tayyi*’nin altıncı yüzyılda Araplarla bir alakası var, görünüşe bakılırsa kabilesel gruplarmış.”

“Terörist işi gibi bir şey mi?”

“Pek doğru gelmiyor. Bu harflerle diğer birtakım bileşkeleri deneyeceğim.” Dijital tuşlara bastı ve diğer bir kalem ilgisini çekene kadar sonuçları taramaya devam etti.

“*Yi*.”

“Ne olmuş?”

“*Tayyi* yerine *Yi* yazdım, gelen karşılığa bak.” Sean ekrandakileri okudu. ‘*Yi* Heceler Tablosu’nun temelleri zaman içerisinde kayboldu ama Çin yazım sisteminden etkilendiği düşünülmekte. Her bir karakter bir heceyi simgelemekte. Bu temelde dini ve gizli yazımlarda kullanılmış. Yunnan ve Sichuan’ın Çin vilayetlerinde milyonlarca insan tarafından konuşulmakta.”

Michelle şüpheli bir tavırla, “Yani tüm bu olan bitenden garip

dilleri olan gizli bir Çinli dini topluluk mu sorumlu?” dedi. “Ama harfler İngiliz alfabesinden alınma, Çin değil.”

“Bilmiyorum. Sadece bir bağlantı kurmaya çalışıyorum.” Sean telefonuna bir numara girdi ve tam Michelle bir şey söylemek üzereyken elini kaldırıp onu susturdu.

“Selam Phil, ben Sean King. Doğru, evet, uzun zaman oldu, biliyorum. Bak, D.C.’deyim ve bir dile dair sorum var. Doğru. Hayır, dil öğrenmeye çalışmıyorum, sadece bir şeyin herhangi bir dile ait olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum. Evet, sanırım kulağa çok mantıklı gelmiyor. Bak, Georgetown’da Yi olarak adlandırılan dile aşına birini tanıyor musun? Çin’den?”

Michelle, Sean telefonda konuşurken parmağıyla direksiyona vurdu.

“Evet, bunun önde gelenlerden biri olmadığını biliyorum. Ama bir kontrol edip departmanında bu dili bilen birinin olup olmadığını teyit edebilir misin? Teşekkürler, sana borçluyum.” Phil’ e telefon numarasını verip kapattı.

Michelle ona sorgulayarak bakınca, “Georgetown’da, yabancı diller bölümünden bir arkadaş,” dedi. “Kontrol edip geri dönecek.”

“Yaşasın.”

Sean, Michelle’e sinirli bir tavırla baktı. “Daha iyi bir fikrin var mı?”

Michelle tam yanıtlamaya hazırlanıyordu ki Sean’ın telefonu çaldı. “Evet?” Doğruldu ve camdan dışarı baktı. “Şimdi mi? Tamam, anladım.”

Telefonu kapattı, şaşırmış görünüyordu.

“Arayan kimdi?”

“FBI Özel Ajanı Waters. Araştırmaya katılmaya resmen davet edildik.”

Michelle vitesi geçirdi. “Vay be, Jane Cox gerçekten dediğini yaptı.”

15. Bölüm

Waters onları giriş kapısında karşıladı. FBI ajanının kısa kayış ve boğma tasmaıyla bağlandığı ve bundan en ufak bir haz almadığı oldukça açıktı. Onlara lastik çizme giydirdi ve sadece kendisinin bastığı yerlere basmalarını emretti. Nazik konuşmak için büyük çaba harcadığı açıktı ama yine de ses tonu hırıldamaya yakın çıktı.

Pam Dutton'un cesedinin oturma odası halısının üzerindeki krokisini geçip yatak odalarına çıkmak için merdivenlere yöneldiklerinde, "İnsanın yüksek mevkilerde arkadaşlarının olması hoş bir duygu olmalı," dedi.

Michelle, "Bunu şahsen denemelisin, ama sende üstesinden gelmen gereken 'arkadaş edinme' zorluğu var," diye lafı yapıştırdı. Yatak odalarından tekinin kapısında durduklarında Sean onu dirseğiyle böğründen dürtükledi. Waters kapıyı iterek açtı. Sean ve Michelle kapı eşiğinin hemen ötesinde dikilirken etraflarına bakındılar.

Bu, Willa'nın odasıydı, evi daha önce araştırdıklarında boş olan oda. Düzgün ve temizdi. Raflar kitap doluydu, masasında ufak gümüş renkli bir Mac vardı. Aslında siyah bir tebeşir tahtası

olan duvarda *Willa'nın Toprakları* yazılıydı.

Sean, "John Dutton, bu olduğunda Willa'nın aşağıda annesiyle birlikte olduğunu düşündüğünü söyledi," dedi. "Ama Colleen, Willa'nın merdivenleri tırmandığını duyduğunu düşündüğünü ifade etti."

Waters ters bir şekilde, "Bize de aynı şeyi söylediler." dedi.

"Hangi yorumun doğru olduğunu söyleyebiliyor musunuz?"

"Willa merdivenlerde saldırıya uğramış olsaydı, orada birtakım kanıtlarla karşılaşılırdı ama yok. Kızın merdivenlerde duyduğu ses kızı kaçıranlardan gelmiş olabilir."

"Zorla girmeye dair herhangi bir iz var mı?"

"İçeri arka kapıdan girdiklerini düşünüyoruz. Kilitli değilmiş. Orada yukarı kata çıkan arka merdivenler var." Solunu işaret etti. "Koridorun ilerisinde."

Michelle, "Öyleyse saldırganlar içeri kilitli olmayan arka kapıdan girdiler ve evi oda oda, arkadan öne taradılar diye düşünüyoruz, öyle mi?" dedi.

Sean, "Colleen'i uyuşturdular, sonra da John'ı, ardından Tuck'ı kafasına vurarak ekarte ettiler, sonra Pam'i öldürdüler ve Willa'yı aldılar, öyle mi?" diye bitirdi.

Waters, "Teorilerden biri bu," dedi.

"Peki, neden Tuck'ı da uyuşturmadılar? Bize yatak odasının kapısını açtığını ve bir şeyin kendisine çarptığını söyledi."

"O iri bir adam, çocuk değil. Belki de uyuşturma işinin riskini üstlenmek istemediler. Kafaya indirilen bir darbe daha kolaydı."

"Hangi ilacı kullanmışlar?"

"Doktorlar çocukların suratlarındaki kalıntılardan örnek aldı. Genel amaçlı uyutucu ilacın sıvı şekli gibi görünüyor."

Sean, "Teoriniz Willa'nın en başından beri hedeflenen kurban

olduğu yönünde mi?” dedi.

“Bu şart değil. İlk olarak Willa’yla karşılaşmış ve onu yakalamış olabilirler. Pam Dutton odaya girer, olan biteni görür ve kızını kurtarmak için itişmeye başlar. Çok doğal. Onu öldürür, çocuğu alırlar.”

Sean başını iki yana salladı. “Ama oturma odası evin ön kısmında. Eğer içeri sizin düşündüğünüz gibi arkadan girdiler ve odaları geçerek ilerledilerse, ilk olarak Tuck’la, ardından John’la, sonra Willa’yla ve en son olarak da Colleen’le karşılaşmış olmalılar. Ve ilk olarak Pam’i öldüreceklerine, ardından Tuck’ı yere devirip diğer çocukları uyuşturmaya çalışacaklarına inanamıyorum.”

Michelle, “Biz oraya vardığımızda bir çığlık duyduk. Büyük olasılıkla bu, Pam’in ölüm çığlığıydı. Kötü adamlar çoktan oturma odasına girmişlerdi. Tuck ve diğer çocuklar etkisiz hale getirilmişlerdi,” diye ekledi.

Sean, “Dolayısıyla Willa muhtemelen olay sırasında odasında değildi. Belki de oturma odasındaydı. O, çocukların en büyüğüydü, bu onun doğum günüydü; annesi onun o gece geç saatlere kadar ayakta kalmasına izin vermişti ya da babası eve geldiğinde adam kızının doğum gününü kutlayabilsin diye Willa’yı uyandırmıştı,” dedi.

Michelle sazi tekrar eline aldı. “Anne odadan ayrılır, belki de bir şey için mutfaka gider, Tuck üzerini değiştirmek için yukarı çıkar. Belki de diğer çocuklar çoktan uyuşturulmuşlardır. Tuck’ı etkisiz hale getirirler, oturma odasına dalarlar, Willa’yı yakalarlar, anne geri döner, olan biteni görür, karşı koyar ve bu da kadının hayatına mal olur.”

Sean, “Ama esas nokta şu ki,” diye ekledi, “Willa amaçlanan hedefti. İsteseler diğer çocuklara çok daha rahat ulaşabilirlerdi.”

Waters'ın yüz ifadesi adamın tüm bunları hiç düşünmediğini net bir şekilde kanıtlıyordu. Olabildiğince kendine güvenli bir tavırla, "Henüz çok erken," dedi.

Michelle'in yüzü bu yanıtı dair düşüncesini hemen belli etti. *Yavan.*

"Tıbbi gözlemci Pam Dutton'un kanının ne kadarının kayıp olduğunu belirtti mi?"

"Yaradan akabilecek miktardan ve halıda bulduğumuzdan çıkartabileceğimizden çok daha fazla."

"Bu davayla ilgilenen tıbbi inceleme uzmanı kim?"

"Lori Magoulas. Onu tanıyor musunuz?"

"İsim bir şeyler çağırıştırıyor. Onun kanını neden aldıklarına dair herhangi bir görüş var mı?"

"Belki de vampirlerdir."

"Tırnak altındaki kanıtlardan ne haber?"

Adam ters ters, "İnceliyoruz," dedi.

"Ya izler? Küçük şişelerin üzerindeki?"

"Eldiven giymiş olmalılar. İşlerinde iyilermiş."

Sean, "O kadar da değil. Pam üzerindeki kontrollerini kaybettiler ve onu öldürmek zorunda kaldılar, en azından durum öyle görünüyor."

Waters kaçamak bir tavırla, "Belki öyledir, belki de değil," dedi.

"Tundra'yı buldunuz mu?"

"Araç Dutton'lara kayıtlı. Onu buradan yaklaşık iki kilometre uzakta, ormanlık alanda bulduk. Lanet olası şeyi bir hendekten aşağı sürmüşler. Büyük olasılıkla gizleme amaçlı."

"Oradan nereye gittiklerine dair herhangi bir iz var mı?"

"Hâlâ herhangi bir şey bulmak için kamyoneti inceliyoruz."

Yakınlarda bir yerlerde diğer bir araçları olmalı ama buna dair herhangi bir kanıt bulamadık. Birilerinin bir şeyler görüp görmediğini anlamak için görüşmeler yapıyoruz. Henüz herhangi bir ipucu yok.” Michelle’e göz attı. “Bunu yapanın *iki* erkek olduğundan emin misiniz?”

“Biri makineli tabanca kullanan biri, diğeri şoför. Direksiyondaki adamı ön camdan gördüm. Uzun boyluydu. Kesinlikle bir erkekti.”

Sean saatine baktı. “Kaybolduğu zamana bakar ve her yöne sürüş yarıçapını hesaba katarsanız, binlerce kilometreden bahsettiğimizi anlarsınız.”

Michelle, “Özel jetle, dünyanın her yerine gitmiş olabilirler,” diye ekledi.

“Bunu herhangi bir fidiye mektubu alınmadı olarak algılıyorum, doğru mu?”

Waters, Sean’a doğru döndü. Adamın yüz hatlarındaki ifade, kısa kayışın yerinden kurtulduğunu gösteriyordu. “Biliyor musun, sana dair biraz araştırma yaptım. İşi eline yüzüne buluşturup bir adamın hayatına mal olduğun için kışına yediğin tekmeyle Servis’ten atılmış olmanın acısını hâlâ hissediyor musun? Bu, başa çıkılması gereken ciddi bir sorun olmalı. Sırf bu yüzden kafana bir kurşun sıkmayı hiç düşündün mü? Yani, demek istiyorum ki bu oldukça anlaşılabilir bir şey olurdu.”

“Bakın Ajan Waters, bunun kötü bir durum olduğunu biliyorum ve bizim senin boğazına düğümlemiş gibi görüldüğümüzün de farkındayım...”

Adam, “Ortada boğazıma *düğümlendiğinize* dair görünen hiçbir şey yok,” dedi.

“Tamam. Seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer bir şey yaka-

larsak ya da bir iz bulursak, bunu kullanmanız için sizinle paylaşacağım. Bununla manşetlere geçmeyi filan umursamıyorum. Sadece Willa'yı bulmak istiyorum, tamam mı?"

Waters birkaç saniye boyunca bunu düşündü, sonra elini tokalaşmak için Sean'a uzattı. Ama Sean elini uzatınca, Waters kendininkini geri çekip, "Sizin bu davaya dair benimle hiçbir şey paylaşmanıza ihtiyacım yok. Şimdi, hazır size ve ortağınıza bebek bakıcılığı yaparken burada başka bakmak istediğiniz bir şey var mı?"

Michelle, "Evet, beynine ne dersin?" diye lafı yapıştırdı. "Nerede, hâlâ kışına takılı mı duruyor?"

Sean, "Bu sidik yarışının Willa'yı bulmamıza kesinlikle bir faydası yok," diye vurguladı.

Waters, "Bu doğru," dedi. "Ve sizinle ne kadar uzun süre uğraşmak zorunda kalırsam, *davam* üzerinde o kadar kısa süre çalışabiliyorum."

Sean, "O zaman sizin zamanınızı daha fazla harcamayacağız," dedi.

"Hiçbir şey için teşekkürler."

"Ayrılmadan önce etrafa biraz daha bakmamız sizi rahatsız eder mi?" Waters tam itiraz etmek üzereydi ki, Sean, "Başkan Cox'a vereceğim raporun tamlığından emin olmak istiyorum," diye ekledi. "Ayrıca kendisini sizin bize ne kadar yardımcı olduğunuz konusunda da kesinlikle bilgilendireceğim."

Waters olduğundan biraz daha solgun bir hal alsaydı, olay mahallindeki adli tıp teknisyenleri onu bir ceset torbasına sokuverirlerdi. Gergin bir tavırla, "Hey, King, bekle bir dakika," dedi.

Sean çoktan merdivenlerden aşağı yönelmişti.

Michelle onu yakalayınca, "Onun gibi adamlar Amerikalı ol-

maktan gurur duymamı sağlıyorlar,” dedi.

“Unut onu. Tuck’ın çantasını, üzerinde şu havayolu etiketi olanı hatırlıyor musun?”

“Elbise çantası, koyu mavi, standart hafif polyester. Biraz yıpranmış. Neden?”

“*Carry-on* boyutunda mıydı?”

“Şu günlerde insanların benim arabam boyutundaki paket sandıklarını uçağa sürükledikleri dikkate alınırsa mı? Evet, kesinlikle bir *carry-on*’du.”

Sean telefonunu çıkarıp birtakım rakamları tuşladı. Ekranın yüklenmesini bekledi, sonra birkaç işlem daha yaptı. “United Uçuş No 567, Jacksonville’den Dulles’a mı?”

“Doğru.”

Sean küçük ekrana baktı. “Bu uçak her zaman saat akşamın dokuz otuzunda iniyor. O uçaktan iner, aracına gider ve eve gelir. Sence bu ne kadar zamanını alır?”

“Hangi terminalden giriş yaptığına bağlı çünkü ana terminale gitmek için bir araç kullanması gerekip gerekmediğini bu belirliyor. Terminal A ise sadece yürümesi yeterli.”

Sean hemen bir telefon görüşmesi yaptı. Sonra kapattı. “Terminal A’ya iniyor.”

“O zaman araç ihtiyacı yok. Gecenin o saatinde fazla trafik de olmaz. Eve gelmesi bence otuz dakikadan fazla almaz.”

“O zaman, diyelim ki arabasına ulaşması ve havaalanından çıkması on beş dakika sürdü, artı yol, etti on beş. Garanti olsun diye bunu bir saate yuvarlayalım, on otuz. Tabii eğer uçak zamanında indiyse.”

“Bunu kontrol etmemiz gerekecek. Ama indiyse, onun saat on bir civarı eve geldiği yönünde verdiği beyana inanmamız duru-

munda, Tuck Dutton'un açıklanmamış bir otuz dakikası kalıyor.”

“Ona inanıyor musun?”

“Onu bulduğumuzda suratındaki kan kabuklanmıştı, dolayısıyla evet, inanıyorum.”

“Adamın ne yaptığını merak ediyorum.”

16. Bölüm

Sam Quarry elindekini bırakmak için mahalli UPS ofisine gitti ve etiketli küçük kan şişelerini ihtiva eden kutuyu postaladı. Bunlar yerel kütüphanede kullandığı çevrimiçi hizmetle bulduğu, Chicago'daki bir laboratuvara nakledileceklerdi. Kutuda bir de geri yollama paketi vardı.

Bundan sonra iki yüz kilometre doğuya yolculuk edip Georgia'ya geçti. Çevre yolundan çıktı ve bir kamyon mola noktasına girdi. Yanında altı paket vardı ama içlerinden sadece biri önemliydi. Park etti ve kamyon mola noktasından posta kutusuna doğru yürüdü. Etrafta bunu yaptığını kaydedebilecek herhangi bir izleme kamerasının olmadığından emin olduktan sonra, tüm kutuları posta kutusuna bıraktı. Önemli olan tek paket Maryland'deki bir adrese gönderiliyordu. Bunun içinde Willa'nın kullandığı kâseyle kaşık, bir de daha önceden bilgisayarda yazdığı bir mektup vardı. Yetkililerin bir gönderinin tam olarak nereden postaya verildiğini izleyip izleyemediklerinden emin değildi ama bunu yapabileceklerini varsaymak durumundaydı. Sonuç olarak diğer kutular, kendisini şu anda izleyen ve sonradan polise gelerek buraya *tek bir* kutu bıraktığını söyleyebilecek birine karşı kullanılan bir kandırmacaydı.

Pekâlâ, bu kendisi olmayacaktı. Şu anda tıpkı evine birkaç paket gönderen bir uzun yol kamyoncusunu andırıyordu.

Yola devam etmeden önce bir şeyler yemek için tek bir yerde durduktan sonra Alabama'ya geri döndü. Atlee'ye vardığında, yanan tek ışık Gabriel'in odasındakiydi.

Quarry kapıyı tıklattı. "Gabriel?"

Küçük oğlan kapıyı açtı. "Evet, Bay Sam?"

"Neden bu kadar geç bir saatte hâlâ ayaktasın?"

"Okuyorum."

"Ne okuyorsun?"

"Şunu." Gabriel bir kitap uzattı. Quarry bunu alıp başlığına baktı. "*Yarı Zamanlı Bir Kızılderilinin Kesinlikle Doğru Günlüğü* mü?"

"Gerçekten çok güzel. İnsanda gülme isteği yaratıyor. Bazen de ağlama. Ayrıca içinde birtakım yetişkin konuşmaları da var, umarım ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Ama bu kitabı sevdim."

"Ama sen Kızılderili değilsin ki?"

"Konu bundan ibaret değil, Bay Sam. Bu kitapta herkes için bir şeyler var. Kütüphanedeki hanım öyle söyledi. Bir gün ben de bir kitap yazmak istiyorum."

"Pekâlâ, Tanrı biliyor ya kafanda bunun için yeterli kelime hazinesi var çünkü bazen dinleyemeyeceğim kadar büyük bir hızla dışarı çıkıyorlar." Quarry kitabı geri uzattı. "Annen döndü mü?"

"Bir saat kadar önce. Sizin nereye gittiğinizi merak ettik."

"Yapılması gereken birtakım işlerim vardı." Quarry kapı kasaasına yaslandı, ahşaba sürterek bir kibrit yaktı ve sigarasını tutuşturdu. "Son zamanlarda Kurt'ü etrafta gördün mü?"

"Hayır, efendim."

Gabriel'e kalın kaşlarının altından bir göz attı. "Yoluna devam etmiş olabileceğini düşünüyorum."

Gabriel şaşırmış göründü. "Bunu neden yapsın ki? Gidecek başka neresi var?"

Quarry sigarasını kapıya vurdu ve küller yerlere savruldu. "Herkesin gidecek bir yeri vardır. Sadece bazılarının bunu fark etmesi biraz daha uzun zaman alır."

"Sanırım haklısınız."

"Soran olursa, sanırım onlara söylememiz gereken şey bu. Her ne kadar lanet olası bir şey olsa da. O, aileden gibiydi. Sakın sen de benimle konuşmadan böyle çekip gitme, tamam mı?"

Gabriel bu ani ifadeyle afallamış görünüyordu. "Bir gün gidecek olursam Bay Sam, bunu annemin ardından öğrenecek ilk kişi siz olacaksınız."

"İyi çocuk. Okumaya devam et, Gabriel. Hazırlanmalısın. Dünya sana bir fırsat tanıyacak, ama hepsi o kadar. Geri kalanı sana bağlı. Başardın başardın."

"Bunu bana kendimi bildim bileli söylüyorsunuz."

"İyi tavsiye tekrarlanmaya değer."

Quarry odasına yöneldi. Bu en üst kattaydı, oda bir zamanlar anne ve babasına aitti. Gabriel ve Ruth Ann gittikçe büyüyen eşya kümelerini en azından derli toplu tutmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor olsalar da, düzenli olmak hiçbir zaman Quarry'nin güçlü noktalarından teki olmamıştı.

Quarry'nin karısı Cameron öleli üç yılı geçmişti. Bu onun hayatındaki en büyük kayıp, yaşadığı en büyük acılardan biriydi. Onun vefatının ardından, Quarry ortak yataklarında bir daha uyumamıştı. Yatak odasının duvarlarından birine yasladığı uzun, yıpranmış, yüz yıllık bir koltuğu kullanmıştı. Karısının banyodaki

eşyalarının büyük bir kısmını olduğu gibi tutmuştu ve Ruth Ann, bunlar bir daha kullanılmayacak olsalar da, görev duygusuyla hepsinin tozunu almıştı.

Atlee'yi uzun zaman önce satabilirdi ve belki de satmalıydı. Ama bu bir seçenek olmamıştı. Cameron burayı çok sevmişti ve buradan ayrılmak Quarry açısından sonunda ondan da ayrılmak anlamına gelirdi. Bunu yapamazdı, tıpkı öz oğlunu öldüremeyeceği gibi. Her ne kadar bunu yapmaya ne kadar yaklaştığını görmek kendisini inanılmaz derecede korkutuyor olsa da. Bu, Quarry'nin cinnet çizgisiydi. Öldürme düşüncesi günden güne, yıldan yıla, beynine ölümcül şekilde yayılan bir tümörün uzantıları gibi gittikçe büyüüp güçleniyordu.

Kanepeye yerleşip cin şişesine uzandı. Henüz bir yudum almadan fikrini değiştirdi, ayağa kalktı, çizmelerini giydi ve kamyonetin anahtarlarını titrek bacaklı sehpadan aldı.

İki dakika sonra tekrar yollardaydı, geceyi neredeyse gündüze çevirecek kadar çok sayıda yıldızla aydınlanan gökyüzüne bakıyordu. Pencereyi indirdi, müziği açtı ve cinini içti. Güney bölgelerinin gece sıcaklığı suratına çarptı. Klimadan nefret ediyordu. Atlee'de hiçbir zaman klima olmamıştı ya da bugüne kadar sahip olduğu hiçbir araçta. İnsan terlemeliydi. Terden kaçınmak, kişiyi insan yapan şeyden kaçınmaya benziyordu.

Eski kamyonu, kırk kilometreyi topraktan çakıla, oradan şoseye kadar kat etti. Ardından günün sıcaklığıyla yapış yapış bir hale gelmiş asfalta zıplayarak çıktı.

İşte oradaydı. Daha önce buraya binlerce kez gelmişti. Her ziyaret hem aynı hem de farklıydı.

Herkesi ilk adlarıyla tanıyordu. Ziyaret saati sonlanalı çok olmuştu ama bunu umursamadılar. O, Sam Quarry'ydi. Herkes

Sam Quarry'yi tanırdı çünkü herkes Tippi Quarry'yi bilirdi. Ona bir aktrisin adı verilmişti. Cameron Quarry çılgın kuşlarla dolu bu filme bayılmıştı. En küçük kızları Suzie, şu zenci adamla evlenip doğan, artık California'da yaşıyor, orada bir şeyler yapıyordu ama babası bunun ne olduğundan pek emin değildi. Bilse yapıları kesinlikle onaylamayacağını *biliyordu*. Daryl bebektir.

Lanet olası bebeğim üç çocuklu bir anneyi öldürdü.

Yine de hiçbirinin sonu Tippi gibi olmamıştı. Daha geçen ay otuz altısına basmıştı. On üç yıl, sekiz ay ve on yedi gündür buradaydı. Quarry bunu biliyordu çünkü zihnindeki haritada günleri sanki dünyada geriye kalan günlerini sayıyormuşçasına işaretlemekteydi. Bir yerde de, bunu yapıyor sayılırdı. Tippi bu yerin duvarlarının dışına tek bir kez olsun adımını atmamıştı. Atmayacaktı da.

Quarry'nin uzun bacakları onu otomatikman en büyük çocuğun odasına taşıdı. Kapıyı daha önce defalarca yaptığı gibi açtı. Oda karanlıktı. Kıçıyla boyasını eskitecek kadar sık şereflendirdiği sandalyeye yerleşti. Trakeostomi borusu kızın boynundaydı, uzun süreli kullanımlarda yapıldığı gibi yerleştirilmişti çünkü, diğer sebeplerin yanı sıra, bu şekilde temizliği boğazdakine kıyasla çok daha kolaydı. Bağlantılı bir vantilatör dışarı pompalama yapıyor, ciğerleri şişkin tutuyordu. Hayati işaret monitörü bipledi. Oksijen tüpünün bir ucu duvardaki ana hatta bağlıydı, diğer ucu ise kızının burun deliklerine uzanıyordu. Hemen tepesine bilgisayara bağlı dağıtım cihazlı bir damla asılıydı, köprücük kemiğinin hemen yanından açılan merkezi bir giriş noktasına ilaçlarla sıvı besinleri taşıyordu.

Quarry'nin küçük bir alışkanlığı vardı. Kızının boynunu sarımsı malayan saçlarını okşayıp omzuna yattı. Tippi küçük bir kızken

parmaklarını kaç defa onun saçlarına dolamıştı? Sonra alnına dokundu; küçük kızına her banyo yaptırtışında kırışan alındı bu. Sonra onu yanağından öptü. Çocukken teni ve bunun altındaki kemik kümesi pürüzsüzdü ve dokunulması haz veriyordu. Şimdi, vaktinden çok ama çok daha önce kuruyup sertleşmişti.

Tören tamamlanınca kızının elini avuçlarına aldı, arkasına yaslandı ve onunla konuşmaya başladı. Bunu yaparken, zihni doktorların tüm bunlar yaşandığında ona ve Cameron'a söylediği ifadelerle dolup taşıtı.

Korkunç bir kan kaybı.

Beyinde oksijen deprivasyonu.

Koma.

Bunlar hiçbir ebeveynin çocuğu hakkında duymak istemeyeceği kelimelerdi. Ölü değildi ancak bir makine ve aşırı miktarda ilaç yardımıyla solunumunu yaparken ölüme bir insanın teknik açıdan olabileceği kadar yakındı. Quarry ceketinin cebinden kitabı çıkarttı ve komodinin üzerindeki küçük lambanın ışığında bunu ona okumaya başladı.

Kitabın adı *Aşk ve Gurur*'du. Jane Austen'in en bilinen kitabı, şen şakrak bir gençken Atlee'deki kütüphane rafından çekip aldığı günden bu yana kızının favorisiydi. Onun hikâyeye karşı beslediği derin coşku Quarry'yi de bu kitabı okumaya yönlendirmişti, hem de aslına bakılırsa defalarca. Tippi buraya düşmeden önce, Quarry kızını hep Austen'in hikâyesindeki Elizabeth Bennet karakterinin gerçek hayattaki versiyonu olarak görmüştü. Elizabeth zeki, deli dolu ve çabuk yargılayan başkarakterdi. Ancak, Tippi buraya geldikten sonra Quarry kızının hikâyedeki şahsiyetini ikinci kez tekrar değerlendirmiş ve aslında onun daha çok büyük kız Jane Bennet'e benzediği sonucuna varmıştı. Tatlı ama ürkek,

duyarlı ama Elizabeth kadar akıllı değil. Tippi'yi başkalarından ayıran en önemli özellik, insanların sadece iyi yanlarını görüyor olmasıydı. Bu yön hikâyedeki Jane'in mutlu olmasını sağlarken, gerçek hayatta Tippi, Quarry'nin yıkımına yol açmıştı.

Bir saat sonra ayağa kalkıp her zaman söylediği şeyi söyledi. “İyice dinlen, tatlım, baban kısa süre sonra tekrar burada olacak. Seni seviyorum, bebeğim.”

Atlee'ye geri döndü. Ciniyle birlikte kanepede yatarken, uykuya dalmadan önce gözlerinin önünden akıp geçen en son görüntü babasına gülümseyen küçük Tippi oldu.

17. Bölüm

Tuck Dutton'ın geldiği United Airlines uçuşu gecikmemişti. Aslına bakılırsa Dulles'daki direkt yaklaşımdan ve Jacksonville kapısındaki taksi noktasına erken varıştan dolayı planlanandan yirmi dakika önce inmişti.

Michelle, “O zaman otuz dakika yerine en az elli dakika boş zamanı olmuş. Belki de bir saatten daha fazla.”

Ertesi sabah, ofislerinin yakınında, Reston'daki bir kafede, önlerinde kahve fincanları, oturuyorlardı. Basın sırtlarından düşsün diye Sean pek fazla bir şey söylemeyen ama onlara soluklanacak alan yaratmaya yeten bir bildiride bulunmuştu. Ofise dönmemişlerdi ve olur da muhabirler tekrar saldırma güdüsüne kapılırlarsa diye bir otelde kalıyorlardı.

“Bu doğru.”

“Sence o da bu işin içinde mi?”

“Eğer öyleyse, neden evden uzak durmadı? Neden geri döndü ve kafasını patlattı?”

“Şüpheyi üzerinden uzaklaştırmak için.”

“Sebep?”

Michelle, “Kocalar eşlerini dudak uçuklatan bir süreklilikle

öldürürler,” dedi. “Bu benim hiçbir zaman dünya evine girmek için ihtiyaç duyduğum *sebebin* ta kendisi.”

“Ya Willa?”

Michelle omuz silkti. “Belki de tüm bunlar entrikanın bir parçası. Willa’yı kaçır ama güvenli bir yerde sağlıklı bir halde tut.”

“Bunca şey maliyetli olmalı. Bir yerlerde bunun kaydı bulunmalı.”

Michelle, “Tuck’ın parasal durumuna bir göz atabilseydik çok iyi olurdu,” dedi.

“Ofisinin nerede olduğunu biliyorum.”

“Oraya şimdi mi gideceğiz?”

“Tıbbi tetkikçiyi gördükten sonra. Onunla konuştum. Pam Dutton üzerindeki çalışmasını yeni bitirmiş.”

“Yani o hanımı *taniyor musun?*”

“Ben arkadaş canlısı bir adamım.”

“İşte beni korkutan da bu.”

Lori Magoulas yaklaşık otuz beş yaşlarında bir kadındı, kısa boylu ve tıknazdı, boyalı sarı saçları arkadan atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı.

Sean, Michelle’i tanıştırdıktan sonra, Magoulas, “Senden haber aldığıma şaşırdım, Sean. Şu gölüne kendini kaybetmeye gittiğini sanıyordum,” dedi.

“D.C’nin böyle bir çekimi var işte, Lori.”

Lori şüpheyile baktı. “Doğru. Buradan uzaklaşmak ve *kendi* gölümü bulmak için sabırsızlanıyorum.”

Onlara, bol hastane giysileri içerisindeki insanların ölümlerine eğildikleri karo kaplı koridorda yol gösterdi. Pam Dutton’un yattığı paslanmaz çelik sedyenin önünde durdular, ceset Magoulas’ın bedenine kazıdığı standart Y kesiklinin yanı sıra, doğranmış

boğazla kalıcı bir şekilde damgalanmıştı.

“Ne buldun?”

Lori, kadının ezilmiş boynunu işaret ederek, “Sağlığı iyiymiş. Bu başına gelmeseydi muhtemelen uzun bir yaşam sürerdi.” dedi.

“Ya kan seviyesi?”

Magoulas çelik sedyenin yanındaki masada duran dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazdı ve ekranda beliren birtakım rakamları incelemeye başladı. “Anlayabildiğim kadarıyla, halının ve giysilerinin üzerinde kalanları hesaba kattığımda, yaklaşık yarım litre kan alınmış gibi görünüyor.”

“Muhtemelen bunu yanlarında götürdüler, öyle değil mi?”

“Yara karotid şetini kesip ayırmış, sol karotid arteri ve sol şahdamarını yararak açmış. Birkaç dakika içerisinde ciddi kan kaybetmiş olmalı.”

Michelle, “Bunun nasıl yapıldığına dair herhangi bir tahmininiz var mı?” diye sordu.

“Bıçak yarasının açısına ve tırnakların altındaki izlere baktığımda, onu arkadan yakalayıp boğazını kestiklerini söyleyebilirim. Geriye doğru uzanmış ve saldırganına bu şekilde saldırmış olabilir. Kütükülerinin altında kayda değer miktarda doku ve kana rastladık. Adamı oldukça iyi tırmalamış olmalı. Büyük olasılıkla adamın ruh halini altüst etmiş.”

Sean, “Saldırganın erkek olduğu kesin mi?” dedi. Michelle’in sert bakışları üzerine yoğunlaştı.

“Kan ve dokunun yanı sıra, sakal köklerine de rastladık.”

Sean ortağına, “Sadece emin olmaya çalışıyorum,” dedi.

Michelle, “Şimdi, eğer *sol* damar ve karotid kesildiyse, bu onun saldırganın arkadan yaklaşmış olması durumunda muhtemelen sağ elini kullandığı anlamına gelir,” dedi.

“Doğru.” Magoulas küçük plastik bir şeyi havaya kaldırdı. İçinde birkaç tutam siyah malzeme vardı.

“Bunların bir kısmını sağ elinin başparmağının ve sol işaret-parmağının altında, kalanını da saçlarında buldum.”

Michelle kanıta gözlerini kısarak baktı. “Naylona benziyor.”

Sean, “Bir maskeden mi?” diye sordu.

Michelle, “Benim gördüğüm adamın suratında siyah bir maske vardı,” dedi. “Pam arkaya doğru uzanır, elleriyle adamın yüzüne doğru atılır. Tırmalarken naylon tırnaklarının altına girer.”

Magoulas, “Başka gördüğünüz bir şey var mı?” diye sordu.

“Pek sayılmaz. Ben oldukça gözlemciyimdir ama adam bana MP5’le ateş ediyordu. Ağacın yerine beni deşmeyi üç santimle kaçırdı. Nişancının kimliğini belirlemekten ziyade hayatta kalmanın daha akıllıca olacağına karar verdim.”

Magoulas ona gözlerini fal taşı gibi açarak baktı. “Bence de mantıklı.”

Sean, bir yandan cesedin üzerinden işaret ederken, “Kollarındaki harflere dair bir şey çıktı mı?” diye sordu. Artık Pam’ın çürüyen teninin değişen renginden dolayı okunmaları daha zordu. Ölü et mürekkebi emip yutuyormuş gibiydi. Harften ziyade, bir tür deri rahatsızlığını ya da anlamsız bir tür insan kataloglandırma süreci sembollerini andırıyorlardı.

“Ben bir patoloğum, dilbilim uzmanı değil. Bu siyah mürekkep, büyük olasılıkla Sharpie türü kalın uçlu bir kalemle büyük harfle yazılmış, ayrıca benim alçakgönüllü fikrime göre elyazısı hiç de harika değil. İspanyolcam akıcıdır ama bu İspanyolca değil. Diğer herhangi bir Roman diline de ait değil. Çince ya da Rusça olmadığı da belli. Alfabe yanlış.”

Sean, “Belki de Afrikalı bir kabilenin dilidir,” dedi.

Michelle, “Ama aynen Rusça ve Çince olduğu gibi, onların da İngiliz alfabesini kullandığını hiç sanmıyorum. Belki de bu sadece bizi atlatmak için yapılan bir saçmalıktır,” dedi.

Sean, “Tamam, ilgimizi çekebilecek başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Evet, kadının ki ciddi derecede kızıl bir saç. Bugüne kadar çok sayıda kızıl kestim ama bu, birinciliği hak ediyor. İncelemeyi yapmak için neredeyse güneş gözlüğüne ihtiyaç duyacaktım.”

Michelle, “Peki, bunun yaptığımız araştırmayla nasıl bir ilgisi olabilir ki?” diye sordu.

“O *ilgili* olanı değil, *ilginç* olanı sordu.” Sırtarak, “Hey, tıbbi tetkikçilerin bile arada sırada gülmeye ihtiyaçları vardır. Aksi takdirde, burada her şey inanılmaz derecede sıkıcı bir hal alır,” diye ekledi.

Sean, “Tamam,” dedi. “Ben de oyunu devam ettireceğim. Konuyla *ilgili* herhangi bir şey var mı?”

“Kadının çocukları var.”

“Bunu biliyoruz.”

“İki sezaryen olmuş.” Pam’ın karnında, Y-kesite paralel uzanan eski dikiş izlerini işaret etti. Bunlar rengi atmış fermuarları andırıyordu.

Sean, “Üçüncüsü de vajinadan,” diye ekledi.

Magoulas, “İmkânsız,” karşılığını verdi.

Sean sertçe, “Ne?” dedi.

“Görsel muayene kadının pelvik kemiklerinin alışılmadık biçimde yapılandığını ve doğum kanalının anormal derecede dar olduğunu gösterdi: röntgen filmi de bu sonuçları doğruladı. Otopsi aşamasında söylenmesi zor olsa da, görünüşe bakılırsa bir SI eklem fonksiyonsuzluğu mevcut; büyük olasılıkla bu rahatsızlıkla

doğmuş. Sözün özü, eğer yanlış tedavi sigortalarını kaybetmek istemiyorlarsa, hiçbir kadın hastalıkları ve doğum uzmanı bu bayanda döl yolundan içeri geçemez; çok riskli. Mutlaka sezaryenle doğum yapmak zorunda.”

Gözleri Pam Dutton’un delik deşik olmuş karnına, sanki delicesine aradıkları yanıtlar oradan çıkıp kendilerine ulaşacakmışçasına kilitlenen Sean ve Michelle’e baktı.

Magoulas ikisine doğru merakla, “Bu konuyla bağlantılı bir şey mi?” diye sordu.

Sean sonunda bakışlarını eski ameliyat yaralarından ve daha yakın zamanlı dikişten uzaklaştırdı. “Bunun ilgi çekici olduğunu söyleyebiliriz.”

18. Bölüm

Bir saat sonra, Loudon'da bir ofis parkının iki katlı binasına araçlarını bıraktılar.

Michelle, “Nerede çalıştığını nasıl biliyorsun?” diye sordu.

“Ben ailenin bir arkadaşıyım.” Sean durdu. “Ve Tuck’ın yatak odasından bir kartvizitini aşırdım.”

“Yani, çocuklardan biri Pam’in değil, öyle mi? Ama hangisi?”

“Pam kızıl saçlı ve Tuck da sarışın. Willa’nın saç rengi gerçekten çok koyu. Diğer iki çocuk sarı kafalı.”

“O zaman, çekinik gen olsa da, belki de kızıl saç konuyla bağlantılıydı.”

“Ve ilgi alanımıza giriyor.”

İçeride, Sean ve Michelle resepsiyonistin masasına yaklaştı.

“Ben Sean King’im. Bu da ortağım Michelle Maxwell. Bu korkunç olayda Tuck Dutton’u temsil ediyoruz.”

Kısa kahverengi saçları ve iri üzgün gözleri olan resepsiyonist genç kadın, “Oh, Tanrım, biliyorum, hepimiz duyduk. Bu korkunç. Kendisi nasıl?” dedi.

“Aslına bakılırsa o kadar da iyi değil. Bizden ofisine gelip

bir şeylerini almamızı istedi.”

“Umarım böyle bir anda iş için endişelenmiyordur.”

Sean kadına iyice yaklaştı. “Aslına bakılırsa onu hayata bağlayan tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Hastaneden geliyoruz.”

Kadın alçak sesle, “Onu temsil ettiğinizi mi söylediniz?” dedi. “Siz avukat mısınız?”

Sean hemen yeterlik belgelerini çıkardı. “Özel dedektifiz. Bunu kimin yaptığını araştırıyor, Willa’yı bulmaya çalışıyoruz.”

“Oh. Tanrım, size bol şans dilerim. Willa buraya birkaç kez gelmişti. Nasıl da harika küçük bir kız.”

Michelle, “Kesinlikle,” dedi. “Ayrıca kaçırma olaylarında zamanın çok önemi var. Bu yüzden Tuck bizden davayla bağlantısı olabilecek, üzerinde çalıştığı her şeye bakmamızı istedi.”

Kadın rahatsız olmuş görünüyordu. “Oh, anlıyorum. Pekâlâ, Bay Dutton’un üzerinde çalıştığı şeylerin büyük çoğunluğu, yani, bir yerde gizli. Bilirsiniz işte, şu hissedarlık işleri.”

Sean gülümsedi. “Bunu kesinlikle anlıyorum. O da bize aynı şeyi söyledi. Belki bize burada yardımcı olabilecek birileri vardır?”

Kadın gülümsedi, işi bir başkasının üzerine atacağından dolayı çok minnettar olduğu aşikârdı. “Kesinlikle. İzninizle Bay Hilal’i arayayım.”

Telefonu kaldırdı ve birkaç dakika sonra kırklı yaşlarda, uzun boylu, ince, kelleşmeye başlamış bir adam lobiye girdi. “Benim adım David Hilal. Size yardımcı olabilir miyim?”

Sean neden orada olduklarını açıkladı.

“Anlıyorum.” Hilal çenesini sıvazladı. “Gelin, şöyle geçelim ve bu konuyu görüşelim.”

Adamı ofisine kadar takip ettiler. Bay Hilal kapıyı arasından kapattı ve ikisinin karşısına oturdu.

“Tuck nasıl?”

Sean yanıtladı. “Fiziksel olarak iyileşecek. Duygusal kısmı ise ayrı bir hikâye.”

“Bu korkunç bir şey. İlk duyduğumda kulaklarıma inanamadım.”

“Şirketinizin hassas bir biyosavunma işine girdiğini biliyorum. Tuck bu alanda hükümetten büyük bir kontrat almak üzere olduğunuzu söyledi, öyle mi?”

“Bu doğru. Biz teklifte altyükleniciyiz. Ama eğer kazanırsak, bizim için büyük bir başarı olacak. Birkaç yıllık iş garantisi. Tuck buna zaman açısından çok yatırım yapıyor. Hepimiz gibi.”

“Bu olaylar yaşandığında, bu yüzden mi Jacksonville’ deydi?”

Hilal tereddütlü bir tavırla, “Bu... doğru,” dedi.

Michelle, “Pekâlâ, öyle mi, değil mi?” diye ekledi.

Hilal rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Bu aslında Tuck’ın şirketi. Ben sadece onun ortağıyım.”

Sean, “Biz Tuck’la birlikte çalışıyoruz,” dedi. “Sadece doğruların gün yüzüne çıkmasını istiyoruz. Bir de Pam Dutton’u kimin öldürdüğünü bulmayı ve Willa’ya ulaşmayı istiyoruz. Sanırım bunları Tuck da istiyor.”

Hilal, “Bu uygunsuz,” dedi. “Yani, bu gerçekten de benim haddim değil.”

Michelle parmağıyla adamın masasına vurmaya başladı. “Burada küçük bir kızın hayatından bahsediyoruz,” dedi.

Hilal sandalyesine yığılıp kaldı. “Tamam, sanırım Tuck Jacksonville’de biriyle beraberdi.”

“Biriyle mi? Bize firmanın bu proje için oraya açtığı ofisinde olduğunu söyledi. Bu doğru değil mi?”

“Hayır, orada bir ofisimiz var. Ama tek personeli var. Bir kadın.”

Sean ve Michelle birbirlerine baktılar. Sean, “Bu kadının bir adı var mı?” diye sordu.

“Cassandra. Cassandra Mallory. Teklif üzerine çalışıyordu. Onu altı ay kadar önce işe aldık. İç Güvenlik Bakanlığı’nda inanılmaz temas noktaları var. Onu çok kişi istedi.”

“İş almalarına yardımcı olacağı için mi?”

“Resmi daireler de diğer yerler gibidir. Kontratları kazanmak kurulan ilişkilere ve güvene bağlıdır. Hükümet temsilcileri konfor ve samimiyetten hoşlanırlar. Cassandra’nın teklifimizin bir parçası olması bize ölçülemeyecek derecede yardımcı olacaktı.”

“Ve Tuck orada, onunla birlikteydi. Bunu profesyonel şekilden daha farklı bir yolla gerçekleştirdiğini mi söylüyorsunuz?”

Hilal mahcup bir ses tonuyla, “O çok çekici bir kadın. Çok gösterişli. Sarışın, bronz bir ten, kısa etek giymekten hoşlanıyor,” diye ekledi. “O ve Tuck gerçekten de iyi iletişim kurmuşlardı. Cassandra’nın uzmanlığı teknik yönden değildi, satıştaydı ve bu kadın satabilir. Hem de hemen her şeyi.”

Sean öne doğru yaslandı. “Tuck’ın bu kadınla bir gönül ilişkisi var mıydı?”

“Bana elimde herhangi bir kanıt olup olmadığını soruyorsanız, yok. Sadece ufak tefek şeyler. Mesela Tuck’ın oraya sık sık gitmesi gibi. Duyduklarım gibi.”

Michelle, “Yani ortada somut hiçbir şey yok, öyle mi?” diye sordu.

“Bir ay kadar önce gelen kredi kartı harcamaları var. Ben bu-

rada, bir yerde, gayriresmi mali işler müdürüyüm. Faturaları gözden geçirir, çekleri imzalarım.”

“Harcamalar neydi?”

“Tuck’ın orada yaptığı harcamalar hakkında garip bir şeydi.”

Michelle, “Seksi Cassandra için birkaç çiçek, şekerleme ya da iç çamaşırı gibi mi?” diye sordu.

“Hayır, beni yanlış anladınız. Bu faturasına yansıyan bir şey değil, *yansımayan* bir şeydi.”

Sean, “Anlayamadım,” dedi.

“Şirket kartında otel harcaması yoktu.”

Sean ve Michelle bir kez daha bakiştılar.

Michelle, “Belki de başka kredi kartı kullanmıştır,” diye fikir yürüttü.

“O hep şirket kartını kullanır. Hükümetle sözleşme yaparken, harcamalar ve ödemeler konusunda çok titiz olmak zorundasınız. Biz bu kartı sadece iş için kullanırız. Artı, Tuck tüm puanlarını o kart üzerinden alır. Bunu uçak biletleri ve yükseltmeler için kullanır, hepimiz öyle yaparız.” Hilal aceleyle devam etti. “Oradayken hep aynı yerde kalır. Hoş bir oteldir ama çok pahalı değildir. Bu puanlarla olabilecek hemen her avantajdan faydalanır. Ama bu kez üç geceliğine gitti ve kredi kartında otel harcaması yoktu.”

“Cassandra’nın da orada bir evi var, öyle mi?”

Hilal, “Hemen suyun kenarında bir apartman dairesi. Oranın çok hoş bir yer olduğunu *duydum*,” diye aceleyle ekledi.

“Tuck’ın bu kadından başka yanında kalabileceği başka biri de yok, öyle mi?”

“Orada başka hiç kimseyi tanımıyor. Bu ofisi açmamızın tek sebebi Cassandra’nın orada yaşaması, buraya taşınmak ve evinin dışında çalışmak istememesiydi. Sanırım apartman dairesi sözleş-

mesinde bunu engelleyen birtakım maddeler vardı. Ayrıca, Jacksonville büyük bir savunma bölgesi, orada diğer birtakım işlerin peşine düşebilirdik. Dolayısıyla orada bir temas noktamızın olması mantıklıydı.”

Sean sandalyesinde arkasına yaslandı. “Tuck’ın ailesinin başına gelenleri duyduğunuzda gerçekten ne düşündünüz?” diye sordu. “Dürüst olun.”

Hilal derin bir iç geçirdi. “O ve Pam’ın dünyadaki en yakın çift olmadıkları bir sır değil. O bu işi çekip çeviriyordu, Pam da çocuklarla birlikte evin ateşini hazır tutuyordu. Ama karısını öldürüp öz kızını kaçırmak? Tuck bir aziz değil, ama onun böyle bir şey yapabileceğine de inanamıyorum.”

“Sizce Pam bir şeylerin olup bittiğinden şüphelendi mi?”

“Doğrusu, bilmiyorum. Onunla bu kadar iletişimim yoktu.”

Michelle, “Eğer evliliğini bitirmek istiyorsa, bunu yapmanın bundan daha kolay yolları var,” diye vurguladı.

Sean, “Doğru. Neden boşanmadı ki?” diye sordu.

Hilal parmak uçlarını masaya vurdu. “Sorunlu olabilirdi.”

“Nasıl sorunlu?”

“Size Cassandra’yı altı ay önce işe aldığımızı söyledim. Bundan önce İç Güvenlik Bakanlığı’nın kontrat bölümünde çalışmaktaydı. Bu, kontratı kazanmaya çalıştığımız dairenin ta kendisi. Onun güçlü bağlantılarının olduğunu söylediğimde bunu kastetmiştim.”

“Yani Tuck, Pam’dan boşanmaya kalksaydı, belki de bu gönül ilişkisi ortaya çıkacaktı, öyle mi?”

“Hükümet sözleşme dünyasında, yetkililer herhangi bir çıkar çatışması *görüntüsünden* dahi hoşlanmazlar. Yardımcı olduğumuz ana yüklenici İç Güvenlik Bakanlığı’nın eski bir çalışanının yaşa-

dığı gönül ilişkisini keşfetseydi, bu büyük bir sorun olurdu. Normal şartlar altında bu belki de bir ilişkiyi sonlandırmak için yeterli değil ama şu anda normal şartlar altında değiliz.”

Sean, “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Tuck, başkanın kayınbiraderi. Bu yüzden herkes tercihen öncelik tanıyormuş gibi bir görünüme düşmek konusunda gergin. Hükümet ikisi arasında henüz o kurumdan ayrılmadan *önce* süregelen bir ilişkinin olduğunu düşünerek geçmişte bize verdikleri kontratları bile kontrol etmeye başlayabilir. Her şey gerçekten büyük bir hızla çetrefilleşiyor. Bu tür teklif rekabetlerini kazanmak zaten şu haliyle yeterince zor. Karşı taraf herhangi bir gafı kendi çıkarına kullanacaktır.”

Sean, “Tuck’ın bunca şeyi yapmış olabileceğini destekleyen mantıklı bir senaryo oluşturduğunu fark etmiş olmalısın,” dedi.

“Onun ailesine böyle bir şey yapmış olabileceğine hâlâ inanmıyorum.”

Sean, Michelle’e manidar bir bakış attı, o da bunu hemen kelimelere döktü.

Michelle, “Size birkaç sorumuz daha var, Bay Hilal. Burarlarda kahveniz filan var mı? Muhtemelen siz de bir fincan almak isteyeceksinizdir,” dedi.

Hilal ayağa kalktı. “Tabii ki alabilirim.” Sean’a baktı. “Siz de ister misiniz?”

“Hayır, ama bana erkekler tuvaletini gösterebilirseniz çok memnun olurum.”

Hilal onlara koridordan aşağı öncülük etti, Michelle ve kendisi yemek odasına geçerlerken Sean’ı tuvalete yönlendirdi.

İhtiyaç gidermek yerine, Sean aynı yoldan geri döndü, içeri girerken geçtikleri, Hilal’in iki kapı aşağısındaki ofise daldı. Bu-

rası Tuck Dutton'ın ofisiydi, kapıda ismi yazılıydı.

İçerisi geniş ama dağınıktı, aynı anda birçok şeyle uğraşan bir insanı işaret ediyordu. Sean hiç zaman harcamadan doğrudan masada duran bilgisayara yöneldi. Cebinden küçük bir flaş bellek çıkardı. Buna hukuki yaptırımcılar tarafından bilgisayarlardaki adli tıp kanıtlarının makine açılmaksızın alınmasını sağlayan özel bir program yüklenmişti. Sean bunu FBI'daki bir arkadaşından ödünç almayı başarmıştı.

Bunu klavyedeki yerine yerleştirdi, fareyi birkaç kez tıkladı ve flaş bellekteki program ekrana yüklendi. Tabii ki Tuck'ın veritabanının koruma şifresi vardı. Flaş bellekteki yazılımda şifre kırma programları vardı, bu biraz zaman alacaktı, dolayısıyla Sean bir kısa yol denemeye karar verdi. Kafasına dank edene kadar birkaç deneme yaptı.

“Cassandra” adını yazdı. Hiçbir şey olmadı. Ardından “Cassandra1”ı denedi.

Dijital kapılar aralandı ve Sean'ın birkaç emriyle yazılım Tuck Dutton'un sabit diskindeki seçilmiş kısımları flaş belleğe akıtmaya başladı.

19. Bölüm

Genç Gizli Servis ajanı postayı kutudan yukarı taşıırken, dikkati pakete kaydı. Üzerinde herhangi bir geri gönderme adresi yoktu ve nakliye etiketindeki elyazısı büyük harflerle kaleme alınmıştı. Bu bilgiyi amirlerine ilettiler, otuz dakika içerisinde bir bomba ekibi kamyonu sokağın aşağısında belirdi.

Patlayıcı uzmanları hünerlerini gösterdiler, neyse ki mahalle nükleer bir ateş topu içerisinde ortadan kaybolmamıştı. Yine de, paketin içindekiler oldukça sıra dışıydı.

Dibinde sertleşmiş tahıl bulamacı ve süt artıkları olan küçük bir kâse.

Aynı sert artıqla kaplı bir kaşık.

İçinde bilgisayarda yazılmış bir mektup barındıran ağzı kapalı bir zarf.

Teknisyenler kutuda, zarfta ya da mektupta herhangi bir parmak izi ya da işe yarar diğer herhangi bir izin olmadığı sonucuna vardıldıktan sonra, ajanlar dikkatlerini mektubun içeriğine odakladılar.

Kâse ve kaşık üzerindeki parmak izlerini kontrol edin. Bunların Willa Dutton'a ait olduğunu göreceksiniz. O, elimizde. Gü-

vende. Sizinle kısa bir süre sonra temasa geçeceğiz.

Kutu Pam Dutton'ın Bethesda'daki evine, John ve Colleen Dutton'ın Gizli Servis'in koruması altında kaldıkları o yere postalanmıştı.

Parmak izleri Willa'nın yatak odasından alınan setle kıyaslandığında, uyuşma daha büyük bir netlikte görüldü.

Paketin nereden gönderildiğini belirlemek maksadıyla hemen Posta Hizmetleri ile temas kuruldu. Konuya büyük öncelik gösterildi. Ancak, hedefi en fazla Dalton'a kadar daraltabildiler, burası Georgia'nın kuzeyindeki bir şehirdi. En azından paketin işleme tabi tutulduğu yer burasıydı.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Sean ve Michelle'le temas kurulmuş ve kendilerinden Beyaz Saray'ın doğu yakasında yer alan ve hemen önünde Alexander Hamilton'un heykeli duran Maliye Bakanlığı'na gelmeleri istenmişti. Devasa binanın yeraltı geçidinde kendilerine yol gösterilmiş, batıya uzanan ve hemen yandaki Beyaz Saray'a bağlanan uzun bir tünele girmişlerdi. Sean, Beyaz Saray koruma görevini yaparken buraya daha önce inmişti. Ancak bu yolculuk Michelle açısından bir ilkti. Uzun koridor boyunca uzanan kapalı kapıların önünden geçerlerken Sean, Michelle'e, "Daha sonra sana bu odalardan bazılarında neler olup bittiğine dair çeşitli hikâyeler anlatabilirim," diye fısıldadı.

Michelle, "Londra'yı gördüm, Fransa'yı gördüm," diye mırıldanarak karşılık verdi.

Başkanın karısı onları Doğu Kanadı'ndaki ofiste kabul etti. Üzerinde siyah bir pantolon, uçuk mavi süveter vardı, siyah topuklu ayakkabıları da masasının altında duruyordu. Onu en son gördüklerinden çok daha yorgun duruyordu.

Sean fonda dikilen Aaron Betack'ı görünce şaşırdı. Sean,

“Hayır, daha çok *korkudan sinmiş*,” değerlendirmesinde bulundu. Adam hiç de orada bulunmak istiyormuş gibi görünmüyordu. Ama başkanın eşi istediğini yaptıran bir kadındı.

Jane, onlara hemen karşısındaki sandalyeleri işaret ederken, “Sigarayı bırakmaktan böyle anlarda pişmanlık duyuyorum.” dedi.

Sean, “Sen Connecticut’daki kampanya gezisinde değil miydin?” diye sordu.

Kadın dalgın dalgın başını sallayarak onayladı. “Bana kutudan bahsettikleri zaman hemen döndüm. Servis adına sorabileceğiniz soruları yanıtlayabilmesi için Ajan Betack’tan da burada bulunmasını istedim.”

Sean ve Michelle birlikte, onlara saatin kaç olduğunu dahi söylemekle en ufak derecede ilgilenmiyor gibi görünen Betack’a baktılar. Yine de adam başını salladı ve ikisine yüzünde sanki gerçekten korkunç derecede gazı varmış gibi bir ifade yaratan tavırla gülümsemeye çalıştı.

Jane, “FBI’nın sizinle pek işbirliği yapmadığını işittim. Bunun çaresine bakıldığını ve *diğer* herhangi bir kurumdan kaynaklı bir dirençle karşılaşmadığınızı ümit ediyorum”.

Aslına bakılırsa bu işin içinde olan diğer tek bir kurum vardı ve bu da hemen kadının arkasında dikilen, suratı sarf edilen kelimelerden dolayı hafifçe kızaran iri adam tarafından temsil ediliyordu.

Sean hemen, “Herkes çok işbirlikçi davrandı. Özellikle de Gizli Servis. Bu herkes açısından çok stresli bir andı ama onlar işin başından beri yanımızdaydılar,” dedi.

Jane, “Mükemmel,” karşılığını verdi.

Betack uzunca bir süre Sean’a baktı, ardından verdiği desteğe sessizce teşekkür edercesine başını hafifçe salladı.

Jane Cox masasının arkasına geçip oturdu ve olan biteni açıklamaya birkaç dakika ayırdı. Betack kutunun gönderimi ve içerikleri hakkında birkaç ek teknik detay sundu.

Michelle, “Yani kız birilerinin elinde. Onun güvende olduğunu ve bizimle temasa geçeceklerini söylüyorlar,” dedi.

Jane sertçe, “Onun gerçekten güvende olup olmadığını bilmiyoruz. Ölmüş olabilir,” dedi.

Sean, “Mektubu nereye göndereceklerini biliyor olmaları rahatsızlık verici,” dedi.

Betack başını sallayarak onayladı. “Aileyi araştırdıklarını ve halanın bölgenin yerlisi olduğunu bildiklerini farz ediyoruz. Çocuklar orada yaşıyor olmasalardı bile, kutu önünde sonunda bize ulaşacaktı.”

Sean, “Ya da bu çocuğu kaçırانların içeriden bir yerden bilgi sızdırdıklarını da gösteriyor olabilir,” dedi. Betack’a sertçe baktı. “Bunun Servis’ten kaynaklı olduğunu iddia etmiyorum, ancak diğer birtakım sızıntılar olabilir.”

Betack, “Haklısınız. Bu konuyu dikkate alacağız,” dedi.

Jane, “Peki, şimdi ne yapacağız?” diye merakla sordu.

Sean, “Postanın nereden gönderildiğini belirleyebiliyorlar mı?” diye sordu.

Jane, “Dalton, Georgia’dan. En azından FBI direktörünün buna söylediği bu,” dedi.

Betack bunu başını sallayarak onayladı.

“Tamam, bu da bir şeydir. Eğer bu, özel bir işlem merkeziyse, o zaman oraya nakledilen postaları alan özgün bir toplama etki alanı olmalı. Bu, yapılacak araştırmayı daraltacaktır. Bu iş için çok adam gücü gerekecek ancak bölge baştan sona gözden geçirilebilir.”

Betack, “FBI çoktan araştırmaya başladı,” dedi.

Michelle, “Ama çocuğu ben kaçırmış olsaydım bunu bilir, postayı göndermek için Willa’yı tuttuğum yerden oldukça uzak bir noktayı kullanmayı tercih ederdim,” dedi.

Sean, “Dalton Kuzey Georgia’da. Buraya arabayla Tennessee, Alabama ve Kuzey ya da Güney Carolina’dan nispeten daha kolay ulaşılabilir,” diye ekledi.

Betack, “Ki bu da durumu zorlaştırıyor ama imkânsızlaştırıyor,” diye vurguladı. “Ayrıca elimizdeki az sayıda kanıttan biri bu.”

Sean kafasını çevirince Jane’in elinde tuttuğu bir fotoğrafa baktığını gördü. Bunu görmeleri için onlara doğru çevirdi. Willa’nın at üzerinde çekilmiş bir fotoğrafıydı.

“Altısına yeni girmişti. Tabii ki bir midilli istedi. Sanırım tüm küçük çocuklar bunu ister. Dan o günlerde hâlâ senatodaydı. Onu Virginia’daki Purcellville yakınlarında küçük bir çiftliğe götürdük. Hemen o atın tepesine tırmandı, onu aşağı indirmekte zorlandık. Başka çocuk olsa delicesine korkardı.”

Fotoğrafı yerine bıraktı.

Sean alçak sesle, “Cesur bir çocuk,” dedi.

Jane vurgularcasına, “Cesur ve kabiliyetli, ama yine de küçük bir kız,” diye ekledi.

Michelle, “FBI’nın bu kaçırma olayının altında yatan sebep konusunda herhangi bir düşüncesi var mı?” diye sordu.

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

Sadece başını sallayarak dikilen Betack’a baktı.

“Tuck’la konuştuk ve ofisine göz attık.”

“İşe yarar bir şey buldunuz mu?”

Sean, Betack’a sıkıntılı bir şekilde bakmadan önce, sandal-

yesinde hafifçe kıpırdandı. “Bu biraz şahsi olabilir.”

Betack, başkanın eşine baktı. “Dışarı çıkabilirim, Bayan Cox.”

Jane kısa bir an için düşündü. “Pekâlâ. Teşekkürler Ajan Betack. Başkan ve ben herhangi bir gelişmeden en ufak bir gecikme olmaksızın haberdar olmak istiyoruz.”

Betack çıktıktan sonra, “Şahsiyle ne demek istiyorsun, Sean?” dedi.

“Pam sana bu evlilikteki herhangi bir sorundan hiç bahsetti mi?”

Jane sertçe, “Bunu neden soruyorsun?” dedi.

Sean, “Sadece konuyu tüm detaylarıyla ele alıyorum,” dedi. “Bir şey anlattı mı?”

Jane arkasına yaslandı ve başını yavaşça sallarken ellerini hemen önünde sivri uçlu bir kule oluşturacak şekilde birbirine yasladı. “Camp David’deki partideydik. Tuck’ın orada bulunmayışını konuşuyorduk. Onun iş seyahatinde olduğunu söyledi. Aslında o kadar da önemli bir şey değildi. Fakat...”

“Fakat ne?”

“Bana sanki bir şey söylemeye çalışıyormuş, ama ardından söylememeye karar vermiş gibi geldi. Tuck’ın Tuck olduğu türünden sıradan bir yorumda bulundu. Bir de ertesi gün döneceğini söyledi.” Karşısındaki ikiliye baktı. “Ne var?”

Sean ve Michelle, sandalyelerinde aynı anda öne doğru hareketlendiler. Sean, “Tuck’ın eve çocuk kaçırıldıktan *sonraki* gün mü gelmesi gerekiyordu?” diye sordu.

Jane pek emin değilmiş gibiydi. “Doğru. Sanırım Pam öyle söyledi. Ama o tüm bu olaylar yaşandığında evdeydi.” Jane de öne doğru uzandı. “Neler oluyor?”

Sean, Michelle'e baktı. "Tuck'ın bir gönül ilişkisi olabilir."

Jane ayağa fırladı. "Ne?"

"Hiçbir fikrin yok muydu?"

"Tabii ki yoktu, çünkü bu doğru değil. Benim erkek kardeşim kesinlikle böyle bir şey yapmaz. Elinizde ne tür bir kanıtınız var?"

"Bizim bu konuyu daha derinlemesine araştırmayı istememize yetecek kadar kanıt mevcut."

Jane tekrar yerine oturdu. "Bu... inanılmaz." Başını kaldırıp baktı. "Onun bir gönül ilişkisi yaşadığını düşünüyorsanız, vurguladığınız şey..."

"Jane, bu soruyu yanıtlayamam. En azından şu anda. Bu konu daha yeni dikkatimizi çekti. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

Michelle, "Önceliğimiz de Willa'yı bulup geri getirmek olmalı," diye ekledi.

"Tabii ki hedefimiz bu. Sizden yardım etmenizi isteme sebepim de bir tek buydu." Jane titrek elini alnına yasladı.

Sean onun aklından geçenleri kolayca okuyabildi. "Bir araştırmaya başladığınızda, bunun ucunun nereye gideceğinden kesinlikle emin olamazsınız. Bazen doğrular incitir, Jane. Buna hazır mısınız?"

Başkanın eşi soğukkanlı, sabit bakışlarını onlara odakladı.

"Gerçek şu ki, hayatımın bu noktasında artık hiçbir şey beni şaşırtmaz. Willa'yı bulun ve işi olacağına bırakın."

Kapı hızla ardına kadar açılınca üçü birden döndü. Başkan Dan Cox yanındaki iki Gizli Servis ajanıyla birlikte içeri girince, Sean ve Michelle refleksiyle ayağa fırladı. Adam gülümseyip elini uzattı.

Cox, Michelle'in boylarındaydı, Sean'dan birkaç santim kı-

saydı, ancak omuzları güçlü kuvvetliydi, yüzü de elli yaşında, orta yaş dönemlerindeki kadar çok daha fazla gençlik işareti barındırıyordu. Dünyanın amansız bakışları altında geçirdiği yıllar dikkate alındığında, bu olağanüstüydü.

Sean ve Michelle, adamla sırayla tokalaştılar.

Jane, “Seni gördüğüme şaşırdım,” dedi.

Cox, “Geriye kalan söylevlerimi bugün için iptal ettim. Hal-kım bundan pek memnun kalmadı ama başkan biraz neşelendi. Seçimlerde yirmi beş puan yukarıdaysanız ve rakibiniz sizinle karşıt düşmekten çok hemfikirse, arada sırada serbest bir güne izin vardır. Ayrıca, yarışta geride olsam bile, Willa’nın güvenliği her şeyden önce gelir.”

Jane ona minnettarlıkla gülümsedi. “Bu konuya hep bu gözle baktığınızı biliyorum.”

Cox ilerleyip karısının yanağına resmi bir öpücük kondurdu, iki Gizli Servis ajanına dönmeden önce de omzunu nazikçe sıvazladı. Bakışları neredeyse belli belirsiz bir şekilde kapıya doğru hareketlendi. Birkaç saniye içinde adamlar ortadan kaybolmuşlardı.

Bu küçük mübadeleyi seyreden Sean, *bir başkan benimle böylesi bir göz temasını bugüne kadar kaç kez kurdu?* diye düşündü.

Cox, “Jane bana sizin ne yaptığınızı söyledi. Deneyiminiz ve bilginizi içtenlikle bekliyorum. Willa’yı güvenli bir şekilde geri almak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız,” dedi.

Sean otomatikman, “Kesinlikle, Bay Başkan,” diye karşılık verdi.

Cox karısının masasının kenarına tünedi ve ikiliye yerlerine oturmalarını işaret etti. “Buraya gelirken uçakta tarafıma pakete dair özet bilgi geçildi. Bunun bizi olumlu bir şeye yönlendireceğini

ümit ediyorum.” Durakladı. “Bu işe siyaset karıştırılmamalı ve ben bunun olmaması için her şeyi yapacağım. Ancak Meclis’i muhalefet kontrol ediyor, dolayısıyla orada *mutlak güç* bende değil.” Karısına şöyle bir bakış atarak yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Evimde bile kontrol bende değil, ki bu iyi bir şey, çünkü iyi yarım hiç olmayacağım kadar zeki.” Üstünkörü gülümseyişi yitip gitti. “Ancak bu araştırmayı resmen FBI yürütüyor. Danışmanlarımdan bazıları burada öne çıkamayacağımı düşünüyor ancak FBI Direktörü Munson’a bu davanın öncelikli olduğunu söyledim. Siyasi yansımalarla daha sonra ilgileneceğim. Karım bu konuda size güveniyor, dolayısıyla ben de güveniyorum. Ancak, her ne kadar size bu araştırmaya girme yetkisi veriliyor olsa da, sizin bu işteki rolünüzün aslında özel danışmanlık olduğunu unutmayın. Şovu FBI yürütüyor.”

“Anladık, Bay Başkan.”

Michelle, yaklaşmakta olduğunu hiç şüphesiz hissettiği küçümsemeyi kesinlikle hissettirmeksizin, “Gerçekten bizimle tam bir işbirliği içinde çalışıyorlar,” dedi.

“Güzel. Herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?”

Sean hızla Jane Cox’a bir bakış attı. Kadının yüz hatlarında en ufak bir değişiklik olmadı, ama yine de Sean onun ne demek istediğini bir şekilde okuyabilmişti. “Henüz çok erken, efendim ancak elimizden geldiğince sıkı ve hızlı çalışıyoruz. Görünüşe bakılırsa bu paketle birlikte bir fırsat yakalamış gibiler. Aynen sizin söylediğiniz gibi, belki de bu, bizi bir yerlere götürecek. Böyle şeyler hep işe yarar. Kötü adamlar iletişim kurarlar ve mutlaka bir şeyler gözlerinden kaçar.”

“Pekâlâ.” Cox ayağa kalktı, tabii Sean ve Michelle de öyle. Başkan, “Seninle daha sonra konuşuruz tatlım,” dedi.

Bir süre sonra gitmişti, sessiz muhafızları hiç şüphesiz onu bir kez daha ortalarına almışlardı.

Beyaz Saray’ın dışında, başkanın etrafını kuşatan birkaç metrekarelik alan maksimum koruma gerektiriyordu ve bazı ajanlar, futbol analojisi kullanılırsa, bunu “kırmızı bölge” olarak isimlendiriyordu, ki bu bölgede savunmanın tek bir sayıya dahi kesinlikle izin veremeyeceği anlamına geliyordu bu. Bu çevre duvar katmanlarının, tıpkı soğanın çok sayıdaki katmanları gibi, dışarı doğru uzandığı anlamına geliyordu. Bir sonraki derin katmana geçmek için, saldırganın yukarıdaki katmanı soyup temizlemesi gerekiyordu. Kırmızı bölge, özgür dünyanın et ve kemiğinin liderine rastlamadan önceki son duvardı. Burası bu seviyeye gelebilmek için inanılmaz azaplar içeren incelemelere maruz bırakılan en üst düzey ajanlarla doluydu, bunlar kanatlara bir elmas şeklinde yerleştirilmişti. Sert bir elmas. Ve bu ajanların her biri otomatikman ölümüne savaşır, ölümcül mermiyi adamın yerine bir an olsun sorgulamaksızın yerdı. Bu kesinlikle yarılıp geçilemeyecek bir katmandı çünkü en sonuncusuydu.

Beyaz Saray’da bile, Servis adamın hep otuz santim yakınındaydı, tek bir yer hariç: Başkan ailesinin özel konutunda. Başkanlık koruma bölgesinde, hiçbir zaman düşmanlarınızın nerede olduğunu ya da arkadaşlarınızın gerçek arkadaşlar olup olmadığını bildiğinizden emin olamazsınız.

Birkaç dakika sonra, Sean ve Michelle, Hazine’ye uzanan koridorda ilerliyordu, kendilerine askeri tören üniformalı bir bahriyeli yol gösteriyordu.

Michelle, Sean’a, “Başkanla tanışmayı hep istemiştım,” dedi. “O etkileyici bir adam. Fakat...”

Michelle’in ses tonu bir fısıltıya dönüştü. “Fakat onu hep o

dar sokak arasındaki arabada, o kadınla birlikte hatırlayacaksın, öyle değil mi?”

Sean yüzünü buruşturdu ama yanıtlamadı.

“Neden Jane’e iki sezaryen yarası izi ve üç çocuğu sordun?”

“Çünkü içimden bir ses bunu yapmamamı söyledi. Şimdi de bu içgüdü beni ölümüne korkutuyor.”

20. Bölüm

Sean esnedi, arkasına yaslandı, kahvesini bitirdi ve Michelle bilgisayar ekranına büyük bir dikkatle bakarken biraz daha kahve almak için ayağa kalktı. Michelle'in Fairfax Corner'ın yakınındaki apartman dairesindeydiler. Dışarıda arabalar ve müşteriler popüler pahalı alışveriş bölgesinde dolaşırlarken, ikisi Michelle'in darma-dağın ev ofisine kapanmış, Mac'deki dijital bilgiyi inceliyorlardı. Sean geri dönerek ona yeni bir fincan kahve uzattı. Tuck Dutton'ın bilgisayar dosyalarının üzerinden geçmek uzun zaman aldı. Ama bu çabayla birtakım ilginç bilgilere ulaşılmıştı.

Adamın çocuk kaçırma girişimini takip eden sabah eve dönmesi planlanmıştı. Cassandra Mallory'nin cep telefonu Tuck'ın temas noktaları listesinde yer alıyordu. Sean bu telefonu aramıştı. Bir kadın yanıtlamış ve Tuck da telefonu kapatmıştı. Kadının adresi de Tuck'ın kayıtlarında vardı.

Michelle, "Bu kadını ziyaret etmeliyiz," dedi.

"Tabii hâlâ ortalıklardaysa."

"Sence o, bu işin bir parçası mı?"

"Söylemek zor. Aralarında bir şeylerin olduğundan hiç şüphem yok. İnsan *iş arkadaşı*nın adını bilgisayar şifresi olarak kul-

lanmaz. Ancak kadının bundan haberi var mı ya da Tuck'ın gerçekten onunla bir gönül ilişkisi var mıydı..." Omuz silkti.

Michelle ona şaşkın bir tavırla baktı. "Tuck'ın bu kadınla ilişkisinin askıda kalmış bir soru olduğunu düşünmüyorum. Eğer bu kadınla bir ilişkisi yoksa, bu inanılmaz bir rastlantı olur, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Ama mali hesabına hızlıca bir göz gezdirdik. Hesaptan dışarı izah edilemeyecek herhangi bir nakit akışı yok. Ne yani, bunu bedavaya mı yaptılar?"

"Belki başka bir yerde farklı bir hesabı vardır. Adam hükümet sözleşmelerinde çalışıyor. Bana böyle insanların her yerde rüşvet fonlarının olmayacağını söyleyen sen değil misin?"

"Ama eğer o evde kalmaya karar verdiyse bu, anlık bir karardı. Havayoluyla görüştüm. Rezervasyon değişikliği en son dakika da yapılmış."

"Daha önce de tartıştığımız üzere, bunu düşünmüş ve burada olmanın olmamaktan çok daha güvenilir bir saklanma yolu olacağı kararına varmış olabilir."

Sean pencereden dışarı baktı. "Kendimi olduğumuz yerde sayıyormuşuz gibi hissediyorum. Belki Pam'ın tırnaklarının altındaki izler bir yerlerdeki veri tabanıyla uyum gösterir."

Michelle büyük bir heyecanla, "Dur bir dakika, ya fidye verilen maaşsa ne olacak? Bu şekilde Tuck tek bir kuruş sökülme zorunda kalmaz ve FBI açısından da takip edilecek bir para olmaz."

"Yani bu adamlar tüm bunları gelir üzerinden gerçekleştiriyorlar, öyle mi? Çocuk kaçırma işinin berbat bir şey olduğunu biliyorsun. Ödemeler her zaman sorunlu. Elektronik transferlerde bile, her zaman takip edilecek bir iz bulunuyor. Paramı alıyorsun

ve FBI kapını çalıyor.” Sean iç geçirdi. “Pam Dutton’un kanını neden aldıkları konusunda da hâlâ en ufak bir fikrimiz yok.”

“Peki, bu işi nasıl ele alacağız, Tuck?”

“Onu biraz daha sorgula, ama amacımızı belli etme.”

“Arkadaşı Hilal bunu bizim yerimize yapabilir. Yani Tuck’ı ihbar etmeyi demek istedim.”

“Hiç sanmıyorum. Onun temel kaygısı bu kontratı kaçırmak. Suçlu olması durumunda Tuck’la birlikte bu kargaşanın içine sürüklenmek de istemiyor. Bence mesafesini koruyacaktır.”

“Willa’nın öz annesi Pam değilse, kim olabilir?”

“Bunun bir önemi olmayabilir.”

“Ama daha önce bana Willa’nın evlat edinilen çocuk olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Dolayısıyla ben de bunun bir şekilde bu yaşadıklarımızla bağlantılı olduğunu ima ettiğini düşündüm.”

“Willa on iki yaşında. Eğer tüm bu olanlar o kadınla alakalıysa, birinin onu bu olayla bağlantılandırması çok zaman alır.”

“Willa’nın evlat edinildiğinden bahsettiklerini hatırlıyor musun?”

“Hiçbir zaman. Ben üç çocuğun da onların olduğunu düşünmüştüm.”

“Tamam, ya Jane Cox’tan ne haber?”

“Ne olmuş ona?”

“Şüphelerimizden haberdar. Ya erkek kardeşini durum hakkında bilgilendirirse ne olacak?”

Daha Sean karşılık veremeden, Michelle’in telefonu çaldı.

“Alo?”

“Oh, selam Bill. Ben... ne?” Michelle’in beti benzi attı.

“Aman Tanrım. Ne zaman? Nasıl?”

Michelle yaklaşık bir dakika süresince hiçbir şey söylemedi

ama dinlerken solunumu hızlanarak şiddetlendi. “Tamam, tamam. Bir sonraki uçağı yakalayacağım.” Telefonu kapattı.

“Michelle, ne oldu?”

“Annem ölmüş.”

21. Bölüm

Cessna'nın güçlü tekerleri üzeri çim kaplı sıkıştırılmış toprağa vurdu, yavaşladı ve durdu. Sam Quarry eğreti pistte ilerledi, ayak pedallarını kullandı ve uçağı büyük bir ustalıklarla çevirdi. Aşağı inerek omzuna bir sırt çantası attı. Uçağın tekerlerini takozla sabitledikten sonra, eski madenin dış kapısının kilidini açtı. Tünel ilerledi, yol el feneri ve başına taktığı ışığın donuk ışıltısıyla aydınlandı.

Birkaç dakika sonra Carlos ve Daryl'le karşılaştı.

Resmi bir tavırla, "Kurt'ün cesedinin icabına baktınız mı?" diye sordu.

Daryl başını önüne eğdi ama Carlos, "Onu güney hava bacasının aşağısına gömdük. Bir dua okuduk ve diğer şeyleri yaptık. Gerçekten çok saygın oldu," dedi.

"Güzel." Quarry oğluna baktı. "Bundan bir şeyler öğrendin mi?"

Daryl sertçe başını salladı. "Kesinlikle kontrolünü kaybetme." Ses tonu pek de gerçekten bir şeyler öğrendiğini vurgulamamıştı. Görünüşe bakılırsa bu, Quarry'yi pek fazla etkilememişti.

Oğlunun sırtına hafifçe vurdu, ardından güçlü parmaklarını

genç adamın tenine geçirdi. “Öfkeleneneğini düşündüğün her an, Kurt’ün ödediği bu bedeli düşün. Bunu gerçekten iyi düşün. Çünkü sana şu kadarını söyleyeyim, buradan canlı çıkıp gidenin Kurt olmasına kolayca izin verebilirdim. Şu anda, onunla Carlos *senin* topraktaki deliğinin başında Tanrı’ya dualar okuyor olabilirlerdi. Beni duydun mu?”

“Seni duydum, baba. Seni duydum.”

“Benim küçük bir parçam onunla birlikte öldü. Belki küçük-ten de fazla. Bunu yaparak kendimi ebediyen cehenneme mahkûm ettim. Bunu da düşün.”

Daryl usulca, “Her ne kadar Tanrı’ya inanmasan da,” dedi. Yüz hatları boynuna taktığı Aziz Christopher madalyasını yavaş yavaş okşaması haricinde anlaşılmaz olan Carlos’u seyrediyorlardı.

“Tanrı’ya inanmayabilirim ama şeytana inandığım kesin.”

“Tamam baba.”

“Ben çok kural koymam ancak koyduklarıma da uyulmasını beklerim. Bu saçmalıklar ancak bu şekilde işler. Tamam mı?”

Madalyonu okşamayı bırakarak tekrar gömleğinin içine sokan Carlos, “Evet efendim,” dedi.

Quarry onları yalnız bırakıp yoluna devam etti. Bir dakika sonra, Quarry’nin getirdiği fitilli kadife pantolon ve pamuklu gömleği giyinmiş Willa’nın karşısında oturuyordu.

Quarry, “İhtiyacın olan her şey mevcut mu?” diye sordu.

Willa, “Birkaç kitabımın olmasını isterdim,” dedi. “Burada yapılacak başka bir şey yok, dolayısıyla okumak isterim.”

Quarry gülümseyip sırt çantasını açtı. “Aklın yolu birdir, biliyorsun.” Beş kitap çıkarıp bunları ona uzattı. Willa kitapları büyük bir dikkatle inceledi.

Quarry, “Jane Austen sever misin?” diye sordu.

Willa başını sallayarak tasdikledi. “En sevdiklerimden birisi sayılmaz, sadece *Aşk ve Gurur*’unu okudum.”

“Bu, benim kızımın en sevdiği kitaptı.”

“Kitap mıydı?”

Quarry hafifçe irkildi. “Artık okumuyor.”

Willa gençliğin getirdiği bir cesaretle, “Öldü mü?” diye sordu.

“Bazıları bunu öyle isimlendirebilir.” Diğer kitapları işaret etti. “Senin gerçekten akıllı olduğunu biliyorum. Dolayısıyla muhtemelen seni geçmişte bıraktığın saçmalıklarla rahatsız etmeyeceğim. Ama bana neden hoşlandığını ya da hoşlanmadığını söyle. Elimde çok sayıda kitap var.”

Willa kitapları bir tarafa bıraktı ve bunları büyük bir dikkatle inceledi. “Kalem kâğıdım olabilir mi? Yazmayı seviyorum. Kafamın dağılmasına da yardımcı olur.”

“Tamam, sorun değil.”

“Ebeveynlerimle konuştunuz mu? Öyle yapacağınızı söylemişsiniz.”

“Bir mesaj yolladım, evet. Onlara senin iyi olduğunu söyledim.”

“Beni öldürecek misiniz?”

Quarry sanki ondan beklenmedik bir yumruk almışçasına geriye çekildi, belki de almıştı. “Bu da nereden aklına geldi?”

“Bazen birini kaçıran insanlar onu geri vermezler. Öldürürler.” İri gözleri azimle onun gözlerine odaklandı. Bu konuyu kapatmakla ilgilenmediği açıktı.

Quarry çenesini nasır tutmuş, parçalanmış eliyle ovaladı. Sonra başını eğip sanki ilk defa görüyormuşçasına eline baktı.

Kurt'ün hayatına son veren elin aynısıydı, dolayısıyla kız güzel bir nokta yakalamıştı. *Ne de olsa ben bir katilim.*

“Bunu anlıyorum. Bu noktaya nasıl geldiğini görebiliyorum, haklısın. Ama seni öldürmeyi planlıyor olsaydım, öylece uzanır ve sana bunu yapmayacağımı söyledim. Ayrıca bunun ne önemi var ki?”

Willa bu küçük mantık düellosunda onunla karşılaşmaya hazırıldı. “Ama eğer bana beni öldürmeyi planladığınızı söylerseniz bu muhtemelen doğrudur, çünkü bu konuda neden yalan söyleye-siniz ki?”

“Lanet olsun, iddiaya girerim ki bazen insanlar senin kendi iyiliğine olamayacak kadar zeki olduğunu söylüyorlardır, öyle değil mi?”

Einstein'dan korkmuş, ergenlik çağı öncesindeki kızı dönüşürken, Willa'nın altdudağı hafifçe titredi. “Eve gitmek istiyorum. Annemi ve babamı görmek istiyorum. Bir de erkek ve kız kardeşlerimi. Ben yanlış hiçbir şey yapmadım.” Gözlerinden yaşlar dö-küldü. “Yanlış hiçbir şey yapmadım, dolayısıyla neden bana bunu yaptığınızı anlayamıyorum. Anlayamıyorum!”

Quarry iri, ıslak gözler ve içerdikleri dehşetle yüzleşmeyi başaramayarak başını önüne eğdi. “Bu seninle ilgili değil, Willa. Gerçekten değil. Bu sadece... sadece her şeyin yoluna girmesinin tek çaresi bu. Bunu değişik birçok açıdan ele aldım ve bana mantıklı gelen tek yol bu oldu. Bu sahip olduğum tek fırsat. Oynamam gereken tek kart.”

“Siz kime kızgınsınız? Kimden intikam almak istiyorsunuz?”

Quarry ayağa kalktı. “Başka kitaba ihtiyacın olursa, beni bilgilendirmen yeterli.”

Willa'yı ağlaması için yalnız bırakarak hızla odadan çıktı.

Daha önce kendini hiç bu kadar mahcup hissetmemişti.

Birkaç dakika sonra Quarry “hücresinde”, onun karşısındaki noktada oturan Diane Wohl’a bakıyordu. Ona da sempati beslemeliydi ama yapmadı. Willa bir çocuktı. Willa’nın seçim ve hata yapma fırsatı olmamıştı. Buradaki bu kadın ise bunun ikisini de yapmıştı.

Wohl titrek bir ses tonuyla, “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi.

Quarry odanın ortasındaki küçük masaya oturdu. Bir yanı hâlâ Willa’yı düşünüyordu. Ama, “Sor,” dedi.

“Anneme telefon edebilir miyim? Ona iyi olduğumu söyleyebilir miyim?”

“Bunu yapamazsın. Bugünlerde her şeyi takip edebiliyorlar. Hükümetin gözü gökyüzünde. Üzgünüm. Ama durum bu.”

“Pekâlâ, o zaman arayıp ona iyi olduğumu sen söyleyebilir misin?”

“Bunu yapabilirim. Bana adresini ver.”

Ona bir kalem ve kâğıt parçası uzattı. Bunu yaparken Wohl’un kaşları çatıldı, sonra kâğıdı Quarry’ye geri verdi. “Kanımı neden aldın?” diye sordu.

“Ona bir şey için ihtiyacım var.”

“Ne için?”

Quarry küçük odada etrafına bakındı. Burası hiç de gösterişli bir otel sayılmazdı ama Quarry bundan daha kötülerinde de yaşamıştı. Kadının rahat olmak için ihtiyaç duyacağı her şeyi sağlamaya çalışmıştı.

Kendi kendine, *ben kötü değilim*, dedi. Belki bunu düşünmeye devam ederse, inanmaya başlayabilirdi.

“Sana bir soru sorabilir miyim?”

Wohl buna şaşırmış gibiydi ama başını sallayarak onayladı.

“Hiç çocuğun var mı?”

“Ne? Hayır, hayır, hiç olmadı. Neden?”

“Sadece merak ettim.”

Wohl ona daha da yaklaştı. Willa gibi, o da üzerine yeni giysiler geçirmişti. Quarry onun Talbot’tan satın aldığı elbiseleri beraberinde getirmişti. Hepsisi de kadına güzelce uymuştu.

“Gitmeme izin verecek misin?”

“Duruma bağlı.”

“Hangi duruma?”

“Her şeyin nasıl olacağına. Sana doğuştan saldırgan bir adam olmadığımı *söleyebilirim*. Ama geleceği de şimdiden tahmin edemem.”

Wohl masada Quarry’nin karşısına oturup ellerini birleştirdi.

“Hayatımda senin bunu bana yapmanı gerektirecek en ufak bir şey yaptığımı anımsayamıyorum. Seni tanımıyorum bile. Ne yaptım? Bunu hak edecek ne yaptım?”

Quarry, “Bir şey yaptın,” dedi.

Wohl başını kaldırarak baktı. “Ne? Söyle bana?”

“Bunu kendi kendine düşünmene izin vereceğim. Bunu yapmak için yeterli zamanının olacağı kesin.”

22. Bölüm

Puddle-jumper, Smoky Dağları'nın üzerinden çoktan geçip giden fırtınadan artakalan grimsi bulutların tepesi boyunca zıplarken, sabahın erken saatleriydi. Daha sonra, uçak Nashville Havaalanı'na alçalırken, Michelle tüm uçuş boyunca yaptığı şeyi sürdürmeye devam etti: Ellerine baktı.

Uçağın kapısı açılıp valizini dışarı sürüklediğinde hemen kiralık bir araba ayarladı, havaalanı kapısına vardıktan yirmi dakika sonra yoldaydı. Ancak ayağı gaz pedalını her zamanki gibi köklemiyordu. Bunun yerine, temkinli bir şekilde saatte doksan kilometreyle seyretti. Michelle yüzleşmek zorunda kalacağı şeye doğru acele etme arzusu içinde değildi.

Erkek kardeşi Bill'e göre, anneleri o sabah neşeyle uyanmış, kahvaltıda bir kâse gevrek yemiş ve bahçeyle uğraşmıştı. Ardından yakınlardaki bir sahada dokuz delikli golf oynamış, eve dönmüş, duş almış, giyinmiş, kocası için bir tencere yemek ısıtmış, daha önceden kaydettiği bir televizyon programını seyretmiş, tam bazı arkadaşlarıyla akşam yemeği yemek için kapıdan dışarı çıkarken garajda yere yığılmıştı. Frank Maxwell banyodaydı. Garaja biraz sonra gittiğinde, karısının yerde yattığını fark etmişti. Görünüşe

bakılırsa, Sally'nin henüz betona çarpmadan öldüğünü düşünüyordu.

Kadının ölümüne neyin sebep olduğundan emin değillerdi... İnme, kalp, anevrizma... Ama o ölmüştü. Yolun her iki tarafından ağaçlar akıp giderken Michelle'in zihni, annesine dair anımsayabildiği en eski hatıralardan başladı, son birkaç görüşmelerine kadarki tüm detayları hızla taramaya başladı, bu anıların hiçbiri özellikle hatırlanabilir nitelikte değildi.

Bir saat sonra, ikisi ebeveynlerine nispeten yakın oturan ve biri, ki onun adı Bobby'ydi, onlarla aynı şehirde yaşayan dört erkek kardeşiyle konuşmuştu. Florida'da ikamet eden dördüncü erkek kardeş Bill Maxwell, haberi sadece evden bir saat uzaktayken, ebeveynlerini görmek için çıktığı yolculukta öğrenmişti. Michelle oraya varan son kişi olmuştu. Cenaze düzenlemelerinin kontrolünü ele alırken belirli aralıklarla keyifsiz patlamalar yaşamadan önce en az kendisi kadar sessiz oturan ve dışarıyı seyreden babasıyla birlikte birkaç saat geçirmişti.

Frank Maxwell hayatının büyük kısmında polislik yapmış, kariyerini polis şefiyken noktalamıştı. Hâlâ bir ekip arabasından fırlayıp çıkabilir, birinin peşinden koşturabilir ve onu yakalayıp icabına bakabilir gibi görünüyordu. Michelle fiziki cesaretini, başarılı olma güdüsünü, her şeyi yüzünde bir gülümsemeyle sonlandırma becerisini babasından almıştı. Buna rağmen Michelle, babasını belirli bir mesafeden seyredip, onun tedbirsiz anlarını yakaladığında, karşısında her şeyini kaybetmiş ve hayatının kalan kısmında ne yapacağı konusunda en ufak fikri olmayan yaşlı bir adam görüyordu.

Tüm bu olanları özüksedikten sonra, arka bahçeye, dalları üzerindeki meyvelerden dolayı neredeyse yerlere kadar uzanan el-

ma ağacının yanındaki eski banka çekildi, gözlerini kapattı ve annesini hâlâ hayattaymış gibi hayal etti. Çocukluğunun onunla birlikte geçen anlarına döndü. Bunu yapmak zordu çünkü kafasında gençlik yıllarına uzanan, kendisinden çok psikiyatristine kesinlikle daha aşikâr gelen bazı sebeplerden dolayı, Michelle Maxwell'in zihnine dahil ettiği birtakım engellemeler vardı.

Eve sağsağlim vardığını bildirmek için Sean'ı aradı. Sean duruma uygun düşen her şeyi söyledi, ona karşı destekleyici ve nazikti. Ama yine de telefonu kapattığında, Michelle kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissetti. Erkek kardeşleri ona arka bahçede teker teker katıldılar. Konuştular, ağladılar, biraz daha çene çaldılar ve biraz daha ağladılar. Michelle, Bill'in, aralarında en iri ve yaşlı olanın, savaş bölgesi olarak sınıflandırılabilir bir Miami banliyösünde sert bir polis memuru olarak çalışanın, en fazla hıçkıran kişi olduğunu fark etti.

Michelle kendini ağabeylerine annelik ederken bulmuştu ve o ne doğası ne de eğilimi gereği, anaç biri değildi. Erkek kardeşlerinin yakın, elem yüklü arkadaşlıkları onu bunaltmaya başlamıştı. Sonunda onları arka bahçede bırakıp eve geri döndü. Babası yukarı kattaydı. Onun telefonla biriyle konuştuğunu duyabiliyordu. Mutfaktan garaja açılan kapıya göz attı. Henüz oraya girmemişti. Michelle annesinin öldüğü yeri gerçekten de görmek istemiyordu.

Ama o aynı zamanda korkularının üzerine giden bir insandı. Kulpu çevirdi, kapıyı açtı ve başını eğerek iki arabalık garaja açılan üç boyasız kontrplak basamağa baktı. Yakın tarafa bir araç park edilmişti. Ebeveynlerinin uçuk mavi Camry'siydi bu. Garaj diğerlerine benziyordu. Tek bir şey hariç.

Beton zemindeki kan lekesi. Buna daha da yaklaştı.

Beton zeminde kan lekesi mi?

Annesi basamaklardan mı düşmüştü? Başını vurmuştu, öyle mi? Camry'nin kapısına göz gezdirdi. Orada herhangi bir iz yoktu. Dik basamaklarla araç arasındaki yeri gözleriyle tarttı. Annesi uzun boylu bir kadındı. Öne doğru tökezlemiş olsaydı, başını arabaya *vurmuş* olması gerekirdi. Yan düşmüş olamazdı çünkü merdivenlerin iki yanında yarım duvar vardı. Böyle bir durumda oraya çarpar kalırdı. Ya inme geçirdiği için tökezlediyse ne olacaktı? Arabaya çarpıp sekmiş, ardından da kafasını yere çarpmış olabilirdi. Kana açıklama getirebilirdi bu.

Kanın açıklaması bu *olmalıydı*.

Döndü, neredeyse çılgılık atıyordu.

Babası hemen orada dikiliyordu.

Frank Maxwell bir metre seksen sekiz santim boyundaydı, zorlu geçen bir hayat ve yerçekimi ondan üç santimden daha fazla çalmıştı. Tüm hayatı boyunca bedenen çalışmış bir adamın güçlü, sert kaslarına sahipti. Bakışları kızının kaygılı suratında hızla dolaştı, belki de o kafanın içindekileri okumaya çalışıyordu. Ardından yerdeki kana odaklandı. Buna, sanki kırmızı benek onun çözmeye çalıştığı şifreli bir mesaj içeriyormuşçasına baktı.

Sonunda, “Baş ağırları vardı,” dedi. “Ona gidip bunu kontrol ettirmesini söylemiştim.”

Michelle bunun bir sohbeti başlatmak için garip bir konu olduğunu düşünerek başını yavaşça salladı. “İnme geçirmiş olabilir.”

“Ya da bir anevrizma. Sokağın aşağısındaki şu komşu, kocası daha yeni böyle bir şey yaşadı. Neredeyse ölüyordu.”

Michelle, biraz zayıf ve ikna edici olmayan bir ses tonuyla, “Pekâlâ, en azından canı yanmadı,” dedi.

“Hiç sanmıyorum, hayır.”

“Bill’in söylediğine göre banyodaymışsın, öyle mi?”

Adam başını sallayarak onayladı. “Duş alıyordum. Ben bunu yaparken onun orada yattığını düşünmek...”

Michelle tek elini babasının omzuna bıraktı ve onu sıkıca kavradı. Babasını böyle görmek onu korkuttu. Kendini kaybetmenin eşiğindeydi. Babasının hep sahip olduğu bir şey varsa, o da kontroldü.

“Yapabileceğin hiçbir şey yoktu, baba. Böyle şeyler oluyor. Bu adil değil. Doğru değil, ama oluyor.”

Sonunda babası, “Ve dün de bana oldu,” dedi.

Michelle elini geri çekti ve garaja şöyle bir göz gezdirdi. Çocukların eşyaları uzun zaman önce ebeveynlerinin hayatlarından uzaklaştırılmıştı. Emekliliklerini altüst edecek bisiklet ya da seyyar havuz veya beyzbol sopası yoktu. İçerisi temiz ama çıplaktı, aile geçmişinin tümü yıkanıp gitmiş gibiydi. Michelle’in bakışları, sanki bu bir yem, kendisi de aç balıkmış gibi tekrar kana yöneldi. “Akşam yemeğinde arkadaşlarıyla mı buluşacaktı?”

Babası gözlerini hızla kırpıştırdı. Michelle bir an için adamın göz yaşlarına boğulacağını düşündü. Birdenbire daha önce babasını eğlarken hiç görmediği aklına geldi. Bu düşünce kafasında tam anlamıyla oluşur oluşmaz, beyninin bir yerlerinden bir şok etkisi hissetti.

Babamın ağladığını gördüm, ama ne zaman olduğunu bilmiyorum.

“Öyle bir şey.”

Gelen muğlak yanıt Michelle’in ağzının kurummasına ve kendisini teni bir başkası tarafından yakılmış gibi hissetmesine yol açtı.

Tek bir kelime etmeksizin babasının yanından süzüldü, kira-

lık araç anahtarlarını mutfak tezgâhının üzerinden kaptı. Hareket etmeden önce, eve bir göz attı. Babası onu oturma odasının küçük penceresinden seyrediyordu. Adamın suratı Michelle'in anlamını çözemediği ve aslına bakılırsa bunu yapmayı da istemediği bir ifadeyle yüklüydü.

Dunkin' Donuts'dan aldığı kahve elinde, ebeveynlerinin beş çocuklarından mali destek alarak emekliliklerini geçirecekleri rüya evlerini inşa ettikleri Nashville banliyösünün sokaklarını turladı. Michelle aralarındaki tek evlenmemiş ve çocuksuz kişiydi. dolaşısıyla bu amaca diğerleriyle kıyas kabul edilemeyecek kadar çok yardımda bulunmuş, yaptığından da hiçbir zaman pişmanlık duymamıştı. Polis maaşıyla büyük bir aileyi geçindirmek hiç de kolay bir şey değildi, ayrıca ebeveynleri de onlar uğruna birçok fedakârlıkta bulunmuşlardı. Bu borcu geri ödemekte hiçbir sorunu yoktu.

Telefonunu çıkarıp en büyük erkek kardeşini aradı. Konuşmaya başlamadan önce onun bir "alo" demesine bile fırsat tanımadı.

"Bill, neden bana garajdaki kandan bahsetmedin?"

"Ne?"

"Lanet olası garaj zeminindeki kandan!"

"Düşerken kafasını vurmuş."

"Kafasını nereye vurmuş?"

"Muhtemelen arabaya."

"Bundan emin misin? Çünkü araçta en ufak bir iz yoktu."

"Mik, sen ne ima etmeye çalışıyorsun?"

"Otopsi yapacaklar mı?"

Rahatsız bir tavırla, "Ben... ben bundan emin değilim. Yani, sanırım yapmaları lazım," diye ekledi.

"Ve sen bana bundan beni aradığında bahsetmedin, neden?"

“Bahsetsem ne olacaktı ki? Otopsiyi yapacaklar ve ona inme mi indiğini, kalp krizi mi geçirdiğini ya da buna benzer başka bir şey mi olduğunu öğreneceğiz. Düştü ve başını vurdu.”

“Evet, yine şu baş vurma konusu. Polis geldi mi?”

“Tabii ki. Ambulans da geldi. Ben geldiğimde buradaydılar.”

“İlk olarak dördünüzden hanginiz buradaydınız?”

Michelle bu sorunun yanıtını bildiğini düşündü. Erkek kardeşi Bobby, ebeveynlerinin yaşadığı şehirde komiserdi. Bir süre, Bill’in erkek kardeşlerine danıştığının göstergesi olan homurtulu bir sohbet dinledi.

Tekrar telefondaydı. “Babam, Bobby’yi aramış ve o, şehir dışında yaşıyor olsa da, on dakika içinde buradaymış.”

“Harika. Hemen telefonu Bobby’ye ver!”

“Tanrım, neden bu kadar öfkeli...”

“Telefonu hemen ona ver, Bill!”

Birkaç saniye sonra Bobby’nin sesi duyuldu. Ciddi bir ses tonuyla, “Mik, senin neyin var?” diye konuşmaya başladı.

“Babam seni aradı. Sen de geldin. Görevde miydin?”

“Hayır. Dün izin almıştım. Evde, Joanie’ye akşam yemeği için yardım ediyordum.”

“Babam sana ne anlattı?”

Bobby’nin ses tonu yükseldi. “Bana ne mi anlattı? Bana *an-nemizin* öldüğünü söyledi. İşte, bana anlattığı şey buydu.”

“Oraya ulaştığında polisler gelmiş miydi?”

“Evet. Babam onları aramış. Benden belki beş dakika önce oradalarmış.”

“Peki, babam onlara tam olarak ne anlattı?”

“Pekâlâ, duştaymış, dolayısıyla *tam olarak* ne olduğunu bilmiyor. Annemi bulmuş, 911’i, ardından da beni aramış.”

“Peki, polisler her şeyi inceledikten sonra ne dediler?”

“Onun düşmüş ve başını vurmuş gibi görüldüğünü söylediler.”

“Ama onun *neden* düştüğünü bilmiyorlardı.”

“Bunu bilemezler. Tökezleyip başını vurduysa, sorun yok. Ama eğer vücudunda onun düşmesine sebep olacak başka bir şey varsa, tıbbi tetkikçi bunu belirlemek zorunda.” Sertçe ekledi. “An-nemi böyle kesmek zorunda olmalarını düşünmek beni hasta ediyor.”

“Garaja girdiğinde, Camry’nin kapısında kan gördün mü?”

“Bunu neden bilmek istiyorsun ki?”

“Çünkü Bobby, onun kafasını *bir şeye* vurmuş olması lazım.”

“Aynen söylediğim gibi, merdivenlerden inerken tökezlemiş, arabaya çarparak geri sekmiş, başını yere çarpmış olabilir. Ya da belki de merdiven duvarına çarptı. Kenarı oldukça keskin. Olmaması gereken bir noktaya çarptığında her şey biter. Bunu sen de biliyorsun.”

Michelle annesini, topuğunu işlenmemiş basamağa –belki de zamanla başı dışarı fırlamış bir çivi kafasına– kaptırır, öne doğru tökezler, arabaya üzerinde herhangi bir göçük yaratmaksızın vurur, yana doğru yuvarlanır ve kafasını beton zemine kanamaya sebep olacak kadar güçlü bir şekilde vururken hayal etmeye çalıştı. Aca-ba otopsi onun ölüm sebebine ışık tutacak mıydı?

“Mik? Hâlâ orada mısın?”

Michelle hemen yanıtladı. “Evet.”

“Tamam, bak, tüm bunlarla nereye varmak istediğini bilmiyoruz ama...”

“Ben de bilmiyorum, Bobby. Ben de bilmiyorum.” Telefonu kapattı, aracı küçük bir parkın yanında durdurdu, dışarı atladı ve koşmaya başladı.

Ona korkunç gelen düşünceler içindeydi. Şu anda yapabildiği tek şey bunlardan kaçmaya çalışmaktı, hatta babasının kendisini camdan, suratı onun bilmediği bir şeyin sebep olduğu anlamsız bir maskeye bürünmüş halde seyreden görüntüsü tüm yol boyunca peşini bırakmıyor olsa da.

23. Bölüm

Ortağı, Tennessee’de aile uğursuzluklarıyla yüzleşirken, Sean ofisinde sipariş ettiği İtalyan yemeğini bitiriyor, bilgisayardan çıktısını aldığı kâğıt yığınlarını inceliyordu. Kendi kendine, henüz bilinmeyen sebeplerden dolayı Tuck’ın karısını öldürtüp öldürtmediğini ve kızını kaçırıp kaçırtmadığını söyleyecek bir ipucunun buralara bir yerlere gömülmüş olduğunu umuyordu.

Çalan zil düşüncelerini yarıda böldü. Arayan Jane Cox’tu.

Kadın, “Benimle hastanede buluşmanı istiyorum. Tuck seninle konuşmak istiyor,” dedi.

Sean tedbirli bir tavırla, ”Ne hakkında?” diye sordu.

“Sanırım bunun yanıtını biliyorsun.”

Sean ceketini sırtına geçirip kiralık aracına doğru yöneldi. Arabası yaklaşık sekiz bin dolarlık hasarla tamircideydi ve sigorta şirketi ona yaylım ateşin poliçe kapsamında olmadığını söylüyordu.

Sean, “Neden değilmiş?” diye itiraz etmişti.

Homurdanan bir sigortacı, bu itirazı neşeli bir ses tonuyla yanıtlayarak, “Çünkü bunu bir terörist saldırı olarak değerlendiriyoruz ve sizin poliçenizde de terörizm eki yok,” diye yanıtlamıştı.

“Bu, terörizm değildi. Cezai suçtu ve kurban da bendim.”

“Aracınızda tam otuz yedi mermi deliği var, Bay King. Bizim polişe yönergelerimiz doğrultusunda bu cezai bir suç değil, terörizm.”

“Mermi delik sayısıyla mı değerlendirme yapıyorsunuz! Nasıl olur da bu size mantıklı gelebilir, Hanımefendi.”

“Kararı her zaman temyize götürebilirsiniz.”

“Gerçekten mi? Peki, o yönergeleriniz benim bu temyizi kazanma şansımın ne olduğunu söylüyor? Sıfırdan az mı?”

Bayan Sevimli, ilgisi için ona teşekkür ettikten sonra telefonu yüzüne kapatmıştı.

Tam arabasını çalıştırmış, park yerinden çıkmaya hazırlanıyordu ki biri, penceresini tıklattı. Etrafına bakındı. Otuzlu yaşlarının başında, sarı saçlı, boylu poslu, kırmızı ruju aşırıya kaçmış ve yüksek çözünürlüklü kameralarla savaşmak için günlük bazda suratı katman katman işleme tabi tutularak kurutulmuş gibi görünen bir kadındı. Elinde, sanki fırlatmaya hazırlandığı bir el bombasını andıran, içine dijital kayıt cihazı yerleştirilmiş bir mikrofon tutuyordu.

Kadının arkasına doğru baktı, görüş alanına yeni kamyonların girerek çıkışını kapattıklarını fark etti.

Lanet olsun.

Sean penceresini indirdi.

“Size yardımcı olabilir miyim?”

“Sean King siz misiniz?”

“Doğru. Bakın, medya yetkilisine bir beyanatta bulundum. Onu yakalayabilirsiniz.”

“Gelişmeler olaya yeni bir açı kazandırdı.”

“Ne gelişmesi?”

“Tuck Dutton’un ofis bilgisayarından gizli kayıtları çaldınız mı?”

Sean’ın midesi kasıldı ve mide sıvısının bir kısmı gırtlığına doğru yükseldi.

“Sizin neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bunu size kim söyledi?”

“Onun ofisine gittiğinizi inkâr mı ediyorsunuz?”

“Hiçbir şeyi inkâr ya da kabul etmiyorum.”

“Tuck Dutton’un şirketi İç Güvenlik Bakanlığı açısından çok gizli konular üzerinde çalışan bir hükümet yüklenicisi.”

“Siz bir muhabir misiniz, yoksa şirket sözcüsü mü? Anlamadım.”

“Başka birinin mülkünü çalmanın bir suç olduğunun farkında mısınız? Sırf ispiyonlamak amacıyla gizli bilgi çaldığınız ortaya çıkarsa, vatana ihanetten suçlanabileceğinizi biliyor musunuz?”

“Tamam, şimdi de avukat olmaya çalışan birine benzediniz. Ben gerçekten avukatım. Şu arkadaki arkadaşınıza aracını çekmesini söylemezseniz, onu kendi başıma sokaktan aşağı ne kadar sürükleyebilirim, birazdan bakacağım. Sonra onu aracından indirip kendisine saldırmaya başlayacağım. Ama bunu sadece nefsi müdafaa olarak isimlendireceğim. Dava edildiğinde çok daha az ceza alan bir savunma yöntemidir bu.”

“Bizi tehdit mi ediyorsunuz?”

“Polisleri çağırarak sizi taciz ve iftira etmekle suçlamama bir saniye kaldı. Hukuk Fakültesi Giriş Sınavı’na hazırlanırken, gidip bunlara *Black’in Hukuk Sözlüğü*’nden bakın.”

Sean motoru çalıştırıp vitesi geriye taktı.

Kadın arkaya doğru sıçradı ve haber ekibi aracı Sean’ın arabası kendisinininkine tam göbekten girmeden hemen önce gaza basıp uzaklaşmayı başardı.

Yarım saat sonra Sean, Tuck'ın hastane odasına giriyordu, ruh hali attığı her adımla daha da kararmaktaydı. Tabii ki ofisten bilgiyi almıştı, bunu casus olduğu için değil, Tuck'ın karısının öldürülüşüyle bir ilgisinin olup olmadığını belirlemek için yapmıştı. Bu onu yasal açıdan korumasız bırakmıştı, ancak onun sınırları ilk kez zorlayışı değildi. Bu yüzden azarlanmamıştı. Birisi onun tutuklanması için uğraşıyordu. O da bunun kim olduğunu ve bunu neden yaptığını bilmek istiyordu.

Koridorda mevzilenen Gizli Servis ajan duvarından birine kimliğini uzattı. Başkanın eşi orada olduğu için onun üzerini aramaya oldukça fazla zaman ayırdılar, ardından da odaya ittiler. Tuck yatağın yanında, sandalyede oturuyordu. Jane Cox onun hemen yanında dikiliyordu, eli destek verircesine kardeşinin omzundaydı.

İki ajan, Jane, "Lütfen dışarıda bekleyin," diyene kadar duvara yaslanıp dikildiler. Cüsseli olanı, kendisi ve ortağı kapıya doğru yaklaşırken Sean'a delici gözlerle baktı. "*Hemen dışarıda olacağız, Hanımefendi.*" Adam kapıyı arkasından kapattı. Sean iki kardeşe doğru döndü.

Jane, "Geldiğin için teşekkürler," dedi.

"İfade tarzından, önemliymiş gibi geldi. Umarım öyledir."

Bu kaba tavır kadını hazırlıksız yakalamış gibiydi. Henüz o yanıt veremeden, Sean dikkatini Tuck'a odakladı. "Kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun. Yoksa beyin sarsıntısı geçiren beyefendi hızla iyileşiyor mu?"

Tuck kendini savunurcasına, "Hâlâ korkunç bir şekilde acıyor," dedi.

Sean bir sandalye çekti ve ikilinin karşısına oturdu.

"Biraz önce cadı avına çıkan bir Televizyon muhabiri tarafından sol alandan darbe aldım." Jane'e göz attı. "Bundan haberin var mı?"

“Tabii ki yok, nasıl olabilir ki?”

“Bilmiyorum.” Gözlerini tekrar Tuck’a odakladı. “Pekâlâ, Tuck, zaman çok önemli, bu yüzden neden lafı dolandırılım ki? Cassandra Mallory?”

“Ne olmuş ona?”

“Senin için ne anlam ifade ediyor?”

“Şirketimin bir çalışanı.”

“Bu kadar mı?”

“Tabii ki öyle.”

“Ortağın öyle düşünmüyor.”

“O zaman yanılıyor.”

Sean ayağa kalkarak pencereden dışarı baktı. Başkanın eşinin ziyaretini bitirmesini bekleyen araba konvoyu aşağıdaydı. Fokur fokur kaynayan bir yaşam. Sean bunu iyi biliyordu. Atılan her bir adım olabilecek tüm detaylarıyla ince elenip sık dokunuyor, insanın nefesini kesiyordu. Buna rağmen bazıları bu kargaşaya girmek için yüz milyonlarca dolar harcıyor ve hayatlarının uzun yıllarını bu işe adıyordu. Bu delilik miydi, narsizm miydi, yoksa amme hizmeti bahanesi altına saklanan iki öge birden mi?

Hızla düşünerek tekrar onlara doğru döndü. Eğer Tuck’ın bilgisayarının şifresinin Cassandra olduğunu bildiğini itiraf ederse, adamın veritabanına izinsiz girmekle işlediği suçu kendi kendine kabullenmiş olacaktı. Bunun yerine, “Bu konuda bir yalan makinesine girmek ister misin?” dedi.

Tam Tuck bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki, Sean başkanın eşinin omzundaki parmaklarının gerildiğini fark etti, adamın ağzından tek bir kelime çıkmadı.

Kadın, “Sean,” diye başladı, “Bunu neden yapıyorsun?”

“Benden bu davayı araştırmamı istedin. Ben de öyle yapıyo-

rum. Bunun sonunun ne yöne gideceği benim elimde olan bir şey değil, senin gitmesini istemediğin yerlere uzansa bile. Bana Beyaz Saray’da otururken bu konunun üzerine gitmemi söyledin. Eminim hatırlıyorsundur. Sanırım kullandığın tabir harfiyen, ‘İşi olacağına bırak’tı.”

“Aynı zamanda senden Willa’yı bulmanı istediğimi de anımsıyorum.”

“Pekâlâ, onu kimin ve neden aldığını bulmadığım sürece bunu yapabilmem pek de mümkün görünmüyor. Bu süreçte Pam’i kimin öldürdüğünü de.” Bu son kısmı dillendirirken Tuck’a baktı.

Tuck, “Benim tüm bu olanlarla hiçbir ilgim yok,” diyerek atıldı.

“O zaman yalan makinesine girmek senin açından sorun olmaz.”

Tuck, “Beni bu teste girmeye zorlayamazsın,” diye sertçe karşılık verdi.

“Hayır, ama eğer FBI’a gider ve bulduğum şeyi onlara söylersem, senin bakmalarını istemediğin yerlere bakmaya başlarlar. Yalan makinesi testini geçersen, bunu yapmayacağım. İşte sana bir anlaşma.”

Jane soğukkanlı bir tavırla, “Yani onun ortağı David Hilal’le konuştun, öyle mi?” dedi.

“Erkek kardeşinin işleri konusunda bu kadar bilgili olduğunun farkında değildim.”

Jane soğukkanlı bir tavırla devam etti. “Hilal sana Tuck’ın hisselerini satın almayı umutsuzca istediğini de söyledi mi? Şirketin kendisinin olmasını istediğini?”

Sean, Tuck’a baktı. “Bu doğru mu?”

“Kesinlikle doğru. Ben yalan söylemem. Birtakım mali ip-

tallerim olmuştu. David paraya ihtiyacım olduğunu biliyordu. His-selerimi almak istedi, ama üzerinde çalıştığımız İç Güvenlik Ba-kanlığı kontrat bedelini yansıtmayan bir fiyatla. Fazladan birkaç milyon dolar anlamına gelecekti bu.”

“Görüyorsun, Tuck’ı bu işe bulaştırmak tamamen Hilal’in işine yarıyor. Tuck hapse girerse, Hilal her şeyi üç kuruşa alacak.”

Sean, “Öyle olması şart değil,” dedi.

Tuck, “Ama öyle bir durumda, sırf avukatların parasını öde-yebilmek için, her şeyi satmak zorunda kalacağım,” diyerek vur-guladı. “O da bunu neredeyse bedavaya alacak. O şirketi ben kur-dum.”

Jane, “Sean, dikkatini Tuck’dan ziyade çok daha makul bir şüpheliye çevirmek isteyebilirsin,” diye ekledi.

Sean bunu düşünmek için bir süre durdu. “Yani, sırf suçu Tuck’ın üzerine atmak ve şirketi satın almak için, çocuk kaçıрма ve cinayeti Hilal’in planladığını mı söylemeye çalışıyorsun? Bu biraz abartılı bir yaklaşım, sence de öyle değil mi? Peki, neden Willa’yı kaçırsın ki?”

Jane etrafından dolanarak hastane yatağının kenarına oturdu. “Bir psikopata ait olabilecek zihniyeti yeni baştan yapılandırmaya çalışmayacağım. Diğer yandan bu, sırf *iddia edildiği gibi* bir gönül ilişkisi yaşadığı için, kardeşimin, karısını öldürdüğünü, sevgili kı-zını kaçırdığını ve kafasına aldığı, onu kolayca öldürebilecek bir darbenin acısını çektiğini düşünmekten daha abartılı sayılmaz.”

Sean tekrar pencereden dışarı baktı, ellerini ceplerine tikiş-tirmişti. Kadının söyledikleri bir yerde mantıklıydı. Hilal’in söyle-diklerine, bunları doğrulamadan önce, balıklama atlamış, kendine göre sonuçlar çıkarmış olabilirdi. Ama ya bilgisayar şifresi? Bir şey irkilmesine sebep oldu. Ya birisi şifreyi değiştirip “Cassand-

ral” yapmışsa? Ya bunu yapan, Sean’ın onun sabit disk sürücüsüne girmeyi deneyeceğini, şifreyi tahmin edeceğini ve Tuck’la o kadının arasında bir ilişki olduğu sonucuna en ufak bir şüphe hissetmeden varacağını düşünen Hilal’sen?

Bu tıpkı terörist hasarını ödemek istemeyen sigorta şirketimin benzeri bir durum, sonucuna vardı.

Hızla arkasına döndü. “Tuck, işyeri bilgisayarının şifresi ne?” Sean adamın yanıtını hızlandırmak için parmağını şaklattı. “Haydi, ne, söyle?”

Tuck sadece bir an tereddüt etti. “Carmichael.”

Jane hemen, “Pam’ın kızlık soyadı, öyle değil mi?” dedi.

Tuck, tek elini kaldırıp sağ gözünün yaşını silerken, başını sallayarak onayladı.

İkiniz de bana yalan söylüyorsunuz. Bilgisayarın şifresini kırdığımı bir şekilde biliyorlar. Şu fıstık muhabiri peşime onlar gönderdi. Beni korkutmak için.

Tuck’ın kaçamak cevabı hiç de şaşırtıcı değildi. Başkan eşinin de ona ayak uydurması Sean’a çok garip geldi. Daha çok araştırma yapması kesinlikle şart görünüyordu.

“Tamam, Hilal’i kontrol edeceğim.”

“Güzel.” Jane ayağa kalktı, Tuck’ın yanağına küçük bir öpücük kondurarak onu kucakladı.

Sean’a doğru ilerlerken, “Bu konudaki devam eden işbirliğinin için teşekkür ederim,” dedi.

“Tamam.” Sean, Jane’in uzattığı eli görmezden geldi ve kapıdan dışarı çıkıp gitti.

24. Bölüm

Sam Quarry alnından yol yol inen ter damlalarını sildi, ağrıyan sırtını uygun bir şekilde açılındırdı ve baskı aşırı gergin omurgasının üzerinden kalkarken memnuniyet verici bir *pop* sesi yükseldi. Çiftlik arazisini Atlee'nin en yüksek noktasından, havaya doğru yaklaşık on beş metrelik bir çıkıntı oluşturan, tepesine ulaşım sadece atalarının çizmeleri sayesinde aşınarak düzleşmiş bir dizi taş basamaktan yapılan, alışılmışın dışındaki kayalık bir tümsekten inceliyordu. Bu nokta, en azından Quarry'nin anımsayabildiği süre boyunca, Melek Kayası olarak biliniyordu. Sanki kaya cennete adım atarak ulaşma yeriymiş, görünüşte Quarry ailesine sade dünyada sunulandan daha iyi bir hayat bahşediyormuş gibi... Quarry kumarbaz bir adam değildi ancak erkek atalarının neredeyse hiçbirinin bu yolculuğu başarıyla tamamlayamadığına birkaç papeline iddiaya girerdi.

Atlee, tarihi önemi bir yana, temelde işleyen bir çiftlikti. Son iki yüz yıldır değişen tek şey, *ne* yetiştirildiği ve bunun *nasıl* yetiştirildiği idi. Katır ve sabanların yerini dizel motorlar, pamuk ve tütünün yerini de bir dizi değişik ekin almıştı. Quarry belirli herhangi bir tür mahsule bağlı değildi ve Atlee'nin dönüştüğü türden küçük çiftliklerin kâr etmelerini sağlayan diğer herhangi bir şeyi deneye-

bilirdi. Çoğu çalışan çiftçi gibi, toprak bileşkesinden aldığı yağmura, dakikası dakikasına hasat zamanlarına, tahmini donma seviyelerinden umulan pazar fiyatlarıyla dönüm başına düşen ürün arasındaki ilişkiye, ürün kaldırmayı yapacak tam kişi sayısına, taşımayı yapacak traktör miktarına ve krediyi uzatacak bankacılara kadar hemen tüm detaylar aklına takılıyordu.

Alabama'nın kivi yetiştirilemeyecek kadar kuzeyindeydi fakat kanola yetiştirmeyi denemişti çünkü lahana türevi bitkileri "katma değerli" kanola yağına dönüştürebilen yeni açılmış öğütme fabrikası oradan çok da uzakta değildi. Bu iyi bir kış ekiniydi ve kış buğdayıyla kıyaslandığında dönüm başına çok daha fazla gelir getiriyordu. Aynı zamanda beyaz lahana, sırık fasulye, mısır, bamya, kabak, balkabağı, domates ve karpuz da yetiştirmişti.

Bunlardan bazıları Atlee'de onunla birlikte yaşayan insanları beslemiş, ama çoğu umutsuzca ihtiyaç duyulan gelir için yerel firmalara ve dükkânlara satılmıştı. Aynı zamanda yirmi domuzu, iki düzine büyük baş serbest otlatılmış hayvanı olmuştı, Atlanta ve Chicago'da kendine sığır etini *churrasco** pişirmekte kullanan talepkâr pazarlar bulmuştu. Bunların bir kısmını özel tüketimleri için de ayırmışlardı.

Çiftçilik en iyi şartlar altında bile riskli bir işti. Toprakla çalışan insanlar her şeyi doğru yapabilir, ama bir dolu ya da erken don gelip ürünlerinin hepsini mahvedebilirdi. Doğa hiçbir zaman ilahi ve bazen de korkunç müdahaleleri için özür dilemezdi. Onun da kendi adına iyi ve kötü anları olmuştı. Her ne kadar Quarry'nin bunları yaparak hiçbir zaman zengin olamayacağı kesin olsa da, konu para değildi. Faturalarını ödüyordu, başı yukarıdaydı, bir insanın yoz, aşırı hırslı ya da her ikisi birden olmaması durumunda hayattan bundan başka bir şey ummaması gerektiğinden neredeyse emindi.

* Latin Amerika usulü. odun veya kömür ateşi üzerinde pişirilen et. (e.n.)

Takip eden birkaç saatini kiraladığı aracın yardımıyla tarlada boğuşarak geçirdi. Bunu en az iki sebepten dolayı yapıyordu. Birincisi, tarlada çalışmayı seviyordu. Bunu küçüklüğünden bu yana yapıyordu ve yapmayı kesmek için herhangi bir sebep de görmemişti çünkü hızla yaşılanıyordu. İkincisi, işçileri, şefleri yakınlarındayken işlerine daha sıkı sarılıyor gibi görünüyorlardı.

Gabriel ona akşamüzeri, otobüs durağından tarlaya iki kilometre kadar yürüdükten sonra katıldı. Genç oğlan güçlüydü ve odaklanmıştı, hemen bir alet kaptı ve makineyi sağlam, işinin ehli bir elle kullandı. Daha sonra, akşam yemeğinde, Quarry duayı Gabriel'in etmesine izin verdi, annesi Ruth Ann ve Daryl de onu seyrettiler. Sonra, neredeyse hemen hepsi konserve ya da daha önceki hasatlardan oluşan basit yemeği yediler. Quarry aynı zamanda Gabriel'in o gün okulda öğrendiklerine dair anlattıklarını da dinledi.

Oğlanın annesine büyük bir hayranlıkla baktı. "O çok akıllı, Ruth Ann. Tıpkı bir sünger gibi."

Ruth Ann takdirle gülümsedi. Çok zayıf bir kadındı ve parası olmadığı için uygun tedaviyi yaptıramadığı, muhtemelen onu yaklaşık on sene içerisinde öldürecek bir bağırsak rahatsızlığından dolayı da hep öyle kalacaktı. "Bu yanını benden almamış," dedi. "Yemek pişirmek ve temizlik, benim kafamdaki tek şey bunlar."

"Bunları da çok iyi yapıyorsun." Bunu Gabriel'in karşısında oturan ve yutmasına yardımcı olsun diye ağzına koca bir yudum ılık kuyu suyu almadan önce mısır ekmeklerini hiç ara vermeksizin ağzına tıkmakla meşgul olan Daryl söylemişti.

Gabriel, "Carlos nerede?" diye sordu. "O da Kurt gibi çekip gitmedi, öyle değil mi?"

Daryl babasına kaygılı bir bakış attı fakat Quarry karşılık vermeden önce domates sosunu mısır ekmeği eşliğinde kaşıklayarak

büyük bir soğukkanlılıkla bitirdi. “O sadece şehirde benim adıma bir şeyler yapıyor. Yakında döner.”

Akşam yemeğinin ardından Quarry, ailesinin geçmişinin çoğunlukla eşya, giysi, kitap ve kâğıt türevli, örümcek ağı kaplı kırıntıları arasında oturduğu tavan arasını ziyaret etti. Ama o, nostaljik maksatlarla burada değildi. Sonunda kocasını güzel yüzlü, hoş tavırlı ve koyu renk tenli bir kadın yüzünden, en azından aile efsanesi öyle söylüyordu, çiftleyle öldüren, anne tarafından büyük büyükannesine ait olan planları eski yan masanın üzerine açtı.

Quarry planlar üzerinde detaylandırılan yolu, binayı, giriş noktalarını ve potansiyel sorunlu alanları inceledi. Sonra dikkati çok daha mekanik bir yapıda kendisinin hazırladığı çizim dizinine kaydı. Makine mühendisliği üzerine üniversitede burs kazanmıştı ama Vietnam’daki savaş, babası ondan komünist belasıyla yapılacak savaşa yardım etmek için askere yazılmasını talep edince, bu planları boşa çıkarmıştı. Eve babası öldükten yıllar sonra döndüğünde, Atlee onundu ve üniversiteye gitmek artık olası değildi.

Yine de Quarry bir motoru ya da hareket eden parçaları olan her şeyi tamir edebilirdi. Ne kadar karmaşık olursa olsun, bir makinenin yapısı onun zihninde kendilerini şaşırtıcı bir basitlikle ortaya koyuyordu. Diğer çiftçiler makineleri bozulduğunda dışarı gönderip tamir ettirmek zorunda kalırken, onun bu yeteneği Atlee’de tam bir kâr payına dönüşmüştü. Quarry bunları genelde, kaslı elinde büyük bir İngiliz anahtarıyla sırtüstü yatarak kendisi tamir etmişti.

Planları ve çizimleri bir uzmanın gözüyle inceledi, nerelerde iyileştirmeler yapılabileceğine ve felaketlerden kaçınılabileceğine baktı. Ardından aşağıyı turladı ve Daryl’i mutfağın çıkışındaki küçük silah odasında tüfekleri temizlerken buldu.

Daryl içeri giren babasına başını kaldırıp bakarak, “Silah yağından daha güzel kokan bir şey daha olamaz,” dedi.

“Sen öyle diyorsan.”

Daryl’in gülümsemesi, şu anda eşsiz imha silahlarıyla dolu bir odada kendisinin birkaç metre ilerisinde dikilen, bir zamanlar kafatasının dibine Patriot tabancasını yasladığını anımsadığı o adam yüzünden aniden yok oldu.

Quarry kapıyı kilitledi, ardından oğlunun yanına oturdu ve plan dizinini yere açtı.

“Bunların üzerinden Carlos’la çoktan geçtim, ama bunu senin de anlamamı istiyorum, olur da gerekirse diye.”

Oğlu, en çok sevdiği geyik tüfeğinin namlusunu aşağı doğru silerken, “Biliyorum,” dedi.

Quarry kâğıtları ona doğru salladı. “Bu önemli Daryl, hata yapma şansımız yok. Dikkatini topla.”

Otuz dakikalık bir görüşmenin ardından, Quarry tatmin olmuş bir tavırla ayağa kalktı ve planları topladı. Bunları içinde sakladığı uzun silindirik kutulara yerleştirirken, “Kurt konusunda sinirlerim o kadar bozuktuk ki, lanet olası uçağı neredeyse düşürüyordum,” dedi.

Daryl, “Biliyorum,” diye yanıtladı, babasının ne yapacağı önceden kestirilemez bir adam olduğunu bildiği için, sesinde hafif bir korku tınısı vardı.

“Onun yerinde sen olsaydın muhtemelen ağlardım. Sadece bunu bilmeni istedim.”

“Sen iyi bir adamsın, baba.”

Quarry odadan çıkarken, “Hayır, hiç sanmıyorum,” dedi.

Yukarı, Gabriel’in odasına çıktı ve kapıdan seslendi, “Tippi’yi görmek için benimle gelmek ister misin? Dönüşte Fred’i ziyaret etmek için durmalıyım.”

“Evet, isterim.” Gabriel kitabını bıraktı, tenis ayakkabılarını ayağına geçirdi ve beyzbol şapkasını kafasında arkaya doğru çevirdi.

Bir süre sonra Quarry ve Gabriel, Quarry’nin eski Dodge’u içinde, karavanın önüne yaklaştılar. Aralarındaki koltukta, içinde birkaç Jim Beam şişesi duran bir kutu ve üç karton filtresiz Camel vardı. Kutuyu karavana çıkan basamaklara yerleştirdikten sonra, Quarry ve Gabriel kamyonetin kasasından mutfak sebzeleri, on tumbul mısır koçanı ve yirmi elmayla dolu iki kasa indirdi.

Kedi hızındaki Gabriel tozlar arasında bir kertenkeleyi karavanın altına girip gözden kaybolana kadar kovalarken, Quarry eski, hırpani treylerin kapısını tıklattı. Yaşlı, yüzü kırış kırış adam kapıyı açıp Quarry ve Gabriel’in erzakları taşımalarına yardımcı oldu.

Adam bir yandan sandıklara bakarken diğer yandan kendi dilinde, “Teşekkür ederim,” dedi.

“İhtiyacımız olandan daha fazlasını aldık, Fred.”

Kızılderili buraya geldiğinde, Quarry’ye adını kesinlikle söylememiş, öylece boy göstermişti. Birkaç aşılması zor ayın ardından Quarry ona Fred şeklinde hitap etmeye başlamıştı ve adam da buna hiç itiraz etmemişti. Kızılderili arkadaşları ona nasıl hitap ediyorlardı bilmiyordu ama Quarry, *bu onların sorunu*, diye düşündü.

İçeride iki Kızılderili daha vardı. Biri bacakları ve yayları olmayan, adamın neredeyse yere kadar içine gömüldüğü pejmürde koltukta uyuyordu. Gürültülü horultusu, bunun onu kesinlikle rahatsız etmediğinin göstergesiydi. Diğer adam, Quarry’nin Fred’e birkaç yıl önce verdiği otuz beş santimlik eski televizyonda bir komedi filmi seyrediyordu.

Beam’i yakıp sigaralarını tüttürdüler. Gabriel, Fred’i ve ka-

ravanı benimseyen yaşlı köpekle oynar, Fred'in kendisine verdiği kola şişesini yudumlarken sohbet ettiler.

Quarry arada sırada bir Koasati kelimesi bulmakta zorlandığında, Gabriel kafasını kaldırıyor ve ona bu kelimeyi söylüyordu. Bunu her yapışında, Fred gülüyor ve ödül olarak Gabriel'e Beam'inden bir yudum öneriyordu.

Her seferinde Quarry elini havaya kaldırıyor. "Bir erkek olduğunda içebilir ama bunu tavsiye etmem. Uzun vadede iyilikten çok kötülüğü oluyor."

Gabriel, "Ama siz içiyorsunuz, Bay Sam," diye vurguladı. "Hem de çok."

"Sakın kendine beni örnek alma. Daha yüksekleri hedefle."

Daha sonra Tippi'yi görmeye gittiler. Quarry, Gabriel'in ona *Aşk ve Gurur*'u okumasına izin verdi.

Oğlan uzun pasajı bitirdiğinde, "Oldukça sıkıcı," diye ilan etti.

Quarry kitabı ondan alıp arka cebine attı. "O öyle düşünmüyor."

Gabriel, Tippi'ye bakarak, "Bana, ona ne olduğunu hiç anlatmadınız, Bay Sam," dedi.

"Hayır, anlatmadım."

25. Bölüm

Sean, David Hilal’le, adamı dışarıda, park alanında evine gitmeye hazırlanırken yakalayıp tekrar konuşmuştu. Tuck’ın ortağının daha önce söylediklerine ekleyecek pek fazla bir şeyi yoktu. Buna rağmen aracına yaslanarak her bir soru ve talebi büyük bir soğukkanlılıkla yanıtladı, diğer yandan da BlackBerry’sini okuyup çeşitli mesajlar yazdı.

Ancak Sean hisselerin satın alınması konusunu açınca ses tonu değişti. Telefonunu cebine geri attı, kollarını göğsüne doladı ve Sean’a kaşlarını çatarak baktı.

“Onun hisselerini neyle alacaktım ki? Tüm paramı bu şirkete yatırdım. Borç içindeyim. Şu anda bir araba almak için bile kredi çekemem.”

“Senin düşük bir teklif getirdiğini söyledi.”

“Böyle bir konuyu konuştuk ama işin önemli yanı şu ki, durum söylenenin tam tersiydi.”

“Yani, o mu senin hisselerini alacaktı?”

“Öyle. Düşük bedelle.”

Pekâlâ, hangisi doğru söylüyor?

“Neden büyük sözleşme kararı öncesi hisselerini satmayı dü-

şünecektin ki? Tuck bunun şirketin değerine milyonlar ekleyeceğini söylüyor.”

“Kesinlikle düşünürdüm. *Eğer* kazanırsak. Ama bu kesin değil. Bizde, orada en iyi şey olduğunu düşündüğüm mülkiyet teknolojisi var. Ana yüklenicimizin bizimle birlikte çalışma sebebi bu. Ancak, ürünleri performans ve güvenilirlik açısından bizimkine çok yakın olan birtakım büyük oyuncularla karşı karşıyayız. Hükümet sözleşmelendirme dünyası oyun alanı seviyesinde yapılmıyor. Büyük adamlar kurallardan uzak duruyorlar. etrafa nakit saçıyorlar. Genelde iç kulvarda oldukları için en çok peşinde koşulan yeteneği satın alıyorlar, küçük adamlar da artıklarla yetinmek zorunda kalıyor. Ben de hisselerimi satmak istemiyorum ama param da gün geçtikçe tükeniyor. Eğer kontratı kazanamazsak, şirket onun bana önerdiği bedelden çok daha az edecek. Şu anda iç kulvarda biz koşuyor olabiliriz, ancak sana daha önce de söylediğim üzere, Birleşik Devletler başkanının kayınbiraderinin Cassandra ile gönül ilişkisinde olmasının hiçbir şeye yardımı olmuyor. Bu duyulursa, sorunumuz var demektir.”

“Cassandra’yla arasında hiçbir şeyin olmadığını söyledi.”

“Gerçekten mi? O zaman ona oradayken nerede kaldığını sor. Eminim ki buna da uygun bir açıklaması vardır.”

“Daha önce bana Tuck’ın karısını öldüreceğini düşünmediğini söylemiştin, ama kulağa sanki ortağını pek de fazla sevmiyormuşsun gibi geliyor.”

“Sevmiyorum.”

“Bundan bana daha önce bahsetmedin.”

“Etmedim mi?”

“Ben iyi not tutarım. Dolayısıyla, hayır, söylemedin.”

“Tamam. Benim ortağımı tanımadığım insanlar karşısında

küçük düşürmek gibi bir alışkanlığım yoktur. Ama doğrusunu söylemem gerekirse, bunu yapmamak gerçekten çok zor.”

“Neden?”

“En iyisi, sadece benim bam telime bastı diyelim.”

“Bir örnek vermen senin açımdan sorun olur mu?”

“Bunu sana anlatırsam bana inanacak mısın?”

“Ben çok açık fikirli bir insanımdır.”

Hilal, tekrar Sean’a bakmadan önce birkaç dakika boyunca uzaklara daldı. “Aslına bakılırsa bu can sıkıcı bir durum.”

“Ben yapılan itirafları kendime saklamakta ustayımdır.”

Hilal ağzına bir sakız parçası attı, sanki hırsını sakızdan alıyormuş, dişlerinin birbirine sürtünüşü onda her şeyi itiraf etme dürtüsü uyandırıyormuşçasına hızla çiğnemeye ve konuşmaya başladı. “Geçen seneki Noel partisi. Hoş, küçük bir sözleşme kazanmıştık. Bu, eve yazılıp yollanacak türden bir şey değildi ama yine de moral kazanmak için savurganlık yapmıştık. İçki, orkestra, gösterişli bir büfe ve Ritz-Carlton’da özel bir oda. Çok fazla harcamıştık ama sorun değildi.”

“Tamam. Ne var bunda?”

“Tuck iyice çakır keyif olup karıma iş attı.”

“İş mi attı? Nasıl yani?”

“Karıma göre, poposunu avuçlayıp dilini boğazına kadar uzatmaya çalışarak.”

“Sen bunu gördün mü?”

“Hayır, ama karıma inanıyorum.”

Sean ağırlığını sağ ayağına kaydırıp ve Hilal’e şüpheli bir bakış attı. “Karına inandıysan, neden Tuck’la hâlâ ortaksın?”

Hilal başını önüne eğdi, utandığı açıktı. “Kıçına tekme basmak ve şu kapıdan çıkıp gitmek istedim. Gerçekten yapmak iste-

diğim şey buydu. Ama karım engel oldu.”

“Engel mi oldu?”

“Bizim dört çocuğumuz var. Karım çalışmıyor. Söylediğim gibi, sahip olduğumuz her şeyi bu işe bağladık. Ben azınlık ortağım. Eğer çekilmeyi denemiş olsaydım, Tuck canıma ot tıkar, beni beş kuruşsuz bırakırdı. Bunu atlatamazdık. Her şeyimizi kaybederdik. Dolayısıyla gururumuzu bir tarafa bıraktık. Ama o günden sonra karımın Tuck’la aynı odada bulunmasına bile kesinlikle izin vermedim. Vermeyeceğim de. İsterseniz onunla konuşabilirsiniz. Hemen şimdi arayın. Size benim anlattıklarımın aynını anlatacaktır.”

“Pam de Noel partisinde miydi?”

Hilal bir an için şaşırmış göründü, sonra başını sallayarak onayladı. “Doğru, nereye varmaya çalıştığını anlıyorum. Evet, oradaydı. İster inan, ister inanma, Bayan Noel Anne gibi giyinmişti. Parlak kıvıll saçları vardı, zayıftı. Bazı insanların ona güldüklerini hatırlıyorum.”

“O, Tuck’ın senin karına sarktığını gördü mü sence?”

“Oda o kadar da büyük değildi. Aslına bakılırsa, bence bunu birçok kişi gördü.”

“Ama Pam’dan herhangi görsel bir tepki gelmedi, öyle mi?”

“Partiden birlikte ayrılmadılar, sana bu kadarını söyleyebilirim.” Hilal sustu. “Bak, başka bir şey var mı? Çünkü gerçekten de eve gitmem gerekiyor.”

Sean arabasına geri döndü. Hilal’e inanıyor olmasının temel sebepleri iki misli artmıştı. Birincisi, Tuck’ın bilgisayarının şifresinin “Cassandra” olmasıydı. İkincisi de, Tuck’ın mali zorluklar yaşadığı ve Hilal’in bundan faydalanmak istediği iddiasıydı. Jane ve Tuck’la buluşmasının ardından Sean, Tuck’ın sabit diskinde

bulduğu maddi kayıtlarını çok daha derinlemesine incelemişti. Adamın sekiz haneli rakamları geçen miktarda hisse senedi ve bono portföyü, bu miktarın çeyreğinden daha az miktarda önemli alacakları vardı, dolayısıyla fakirlik çılgınlıkları tamamen yalandı. Onun Tuck'ın sabit diskine girdiğini bilselerdi, o zaman söyledikleri yalanın yakalandığını da fark ederlerdi. Ama iki kardeş hâlâ Sean'ı kandırmaya çalışıyorlardı. Sean bunu bir tarafa bırakarak sonraki aşikâr sorulara yöneldi.

Peki, neden eve erkenden döndün Tuck? Ayrıca havaalanı ile evin arasında, neredeyse bir saat boyunca ne yapıyordun?

Ofisine dönerken Michelle'i aradı. Yanıt gelmedi. Mesaj bıraktı. Ortağı için endişelenmişti. Ama o zaten zamanının büyük kısmını onun için endişelenerek geçirirdi. Dışarıdan bakıldığında, Michelle, Sean'ın bugüne kadar karşılaştığı en sert kişiydi. Ama bu kayanın, birinin yeterince derine inmesi durumunda, içinde birkaç çatlak barındırdığını öğrenmişti.

Evine döndü, küçük bir valiz hazırladı, hemen havaalanına gitti, bir saate kadar Jacksonville'e uçacak olan uçakta kendisine yer bulmak için fahiş bir para ödedi.

Cassandra Mallory ile yüz yüze konuşmalıydı.

Washington Dulles Havaalanı'na giderken bir telefon çağrısı aldı. Georgetown Üniversitesi'ndeki dilbilim uzmanı arkadaşı Phil'di. "Yi diline aşına biri var. Bana bahsettiğin şeyin bir kopyasını göndermek istersen, onun buna bakmasını sağlayabilirim."

Sean, "Sana e-postayla yollayacağım," dedi. Dulles'e vardığında örneği yolladı. Kollardaki harflerin kendisini bir yere götürmesi için dua ederek güvenlik kapısına yürüdü. Ama bu konuyu ne kadar düşünürse, bunun nasıl mümkün olabileceğini de bir o kadar merak ediyordu. Michelle'in haklı olarak vurguladığı gibi, örnek Çince bile değildi.

Cassanrda, Mallory'nin David Hilal'in kendisine e-postayla yolladığı fotoğrafına baktı. Kadının bir erkeği baştan çıkarmak için gerekli olan tüm araçlara sahip olduğu açıktı.

Elli koltuklu jet bulutsuz gecede gökyüzüne yükselirken, Sean bu seyahatin kendisini Willa'yı bulmak için takip etmesi gereken yolun ters yönüne götürmeyeceğini umdu.

Küçük kız bulunmadan geçirilen her gün, onun yerine cese-diyle karşılaşma olasılıklarını bir o kadar güçlendiriyordu.

26. Bölüm

Jane Cox, başkan ailesinin oturma odasının penceresinden dışarı baktı. Bin altı yüz Pennsylvania adresindeki bina başkentin tam ortasıındaydı. Buna rağmen burayı evleri olarak adlandıranlar açısından, bu bina değişik bir güneş sistemindeymiş gibi görünebilirdi. Bu dünyada Jane'in hayatını, kaderlerini başkanlık makamına bağlayarak bu evde yaşayan aileler haricinde anlayabilecek hiç kimse yoktu. Hatta bu insanlardan bazıları için bile, devir gerçekten değişmişti. Harry Truman kadar yakın tarihli bir başkan dahi şehirde yanında tek bir korumayla dolaşabilirken günümüzde bu artık kesinlikle mümkün değildi. Önemsiz hareketler, sarf edilen özlü kelimeler ya da ufacık bir yüz ifadesi o günlerde şimdiki gibi ince elenip sık dokunmuyordu.

Bazı başkan eşlerinin neden uyuşturucu ve alkol bağımlısı olduklarını ya da depresyon yaşadıklarını artık anlayabiliyordu. O arada sırada içilen bir kadeh şaraptan ya da kampanya turlarında alınacak fotoğrafın gerektirdiği şekilde bir biradan öteye geçmemişti. Kullandığı tek daimi uyuşturucu üniversitedeyken esrar, üniversite sonrası Karayipler'i gezmeye gittiğinde de kokain olmuştu. Tanrı'ya şükür ki, bu o zamanlarda fark edilmemiş, daha sonradan

özgürlükçü öğrenciden başkan eşliğine yaptığı uzun yolculukta hiçbir zaman yoluna çıkartıp haber yapılmamıştı.

Pam Dutton'un kız kardeşini aradı, John ve Colleen'le çocukları rahatlatmak için elinden geleni yaparak konuştu. Korkularını hissetti. *Keşke onlara Willa'nın kısa bir süre sonra evine döneceğini umduğumu ve bunun için dua ettiğimi söylemek dışında yapabileceğim başka bir şey olsaydı*, diye düşündü. Bunun ardından, kısa süre içerisinde taburcu edileceği umuluyor olsa da hâlâ hastanede, gözetim altında tutulan erkek kardeşini aradı. İki çocuk onu ziyaret etmişlerdi.

Jane, Beyaz Saray personeline akşam yemeğini ayağına getirtmiş ve bunu yalnız başına yemişti. Bu akşam dışarıda yemek yemek için birkaç davet almış ve hepsini de geri çevirmişti. Bu davetlerin büyük çoğunluğu, sadece başkan eşiyile ekmeğini paylaşarak ve daha sonra torunlarına bırakabilecekleri neşeli bir fotoğraf çektirerek kendi statülerini yükseltmekle ilgilenen insanlardan gelmekteydi. Jane burada tek başına olmayı tercih ederdi. Pekâlâ, doksandan fazla tam zamanlı çalışanın ve çok sayıda güvenlik görevlisinin elverdiği ölçüde tek başına...

Dışarı çıkıp şöyle bir dolaşmanın, tabii yardımcılar ve Gizli Servis elemanları eşliğinde, iyi bir şey olabileceğine karar verdi. Bir süre çocuk bahçesinde, Leydi Bird Johnson'ın buluşu olan gölgelik noktada oturdu. Jane bronz ele bakmaya bayılıyordu; bir de patika boyunca uzanan kaldırımlardaki başkan torunlarının dizi dizi ayak izlerine. Kendi çocuklarının ellerini çabuk tutmalarını, kendisi ve Dan için en kısa zamanda torun doğurmaya başlamalarını diledi.

Daha sonra, ilkbaharda binlerce tomurcuğun etrafa çarpıcı renkler saçarak açacağı gül bahçesindeki lale yataklarını geçti. Ar-

dından, Grace Coolidge'in talebi üzerine bir çatı katı odasından inşa edilen solaryuma yöneldi. Burası koca malikânedeki en az resmi yerdi ve ayrıca, Jane'e göre, en güzel manzaraya sahipti. Başkan eşleri sık sık, hem Beyaz Saray'ı gelecek başkanlar ve aileleri için güzelleştirmek hem de kendilerine ait bir hale getirmek sorumluluğunu yüklenmişlerdi. Jane de, her ne kadar Jackie Kennedy'nin başı çektiği çalışma seviyelerine kesinlikle yaklaşıyor olsa da son üç yıldır bunu yapıyordu.

Odasına döndü ve üç yıldan uzun bir süre önce buraya geldikleri o ilk günü hatırladı. Eski başkanın ailesi sabah saat 10'da konutu boşaltmış, Cox'lar öğleden sonra saat 4'te içeri girmişlerdi. Bu, kiracı değişikliği gibi bir şeydi. Yine de kapıdan içeri girdiklerinde, elbiseleri dolaplara asılmış, resimler duvarlara yerleştirilmiş, en sevilen abur cuburlar dolaba doldurulmuş ve Jane'in şahsi makyaj malzemeleri lavabonun yanına dizilmişti. Tüm bunların altı saat içinde nasıl gerçekleştirildiğini hâlâ biliyordu.

Jane kahvesini yudumlarken Sean King'le yaptığı görüşmeyi düşündü. Ona güvenebilirdi. O hep iyi bir arkadaş olmuştu, aslına bakılırsa kocasının da siyasi kariyerini kurtarmıştı. King'in şu anda sinirli olduğunu biliyordu ama bu geçecekti. Jane erkek kardeşi konusunda ondan çok daha öfkeliydi. Hayatının büyük çoğunluğunda onu kollamıştı, bunun en büyük sebebi annelerinin Jane on bir yaşındayken ölmesiydi. Tuck, Jane'den beş yaş küçüktü. Bazıları bu yaptığını bir ablanın kardeşinin üzerine titremesi olarak da adlandırabilirdi. Bugün, artık bu korumacı içgüdünün ona yarardan çok zararının dokunduğu gerçeğini kabullenmek durumundaydı. Ama kardeşine sırtını da dönemezdi.

Jane tekrar pencereye yürüdü, Beyaz Saray'ın önünde dikilen yayalara bakıyordu. *Onun* evine. En azından, seçim anketlerine

inanılması durumunda, gelecek dört yıl boyunca da öyle olacaktı. Yine de son karar, kocasının ikinci dönemine evet ya da hayır oyu verecek yüz otuz milyondan fazla Amerikalı tarafından belirlenecekti.

Suratını kurşun geçirmez cama yasladığında, düşünceleri de tıpkı denizin dibindeki bir çapa gibi gidip Willa'nın üzerinde odaklandı. Kız orada bir yerlerde, annesini öldüren katillerin yanındaydı. Adamlar bir şey istiyorlardı, ama Jane bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Jane Cox kendisini Willa'nın hayatlarına geri dönememe olasılığına hazırlıyordu. Onun hayatına. Belki de çoktan öldüğüne. Jane kendini duygularını, özellikle o andaki siyasi şartlar gerektirmediği sürece, alenen göstermemek yönünde eğitmişti. Merak uyandırmak istediğinden değil. Ancak çoğu siyasi kariyer, seçmenlere kalıtsal bir sahtekârlıklmış gibi gelen öfke ya da ciddiyetsizliği veya sahte samimiyetin istikrarsız sergilenişinden dolayı mahvolmuştu. Hiç kimse nükleer şifreleri elinde tutan parmakların ahlaksız, delibozuk birine ait olmasını istemiyordu. Halk nükleer kodların sahibinin eşinin de dengesiz bir tip olmasına karşı çıkıyordu.

Dolayısıyla Jane Cox hayatının en az son yirmi yılı boyunca söylediği her kelimeye dikkat etmiş, attığı her adımı hesaplamış, niyetlendiği tüm fiziksel, ruhsal ve duygusal faaliyeti şemalandırmıştı. Ödemek zorunda kaldığı tek bedel, insan kalma ümitlerinin tümünden vazgeçmek olmuştu.

Bu geceki programı kendisine, Pennsylvania'da bir toplantı ve bağış toplama etkinliğine katılan kocasını aramak için on dakikalık bir ara yaratmıştı. Aradı, son seçim rakamları ve tam bir başkan gibi görüldüğü son TV sohbeti konusunda onu tebrik ederek

söyleyeceklerini söyledi.

Başkan, “Sen iyi misin, tatlım?” dedi.

Jane muhtemelen hedeflediğinden çok daha güçlü bir ses tonuyla, “Willa hariç her şey yolunda,” diye karşılık verdi.

Kocasının siyasi yetenekleri, rakipleri tarafından bile mükemmel kabul edilirdi. Buna rağmen Dan Cox’un karısının meselelerini ve nüanslarını algılaması hiçbir zaman bu kutsal seviyeye ulaşmış gibi görünmemişti.

Fondan filtrelenerek gelen sohbet kırıntıları Jane’e kadar uzanırken, “Tabii, tabii,” dedi. “Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz. Sadece düşüncelerimizi olumlu, umutlarımızı yüksek tutmalıyız, Jane.”

“Biliyorum.”

Dan, “Seni seviyorum,” dedi.

Jane, “Biliyorum,” karşılığını verdi. “Bu gece sana bol şans.” Telefonu kapattı, kocasına ayırdığı dakikalar tükenmişti.

Yarın saat geçti ve Jane, CNN’i açtı. Seçim yılı boyunca siyaset ve haber programlarını seyretmemek gibi bir kuralı vardı ama kocası bir yerde boy gösterecekse bu kurala istisna teşkil ediyordu. İkinci beş para etmez podyumdaki zamanı sonlanmıştı, yetmiş beş bin kişilik kalabalık oraya söyleyeceklerini dinlemeye geldikleri kişiyi görmek üzereydiler.

Başkan Daniel Cox kulakları sağır eden bir şarkı eşliğinde podyuma çıktı. Jane siyasi konuşmaların, ön grup, kulakları sağır eden müzik ve birtakım komik sloganlar atan kalabalıkla rock konserlerini aratmadığı günleri anımsadı. Bu iş bir zamanlar çok daha asil ve belki de çok daha gerçekti. Hayır, bu konunun belkisi yoktu; çok daha özgün olduğu aşikârdı. Şimdi her şey sahneleniyordu. Kocası kürsüye ayak basıp yüzünü ikiz ve neredeyse gözle görül-

mez telesuflör ekranlarına döndüğünde, havai fişekler sanki sözleşmişçesine kesildi. Bir zamanlar sahnedeki politikacıların konuşmalarını ezberden ya da arada sırada önlerindeki notlardan yardım alarak yaptıkları günlerin olduğunu biliyordu. Devrimci siyasetçilerin ya da İç Savaş dönemindekilerin, birkaç yüz sayfadan oluşan konuşmalarını esasen ezberlediklerini ve bunları tek bir yere takılmaksızın topluluklar karşısında dillendirdiklerini bir yerde okumuştı.

Jane günümüzde, kocası da dahil olmak üzere, böylesi bir beceri ortaya koyabilecek tek bir siyasi liderin yaşamadığını biliyordu. Ancak, Lincoln zamanında yapılan bir gaf da, bugün olduğu gibi anında dünyanın dört bir yanına dağılmıyordu. Yine de kocasının, bir yandan olanları kaydeden kameralardan gizli verilen işaretle kalabalığa ne zaman alkışlayacakları, ne zaman bağıracakları, ne zaman ayaklarını yere vuracakları ve tezahürat yapacakları söylenirken, konuşmasını ekranlardan okuyuşunu, yumruğunu kürsüye vuruşunu seyrederken, Jane'in bir yanı eski günlere dönebilmeye özlem duydu. O günlerde olsalardı o ve Dan organizasyona tek başlarına giderler, bagajdan tampon etiketleri ve yaka rozetleri çıkartır, bunları cılız kalabalığa dağıtır, ardından Dan'in insanların ortasında öylece dikilip kalbi ve gönlüyle konuşmasını seyreder, birkaç kişiyle tokalaşır, bebekleri öper ve insanlardan yaklaşan seçim gününde oylarını kendilerine vermelerini isterdi.

Şimdi, başkan olarak, durum Wolfman bir yere gittiğinde sanki küçük bir ülkeyi taşımak gibiydi. Bu neredeyse bin insan, kargo uçakları, sırf kocası dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir otelde telefonunu kaldırıp doğrudan Birleşik Devletler telefon hizmetinden faydalanabilsin diye bir telefon şirketi kurmaya yeter miktarda iletişim cihazı gerektiriyordu. Özgür dünyanın

liderleri doğal olamıyordu. Ne yazık ki eşleri de öyle.

Jane onu seyretmeye başladı. Kocasını yakışıklı bir adamdı ve bu siyaset de dahil olmak üzere birçok kariyerde hiç de kötü bir şey değildi. Bir kalabalığa nasıl hitap edilir, biliyordu. O hep böyleydi. İnsanlarla iletişim kurabiliyor, hem milyonerlerle hem değirmen işçileriyle, hem siyahlarla hem beyazlarla, hem ciddilerle hem aptallarla ortak bir nokta buluyordu. İşte bu yüzden bu kadar yol kat etmişti. İnsanlar onu sevmişti. Onun gerçekten de kendilerini önemseydiğine inanmışlardı, ki önemsiyordu da, Jane de buna inanıyordu. Ve hiçbir insan “diğer yarısının” desteğini almadan başkan olamazdı.

Kocasının yirmi yedi dakikalık nutkunu okuyuşunu dinledi. Bu geceki konu, Keystone eyaletinde olduğu için, sendika işlerine destek, çelik ve kömür endüstrileri için yardımla süslenmiş ekonomiydi. Kendini konuşmayı onunla birlikte kelime kelime tekrarlarken buldu. Tıpkı onun gibi, vurucu noktayı bir şakayla bağlantılandırmadan önce üç saniye boyunca sustu.

Jane soyunup yatağa girdi. Daha ışıkları söndürmeden önce, karanlığın etrafını sarmalamaya başladığını hissetti.

Sabah olduğunda, bir Beyaz Saray hizmetlisi başkanın eşinin yastığını akıtılan gözyaşlarından dolayı hafifçe ıslanmış halde bulacaktı.

27. Bölüm

Willa, *Duygu ve Duyarlılık* 'ı yerine bıraktı. Buraya getirilişinin üzerinden pek fazla zaman geçmeden, her bir duvarı parmağıyla tıklatarak yoklamış, arkalarında sert bir şey olduğunu fark etmişti. Ayak seslerini dinlemiş, saatini kontrol edip her saatte bir dışarıda birilerinin devriye gezdiğini belirlemişti. Soğuk yenen konserve etten ya da paketlenmiş, askeriyeyle bağlantılı olması gerektiğini bildiği MRE'lerden oluşan yemeklerini kendisi hazırlamıştı. Bunlar aldığı şeyler değildi ama midesi umursamadı. Şişe suyunu içti, krakerleri hatır hutur yedi, kendini sıcak tutmaya çalıştı ve pilli fenerini arada sırada kullandı. Dinlenirken kapatıp karanlıklar arasından kendini almaya gelen şeyleri düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Adamın, uzun boylu, yaşlıca olanın gelip gelmediğini dinledi. Onun yürüyüşünü öğrenmişti. İçeri su, konserve yiyecek ve temiz giysilerle, bir de el feneri için yeni pillerle gelenler arasında en çok ondan hoşlanmıştı. Gelenlerin hiçbirisi konuşmamış, onunla göz teması kurmamıştı, yine de Willa onlardan korkuyordu. Sessizliklerinin yerini ani bir öfkenin alacağından korkuyordu.

İlk başta onlarla konuşmayı denemişti ama artık yapmıyordu.

Bunun yerine, geldiklerinde görünmez olmaya çalışıyor ve kapıyı arkalarından kilitleyerek dışarı çıktıklarında rahatlayıp derin bir nefes alıyordu.

Saatine baktı. Ayak sesleri biraz önce uzaklaşmıştı. Şimdi zamanı vardı. İki saat serbestti. El fenerini kavrayıp kapıya doğru yürüdü. Hafifçe vurdu. Bekledi. Vurdu. Bekledi.

“Merhaba?” dedi. “Ah, sanırım burada gerçekten büyük bir yangın çıktı.”

Yanıt gelmedi.

El fenerini yere bıraktı ve cebinden Quarry’nin verdiği kalem çıkarttı. Ya da daha doğrusu kalemin *tokasını*.... Ucunda ihtiyaç duyduğu doksan derecelik kanca vardı. Ardından ucunda üçgen şekilli bir çıkıntının bulunduğu uzun metal bir parça çıkardı. Bunu açtığı et tenekelerinin birinin kapağından yapmıştı. Yuvarlak metali almış, onu masada tutması için ağır el fenerine başvurarak, diğer bir konserve kutusunun kapağı yardımıyla bunu büyük bir titizlikle ortadan kesmişti. Sonra, bir halı gibi, kapağın geriye kalanını uzun bir silindir şeklinde yuvarlamış, ardından ucunu vura vura istediği şekle getirmişti.

Kilit açma yeteneğine zihnen geri dönmeye çalışarak kilidi açmışti. İki yıl önce başkan ailesini, başkanın zengin arkadaşlarının iki haftalık yaz tatili yapmaları için anahtarlarını verdiği Güney California’daki sahil evinde ziyaret etmişlerdi. O günlerde beş yaşında olan Colleen Dutton kendini banyoya kilitlemişti. Korkan kız çığlıklar atarak eski kapıyı yumruklamış, demode kalan kilidi çekiştirmiş ama açmayı başaramamıştı. Sonra bir Gizli Servis ajanı onu kurtarmaya gelmiş, kilidi açmak için bir ataç kullanmış, Colleen’i on saniyeden kısa bir sürede özgürlüğüne kavuşturmuştu.

Willa tesellisi mümkün olmayan kız kardeşini olayın ardın-

dan saatlerce kucaklamıştı. Daha sonra, eve döndüklerinde Colleen'in kendini kazara banyoya kilitleyebileceğinden korkarak ajandan kilidi nasıl açtığını kendisine de öğretmesini istemişti. Adam da bunu yapmıştı, hatta ona sıradan bir kilitle dilli kilit arasındaki farkı bile anlatmıştı. Dilli kilitler daha sertti, açmak için daha büyük beceri ve iki farklı alet gerektiriyordu; işte, burada karşısına çıkan da bu tür bir kilitti.

Çalışma alanının aydınlık olması için el fenerini kapı tokmağına kulpundan astıktan sonra, gerilim aleti görevi gören kalem tokasını kilit açıklığının altına soktu. Bunu sanki kilitteki bir anahtarı kullanıyormuşçasına çevirdi, iç kilit pimlerinin gerisingeri yerlerine düşmelerini engellemek için yeterince baskı uyguluyordu. Diğer elini kullanarak ayırma aletini anahtar deliğinin üst kısmına kaydirdi. O kadar büyük bir güç harcıyordu ki, havanın serinliğine rağmen alnında bir ter damlası belirdi. Pimleri düz bir çizgi haline getirmeye çalışarak ayırma aletini yukarı doğru itti. Eli kayd ve gerilim aleti boşa çıktı.

Tekrar içeri itip bir daha denedi. Bunun antrenmanını evde defalarca yapmıştı ancak bir kilidi açmanın ne kadar zamanını alacağını hiçbir zaman bilemeyeceğini fark etmişti. O bir uzman değildi ve pimlerin ayırma aletine dokunuşunu hissedemiyordu. Bu, dakikalarca da sürebilirdi, saatlerce de. Sürenin dakikalarla sınırlı kalacağını ümit etti.

Willa kendisine doğru yaklaşan ayak seslerini duyunca dondu kaldı. Bileğini yukarı doğru kaldırarak saatine baktı. Sadece yirmi dakika geçmişti. Adam onu görmeye mi geliyordu? Yumuşak yumuşak konuşan, ancak Willa'nın tehlikeyi, içindeki öfkeyi hissedebildiği o yaşlı adam. Hayır, bu onun ayak sesleri değildi. Diğer adamlardan biriydi. Gerilim ve ayırma aletlerini geri çekti, tam

portatif karyolasına doğru geri kaçmaya hazırlanıyordu ki, ayak sesleri hafifledi. Sırf emin olmak için biraz daha bekledi.

Aletler tekrar yerlerini buldu, bu kez konsantrasyonu önce-sine kıyasla iki kat artmıştı. Artık pimlerin ayırma aletini sıyırıp geçtiğini hissedebiliyordu. Hepsini teker teker aynı hizaya kaldırdı, bu işlem boyunca gerilim aletini o kadar sıkı tutmuştu ki kolu ve bileği ağrımaya başlamıştı.

Son pim de yerini buldu, Willa ayırma aletini çekti ve gerilim aletini tıpkı bir anahtar gibi çevirdi. Kilit açıldı. Willa derin bir nefes aldı ve mırıldanarak bir dua okudu. El fenerini en düşük güce indirerek büyük bir dikkatle dışarıyı dinledi ve kapıyı itip açtı.

Bir süre olduğu yerde bekledi, ardından dışarı çıkıp yavaşça karanlıklar arasına karıştı.

28. Bölüm

Sean kahvesini yudumladı ve kamerasının yaklaşırtıcı merceğiyle apartman binasının girişini seyretti. Jacksonville’de hava sıcaklığı otuz derece civarlarındaydı, ceketini çıkartmış, Avis’ten kiraladığı aracın yolcu koltuğuna atmış, motoru çalıştırmıştı. Apartmanın park yeri görkemli, helezon kıvrımlı, dökme demir parmaklığın arkasında gözler önündeydi.

Bir dakika sonra doğruldu ve aracı vitese geçirdi. Hedefi biraz önce kayar cam kapılardan yürüyerek çıkmış, parlak güneşin altındaki aracına binmeden önce biraz duraklamıştı. Sean kadının pileli bir mini etek, yüksek topuklu ayakkabılar, çıplak, bronz bacaklar ve dekoltesini bir adamın içinde kolayca kaybolabileceği kadar derinden gösteren bir askılı bluzla donandığını fark etti.

Kadın anahtarlığını doğrulttu, etrafta yankılanan bir bip sesi işitildi ve arabasına bindi. Üstü açılabilen Mercedes’in alçak şasisi ile sinsî bir esinti, eteğinin altına giydiği beyaz tangaanın ince çizgisiyle bronz kalçasının bir an için görülmesiyle sonuçlanacak kadar havalanmasını sağlayacak derecede işbirliği yaptı. Konsüldeki bir düğmeye bastı, metal tavan mekanik olarak açıldı ve mahfazasına kayd.

Araç otomatik kapılardan hızla çıktı ve okyanus rüzgârları saçlarını geriye doğru savururken hızlandı. Bu manzara Almanlar için harika bir araba reklamı olabilirdi. Sean da onu takip etti.

Kadının durduğu ilk iki yer kuru temizlemeci ve eczaneydi. Sean karşı kaldırımdan seyrederken, *belki de doğum kontrol hapı alıyordur*, diye düşündü.

O an gülümsemek zorunda kaldı çünkü kadın işini nasıl yapacağını biliyordu. Nereye gittiyse, ki bu hanımefendi nasıl *yürüneceğini* kesinlikle biliyordu, erkeklerin ağzı açık kaldı. Arabasına binip inerken kadın sanki bunu yavaş çekimdeymiş gibi yapıyor, erkekleri geceleri terletecek ve gün boyunca da fantezisini kurdurtacak her şeyini uzunca bir süre çarpıcı bir şekilde sergiliyordu. Yavaşladığında sanki tüm erkekler de onunla birlikte yavaşlıyordu. Sonunda, bronz bacaklar, mükemmel kalça ve iç gıcıklayan dekolte bir Mercedes-Benz'in içerisinde büyük bir güç patlamasıyla birlikte yok olup gidene kadar oldukları yerde donup kalıyorlardı.

Kadının pahalı bir mahalle olan bir sonraki durağı daha umut vericiydi. Sean onun aracını muhteşem derecede güzel ve kırmızı tuğladan yapılma, önü palmye ağaçlarıyla dolu bir evin garaj yoluna çekişini seyretti. Sean kamerasındaki yaklaşımcı merceği kullanarak kapıyı kimin açtığını görebildi. Adam uzun boylu ve seçkindi, beyazlarla dolmaya başlamış gür saçları vardı, üzerinde kumaş pantolon, polo bir gömlek ve mavi blazer ceket vardı.

Sean eve girmeden önce ikilinin birkaç fotoğrafını çekti.

Posta kamyonentinin sokağın aşağısından yaklaşmakta olduğunu fark etti. Evin mektupları posta kutusuna atıldıktan sonra, Sean kamyonet köşeyi dönene kadar bekledi, sonra aracıyla kutuya yaklaştı, kapağını açıp içindeki mektuplara göz attı.

Zarfin birinden “Greg Dawson” adını okudu. Mektup yığı-

nına bakmaya devam etti. Gözüne diğer bir zarf takıldı. Bunun bir iş koluna bağlı veritabanındaki herkese gönderilmiş bir istem mektubu olduğu açıktı. “Greg Dawson, Başkan Yardımcısı, Science Matters Limited Şirketi.”

Bu iş gittikçe daha ilginç bir hal alıyordu.

Mektupları kutuya geri bıraktı, sokağın sonuna kadar ilerledi ve bölgede hızlı bir keşif yaptı. Kendine uygun bir nokta yakaladı, Dawson’un mülkünün hemen aşağısında ağaçlarla dolu, boş bir parsel vardı. Arabasından inerek kamera elinde, boş arazide ilerledi, küçük bir duvarın üzerinden atladı, Dawson’unkinin hemen yanındaki evin arka avlusuna sıçradı ve mülkleri birbirinden ayıran duvarın üzerinden etrafı dikizledi.

Arka avlu yemyeşildi ve profesyonelce düzenlenmişti. Büyük havuza, şelaleye ve ana evde kullanılan malzemeye uyum içerisindeki havuz evine baktı. Dawson’un kesinlikle parası vardı. Havuzun yanında bir masa duruyordu. Buraya bir sürahi limonatayla iki tabak bırakılmıştı. Kamerasını odaklayıp bekledi. Üniformalı hizmetçi kadın elinde bir tepsi yiyeceklerle dışarı çıktı, bunu masaya bırakıp içeri girdi.

Bir süre sonra Dawson ve Cassandra dışarı çıktı. Dawson sandalyeyi Cassandra otursun diye çekti ve ikisi de yemek için yerlerini aldılar. Cassandra’nın suratında, etrafındaki lüks şeylere bakarken bir gülümseme belirdi. Sean, kadının düşüncelerini kolaylıkla sezebildi. Bu tür bir yaşam tarzına gerçekten çok kolay adapte olabilirdi.

Dawson cebinden bir zarf çıkarıp bunu karşısında oturan Cassandra’ya doğru uzatınca, Sean bu anı da fotoğraflamayı başardı. Dawson bir şey söyledi ama Sean bunu şelalenin gürültüsü yüzünden duyamadı. Cassandra zarfı açtı ve Sean, kadın bir kısmını dı-

şarı çıkarınca nakit paranın uçlarını gördü. Bunun da fotoğrafını çekti.

Bir süre sonra Cassandra ince topuklu ayakkabılarından tekini fırlatıp attı, uzun bacağını ileri doğru uzattı ve büyük bir cesaretle doğrudan yemek arkadaşının kasıklarına bıraktı. Sean, *Bu kadın hiçbir şeyi saklamaya gerek duymuyor*, diye düşündü. Ancak adam ona kaşlarını çatarak baktı ve bir şeyler söyledi. Sean hiçbir şey duymadı fakat kadın ciddi derecede şaşırmış gibiydi, yüksek topuklu ayakkabısını tekrar ayağına geçirdi.

Dawson'u tanıımıyordu ama Sean adamın Cassandra'yı, Fa-hişeler Kraliçesi'ni, bu şekilde reddetme becerisini takdirle karşıladı.

Öğlen yemeğinin ardından, Cassandra evine döndü. Oraya ulaştığında Sean kadının peşini bırakıp David Hilal'i aradı. Ona biraz önce öğrendiği şeyden bahsetmeden Science Matters Ltd'yi sordu.

"Bu şirket kontrattaki rakiplerimizden biri."

"Greg Dawson'u tanıyor musun?"

"Science adına tüm biyosavunma teklifini o çalışıyor. İnanılmaz derecede kurnaz ve kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaktan kesinlikle çekinmez. Neden?"

"Sadece bir teori üretmek üzereyim. Şimdi siz kontratı kazanmak için Cassandra'nın İç Güvenlik Bakanlığı'yla bağlarına güveniyorsunuz, öyle mi?"

"Pekâlâ, teklifimizin ve teknolojimizin Dawson'un ekibinin-kindenden daha üstün olduğunu hissediyoruz ama Cassandra'nın bizimle olması gerçekten yardım ediyor. Projeyi, oyuncularını ve hükümet tarafını iyi biliyor. Diğer şeylerde eşit olmamız durumunda, eğer yazı-tura atılırsa, sözleşme muhtemelen bize verilecektir."

“Cassandra’yı bünyesine katmak isteyen, Science Masters gibi çok sayıda kişi vardı, öyle değil mi? Bunlar sizden çok daha büyük, doğru mu?”

“Kesinlikle büyükler. Eminim ki ona birçok avanta ve muhtemelen çok daha fazla para önerdiler, ama Tuck onu gelip bizimle çalışmaya ikna etti.”

Sean düşünceli bir tavırla başını salladı. “Bunu nasıl yaptığı konusunda herhangi bir fikrin var mı?”

“Aslında var.”

“Bunu duymak isterim.”

“Ona şirketteki özsermaye hissesinin bir kısmını önermiş olabilir. Cassandra’nın bir maaşının olduğunu biliyorum çünkü faturaları ben ödüyorum. Ancak özsermaye kısmı sadece ikisi arasında kâğıda dökülmüş olabilir.”

“Sen şirketin bir ortağı olsan da mı?”

“Daha önce söylediğim gibi, ben bir *azınlık* ortağım, ki bu da temelde benim kendi yulaf lapamı yemem ve daha fazlasını da nazikçe sormam anlamını taşıyor.”

“Ama ya Tuck ve Cassandra bir gönül ilişkisi yaşıyorlarsa ve bu ortaya çıkarsa ne olacak?”

“Bizim açımızdan hiç de iyi olmayacak.”

Sean, “Cassandra’nın bu ilişkinin ortaya çıkmasını *istemesi* için herhangi bir sebebi olabilir mi?” diye sordu.

“Böyle bir şeyin olabileceğini tahmin etmiyorum. Eğer şirketin bir kısmına sahipse, böyle bir şey ona da en az bizim kadar zarar verecektir, öyle değil mi?”

“Eğer kendisine daha fazla ödeme yapacak bir B planı varsa, hiç de öyle olmaz, Dave.”

29. Bölüm

İki saat sonra, Sean apartman binasının giriş kapısından içeri bir araba geçene kadar bekledi ve hemen onu takip etti, otomatik kapılar hemen arkasından kapandı. Ziyaretçi yerlerinden birine park etti, ön koltuktaki ince uzun kutuyu kapıp binanın giriş salonuna adım attı.

Sırım gibi, kelleşmeye başlamış, kendisine çok büyük gelen mavi ceketli kapıcı gazetesinden başını kaldırdı. “Size yardımcı olabilir miyim?”

Sean kutuyu gösterdi. “Bayan Cassandra Mallory’ye bir çiçek teslimatım var.”

“Tamam, şuraya bırakın.”

“Yapamam. Elimdeki kâğıtta sadece şahsi teslimat yazılı. Bunlar için kendisinden imza almam lazım.”

“Onun yerine ben imzalayabilirim. Teslimat elemanlarının asansörü kullanmasından hoşlanmayız.”

“Haydi ama, daha neler. Bana sadece benzin paramı karşılamama yetecek miktarda para ödüyorlar. Ben bahşişlerle yaşıyorum. Sen bana bahşiş vermezsin, öyle değil mi?”

“O çiçekler bana değil, dolayısıyla bunu yapmayacağım konusunda kesinlikle haklısın.”

“Bak, ben sadece sıkı çalışarak hayatını kazanmaya çalışan biriyim. Bu kutuda tam bir düzine uzun saplı çiçeğim ve akşam sekiz olmadan tamamlamam gereken diğer on beş teslimatını daha var. Çiklet parası uğruna kıcıımı yırtıyorum da denebilir.”

“Sen çiçekleri oradan oraya sürüklemek için biraz yaşlı görünüyorsun.”

“Benim kendime ait bir rehin finans işim vardı.”

Adam ona bilgiç bir tavırla baktı. “Oh.”

“Şimdi, lütfen onu arayarak geldiğimi bildirir misin? Çiçekleri istemezse, sorun yok.”

Adam tereddüt etti ama ardından ahizeyi kaldırdı. “Bayan Mallory. Ben kapıcı Carl. Bakın, burada sizin için bir çiçek teslimatı var.” Durakladı. “Ah, bilmiyorum. Bir dakika bekleyin.” Sean’a baktı. “Kimden geliyor?”

Sean gömlek cebini kurcalayıp bir kâğıt parçasına baktı. “Greg Dawson.”

Carl bu ismi telefonda tekrarlardı. “Peki, tamam, patron sizsiniz.”

Telefonu kapatıp Sean’a baktı. “Şanslı günündesin. Daire numarası 756. Asansör şurada.”

“Süper. Umarım iyi bahşış verir.”

“Sen iyi görünümlü bir adamsın; dolayısıyla, gerçekten şanslıysan senin *bahşışini* başka şekilde ödeyebilir.”

Sean, “Ne, sen şimdi onun bir bebek olduğunu mu söylüyorsun?” demeden önce şaşırmış gibi yaptı.

“İzninle bunu sana şu şekilde açıklayayım arkadaşım, lobide gezindiğinde kendimi bir *Playboy* fantezisindeymişim gibi hissediyorum. Bu berbat işi devam ettirmemin tek sebebi o kadın.”

Sean cam asansöre binerek yukarı çıktı, dışarı bakıp kıyı şerhi

dinin inanılmaz manzarasını seyretti. Cassandra hemen kapının yanında bekliyor olmalıydı çünkü kapı o çaldıktan sadece bir saniye sonra açıldı. Cassandra'nın ayakları çıplaktı ve üzerinde baldırının ortasına kadar uzanan düğümlü kumaştan bir bornoz vardı. Saçları ıslaktı; yüzmeye gitmiş ya da duş almış olmalıydı.

“Çiçek mi var?” dedi.

“Evet, Bay Dawson'dan.”

“Şaşırdığımı söylemeliyim.”

Sean onu tepeden tırnağa süzdü. “Hanımefendi, oysa siz bana beyefendilerden çok sayıda çiçek alan biri gibi göründünüz.”

Cassandra ona gülümsedi. “Çok tatlısın.”

“Sadece şuraya imzanızı almalıyım.” Kâğıdıyla kalemini uzattı. Cassandra imzalarken, o da kutuyu açtı. İçinde bir sokak satıcısından dört dolara satın aldığı tam on iki adet uzun saplı gül vardı.

Cassandra bunlardan birini alıp kokladı. “Çok güzeller.”

“Bunları koyacak bir vazoonuz var mı? Hemen suya koyulsalar çok iyi olur.”

Cassandra başını kaldırıp ona baktı, gülümsemesi yüzüne iyice yayılmıştı. Bakışlarını Sean'ın bir metre seksen beş santimlik vücudunda ve yakışıklı suratında dolaştırdı, onun kendisini birdenbire ahlaksız hissetmesine sebep olan bir ses tonuyla, “Senin adın ne?” dedi.

“Sean.”

“Seni daha önce buralarda hiç görmedim, *Sean*.”

“Daha önce buralarda değildim. Bu benim kaybım sanırım.”

“Ben bir vazo ararken neden çiçekleri içeri getirmiyorsun?”

Dönerken göğüslerini Sean'ın koluna sürtmeyi başardı. Bu o kadar büyük bir beceriyle yapılmıştı ki, Sean, kadının bu hareketi

yıllar içinde uygulaya uygulaya bu kadar mükemmelleştirdiği so-nucuna vardı. Onu takip ederek içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı, kilit bir tıkırtıyla otomatikman yerini buldu.

Daire lükstü, Sean yapılan büyük harcamanın detaylarına her yerde şahit oldu. Kadının sanat, eşya ve doğuya özgü halı konu-sunda iyi bir zevki vardı. Cassandra mutfağa girdi, dolaplardan bi-rini açtı ve eğildi. Bu hareketinin sebep olduğu manzara Sean'ın kızarmasına yol açtı. Küçük siyah külodun yerini beyaz bir tanga almıştı, ama geriye kalan, çıplak Cassandra'ydı.

Hâlâ öne eğik vaziyette döndü, izlendiğinden emin olmaya çalıştığı açıktı. Bakışlarını takip ederek şaşkın bir şekilde irkildi. “Oh, üzgünüm.”

Sean sırtımayı başardı. “Ben değilim. Kadın vücudu güzeldir, neden saklayacaksınız ki?”

Cassandra da ona gülümseyerek karşılık verdi. “Tavrını be-ğendim.”

Vazoyu bulması o kadar uzun sürdü ki, Sean kadının cesedini sırf kalçalarına bakarak teşhis edebilirdi. Sonunda Cassandra doğ-rularak ona doğru döndü.

Ve gülümsemeyi bıraktı.

Sean'ın kamera ekranına, Greg Dawson'un kendisine zarfı verirken çekilen fotoğrafına baktı.

“Bu da ne? Sen kimsin?”

Sean granit mutfak tezgâhının hemen yanında duran bar san-dalyelerinden birine oturdu.

Cassandra suçlarcasına, “Bu fotoğrafı nereden aldın?” dedi.

“Önce git ve üzerine bir şeyler giyin. Striptiz eylemin sabrımı taşırmaya başladı.”

Cassandra kaşlarını çatarak ona baktı. “Neden doğrudan po-lisi aramıyorum ki?”

Sean buna yanıt olarak, tekrar kamerayı kaldırdı. “Çünkü o zaman senin ve Greggie adlı dostunun bu fotoğrafı İç Güvenlik Bakanlığı’na gönderilecek. Tuck Dutton’un şirketiyle *rekabet halinde* bir firmayı yöneten adamın evinde verdiği hoş, samimi bir öğlen yemeğinde sana neden bir zarf verdiğini açıklayamazsan, Science Matters bu dolgun kontrata elveda diyecek. Haksız mıyım *Cassandra*? Şimdi git ve üzerine bir şeyler geçir!”

Cassandra giyinmek için hışımla uzaklaştı. Döndüğünde üzerinde leylak rengi peluş bir eşofman vardı.

Sean onaylarcasına başını salladı. “Çok daha iyi. Artık sana bir yetişkin gibi davranabilirim.” Sean etkileyici bir deniz manzarasına sahip oturma odasındaki kanepeye yerleşti. Cassandra da onun karşısına geçti ve çıplak ayaklarını altına topladı.

Büyük bir tafrayla, “Öyleyse içinde bulunduğumuz durumu çiçeklerin Greg tarafından *gönderilmediği* şeklinde yorumluyorum,” dedi.

“Hayır. Öğlen yemeğinde seni başından atması kesinlikle meşruydu. Belki de senin gibi fıstıklara alışkındır ve işin doğrusunu biliyordur.”

Cassandra, “Pekâlâ, sen tam olarak kimsin ve ne istiyorsun?” dedi. “Çünkü buradan ne kadar erken ayrılırsan o kadar iyi olur.”

“Temel kurallardan biri, soruları sen değil, ben soruyorum.”
“Neden...”

Sean fotoğrafı kaldırdı ve Cassandra ağzını kapattı.

“Sen ve Tuck Dutton’dan haberim var.”

Cassandra gözlerini devirdi. “Tüm bunların sebebi bu mu? Lütfen.”

“Onunla ilişki yaşıyorsun.”

“Bunu ispatla.”

“Aslına bakılırsa bunu yapmak zorunda değilim. Bunu FBI’a bırakabilirim.”

“FBI mı? Sen neden bahsediyorsun?”

“Tuck’ın karısı öldürüldü ve büyük kızı kaçırıldı. Sen şimdi bana bunu bilmediğini mi söylüyorsun?”

“Tabii ki biliyorum. Bu haber tüm gazetelerde yer alıyor. Onun kız kardeşi, başkanın eşi.”

“Sen başkanın kayınbiraderini becermeyi seviyorsun.”

“Cehenneme kadar yolun var.”

“Aslına bakılırsa, bu, endişelenmeni gerektiren bir şey olmalı.”

Cassandra, sahte bir can sıkıntısıyla, “Bu tam olarak ne anlama geliyor?” dedi.

“Bu *tam olarak* çok sayıda kadınla cinsel ilişki kuran bir kocanın metresiyle evlenmek için karısını temizlemesinin kitapta geçen en eski motivasyon olduğu anlamına geliyor.”

“Tuck’la ilişkimiz böyle bir şey değildi.”

“Peki nasıl bir şeydi? Bunu ya bana ya da FBI’a anlatabilirsin. Seçim senin. Ayrıca davayı yürüten ajan benim kadar nazik bir adam da sayılmaz.”

“O benim çekimime kapılmıştı.”

“Evet, bu kadarını biliyorum. Ama eğer ona da aynen bana yaptığın gibi şu eğilme hareketini yaptıysan, adamı kesinlikle suçlayamam. Pekâlâ, aslında suçlayabilirim çünkü belli ki kendisi zayıf karakterli zavallı, aşağılık bir adam. Şimdi, diğer birtakım büyük firmalardan eminim ki çok daha iyi teklifler aldın, neden gelip onun için çalıştın?”

“Benim hakkımda çok şey biliyor gibi görünüyorsun.”

“Ben hep meraklı bir adamdım. Ne diyordun?”

“Kontratı kazanmamız durumunda bana karşı gerçekten çok eli açık olacağını söyledi.”

“Yani sadece maaş değil, aynı zamanda net varlık paylaşımı gibi mi?”

“Öyle bir şey.”

“Ben ‘öyle bir şey’lerle ilgilenmiyorum. Gerçekleri istiyorum.”

Cassandra hemen, “Kontrat kârının yüzde yirmisi,” dedi. “Artı, maaşım ve pirim.”

“Ama daha sonra, Tuck’la anlaşma imzalamanın ardından, bundan daha iyi bir teklif aldın.”

Cassandra, tereddüt içerisinde, “Ne demek istediğini bilmiyorum,” dedi.

“Tabii ki biliyorsun. Tuck’la kısa süreli bir ilişkin vardır. Dawson’un yerde kulağı vardır ve bunu öğrenir ya da belki de bunu sana yaptıran o’dur, kim bilir. Ama artık elinde İç Güvenlik Bakanlığı’na iletilecek bir kanıtı vardır. Başkanın kayınbiraderini beceren kişi. Eğer bu öğrenilirse, kontratı Dawson kazanır ve sen de el altından ödeme alırsın. Belki de bunun bir kısmı bugün sana verdiği zarftaydı.” Kamerayı havaya kaldırdı. “Ama şimdi benim elimde İç Güvenlik Bakanlığı’na verebileceğim ve hayallerini yok edebileceğim, sana ve Gregg’ye dair bir kanıtım var. İlginç bir gelişme, sence de öyle değil mi? Ayrıca neden ödemeyi nakit yaptı?”

“Greg günümüzde tüm hesapların takip edilebildiğini söyledi. Elektronik, Swiss bank hesapları, her şey. Ödenen nakit bir yerde peşinattı.”

“Tamam.”

“Bak, belki bir anlaşmaya varabiliriz.”

“Ben zarfta verilen nakit para peşinde değilim.”

“Anlaşmaların hep parayla ilintiledirilmesi gerekmez.” Kadın, Sean’a endişeyle göz attı. “Benim muhtemelen bir fahişe olduğumu düşündüğünü biliyorum ama aslında hiç de öyle değilim. Birlikte çok eğlenebiliriz. Çok demek istiyorum.”

“Teşekkürler ama ben kapılarını çalan her teslimat yetkilisine kıklarını gösteren kadınlarla pek ilgilenmiyorum. Patavatsız davranmak istemem ancak en son ne zaman cinsel yollarla bulaşan hastalıklara dair bir teste girdin?”

Cassandra onu tokatlamaya kalkıştı ama Sean onu bileğinden yakaladı.

“Bu işten bu şekilde sıyrılamazsınız, Hanımefendi. Bu dandik bir hükümet sözleşmesi ve deniz kenarında hoş bir apartmanda yaşamak için biriyle fingirdeşmek kadar basit değil. Benimle işbirliği yapmazsan, bir cinayet-çocuk kaçırma olayının suç ortağı olma suçlamasıyla karşı karşıyasın demektir. Bu olayın yaşandığı Virginia’da, cinayet-çocuk kaçırma, cezası ölüm olan bir suç. Zehirli iğne ile infaz acısız olabilir ama yine de ölümle sonlanan bir infaz şeklidir.”

Artık Cassandra’nın gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. “Tüm bu olanlarla hiçbir alakam yok, yemin ederim.”

Sean dijital bir kayıt cihazı çıkarıp kahve sehпасına yerleştirdi.

“Otur.”

Cassandra oturdu.

“İşte sana anlaşma. Bana doğruyu anlatmadığın sürece, senin beni birazcık olsun aldattığını hissettiğim anda, bu konu tamamen federallere aktarılacak, anladın mı?”

Cassandra gözyaşlarını silerek başını salladı.

“Harika.” Sean cihaza dönerek, “Karısı öldürülmeden bir gün önce, Tuck burada seninle birlikteydi. Senin dairende kaldınız, doğru mu?”

Cassandra başını sallayarak onayladı.

“Seni duymalıyım.”

“Evet, buradaydı.”

“Bir önceki geceyi burada geçirdi, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Ve yasak bir ilişki yaşıyordunuz, doğru mu?”

“Evet.”

“Bunu eşi biliyor muydu?”

“Bilmiyorum. Tuck öyle olduğunu düşünmüyordu.”

“Tuck seni İç Güvenlik Bakanlığı’ndaki eski görevinden do-
layı işe aldı. Bunun kendisine İç Güvenlik’ten büyük bir sözleşme
kazandıracak avantajı sağlayacağını düşündü, doğru mu?”

“Evet.”

“Şimdi sen onu Greg Dawson ve Scence Matters’la aldatı-
yorsun, öyle değil mi?”

Cassandra tereddüt etti. Sean kayıt cihazına uzandı. “Tamam,
nasıl istersen öyle olsun.”

“Dur. Evet. Greg Dawson’la Tuck’ın arkasından kuyusunu
kazıyorum. O bizi takip ettirdi. İlişkimizi öğrendi. Bana gelerek
daha iyi bir teklifte bulundu. Ben de kabul ettim.”

“Tuck Dutton’un Virginia’ya ailesinin saldırıya uğradığı gü-
nü takip eden gün dönmesi gerekiyordu. Ama erken döndü. Bunun
sebebini biliyor musun?”

“Bizim... bizim bir anlaşmazlığımız oldu.”

“Ne hakkında?”

“Ben... sanırım ortada bir şeylerin döndüğünden şüphelendi.”

“Dawson’la senin aranda mı?”

Cassandra şaşkın şaşkın baktı. “Hayır. Durum bunun tam tersiydi.”

Sean da afalladı. “Tersi mi?”

“*Karısının* bir gizli ilişkisinin olduğunu düşündü. Ona aptallık ettiğini düşündüğümü söyledim. Ona karısıyla ikisinin aynı zamanda birileriyle yatma olasılıklarının ne olabileceğini sordum. Sanırım bu bir tür patavatsızlıktı ama erkekler söz konusu zina olduğunda o kadar çocuklaşıyorlar ki. Tamam, diyelim ki biriyle takıldın. Bu o kadar da önemli bir olay değil. Geç gitsin.”

“Ama o geçip gitmedi.”

“Hayır. Aslına bakılırsa bana vuracağını düşündüm. Bana karısını sevdiğini söyledi. Burada, birbirimizi delice becerdikten sonra benim yatağında çırlçıplak oturuyorduk. Ben de, ‘Pekâlâ, bunu gösterme şeklin çok komik,’ gibi bir şey söyledim. Bana bağırdı, pılını pırtını topladı ve gitti.”

“Sana neden karısının başka birisiyle ilişkisi olduğunu düşündüğünü söyledi mi?”

“Kulak misafiri olduğu birtakım telefon görüşmelerinden bahsetti. Bir keresinde de Pam’i takip ettiğini, onun kendisinin tanımadığı bir erkekle kahve içtiğine şahit olduğunu ifade etti.”

Sean arkasındaki yastıklara yaslandı. Bu onun daha önce hiç dikkate almadığı bir detaydı. “Adamın neye benzediğini söyledi mi?”

“Hayır. Bunu hiç yapmadı.”

“Tuck’ın evde olması gerektiği saatle gerçekten oraya vardığı saat arasında açıklama getirilemeyen yaklaşık bir saat var. O gece, dokuz otuzdan on bire kadarki süreden bahsediyorum. Bu zaman zarfında hiç seni aradı mı?”

“Hayır, buradan çekip gittiği günden bu yana ondan tek bir kelime işitmedim.”

Sean ona kuşkucu bir tavırla baktı. “Somut doğruya ihtiyacım var, Cassandra.”

“Yemin ederim. Telefon kayıtlarımı kontrol et. Yatağa gittim ve hiç kimseyle konuşmadım.”

Sean kayıt cihazını kapattı. “Olur da seninle bir daha konuşmaya ihtiyaç duyarsam, seni aradığımda bulsam iyi olur.”

“Tüm bunların gün yüzüne çıkmasına izin mi vereceksin?”

“Hayır. En azından henüz değil. Ama sana bir tavsiye. Greggie’ye kontrattan çekilmesini söyle.”

“Gerçekten çok sinirlenecek. Bana büyük miktarda para ödedi.”

“Bu senin sorunun. Greg çok sert ve kavgacı bir adama benzediğine göre, neden öne eğilip pozisyon almayı denemiyorsun?”

Sean o gece D.C.’ye dönen bir uçaktaydı. Çok şey öğrenmişti. Tek sorun, şu anda eskiye kıyasla soracak daha fazla sorunun olmasıydı.

30. Bölüm

Willa koridor boyunca hızla ilerlerken kaya duvara yakın durdu, parmakları düzgün olmayan yüzeyi kazıyordu. Herhangi bir ses geliyor mu diye dinledi, en ufak bir ışık pırıltısı var mı diye baktı. El fenerinin ışığını o kadar kısmıştı ki, güç bela görebiliyordu. Hava soğuktu, nefesinden yükselen buhar genç kızın arkasında, karanlık geçit boyunca iz bırakıyordu. Bir köşeyi dönüp durdu.

Biri mi geliyordu? Işığı kapattı ve vücudunu kayaya iyice yapıştırdı. Beş dakika sonra tekrar ilerlemeye başladı. Bu kez ışığı kapalı tuttu. Eli ahşabı boydan boya sıyırıp geçti, ardından metale vurdu. Dondu kaldı, ışığı en düşük seviyede yaktı. Metal kilit gün yüzüne çıktı.

Tıpkı benim kapımdaki gibi.

Kendinde elini kaldırmaya ve ahşaba hafifçe vurmaya yetecek miktarda cesaret buldu. Yanıt gelmedi. Tekrar, bu kez ilkinden biraz daha sert bir şekilde, bir kez daha vurdu.

Kapının diğer tarafından titrek bir ses, “Kim var orada?” diye sordu.

Willa etrafına bakındı, sonra suratını kapıya yasladı ve fısıldadı. “İçerde kilitli misiniz?”

Willa ayak sesleri duydu, sonra ses, “Sen kimsin?” diye sordu.

“Adım Willa. Ben de bir odaya kilitlenmiştim ama çıktım. Sizi de dışarı çıkartabileceğimi düşünüyorum. Adınız ne?”
Ses, “Diane,” diye fısıldayarak yanıtladı.

“Neden burada olduğumuzu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Ben de öyle. Bekleyin.”

Willa kalem tokasını ve yuvarlanarak kıvrılmış konserve kutusu kapağını çıkartıp işe girişti. Bu ilk seferden daha zordu çünkü feneri çok hafif bir ışık seviyesinde tutması gerekiyordu. Bir yandan kilit pimlerinin aynı hizaya düşmelerini hissetmeye konsantre olmuşken diğer yandan birisi geliyor mu diye etrafı dinliyordu.

Pimler sonunda yerlerine düştüler; Willa gerdirme aletini çevirdi ve kapı ardına kadar açıldı. Diane Wohl başını eğerek ona baktı. “Sen daha bir çocuksun.”

Willa sert bir tavırla, “Ben neredeyse bir genç kızım,” dedi. “Odamdan çıkmayı da başardım. Ayrıca *sizi* de bu odadan çıkarttım. Haydi gelin.”

İlerlerken Diane etrafına bakındı. “Neredeyiz?”

Willa, “Gerçekten de ses tonunuzu çok alçak tutmanız gerekli,” diye fısıldadı. “Böyle yerlerde ses çok iyi taşınır.”

Kadın daha alçak bir tonla, “Nasıl yerlerde?” dedi.

Willa yan duvara dokundu. “Bir tünelde ya da eski bir madende olduğumuzu düşünüyorum.”

Diane, “Oh, aman Tanrım, eski bir madendeysek burası her an tepemize çökebilir,” diye tısladı.

“Hiç sanmıyorum. Destek kirişler çok sağlam görünüyorlar. Bizi burada tutan adamlar, bizi kesinlikle tehlikeli bir yere kapatmazlar.”

“Neden kapatmasınlar?”

“Çünkü onların da canı yanabilir.”

“Çıkışın ne tarafta olduğunu biliyor musun?”

“Ben sadece, bilirsiniz işte, hava hareketi var mı, onu hissetmeye çalışıyorum.”

“Ama ilerlemeye devam edersek kaybolacağız. Belki de ebediyen.”

“Hayır, olmayacağız.” Işığı toprak zemine tuttu. “Konserve yiyeceklerin kâğıt etiketlerini kestim. Her üç metrede bir yere bunun bir parçasını bırakıyorum. Böylece, dönmek zorunda *kalma-*mız durumunda, nereden geldiğimizi bileceğiz.”

İlerlemeye devam ettiler, bir kez, ardından bir kez daha döndüler.

Willa fenerinin ışığıyla saatine baktı. “Birisi tekrar gelene kadar yaklaşık yirmi dakikamız var. Ama diğer adam her an boy gösterebilir. Onun ne yapacağı belli olmuyor.”

“Beyaz saçlı, uzun boylu olan mı?”

“Evet. O diğerleri kadar kötü görünmüyor ama yine de ondan korkuyorum.”

“Ben onların hepsinden korkuyorum.”

“Nerede yaşıyorsunuz?”

“Georgia’da.”

“Ben Virginia’danım. Umarım ailem iyidir. Adam onlarla temasa geçtiğini ve benim iyi olduğumu bildirdiğini söyledi. Sizin bir aileniz var mı?”

Diane hemen, “Hayır, yok,” dedi. “Yani kendi ailem yok demek istedim. Ama o adamdan annemle temasa geçmesini ve ona benim iyi olduğumu söylemesini istedim. Ama böyle iyi *kalıp kal-*mayacağımı bilmiyorum.”

Willa, “İşte size buradan çıkmamız için diğer iyi bir sebep daha,” diye karşılık verdi.

Diane hemen, “Neymiş o?” diye sordu.

Arkalarından bir yerden bir çığlık yükseldi.

Willa, “Sanırım orada olmadığımızı fark ettiler,” dedi. O an yanağında hafif bir hava akımı hissetti. Diane’in elini yakaladı. “Bu taraftan.”

Geçitten aşağı koşturdular.

Willa, “Bakın!” dedi.

Koridor kalın bir kapıyla sonlandı.

Diane eski kapı kolunu çevirmeyi denedi ama kulp yerinden kımıldamadı.

Willa çoktan aletlerini çıkarmıştı. Diane ışığı tutarken, o da hızlı ama metotlu bir şekilde çalıştı.

“Bunu yapmayı nasıl öğrendin?”

Willa aletleri itip çevirir, pimlerin doğru yerlere düşmeleri için dua ederken, “İnsanın küçük kız kardeşi kendini banyoya kilitleyip duruyorsa, bu çok işe yarıyor,” dedi.

Diane geçitin aşağısına baktı. “Geliyorlar. Aman Tanrım, bence geliyorlar. Acele et, acele et!”

Willa büyük bir soğukkanlılıkla, “Acele edersem, bu hiçbir işe yaramaz, tamam mı?” dedi.

“Eğer etmezsen bizi yakalayacaklar.”

Son pim de düştü, Willa gerdirme aletini çevirdi ve Diane’in yardımıyla kalın ahşap kapıyı iterek açtılar. İçeri dolan ışık ikisinin de gözlerini kapatmasına sebep oldu. Hızla dışarı fırladılar ve gözlerini kısıp etrafa bakındılar.

Ardından yankılanan ayak sesleri onları güneş ışığından daha beter çarptı.

Diane, “Haydi gel,” diye haykırdı.

Willa’nın elini yakaladı ve hemen ilerideki düz araziye doğru, tam küçük bir uçak yere dokunurken koşturdular.

Diane, “Sence bu kim?” diye sordu.

Willa etrafına bakındı, uçağın yanından başka bölgeye giriş çıkış yapılabilecek hiçbir yerin olmadığını fark etti. “Karşılaşmak istediğimiz biri değil. Bu tarafa, çabuk.”

Yön değiştirdiler, Daryl ve Carlos tam maden kuyusundan dışarı fırlayıp farklı yönlerle doğru koşturmuşlardı ki, Willa ve Diane kendilerini büyük bir kayanın arkasına atıverdiler ve dar, dik sırttan yukarı, başlarını önlerine mümkün olduğunca eğerek emekleyip tırmandılar.

Willa, “Belki zirveye ulaşabilir ve ardından da diğer taraftan aşağı inebiliriz,” diye inledi.

Diane o kadar nefes nefeseydi ki ona karşılık dahi veremedi. Willa’yı yakaladı. “Benim soluklanmam lazım. Hiçbir zaman çok fazla egzersiz yapan birisi olmadım.”

Bir dakika sonra tekrar tırmanmaya başladılar. Yamacın zirvesine ulaştılar, bunu aştılar, sonra diğer taraftaki kenardan aşağı baktılar.

Diane, “Tanrı yardımcımız olsun,” dedi. Yamaç neredeyse dimdikti. “Ben buradan aşağı inemem.”

Willa, “Pekâlâ, ben bunu deneyeceğim,” dedi. “Saklanacak bir yer bulabilecek misiniz? Kaçabilirsem, yardım getireceğim.”

Diane etrafına bakındı. “Sanırım saklanabilirim.” Tekrar kenardan aşağı baktı. “Willa, öldürüleceksin. Gidemezsin.”

“Denemem *lazım*.”

Bir kayanın kenarına tutundu, ayağıyla dar bir çıkıntıyı hedef aldı ve aşağı doğru büyük bir adım attı. Çıkıntının barındırdığı bir-

kaç çakıl ve toprak onun bu manevrasıyla dağıldı, dağdan aşağı kaydı ve döne döne hareket eden rüzgâra yakalandıkları noktaya doğru çağlayarak indi.

Diane, “Lütfen dikkatli ol,” dedi.

Willa nefes nefese, “Çalışıyorum,” karşılığını verdi. “Bu gerçekten çok zor.”

Diğer bir çıkıntıya indi ve tam diğer bir adım daha atmaya hazırlanıyordu ki, üzerinde dikildiği kaya daha fazla dayanamadı.

Diane, “Willa!” diye haykırdı.

Willa düşüşünü durdurmak için bulabildiği her şeyi yakaladı, ancak dokunduğu hiçbir şey, toprak ve kaya tepesine yağarken onu tutmadı.

“Bana yardım edin!”

Diane tam yana doğru uzanmıştı ki adam hızla yanından geçti, uzun kolu uzandı ve Willa’yı kayıp gitmeden bir saniye önce bileğinden yakaladı.

Willa kendini denizden yakalanan ve ardından bir kayanın üzerine pat diye bırakılan bir balık gibi hissetti. Başını kaldırıp baktı.

Sam Quarry bu durumdan hiç de mutluymuş gibi görünmüyordu.

31. Bölüm

Michelle, annesinin cesedine baktı. Otopsi tamamlanmıştı, birtakım test ve toksikoloji sonuçları hâlâ bekleniyor olsa da, varılan sonuç Sally Maxwell'in doğal sebeplerden dolayı ölmediğiydi. Kadın kafasına aldığı bir darbeye ölmüştü.

Michelle doğrudan ilçe tıbbi tetkikçisiyle konuşmuştu. Polis kuvvetlerinde çavuş olan erkek kardeşi ona bu imkânı sağlamıştı, aksi takdirde böyle bir şey yapabilmesi imkânsızdı. Bir cinayet kurbanının ailesine geleneksel olarak sadece rahatlatıcı şeyler söylenir ve ölüleriyle baş başa geçirecekleri bir zaman dilimi tanınırdı, gerçekler açıklanmazdı. Bunun sebebi, her ne kadar rahatsız edici olsa da basitti: Aile üyeleri sık sık birbirlerini öldürürlerdi.

Tıbbi tetkikçi öz ancak açık konuşmuştu. “Anneniz düşüp başını vurmamış. Yara çok derin. Düz beton zemin böyle bir şey yapamaz, ayrıca araba kulpunda ya da merdiven tırabzanında en ufak bir iz yok. Bu köşeler de yara izleriyle de uyum sağlamıyor.”

“Yaranın şekli tam olarak nasıl?”

Adam sinirli bir şekilde, “Bu konuyu sizinle konuşmamalıyım, biliyorsunuz,” dedi.

“Lütfen, o benim annemdi. Olmazsa olmaz kurallarınızı yık-

madan bana yapabileceğiniz herhangi bir yardım inanın çok büyük bir takdirle karşılanacaktır.” Bu basit rica, adamlar arasında bir bağ kurmuş gibiydi.

“Bu, olağandışı bir şekildi. Yaklaşık on santimetre uzunluğunda ve bir santimetreden biraz daha fazla genişlikte. Bir tahminde bulunmam gerekirse, metalmiş. Ama olağandışı bir şekli var. Çok garip bir ayak izi.”

“Yani birinin onu öldürdüğü kesin, öyle mi?”

Tıbbi tetkikçi büyütecinin altından ona bakmıştı. “Ben bu işi otuz yıldır yapıyorum ve bugüne kadar kör bir aletle bizzat kafasına vuran ve ardından, öldükten sonra, bu silahı polisin bile bulamayacağı kadar iyi saklayan birisiyle karşılaşmadım.”

Annesinin cesedi tıbbi tetkikçi tarafından çoktan cenaze evine gönderilmişti. Michelle buraya, kadından geriye kalanlar ziyarete hazırlanmadan önce annesini görmeye gelmişti. Boynuna kadar beyaz bir çarşaf çekiliydi, Tanrı’ya şükür ki tıbbi tetkikçinin açtığı Y şeklindeki dikiş görünmüyordu.

Michelle’in erkek kardeşlerinden hiçbirisi buraya onunla birlikte gelmek istememişlerdi. Polis memuru olarak, hepsi de bir cesedin otopsinin ardından neye benzediğini biliyorlardı, özellikle de ölümünden kırk sekiz saat sonra. Michelle’e, “Güzelliğin sadece ten derinliğinde” olduğu ifadesi hiç bu kadar uygun gelmemişti. Hayır, “sert” erkek kardeşleri muhafaza görevlisi annelerinin cesedine o ilacı sevk edene, saçını yapana, yüzünü kat kat makyajla donatana, saldırıyı kapatacak şekilde seçilen elbiselerini giydirip onu üç bin dolarlık tabutun içerisine yerleştirene kadar bekleyeceklerdi.

Michelle annesini böyle hatırlamak istemezdi ama buraya gelmeliydi. Kendisine otuz yıldan daha uzun bir süre önce hayat

veren bu kadın üzerinde, tetkikçinin yaptığı çalışmanın ne kadar amansız bir iz bıraktığını görmeliydi. Annesinin kafasını diğer tarafa doğru çevirmek, yara bölgesine bakmak istedi ama bu güdüye karşı direndi. Bu çok büyük bir saygısızlık olurdu, eğer tıbbi tetkikçi bile kullanılan silahı belirleyemiyorsa, bunu Michelle'in başarabilme şansı çok düşüktü.

Annesinin son dakikalarını hayal etti. Acaba katilini görmüş müydü? Onu tanıyor muydu? Neden kendisine böyle bir şey yaptırdığını biliyor muydu? Acı hissetmiş miydi?

Ve en sonuncu ve en yıkıcı düşünce ise şuydu...

Annesini babası mı öldürmüştü?

Annesinin elini tutup okşadı. Ölü kadına hayattayken söylemeyi hiçbir zaman başaramadığı şeyleri söyledi. Bu, Michelle'in kendisini öncekinden çok daha boş hissetmesine sebep oldu. Son zamanlarda annesi Sally'nin depresyonları sık sık mağara derinliğinde yaşanmaya başlamıştı.

Beş dakika sonra dışarıda, temiz havadaydı. Ciğerlerine elinden geldiğince çok oksijen çekti. Eve yaptığı yolculuk annesinin anılarıyla doluydu. Evlerinin garaj yoluna sapınca durdu, kendini toparlamaya çalışarak orada öylece bir süre oturdu.

Babası akşam yemeğini hazırlamıştı. Michelle onunla birlikte masaya oturdu. Erkek kardeşlerinin hep birlikte bir şeyler yapmak için dışarı çıktıklarını tahmin etti, küçük kız kardeşlerine de yaşlı adamla baş başa kalmak için zaman tanımışlardı.

"Çorba çok güzel olmuş," dedi.

Frank ağzına bir miktar tavukla et suyu tıktırdı. "Nişastayla yaptım. Son yıllarda gittikçe daha çok yemek pişiriyordum." Gücenmiş bir ses tonuyla, "Tabii ki sen bunu bilemezsin," diye ekledi.

Michelle arkasına yaslandı, bir parça ekmek koparttı, buna nasıl bir karşılık vermesi gerektiğini düşünerek yavaşça çiğnedi. Bir açıdan buna verilebilecek bir karşılık yoktu. O, yakınlarda bir yerde *değildi*. Bunu *bilemezdi*. Diğer açıdan bakıldığında ise, babasının neden böyle bir anda onu bir şeylerle bu şekilde suçlamaya çalıştığını merak etti.

“Annem de meşgul müydü?”

“Onun arkadaşları vardı. Annen her zaman benden daha sosyal olmuştur. Sanırım işinden dolayı. Belirli bir mesafe bırakmalıydı. Onun hiç böyle bir manisi yoktu.”

Ve bir de hoşnutsuzluk mu?

“Arkadaşlarından birinin ne zaman kanunları çiğneyeceğini bilemezsin, öyle değil mi?” Michelle, daha kelimeler ağzından dökülürken, bunları kafasından dışarı çıkmadan önce ağzında tutup durdurabilmiş olmayı diledi.

Babasının buna karşılık vermesi uzunca bir zaman aldı. “Öyle de denebilir.”

“Belirli birisi var mı? Yani, arkadaş olarak demek istiyorum?”

Babası, “Kız arkadaşlar,” dedi. “Rhonda, Nancy, Emily, Donna.”

“Peki, birlikte ne yapıyorlardı?”

“Kart oynuyorlardı. Alışverişe gidiyorlardı. Bol bol golf oynuyorlardı. Öğlen yemekleri. Dedikodular. Emekli hanımların yaptıkları türden şeyler.”

“Sen hiç onlara katılmadın mı?”

“Arada sırada katıldım. Ama bunlar daha çok kadınların yapmaktan hoşlandıkları şeylerdi.”

“Annem o gece kiminle buluşacaktı?”

Babasının bunu yanıtlaması yine uzun bir zaman aldı. Michelle bir kumarbaz olsaydı, babasının kendisine yalan söylemek üzere olduğuna bahse girerdi.

“Donna’yla, en azından ben öyle biliyorum. Sanırım akşam yemeği demişti. Emin değilim. Bunu yanımdan yürüyüp geçerken söylemişti.”

“Donna’nın bir soyadı var mı?”

Bu kez uzun beklemek zorunda kalmadı. Babası hemen, “Neden?” diye atıldı.

“Ne, neden?”

“Donna’nın soyadını neden öğrenmek istiyorsun?”

“Pekâlâ, birisi onu arayıp annemin buluşmaya gelememe sebebinin ölmesi olduğunu ilettiler mi?”

“Ses tonun umurumda bile değil, küçük kız.”

“Baba, ben yirmi yıldan uzun bir süredir *küçük bir kız* değilim.”

Babası kaşığını masaya bıraktı. “Onu aradım. Tamam mı? Ayrıca burası o kadar da büyük bir kasaba değil. Olanları zaten çoktan duymuştun.”

“Yani annemin buluşmaya gittiği kişi *Donna’ydı*, öyle mi?”

Bir an için babası şaşırılmış göründü, sanki kendinden emin değildi. “Ne? Evet, sanırım öyleydi.”

Michelle göğsünde korkunç bir acı hissetti. Hiç düşünmeden bir bahane uydurup ayağa kalktı ve evden ayrıldı. Dışarıda, hayatında kendisine gerçekten güvendiği tek kişiyi aradı.

Sean King, Washington Dulles’a henüz inmişti.

Michelle, onu olan biten konusunda bilgilendirdikten sonra, “Sana ihtiyacım var,” dedi.

Sean hemen Nashville’ye bir uçak bileti aramaya başladı.

32. Bölüm

Quarry, “hücreesine” geri getirilen Willa’nın hemen karşısında otururken, “Ölebilirdin,” diye çıkıştı.

Willa hiç beklemezsizin ona, “Ben burada bir esirim ve esirler de kaçıp kurtulmayı denemeliler,” karşılığını verdi. “Bu onların görevleri. *Herkesin* bildiği gibi.”

Quarry uzun, kalın parmaklarını masaya vurdu. Willa’nın kilitleri açarken kullandığı aletlerine el koymuş, konserve yiyecekleri de odadan çıkarmıştı. Ayrıca Daryl ve Carlos’a kapıya ek kilit de taktırmıştı.

Willa, “Diane kim?” diye sordu.

Quarry sertçe, “Bir hanımefendi,” dedi.

“O kadarını biliyorum. Kendisi şimdi nerede?”

“Seni ilgilendirmez.”

Odadan ayrılmak için ayağa kalktı.

“Bu arada, teşekkür ederim.”

Quarry şaşkınlık içerisinde döndü. “Ne için?”

“Hayatımı kurtardınız. Siz olmasaydınız, şu anda dağın dibinde olurum.”

“Bir şey değil. Ama böyle bir şeyi sakın tekrar deneme.”

“Diane’i tekrar görebilir miyim?”

“Belki.”

“Ne zaman?”

“Bilmiyorum.”

“Neden bilmiyorsunuz? Bu oldukça basit bir talep.”

Kızın azminden dolayı hem düş kırıklığına uğradığı hem de ilgisinin çekildiği açık olan Quarry, “Yanıtlamamama rağmen neden bu kadar çok soru soruyorsun ki?” dedi.

Willa canlı bir şekilde, “Çünkü bir an gelip de yanıtlamaya başlayacağınızı ümit ediyorum,” dedi.

“Sen daha önce karşılaştığım küçük kızlardan hiçbirine benzemiyorsun. Geri alıyorum. Bana birini hatırlatıyorsun.”

“Kimi?”

“Sadece birini.”

Kapıyı arkasından kilitledi ve odanın dışında, kapının gerisindeki kalın tahtayı yerine itti. Willa bir şekilde kilidi tekrar açmayı başarsa bile, kapıyı aşmayı başaramayacaktı.

Quarry yürümeye devam ederken cebindeki kâğıt parçalarını çıkardı. Bugün buraya uçarak gelme sebebi bu kâğıtlardı. Kapıya uzanıp tıklattı.

Diane’in titrek sesi, “Kim o?” dedi.

Quarry kapının gerisinden, “Seninle konuşmalıyım,” karşılığını verdi. “Uygun musun? Dışarıdaki küçük gezintinin ardından temizlendin mi?”

“Evet.”

Quarry kapının kilidini açıp içeri girdi.

Willa’nın hücresi gibi içeriye küçük bir yatak, bir masa, bir fener, portatif tuvalet, yıkanmak için su ve sabun, konserve yiyecek ve su, birkaç da giysiyle döşemişlerdi. Diane kaçmaya çalışır-

ken giydiği elbiseleri, pantolon ve beyaz bir bluzla değiştirmişti.

Quarry kapıyı arkasından kapattı. “Willa’yla biraz önce konuştum.”

“Lütfen yaptığı şeyden dolayı onun canını yakma.”

“Onun canını yakmayı filan düşünmüyorum.” Amansız bir ses tonuyla ekledi. “İkiniz böyle bir şeyi bir daha tekrarlamadığınız sürece. Madenden çıkmayı başarsanız bile, buradan kurtulmanızın bir yolu yok.”

“Bunu neden yapıyorsun?”

Quarry masaya oturup kâğıt parçalarını yukarı doğru kaldırdı. “Sebebi bu.” Odadaki diğer tek sandalyeyi başıyla işaret etti. “Oturmak ister misin?”

“Ben eve gitmek istiyorum.”

“Bunlara bakmalısın.”

Wohl cesaretini toplayarak hafifçe ilerledi. “Eğer bakarsam gitmeme izin verecek misin?” Ses tonu yakarış yüklüydü, gözleri yaşlarla doldu. Sanki umutsuzca Quarry’den onu sonunda özgürlüğüne kavuşturacak bir şeyler duymak ister gibiydi.

“Seni burada daha fazla tutmayacağım, bu kesin.”

“Neden beni ve Willa’yı buraya getirdin?”

Quarry en basit şekliyle, “İkinize de ihtiyacım vardı,” dedi. “Yapmak istediğim şeylerin hiçbiri sizsiz olmazdı.” Kâğıtları tekrar havaya kaldırdı. “Senden aldığım kanı üzerinde çeşitli testler yapacak bir yere yolladım. DNA testleri. Sadece yanağının hemen iç tarafından pamuklu bir çubukla örnek alabilirdim ama bu konuya bakış açım benim bu işi kanla yürütmenin de en az diğeri kadar iyi sonuç vereceğine inanmama sebep oldu. Herhangi bir hata olsun istemedim.”

“DNA mı?”

“Evet. Aynen parmak izi gibi. Bunu masum insanları Ölüm Hücresi’nden çıkarmak için her zaman kullanırlar.”

“Herhangi bir suç işlemedim ben.”

“İşlediğini hiç söylemedim zaten.” Kâğıt parçalarına bakarak test sonuçlarını tekrar sessizce okudu. “Ama on iki yıl önce bir kız çocuğu doğurdun. Doğurdun, ama ardından ondan ayrıldın. Onu bugün tekrar görmek hoşuna gitti mi?”

Kan Diane’ın suratından çekildi. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Willa senin kızın. Şimdiki adıyla Willa Dutton. On ikinci doğum gününü daha yeni kutladı. Annesinin adı Pam Dutton. Yani üvey annesi demek istiyorum. Seninki belki uymaz diye Bayan Dutton’un kanını da test ettirdim. Ama uydu. Tabii Willa’nın ki de öyle. Sen, onun annesisin.”

Kadın boğuk tonla, “Bu imkânsız,” dedi, sesi kelimelere güçlkle hayat verdi.

“Hamile kaldın, bebeği doğurdun ve sonra onu Dutton’lar evlat edindi.” Kâğıtları havada salladı. “DNA yalan söylemez, Hanımefendi.”

“Bunu neden yapıyorsun?” dedi, Diane’in sesi alçak ama panik içindeydi.

“Kendime göre sebeplerim var.” Quarry ayağa kalktı. “Kızını tekrar görmek ister misin?”

Wohl dengesini sağlamak için tek elini masaya yasladı. “Ne?” diye inledi.

“İkinizin daha yeni tanıştığınızı biliyorum ancak gerçeği artık bildiğine göre, onu tekrar görmek isteyebileceğini düşündüm.”

Wohl kâğıtlara baktı. “Sana inanmıyorum.”

Quarry sayfaları ona uzattı. “Onlardan bunu benim gibileri-

nin anlayabileceği bir dille yazmalarını istedim. En üstteki test kümesi Willa'nın. Onun hemen altındaki senin. Sonuç satırını oku.”

Wohl kâğıtları alarak yavaş yavaş okudu. Boğuk sesle, “Anne ve çocuk ilişkisi yüzde doksan dokuz nokta dokuz doğru,” dedi.

Kâğıtları yere fırlattı ve haykırdı. “Sen kimsin?”

“Bu uzun ve seninle paylaşmak istemediğim bir hikâye. Kızı görmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Wohl çoktan başını ileri geri sallamaya başlamıştı.

Quarry başını eğip ona meraklı bir sempati ve iğrenme karışımıyla baktı. “Çocuk seninle kalabilirdi. Sanırım bunu neden yapmadığını bir yerde anlıyorum. Ama bu yaptığını onayladığımı göstermez. Çocuklar değerlidir. Onlara sahip çıkmalıyız. Ben bu dersi lanet derecede zor bir yolla öğrendim.”

Wohl doğruldu. “Senin kim olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorum, ama beni yargılamaya hakkın yok.”

“Yargılamayı seven bir tip olsaydım, belki de çoktan ölmüş olurdun.”

Bu ifade Wohl'un dizlerinin üzerine çökmesine, sıkı bir top oluşturmaya ve hıçkırmaya başlamasına sebep oldu.

Bir dakika geçti. Sonunda Wohl, “Onun... onun beni görmesi mi gerekiyor?” dedi.

“Hanımefendi, siz ikiniz yeni tanıştınız.”

Wohl, “Ama onun öz kızım olduğunu bilmiyordum,” diye karşılık verdi. Ardından da soğukkanlılıkla, “Bilmiyordum... onun annesi olduğumu bilmiyordum.”

“Tamam, bunu görebiliyorum.”

Diane hızla düşündü. “Aman Tanrım, benim annesi olduğumu biliyor mu?”

“Hayır. Ona bunu söylemek için bir sebep göremedim. Çün-

kü kızı büyüten kişi sen değilsin.”

“Şu Pam Dutton adlı kadını tanıyor musun?”

“Onunla hiç karşılaşmadım.”

“Onun Willa’ya iyi davranıp davranmadığını biliyor musun?”

“Yani şimdi sen bana, kızını vermeden önce bu kadını tanımadığını mı söylüyorsun?”

“Bu böyle olmadı. Gerçekten de başka bir seçeneğim yoktu.”

“Herkesin seçenekleri vardır.”

“Peki, ben onu o beni görmeden görebilir miyim?”

“Buna bir çözümüm var. Tabii sen de istersen.”

Wohl titrek bacaklarının üzerinde dikildi. “Onu görmek isterim.” Bir şekilde bu ifade ağzından suçlu itirafı gibi çıkmıştı.

“Bana birkaç dakika tanı.”

Diane ileri doğru atılıp onu kolundan yakaladı. “Onu incitecek hiçbir şey yapmayacaksın, öyle değil mi?”

Quarry kadının parmaklarını yavaşça gömleğinin kolundan ayırdı. “Kısa bir süre sonra döneceğim.”

Beş dakika sonra döndü ve kapıyı onun için açık bıraktı. Wohl buna korku içinde baktı, sanki oradan geçerse bir daha geri dönemeyecekmiş gibiydi.

Quarry bunu hissederek, “Sana söz veriyorum, seni kızı görmeye götüreceğim ve ardından da buraya geri getireceğim,” dedi.

“Ya sonra ne olacak?”

“Bekleyip göreceğiz. Sana bundan fazlası için söz veremem.”

33. Bölüm

Quarry duvarın derinliklerine çakılmış metal kancalardaki tahtayı kaldırdı, kapıyı açtı ve Wohl'a içeri girmesini işaret etti.

“O nerede?”

Quarry solunu işaret etti. “Orada.”

Wohl hızla dönüp duvarlardan birinin dibindeki küçük kar-
yolanın üzerinde, battaniyelere sarılmış çıkıntıyı fark etti. Quarry
battaniyeyi kaldırdı. Willa orada yatıyordu, uykudaydı.

Wohl sessizce daha yakınına yaklaştı. “Ya uyanırsa?”

Quarry sakın bir tavırla, “Ona onu uyutacak bir şey verdim.
Bir saatlik etkisi var. Tıpkı sana benziyor,” dedi. “Burnu, çenesi.
Gözlerini göremezsin ama tıpkı seninkilerin renginde.”

Wohl gönülsüzce başını salladı. O da bu benzerliği görebili-
yordu. “Willa Dutton. Güzel bir isim.”

“Ona ismini sen vermedin mi?”

“Hayır. Ondan ayrılacağımı biliyordum dolayısıyla isim koy-
madım... yani, yapamadım.”

Wohl kızın koyu renkli saçlarını okşadı. Sonra tekrar Quarry’
ye baktı. “Onu incitmeyeceksin.”

“Kabahatli olan o değil. Aslına bakılırsa, sen de değilsin.”

“Ama daha önce dediğin...”

“Suçlu olmanın dereceleri vardır.”

“Öyleyse kim...”

“Onu vermek istedin mi?”

“Sana başka seçeneğim olmadığını söyledim.”

“Benim de daha önce belirttiğim gibi insanların her zaman seçenekleri vardır.”

“Onu kucaklayabilir miyim?”

“Durma.”

Wohl kollarını Willa’nın omuzlarına doladı. Yüzüne dokundu, yanağını küçük kızın yanağına yasladı ve sonunda alına bir öpücük kondurdu.

“Evlatlık verme konusunda ne hatırlıyorsun?”

“Pek fazla bir şey değil. Sadece yirmi yaşındaydım.”

“Ya babası?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Yani onu verdin gitti, öyle mi?”

“Evet.” Wohl, Quarry’ye baktı. “Param yoktu. Hâlâ üniversitedeydim. Ona bakamazdım.”

Quarry, “Bu yüzden onu senin ellerinden aldılar. Senin de yaşıntın düzeldi,” dedi. “Üniversiteyi bitirdin, iyi bir işe girdin. Evlendin, ama sonra boşandın. Bundan başka çocuk yapmadın.”

“Benim hakkımda bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?”

“Ben aslında o kadar da zeki bir adam sayılmam. Ama çok çalıştım. Seni tanımalıydım. Öyle de yaptım.”

“Peki, tüm bunları neden yapıyorsun?”

“*Seni* ilgilendirmez.”

Wohl, küçük kız biraz mırıldanmaya başlayınca, tekrar Willa’ya döndü.

Wohl korku içinde, “Uyanıyor mu?” diye sordu.

“Sadece uykusunda rüya görüyor. Ama en iyisi artık dönelim.”

Wohl odasına girdikten sonra, “Burada ne kadar daha tutulacağım?” dedi.

“Buna verecek bir yanıtlım olsaydı mutlaka sana söylerdim, ama yok.”

“Ya Willa?”

“Onun için de aynı şey geçerli.”

“Bana onun üvey annesinin adının Pam olduğunu söyledin, öyle değil mi?”

“Doğru.”

“Korkunç derecede endişelenmiş olmalı.”

Quarry, “Hiç sanmıyorum,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü o öldü.”

34. Bölüm

Sean o gece Nashville’ e bir uçak ayarlayabildi. Michelle onu havaalanından aldı. Babasının evine giderlerken, Sean, Michelle’ e Tuck ve Cassandra hakkında keşfettiklerini aktardı.

Michelle, “Tüm bu anlattıklarına bakılırsa, bu kadın *kıçına* gerçekten büyük zevkle tekme atılacak biriymiş gibi görünüyor,” diye lafı yapıştırdı.

“Pekâlâ, o kıç bulmakta herhangi bir sorun yaşamayacağın kesin. Kadın onu sürekli göz önünde tutmaktan hoşlanıyor.”

“Peki, o zaman Pam’ le buluşan adam kimdi? Tuck’ ın karısıyla ilişkisi olduğunu düşündüğü adam mı?”

“Bunu araştırma fırsatım olmadı.”

Birkaç saniye sessiz bir şekilde ilerledikten sonra Sean, “Anneni, babanın öldürdüğünü gerçekten düşünüyor musun?”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sadece onu birinin öldürdüğünü ve babamın da en önde gelen şüpheliymiş gibi davrandığını biliyorum.”

“Polisler senin şüphelerini paylaşıyorlar mı?”

“Babam eski bir polis şefi ve erkek kardeşim Bobby de buradaki kuvvette görev yapıyor. Kendilerini iyi gizliyorlar.”

“Ama kanıt tek bir yönü işaret ediyorsa, harekete geçmek zorunda kalırsın.”

Michelle gergin bir tavırla, “Bunu biliyorum,” dedi.

“Şu Donna adlı kadınla konuştun mu? Annenin akşam yemeği için buluşacağı kadınla?”

“Henüz değil. Bunu seninle birlikte yapabileceğimizi umuyordum.”

Sean onu omzundan yakaladı. “Bunun zor olduğunu biliyorum, Michelle. Ama üstesinden geleceğiz.”

“Dutton davasıyla çok meşgul olduğunu biliyorum. Yani başkanın eşi filan. Kendimi seni bu işin içine çektiğim için suçlu hissediyorum.”

Sean rahatlatıcı bir tavırla gülümsedi. “Ben aynı anda birkaç şeyle birden ilgilenmekte çok başarılıyım. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman lazım.”

“Yine de sana çok teşekkür ediyorum.”

“Çevre muhiti gözden geçirdiler mi? Bir şey gören olmuş mu?”

“Yan komşuda bir havuz partisi veriliyormuş. Ev sahibinin torunu için tatlı bir on altıncı yaş partisi. Sokak boyunca araçlar park edilmiş. Çok fazla gürültü varmış. Müzik filan. Ama hiçbir şey gören yok.”

Sean cesaretlendirici bir tonla, “Belki sonunda bir şey çıkı-verir.” dedi.

Maxwell’lerin evi doluydu, dolayısıyla Michelle, Sean’a yakın bir otelde oda ayarlamıştı. Sean çantasını odaya bırakıp birlikte eve gittiler. Sean herkese başsağlığı diledi, sonra Michelle onu başa konuşabilecekleri arka bahçeye çıkarttı.

“Cenaze merasimi yarın,” dedi.

“Erkek kardeşlerin benim burada ne yaptığımı merak ediyor gibi görünüyorlar.”

“Bırak etsinler.”

“Onlar da babalarından şüpheleniyorlar mı?”

“Şüphelenseler bile, bunu kesinlikle itiraf etmezler.”

“Ama sen bunu yapmakta bir sakınca görmüyorsun.”

“Sen kimin tarafındasın?”

“Senin, her zaman. Araştırmaya nasıl başlayalım istersin?”

“Annemin adres defterini aşırdım. Orada bir Donna Rothwell var. Bu defterdeki tek Donna, dolayısıyla bahsi geçen kişi o olmalı. Saatin çok geç olduğunu biliyorum ancak onu arayabilir ve onunla buluşabilirim.”

“Ne tür bir bahaneyle?”

“Annemin arkadaşlarının kimler olduğunu öğrenmek istediğimi söyleyebilirim. O bana hikâyeler anlatabilir. Beni bir katile yönlendirecek ilginç hatıralar.”

“Ya bu kişi baban çıkarsa?”

“Bu kurala herhangi bir kısıtlama getirmiyorum. Eğer katil oysa, odur.”

Donna Rothwell, gecenin ilerleyen saatine rağmen, onlarla buluşmayı kabul etti. Kadın altmışlı yaşlarının başlarındaydı, yaklaşık bir metre altmış santim boylarındaydı, sıkı, atletik bir vücudu vardı. Saçları özenle şekillendirilmiş, makyajı büyük bir dikkatle yapılmıştı. Etrafına kayda değer bir sıcaklık ve hatta neşe saçıyordu. Evi Maxwell’lerinkinden yaklaşık sekiz kilometre uzaktaydı. Bu, büyük, zengin bir şekilde döşenmiş kusursuz bir evdi; kapıyı hizmetçi üniformalı bir kadın açtı. Kadının parası olduğu açıktı; raf ve masalara dizilmiş çok sayıda fotoğrafa bakılırsa, dünyayı en lüks şekliyle dolaştığı açıktı.

Kadın, “Merhum kocam Marty büyük bir bilgisayar firmasının yönetim kurulu başkanıydı ve çabuk zengin oldu. Birlikte güzel bir hayat yaşadık,” dedi.

Sean, “Kocanız vefat mı etti?” diye sordu.

“Yıllar önce. Kalpten.”

“Bir daha evlenmediniz mi?”

“Marty’le ben üniversite aşıklarıydık. Böylesine iyi bir şeyi bir daha yakalayabileceğimden şüphedeiydim, dolayısıyla neden riske gireyim ki? Ama flörtlerim oldu. Aslına bakılırsa, şu anda da birisi var. Kulağa tıpkı lise günlerindeki gibi geliyor, biliyorum, ama yeterince uzun yaşarsanız her şey en başa dönüyor.”

“Siz ve annem yakındınız, öyle mi?”

“Birlikte çok şey yaptık. O eğlenceliydi, yani annen. Tüm bu yaşananların korkunç derecede üzücü ve iç karartıcı olduğunu biliyorum fakat sana annenin nasıl iyi zaman geçirileceğini bildiğini söylemeliyim.”

“Ya babam?”

Donna kokteyli ald ve karşılık vermeden önce bir yudum aldı. Ardından, “O pek dışarı çıkmazdı. Okumayı seviyordu ya da Sally bana öyle olduğunu söylemişti. Çok daha içine kapanıktı. O bir polisti, öyle değil mi? Uzun yıllar boyunca hayatın kötü yanlarını görmüştü. Böyle bir şey: muhtemelen insanın üzerinde birtakım etkiler bırakır veya en azından benim vardığım sonuç bu. Belki de bir şeylerden haz alınmasını engeller. Bilmiyorum. Burada sadece yorumda bulunuyorum,” diye hızla ekledi, muhtemelen Michelle’in yüzündeki ekşi ifadeyi fark etmişti. “Senin baban hoş bir adam. Çok yakışıklı. Buralardaki çok sayıda kadın annenin şanslı olduğunu düşünüyordu.”

“Eminim öyledir. Annem öldüğü gece sizinle buluşacaktı, öyle mi?”

Donna kokteylini elinden bıraktı. “Bunu sana kim söyledi?”

“Bir önemi var mı?”

“Sanırım yok.”

“Peki, buluşacak mıydı?”

“Bu konuyu konuşmuştuk, tabii.” Kadın durakladı, düşüncelerini toparlamaya çalışıyor gibiydi. “Sanırım birlikte bir şeyler yapacaktık. Akşam yemeği, belki bir film. Bunu hemen her hafta bir kez yapardık.”

Sean nazikçe, “O kadar da eskilerden bahsetmiyoruz. Net bir şekilde anımsayamıyor musunuz?” dedi. “Yani, polisler kesin şeyleri öğrenmek isteyeceklerdir.”

Donna içkisini tekrar eline aldı. “Polis mi!”

“Annemin ölümü bir cinayet, Donna. Polis araştırma yapıyor.”

“Ben onun kalp krizi geçirdiğini, ya da başını vurduğunu, veya buna benzer bir şey olduğunu düşünmüştüm.”

“Olan bu değil.”

“Peki, ne oldu?” İkisi de bir şey söylemeyince, Donna haykırdı. “Şimdi siz bana onun öldürüldüğünü mü söylüyorsunuz?”

Michelle, “Neden öyle düşündünüz ki?” diye sordu.

“Çünkü kalbi durmadıysa ve başını vurmadıysa, polisler de bu konuyu araştırıyorlarsa, sebep başka ne olabilir ki?”

“Annemin buradaki hayatına dair bana ne anlatabilirsin? Tanıdığı diğer insanlar hakkında? Yaptığı şeyler hakkında?”

Donna’nın bakışları ilerilere kilitlenmişti, dudakları kımıldıyor ancak ağzından hiçbir şey çıkmıyordu. Sonunda, “Eğer etrafta serbest gezen bir katil varsa...”

“Hiç kimse durumun bu olduğunu söylemedi. Şimdi, anneme geri dönelim.”

Donna içkisinin geri kalanını tek bir yudumda mideye indirdi ve aceleyle, “Çok arkadaşı vardı. Bildiğim kadarıyla hepsi kadındı. Birlikte bir şeyler yaptık. Eğlendik. Hepsi bu kadar.”

“Bu insanların isimlerini alabilir miyim?”

“Neden?”

“Çünkü onlarla da seninle yaptığım gibi konuşmak istiyordum.”

“Bu olayı siz mi araştırıyorsunuz?” Gergin bir tavırla Michelle’e baktı. “Sally bana senin eskiden Gizli Servis’te çalıştığını söylemişti. Şimdi de özel dedektiflik yaptığını.”

“Bu doğru. Ama şu anda ben sadece annesini kaybetmiş bir kızım. O isimleri alabilir miyim?”

Donna isimleri ona adresleri ve iletişim bilgileriyle birlikte verdi.

Oradan uzaklaşırlarken, Michelle’in telefonu çaldı. Yanıtladı, dinledi ve kapattı. “Lanet olsun!”

“Ne olmuş?”

“Arayan kardeşim Bill’di. Polisler gelip babamı sorgulamak için götürmüşler.”

35. Bölüm

Bill Maxwell’le birlikte polis karakoluna gittiler fakat Bobby’nin kuvvetle bağırmasına rağmen çok az şey öğrendiler ve otomatik kahve makinesinin kötü kahvesini içerek lobide beklemek zorunda kaldılar. Şafak sökmeden iki saat önce, Frank Maxwell solgun ve perişan bir halde koridordan aşağı ayaklarını sürüyerek ilerledi. Onları gördüğüne şaşırmış gibiydi.

Bill hemen elini babasının omzuna koydu. “İyi misin, baba? Bu saçmalığı yaptıklarına inanamıyorum.”

“Sadece işlerini yapıyorlardı, Billy. Aynen senin yapacağın gibi.”

Michelle, “Ne istediler?” diye sordu.

Frank, doğrudan ona bakmaksızın gelişigüzel bir şekilde, “Olağan neredeler, neler, nedenler,” dedi.

Michelle, “Onlara ne anlattın?” dedi.

Adam şimdi ona sert bir bakış attı. “Doğruyu.”

Michelle, babasına iyice yaklaştı. “Ki bu da...?”

Bill ikilinin arasına girdi ve elini kız kardeşinin omzuna koydu. “Lütfen geri çekilir misin? Annemin cenaze merasimi bu öğleden sonra, Tanrı aşkına.”

Michelle itip onun elinden kurtulurken, "Bunu ben de biliyorum," diye çıkıştı. "Onlara ne anlattın, baba?"

"Bu onlarla benim aramda. Bir de avukatımın."

Bill, "Avukatın mı?" diyerek inledi.

"Araştırma altındayım. Bir avukata ihtiyacım var."

"Ama sen hiçbir şey yapmadın ki."

"Aptal olma, Billy. Masum olup da hapse giren insanlar var, bunu sen de, ben de biliyoruz. Benim de herkes gibi avukat tutma hakkım var."

Eve hep birlikte döndüler, Frank ve Bill Maxwell arkadaydı. Tüm yol boyunca hiç kimse tek kelime etmedi.

Daha sonra, Sean otele gitmek için Maxwell'lerin evinden ayrılırken Michelle'e, "Neden babana göz kulak olmuyorsun? Ben de arkadaşların listesini alacak ve cenaze töreni öncesi bazılarına ulaşmaya çalışacağım."

"Hayır, ben de seninle geleceğim. Bu işi daha sonra yapabiliriz."

"Ama ailen..."

"Dört erkek kardeşim de yanında. Beni özleyeceğinden bile şüpheliyim. Burada tam manasıyla anlaşılamadığımıza göre, aslında seninle gelmem en iyisi olabilir."

"Tamam, gidip birkaç saat uyuyacağım."

Michelle, "Ben de öyle," dedi.

Sean otele dönünce minibara hücum etti, dört saat uyudu, ardından birkaç telefon görüşmesi yaptı. Tuck Dutton hastaneden taburcu edilmişti. Pam Dutton'un Bethesda'daki evini aradı. Tuck gelmiş, iki çocuğunu almış ve kiralık bir eve çıkmıştı. Tuck'ın cep telefonu numarası Sean'da vardı, dolayısıyla bunu çevirdi.

Birisi telefonu ikinci çalışında yanıtladı.

Bu, Tuck değildi.

“Jane?”

“Selam, Sean.”

“Tuck’ın çocuklarla birlikte kiralık bir daireye çıktığını duydum.”

“Çıktı, ben de yerleşmelerine yardım ediyorum.”

“Nerede?”

“Virginia’da. Viyena metrosunun yakınındaki bir ev. FBI buraya arada bir ziyaretçi ajan yolluyor. Gizli Servis de tabii ki burada.”

“Tuck ve çocuklar nasıllar?”

“Pek iyi değil. Sende herhangi bir gelişme var mı?”

“Evet, Tuck’ı telefona çağırabilir misin?”

“Bana söyleyemez misin?”

“Bu konuyu gerçekten de Tuck’la konuşmalıyım.”

Sean kadının boğazından, bu olanları kesinlikle takdir etmediğini büyük netlikle gösteren bir sesin yükseldiğini duydu. Buna rağmen, kısa bir süre sonra Sean, Tuck’ın sesini duydu.

“Ne oldu, Sean?”

“Jane yanında mı dikiliyor?”

“Evet, neden?”

“Söyleyeceklerimi duyduğunda biraz mahremiyete ihtiyaç duyacaksın. Bunu sağla.”

“Ama...”

“Bunu sağla!”

“Ah, dur bir dakika.”

Sean onun bir şeyler mırıldandığını işitti. ardından telefondan gelen diğer birtakım sesler Tuck’ın başka bir yere doğru yürüdüğü-

nü gösterdi, sonra bir kapı kapandı. Tuck sonunda tekrar konuşmaya başladı.

“Tamam, tüm bu olanlar da ne?”

“Jacksonville’deydim.”

Tuck, “Neden?” diye araya girdi.

“Bronzlaşmam gerekiyordu.”

“Sean...”

“Her şeyi biliyorum, Tuck. Aslına bakılırsa, senden daha fazlasını biliyorum.”

“Sana söyledim...”

“Tüm akşamı teşhirci Cassandra’yla birlikte geçirdim. Yani, Greg Dawson ona ödemesini yaptıktan sonra.”

Tuck, “Greg Dawson mu!” diye haykırdı.

“Ses tonunu alçalt, Tuck, duyma yeteneğimi şu halimle bile oldukça kaybetmiş sayılırım. İşte sana bir haber. Dawson seninle Cassandra arasında olan biteni çözmüş durumda, şimdi de kadın şu büyük hükümet kontratında seni saf dışı bırakmak için onunla birlikte çalışıyor. Eminim ki, İç Güvenlik Bakanlığı’nı eğlendirmek için çuvalında ikinizin ve birlikte yaptığınız her şeyin fotoğraflarını tutuyordur.”

“Şu aşağılık herif ve şu kaltak!”

“Evet. Bu arada, işte sana doğruluk ve sadakatin neden takip edilmesi gereken yol olduğuna dair iyi bir ders.”

“Jane’e söylemedin...”

Sean araya girdi. “Bu benim işim değil. Benim kitabımda sen, tüm bu saçmalıklarla karını ve çocuklarının annesini zor duruma soktuğun için tam bir bok torbasısın, ama benim ne düşündüğümün ne önemi var?”

“O bana asıldı, Sean. Yemin ederim. Beni baştan çıkarttı.”

“Artık büyü, Tuck. Cassandra gibi manipölatörler her zaman senin gibi ahmaklara asılırlar, yaptıkları şey aynen budur. Mutlu evliliği olan bir adam olarak ona nereye gideceğini söylemek senin işin. Lanet olsun, bunu bana kışını gösterdiğinde ben bile yaptım. ki ben bekâr bir adamım! O kadının canını en ufak bir suçluluk hissetmeden çıkarabilirdim; şansım var ki zevklerim beni kurtardı. Ama ben bir evlilik danışmanı değilim ve seni arama sebebim de bu değil.”

Tuck gergin bir tavırla, “O zaman neden aradın?” diye sordu.

“Cassandra bana Pam’ın biriyle ilişkisi olabileceği konusunda aranızda anlaşmazlık yaşadığınızı söyledi. Doğru mu?”

“Yani...”

“Ya bana gerçekleri anlatmaya başla ya da Willa’yı tek başına bulursun.”

“Evet, doğru.”

Sean, “Bunu daha önce bilmek çok hoş olurdu, Tuck,” dedi.

“Ben... kafam çok karışık, başıma yediğim darbe de cabası.”

“Cassandra bana birtakım sohbetlere kulak misafiri olduğunu ve aslında Pam’i de bir adamla gördüğünü söyledi.”

“Bu doğru. Beni aldatıyor olabileceğine inanamamıştım.”

“Evet, kadının cesaretine inanabiliyor musun? Tamam, işte sana bir sonraki büyük soru. Uçağının erken indiğini biliyorum. Bana yolda durmadığını söyledin, o zaman havaalanından ayrılmanla eve gelmen arasında geçen o boş bir saatlik süreyi nerede geçirdin?”

“Sen nasıl...”

Sean sabırsızlıkla onun sözünü kesti. “Ben bir dedektifim, Tuck, bizim işimiz bu. Boş yere zaman harcıyoruz ve çocuğun orada bir yerlerde, gerçekten de çok saldırgan insanların elinde.

Pekâlâ, neredeydin? Bana yalan söylemeyi düşünüyorsan bu işi bırakma noktasına gelmek üzere olduğumu bilmelisin ve Gizli Servis koruması altında ol ya da olma, canına ot tıkayacağım.”

Tuck tereddütle, “Evimin dışındaydım,” dedi.

“Evinin dışında mı?”

“Evet. Seyrediyordum. Pam hâlâ Jacksonville’de olduğumu düşünürse, o ve ‘arkadaşının’ tekrar bir araya gelebileceklerini düşündüm. Onları iş üzerinde yakalamak istedim. Ama hiç kimse görünmedi, dolayısıyla aracımı garaja park ettim ve eve girdim.”

“Ya adam boy gösterseydi, tam olarak ne yapacaktın?”

“Ne mi yapacaktım? Aaa, emin değilim. Muhtemelen kıcını tekmeledim.”

“Ya sonra ne olacaktı, Pam’e kendi sadakatsizliğini itiraf edecek ve onun senin kıcını tekmelemesini mi sağlayacaktın?”

“Bak, sordun ve ben de söyledim. Vaaza ihtiyacım yok, tamam mı?”

Bu açıklamada bir şeyler Sean’a mantıklı gelmiyordu. “Evinin iki yanı ağaçlarla kaplı uzun bir garaj yolu var. Sen nereden seyrediyordun?”

“Garaj yolunun kıvrıldığı yerde, arazinin doğu tarafındaki ağaç hattında bir boşluk var. Oradan garaj tarafı kadar giriş kapısı da net bir şekilde görülüyor.”

“Geceydi ve karanlıktı.”

“Arabamda dürbünüm var.”

“Bu bir rastlantıydı, öyle mi?”

“Tamam, dürbünü bu düşünceyle yanıma almıştım.”

“Evinin seyrederken etrafta orada olmaması gereken birine rastladın mı?”

“Hayır. Etrafta hiç kimse yoktu.”

“Kesinlikle birileri vardı. Sen evi seyrederken evde değillerdi, aksi takdirde muhtemelen çılgılığı duyardın. Saldırımı gerçekleştirmeden önce kurdukları bir gözetleme bölgeleri vardı, seni daha o dakika fark ettiler ve evine saldırıda bulunmadan önce senin içeri girmeni beklediler.”

“Ama öyle olsa onları görürdüm, Sean.”

Sean, “Hayır, görmezdin. Onların ne yaptıklarını bildikleri açık. Senin bilmediğin de öyle,” diye ekledi.

Tuck, “Lanet olsun,” diye homurdandı.

“Telefon görüşmelerinde neye kulak misafiri oldun? Mümkün olduğunca detaylandırır mısın?”

“İki görüşme oldu. Birinde, Pam ’le aynı zamanda ahizeyi kaldırmış bulundum. Bir adamın sesini duydum. ‘En kısa zamanda buluşmak istiyorum,’ türünden bir şeyler söyledi. Pam onunla daha sonra buluşmak istedi. Öfkelenip telefonu kapatmadan önce duyduklarım bu kadardı.”

“Ya diğeri?”

“Yatak odasının önünden geçiyordum. Pam çoktan evden ayrıldığını düşünmüş olmalı, ama ben evrak çantamı unutmuş, garajdan dönmüştüm. Pam alçak sesle konuşuyordu ama onun iki gün içinde benim şehirden ayrılacağımı ve ondan sonra buluşabileceklerini söylediğini duydum.”

“Sonra ne oldu?”

“Şehirden ayrılmışım gibi yaptım. Uçağımı değiştirdim ve onu takip ettim. Pam evden yaklaşık yarım saatlik mesafedeki bir kahve dükkânına gitti.”

“Adamı gördün mü?”

“Evet.”

“Saç rengi, vücut yapısı, ırkı, yaşı...?”

“İri bir adamdı. Senin boylarında. Bunu biliyorum çünkü Pam içeri girince ayağa kalktı. Kısa, içerisinde kırlar bulunan koyu renk saçlı, beyaz bir adamdı. Belki elli yaş civarındaydı. Gerçekten profesyonel görünümlüydü.”

“Peki, ne yaptın?”

“Yaklaşık yarım saat kadar arabamda oturdum. Sonra Pam dışarı çıktı ve ben de hareket ettim.”

“Neden adamın dışarı çıkmasını bekleyerek onunla yüzleşmedin?”

“Söyledim sana, iri bir adamdı.”

“Tek sebep bu mu?”

Sessizlik yaşandı.

“Tuck, konuş benimle!”

“Tamam, tamam. Üzerinde takım elbise vardı. Çeşitli kâğıtlara baktıklarını görebiliyordum. Son derece samimi herhangi bir harekette bulunmadılar. Dolayısıyla, birdenbire düşünmeye başladım...”

“Neyi, belki de adamın onun sevgilisi olmadığını mı? Belki de bir avukat olduğunu ve Pam’ın senden boşanmayı düşündüğünü mü?”

“Ya da adamın Pam’ın beni takip etmesi için kiraladığı özel bir dedektif olduğunu.”

Muhtemelen Pam’ın hakkında konuşmak için benimle buluşmak istediği konu buydu.

“Dur bir dakika, eğer bunu düşündüysen, neden Florida’dan erken döndün, yani Pam’ın öldürüldüğü gece? Onları iş üzerinde yakalamak, belki de adamın kıcını tekmelemek istediğini söylemiştin. Ama biraz önce oradan sırf adam iri olduğu için ayrıldığını itiraf ettin. Ayrıca onun karının sevgilisi olmadığını, belki de özel

dedektif olduğunu düşünmeye başladığını da kabullendin. Kes şu saçmalığı. Ben doğruları istiyorum.”

“Bu çok utanç verici.”

“Tuck, Willa’yı geri istiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum!”

“O zaman şu utanç hislerini bir tarafa bırak ve bana doğruyu anlat.”

Tuck, “Adamı evimizden dışarı çıkarken yakalayabilirsem, onu durdurabilir ve belki de satın alabilirdim,” dedi.

“Neden?”

“Dawson’un yaptığı şeyi yapma sebebiyle aynı nedenden. Eğer Pam yaşadığım ilişkiyi öğrenirse ve bunu açıklarsa, kontratı unutmam gerekirdi. Bunun olmasına izin veremezdim. Canımı dişime takarak çalışmıştım. Bu, her şey demekti.”

Sean içten içe, hücresel sinyallerin gelip geçici sisinin gerisinden uzanmak ve Tuck Dutton’u dümdüz etmek istedi.

“Pekâlâ, bunun senin açıdan evliliğinden çok daha fazla şey ifade ettiği *açık*. Ya Jane’le birlikte, hastanede bana anlattığınız o hikâye? Ortağının seni paraya ihtiyacın olduğu için hisselerini satmaya zorlaması. Bu da tamamen yalandı, öyle mi!”

“Tamamen doğru değildi, hayır.”

“Jane de bunun doğru olmadığını biliyor muydu?”

“O sadece beni korumaya çalışıyordu, Sean. Bunu hep yapar. Ben de hep onun beklentilerini boşa çıkartırım.”

“Bak, sence Pam bir yerlere bizi o adama götürecek bir şeyler yazmış olabilir mi? Ya da, adam bir avukat veya özel dedektife, kartvizitini filan bir yerlerden bulabilir miyiz?”

“Neden? Onun Willa’yla ve Pam’e olanlarla bir alakası yok. Aradaki tek bağlantı, benim Cassandra’yla ilişkim olmalı.”

“Tuck, beynini kasıklarından uzaklaştırıp tekrar kafana, kısa bir süreliğine yerleştirebilir misin? Bunun senin Cassandra’yla ilişkinle alakalı olması sadece teorilerden *biri* ve aslına bakılırsa oldukça da mantıksız. Bunu bir düşün, olmaz mı? Bir hükümet kontratı uğruna neden karını öldürecek ve Willa’yı kaçıracaksın ki? Dawson çoktan Cassandra’yla bir olup seni alaşağı etmeyi garanti altına almış durumda, dolayısıyla böyle bir şeyi neden yapsın? Ortada bu kontrat uğruna ölüm cezasına çarptırılma riskini sırtlanacak herhangi diğer bir yarışmacı daha var mı?”

“Pekâlâ, hayır, pek sayılmaz. Hükümet kontratı önemli ama *bu kadar* da değil.”

“Harika, biraz da olsa mantık yürütebildiğin için teşekkürler. Şimdi, diğer bir olasılık da bu adamın Willa’nın ortadan kayboluşu ve Pam’in ölümüyle bir tür ilgisinin olması, senin yarattığın karmaşayla ise hiçbir bağının olmaması.”

“Ama bu nasıl olabilir ki? Eğer böyle bir şey yapacaksa, neden Pam’i arasın ve ardından da onunla buluşsun?”

“İçeriden bilgi sızdırmak için sahte buluşmalar yapanları hiç duymadın mı? Hükümet kontratlandırma arenasındaki sizler bu işi bir bilim haline getirmiş gibisiniz.”

Tuck yavaşça, “Oh, evet, ne demek istediğini anlıyorum,” dedi.

“FBI’a bunların hiçbirini anlattın mı? Cassandra’dan ve Pam’le gördüğün adamdan bahsettin mi?”

“Tabii ki, hayır. Dur bir dakika, yapmalı mıyım?”

“Bunu bana sorma, ben senin hukuk danışmanın değilim. Şehre döndüğümde de, sen ve ben kız kardeşinle birtakım şeyleri halletmeye birlikte gideceğiz.”

“Şehre döndüğünde mi? Neredesin ki?”

“Tennessee’de.”

“Neden?”

“Bir cenaze var.”

“Tanrım, şimdi anımsadım. Pam’i cuma günü gömüyoruz. Tüm düzenlemelerle Jane ilgileniyor.”

“Eminim ki ilgileniyordur.”

“O zamana dönecek misin?”

“Evet, döneceğim. Ama biliyor musun Tuck...”

“Neyi?”

“Orada Pam için olacağım. Senin için değil! Oh, hazır birbimize karşı bu kadar dürüst davranırken bana şunu söyle, Willa evlat mı edinildi?”

“Ne!” Tuck’ın sesi şaşkın geliyordu.

“Yapılan inceleme, Pam’in sadece iki sezaryeninin olduğunu ve normal yolla doğum yapamayacağını ortaya koydu. Sizin üç çocuğunuz var, peki, sizin olmayan hangisi? Willa mı?”

Tuck telefonu suratına kapattı.

Sean kendi kendine, “Yanıt için teşekkürler,” dedi.

36. Bölüm

Quarry kalabalık anahtar yığınına çıkarttı, doğru olanını buldu ve neredeyse iki asır önce inşa edilmiş on santim kalınlığındaki kapıyı açtı. Atlee dinamikler karmaşasıydı; kısmen güney baronluğu, kısmen beyaz saçmalığı ve kısmen de Amerikan tarihi. Bu sonuncusu şu anda adım attığı oda tarafından temsil edilmekteydi. Büyük evin iç kısımlarında yer alıyordu, yerin o kadar derinlerine kazılmıştı ki insanın buraya girdikten sonra nem ve sertleşmiş kızıl kilin tatlı kokusundan kurtulması imkânsızdı. Quarry'nin atalarının, geriye kalan “özgür olmayan” nüfusu dolduruşa getirmesinler diye, en azılı esirlerini uzun süreyle tuttukları yer işte burasıydı. Quarry duvarlardaki bacak ve bilek demirlerini yerlerinden sökmüş, birbirlerinden güç almasınlar diye esirleri birbirlerinden ayıran ahşap paravanları da kaldırmıştı. Ailesinin geçmişinin bu kısmı olmadan da kolayca yaşayabilirdi.

Burada insanlar ölmüştü. Quarry bunun doğruluğunu köle sahibi olan ailesinin tuttuğu kayıtlardan biliyordu. Erkekler, kadınlar ve hatta çocuklar. Quarry geceleri burada bulunduğu anlarda onları hissediyor, inleyişlerini, verdikleri son nefesin tortularını, güç bela duyulan vedalarını duyduğunu düşünüyordu.

Kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Her zamanki gibi kalın, elle kesilmiş meşenin üzerindeki uzun ve derin çiziklere göz gezdirdi; bunlar özgürlüklerini geri kazanmaya çalışan insanların tırnak izleriydi. Birisi yeterince yakından bakacak olsa, tahtadaki eski kan izlerinin kalıcı koyu renk lekelerini görebilirdi. Quarry gördüğü kayıtlardan, buradan hiç kimsenin kurtulmayı başaramadığını da biliyordu.

Duvarlar şimdi boyalı kontrplak kaplıydı. Duvarları çivileyip çakmış, ardından iki buçuk metrelik parçalar halinde gelen iki santim kalınlığındaki kontrplağı yerine yerleştirmek için güçlü bir çekiç ile kuvvetli kollarını kullanmıştı. Bu, ağır bir işti ama ter onun hoş karşıladığı bir şeydi. Günün sonunda ona kendini yorgun hissettirecek projelere hep dört elle sarılmıştı.

Boyalı kontrplağın üzerinde Quarry'nin tüm yaşamını betimleyen bir çalışma vardı. Yıkılmak üzere olan okullardan topladığı kara tahtalar, kepenk kapatmak üzere olan bir firmadan satın aldığı ucuz keçeli kalem panolar buradaydı. Bu tahta ve panoların yüzeyleri baştan aşağı yazıyla, Quarry'nin kusursuz elyazısıyla kaplanmıştı. Diğer notlarla birleşen çizgiler, başka birtakım olaylar silsilesini kesen farklı hatlar vardı. Kırmızı, mavi ve yeşil renkli rap-tiyeler her yerdeydi, hepsi de birbirine birer iple bağlanmıştı. Bu tıpkı bir matematikçi ya da fizikçinin sanat çalışmasını andırı-yordu. Quarry bazen kendini Alabama'daki küçük köşesinde yaşayan John Nash gibi hissediyordu. *Paranoyak-şizofren kısmı hariç*, diye umdu. Kendisiyle Nobel kazanmış fizikçinin arasındaki en belirgin fark, duvarlarda takvimsel tarihler dışında herhangi çap-raşık formüller ya da rakamların olmayışındaydı. Genelde, basit olma-larına rağmen karmaşık bir hikâye anlatmayı başaran kelimelerdi.

Quarry uzun geceler boyu oturarak burada her şeyi bir araya

getirmişti. Zihni her zaman, anımsayabildiği günden bu yana, akışlar ve hareketler şeklinde çalışmıştı. Aynen ilk motorunu parçalara ayırdığında, ilk enerji kıvılcımının benzini nerede ateşlediğini, ardından bunu takip eden her şeyin dahili yanma sistemi büyüsunü gerçekleştirirken nasıl işlediğini görebilmesi gibi. En karmaşık şemalar ya da mekanik diyagramlar, her ne kadar çoğu kişi için kavranılamaz bulmacalar olsalar da, Quarry açısından musluktan akan su kadar netti.

Bu diğer her şeyde de aynıydı: uçaklar, silahlar, kalifiye mekanikerlerin bile milyonlarca olasılık arasından sorunun ne olduğunu ayırt edemedikleri için içmişçesine sersemlemelerine sebep olan çok karmaşık ve sayıca kabarık hareketli parçaları bulunan çiftlik cihazları. Ama Quarry sorunu her zaman bulabilmişti. Bu yeteneğini başka bir dil konuşan annesinden miras aldığına inanıyordu çünkü eşini aldatan, ırkçı babası bir arabanın nasıl vurdurularak çalıştırılacağını bile bilmiyordu. Quarry nesli hızla tükenen Amerikan ırkının bir üyesiydi. Gerçekten de her şeyi tamir ya da inşa edebilirdi.

Hayatının en büyük çalışmasını tararken, bunun belirli bir zaman dilimini, yeri ve fırsatı betimlediğini, onu gitmesi gereken yere götüren türden bir hazine haritası olduğunu fark etti. Ona yaptığı şeyi yaptıran şey. Gelecekte de yapacaktı. Yakın gelecekte.

Duvarların dibinde, duvardaki diyagramın boşluklarını tamamlamasına olanak sağlayan araştırma çalışmalarıyla dolu harap haldeki ahşap dosya dolapları yer alıyordu. Çok sayıda yeri ziyaret etmiş, birçok insanla konuşmuş, şimdi bu dolaplarda duran yüzlerce sayfa dolusu notu tutmuştu ve bu araştırmanın meyveleri şimdi duvarda görölüyordu.

Bakışları “mozaikin” bir ucundan, her şeyin başladığı yer-

den, taramaya başladı, ardından diğer uca, her şeyin bir araya geldiği noktaya kadar uzandı. Bir uçtan diğer uca, noktalar sonunda birbirleriyle bağlanmıştı. Bazı insanlar bu odayı saplantılı zihinlerin mabedi olarak isimlendirebilirdi. Quarry'nin buna bir itirazı yoktu. Ama onun için bu aynı zamanda dünyadaki en akla hayale gelmez hedeflere uzanan tek yolu simgelemekteydi.

Sadece gerçekler değil, aynı zamanda adalet. Bunların birbirlerini dışlayan şeyler olmaları şart değildi, ama Quarry bunları bir araya toplamakta inanılmaz derecede zorlanmıştı. Bugüne kadar aklına koyduğu hiçbir şeyde başarısızlığa uğramamıştı. Buna rağmen zihni *bu olayda* önünde sonunda başarısız olma olasılığını sık sık gözden geçirmişti.

Odanın küçük bir boşluğun yer aldığı uzak köşesine doğru hareketlendi ve ahşap paravanın gerisine, tüpler, ölçüm aletleri ve diğer borularla birlikte yığılmış ağır metal silindirlerin durduğu yere göz attı. Orada ayrıca ahşap çalışma masasının üzerinde kurşun kaplama rulo artıkları vardı. Tanklardan birini eliyle yokladı, evlilik yüzüğü metal yüzeye çarparak ses çıkarttı.

Bu delikteki en değerli şey.

Kapıyı kilitledi, kütüphaneye yürüdü, eldivenlerini giydi, daktilosuna bir kâğıt sayfası iliştip tuşlara vurmaya başladı. Önündeki sayfada mürekkepli kelimeler belirmeye başladı, içeriklerinde herhangi bir sürpriz ya da açıklama yoktu. Bitirince sayfayı katladı, cebinden bir anahtar çıkardı, bunu mektupla birlikte üzerine gideceği adres yazılı zarfı yerleştirdi, ağzını kapattı ve eski kamyonetine binip uzaklaştı. Üç yüz elli kilometre sonra, ki bu kez de Kentucky eyaletindeydi, mektubu bir posta kutusuna attı.

Sabah Atlee'ye döndü. Tüm gece araç kullanmış olmasına rağmen, hiç de yorgun değildi. Sanki planının tamamlanan her bir

adımıyla birlikte, enerjisi tazeleniyordu. Gabriel ve Daryl’le birlikte kahvaltı yaptı, ardından mutfakta Ruth Ann’in bulaşıkları yıkamasına yardım etti. Tarlada altı saat oğluyla birlikte çalışmak Quarry’yi terletti. Mektubunun gideceği adrese bir sonraki gün ulaşacağını tahmin etti. Tepkilerinin ne olacağını merak etti; panik içlerine yerleşmeye başlayacaktı.

Bu, gülümsemesine sebep oldu.

Akşam yemeğinin ardından atlarından birine atlayarak Fred’in karavanına gitti. Atından aşağı kayarak treylerin hemen dışındaki beton blok eşyaya yerleşti ve sigara, bir şişe Jim Beam ve Koasati arkadaşlarının sevdiği Red Bull kutularını uzattı. Fred’in Oklahoma’da, ayrılmış bölgede, Geronimo’nun oğlu olduğunda ısrarcı davrandığı bir adamla birlikte geçirdiği gençliğe dair aktardığı birkaç hikâyeyi dinledi.

Quarry, Fred’in mahrem yerlerini aylak aylak yalayan ve ardından üzerindeki pirelerin bir kısmından kurtulmak için toprakta yuvarlanan köpeğini seyrederken, “Orada Cherokee’ler vardı, öyle değil mi?” dedi. “Geronimo’nun Apaçi olduğunu sanıyordum.”

Fred ona baktı, taş kadar sert yüz hatlarında bir ciddiyet ve neşe karışımı vardı. “Senin gibi insanların bana benzeyen kişiler arasındaki farkı yakalayabileceklerini mi düşünüyorsun?”

Diğer Kızılderililer buna güldü, Quarry de onlar gibi yaptı, başını sallayıp sırtıyordu. “Peki, neden sonunda buraya geri döndün? Bunu gerçekten bilmiyorum.”

Fred kısa kollarını iki yana açarak, “Bu, Koasati arazisi. Evime döndüm,” dedi.

Quarry ona burasının Koasatilerin *değil*, eski Amerikalı Quarry’lerin arazisi olduğunu söylemeyecekti. Bu adamı seviyordu. Onu ziyaret etmekten, adama sigara ve Jim Beam getirmekten

ve anlattığı hikâyeleri dinlemekten hoşlanıyordu.

Quarry sırtıttı ve birasını havaya kaldırdı. “Eve dönmeye.”

Hep birlikte, “Eve dönmeye,” dediler.

Birkaç dakika sonra, sivrisineklerden kurtulmak için hep birlikte içeri girdiler ve saçma birkaç şeye daha kadeh kaldırdılar. Koasatilerden biri televizyonu açtı, ayarlarıyla oynadı ve resim netleşti. Haberler başlamıştı. Quarry oturmuş içkisini yudumlarken bakışları ekrana odaklandı ve Fred’in gevezeliklerini dinlemeyi bıraktı.

En önde gelen hikâye Willa Dutton’ın kaçırılışıydı. Sıcak gelişmeler biraz önce başlamıştı. Bir yerlerden sızdırılan bilgiye göre, suç mahallinde bulunan, ancak daha önce halka açıklanmayan bir kanıt vardı. Quarry haber spikeri bu kanıtın ne olduğunu açıklarken ayağa kalktı. Ölen kadının kollarındaki yazılar. Anlam taşımayan harfler... Polisler bunu araştırıyordu.

Quarry treylerin en üst basamağından toprağa atladı, yaşlı tazıyı öyle bir korkutmuştu ki hayvan inlemeye başlayarak kendini korumak için top halini aldı. Fred kapıya vardığında, Quarry atına atlamış, çoktan Atlee’ye doğru yola çıkmıştı bile. Fred başını iki yana salladı, şu çılgın beyazlar türünden bir şeyler homurdandı ve treylerin kapısını kapattı.

Quarry, Daryl’i ahırda yalnız buldu. Yaşlı adam kendisine doğru tıpkı yıldırım defans oyuncusu gibi yaklaşırken, genç adam onu inanmaz gözlerle seyretti. Quarry iterek oğlanı duvara yaptırdı ve kolunu boğazına yasladı.

“Siz kadının kollarına bir şey mi yazdınız?!” diye gürledi.

Daryl, “Ne?” diye inledi.

“Onun kollarına bir şeyler yazdınız! Neydi bu?”

“Biraz nefes almama izin verersen anlatırım.”

Quarry geri çekildi ama bunu yapmadan önce oğlunu iterek

duvara bir kez daha yapıştırdı. Zorlukla nefes alan Daryl, babasına ne yaptığını anlattı.

“Bunu neden yaptın?”

“Çok üzgünüm, baba.”

“Eminim ki öylesindir.”

“Ama yazma şeklime bakarlarsa, bunu anlamaları imkânsız.”

“Bana tam olarak ne yazdığını söyle.”

Daryl çalışma masasının üzerinden eski bir tohum kataloğu kaptı, tek sayfasını yırtıp aldı ve harfleri bir kalem kullanarak oraya yazdı.

Quarry kâğıdı alıp okudu.

“Görüyorsun ya baba, bu onlar için saçmalık, öyle değil mi? Orada ne yazılı biliyorsun, öyle değil mi?”

Quarry, “Tabii ki biliyorum,” diye çıktı. Dışarı çıktı ve her ne kadar alçalan güneş bulutları tıpkı yanan kömürün altına benzeyen bir alev kızılılığına boyasa da, hâlâ aydınlık olan gökyüzüne baktı. Daryl’in kendisini takip ettiğinin ve şimdi de ona böylesine bir şeyi yapmayı düşünmesi sebebiyle kendini bir şekilde ödüllendirmesi için yakaran bir yüz ifadesiyle baktığının farkında değildi. Ancak bunun annesinin ölüm gününde Quarry’nin suratında beliren yakarış dolu bakışla aynı türden bir şey olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti.

Quarry bir kibrit çaktı ve kâğıdı siyah bir duman olup uçana kadar yaktı. Küllerinin etrafa saçılmasını, hafif bir esintiyle birkaç metre ileride tekrar toprağa konmasını seyretti.

Daryl gergin bir tavırla, “Sorun yok, değil mi, baba?” dedi.

Quarry siyah külleri işaret etti. “Bu senin ikinci büyük hatan, evlat. Oğlum ol ya da olma, bir daha böyle bir şey yaparsan her şey biter.”

Arkasını döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

37. Bölüm

Maxwell ailesi, Sean King ve büyük, yaşlı bir grupla birlikte, vaizin konuşmasını dinlediler. Papaz oldukça dini bütün bir ses tonuyla kutsal metinlerden alıntılar okudu, ardından insanların yaklaşmalarına, etrafı çiçeklerle çevrili tabuta dokunmalarına ve merhumla son birkaç kelime etmelerine olanak sağlamak maksadıyla yana çekildi. Michelle'in erkek kardeşleri tek grup halinde ilerledi, diğerleri de onları takip etti. Daha sonra, kalabalık hafiften azalınca, Frank Maxwell ellerini karısının tabutuna yerleştirdi ve başını önüne eğdi.

Michelle, Sean'ın yanında dikilip babasını seyretti. Adam sonunda tek eliyle gözlerine dokundu ve başı hâlâ önünde, yanlarından yürüyüp geçti ve arabasına bindi. Michelle babasını kolundan yakalamak için uzanmak üzereydi ki son anda kendisine engel oldu.

Sean, "Yukarı çıkacak mısın?" diye sordu.

"Yukarı nereye?"

"Tabuta? Son görüşme için?"

Michelle başını kaldırıp annesini tutan kutuya baktı. Fonda, cenaze evi çalışanları onu yere indirmeye hazır bekliyorlardı. Gök-

yüzü bulutlarla kaplıydı. Kısa bir süre sonra yağmur yağmaya başlayacaktı ve adamlar muhtemelen işlerine başlamak için huzursuzlanıyorlardı. Bugün başka cenazeler de vardı. Görünüşe bakılırsa ölüleri yerleştirmek tam zamanlı bir meşguliyeti.

Michelle Maxwell'in korktuğu birkaç şey vardı. Bunlardan birine de şu an bakıyordu.

“Benimle gelir misin?”

Sean onu kolundan tuttu ve yukarı birlikte çıktılar. Michelle elini tabutun üzerine bıraktı, parmakları çiçek yapraklarıyla oynuyordu.

“Hiçbir zaman zambaklardan hoşlanmadı,” dedi.

“Ne?”

Michelle tabutun üzerindeki çiçekleri işaret etti. “Gülleri tercih ederdi.” Daha bu kelimeleri söyler söylemez, elini sanki bir şey sokmuşçasına hızla geri çekti.

“İyi misin?”

Michelle başını önüne eğerek eline baktı. Hiçbir şey yoktu. Eline bir şey batmamış ya da sokulmamıştı. Ayrıca zambakların iğnesi de olmazdı.

Michelle başını kaldırıp Sean'a baktı.

Sean, “Michelle, iyi misin?” diye sordu.

“Ben... ben bilmiyorum.” Michelle çok daha net bir tonla, “Haydi, buradan çıkalım,” dedi.

Eve döndüklerinde, onları orada bekleyen dağlarca yiyecek, uğrayan yığınla arkadaş vardı. Sakin, hüzünlü konuşma arada sırada yapılan şakalar ve kahkaha cıvıltılarıyla birbirine karıştı. Frank Maxwell bunca şeyin arasında kanepesinde oturup uzaklara baktı. Taziyede bulunmak için ona yaklaşan herkes, adam kendilerinin varlığını dahi fark etmeyince kısa sürede yanından uzaklaştı.

Sean, babasına bakan Michelle’i seyretti. İçeri bir grup insan girince, Frank Maxwell sonunda yerinde kıpırdandı. Adamın suratında beliren somurtma, Sean ve Michelle’in adamın neye baktığını görmek için başlarını çevirmelerine sebep oldu. Kapıdan içeri altı kişi girmişti, bunların dördü erkek, ikisi kadındı. Ellerinde tabaklar dolusu yiyecek vardı ve kendi aralarında laflıyorlardı. Michelle bunlardan bazılarını cenaze töreninden hatırladı. Tekrar babasına döndüğünde şaşırıp kaldı.

Adam gitmişti.

Sean’la birbirlerine baktılar. Sean ebeveyn yatak odasının bulunduğu koridorun ilerilerini işaret etti. Sonra göğsüne vurdu ve yeni gelen grubu başıyla işaret etti. Michelle gözlerini kırparak ona anladığını belirtti ve yatak odasına yöneldi.

Kapıyı aldı.

“Ne var!”

Babasının ses tonufkeli geliyordu.

“Benim, baba.”

Adam, “Bir süre yalnız kalmak istiyorum,” dedi. Ses tonu daha sakindi ama Michelle yine de altta yatanfkkeyi hissedebiliyordu.

“İçeri girebilir miyim?”

Otuz saniyelik bir sessizlik oldu.

Michelle kapıyı tekrar tıkladı. Sonunda, “Baba,” dedi.

“Tamam. Tanrı aşkına gir.”

Michelle kapıyı açıp arkasından kapattı. Babası yatağın kenarında, elinde bir şey tutar halde oturmaktaydı. Onun yanına oturdu ve başınınne eğerek baktı.

Bu onların evlilik fotoğrafiydi. Çok güzel bir törenle evlenmişlerdi. Bu büyük bir kilise düğünü olmuştu, annesi uzun beyaz

gelinliği içerisinde ışıl ışıl parlıyordu, babası ise kravat, asker tıraşı ve frakla çok yakışıklıydı. Sadece yirmi bir yaşındaydı, Vietnam’ dan daha yeni dönmüştü. Uzun boylu, yanık tenli, kendine güveni olan yakışıklı bir adamdı. Henüz yirmisinde bile olmayan Sally Maxwell de güzeldi. Michelle, her ne kadar büyürken buna pek fazla odaklanmamış olsa da, annesinin güzelliğinin büyük bir kısmını miras almıştı. O, babasına daha yakındı. Büyük, güçlü, sert babasını etkilemeye çalışan bir çocuktı.

Fotoğrafi babasının elinden aldı ve tekrar şifoniyerin üzerine yerleştirdi. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“İnsanlarla bir arada olmak istemiyorum, Michelle. Tekrar oraya çıkamam.”

“O zaman bunu yapman şart değıl. Bu işin çaresine ben bakarım. Belki de biraz uyumalısın.”

Adam başından savarcasına, “Evet, doğru,” dedi.

“Avukatın seninle temasa geçti mi?”

Adam hızla başını kaldırdı. “Ne?”

“Bir avukatın olduğunu söylemiştin. Sadece onunla henüz konuşup konuşmadığını merak ettim.”

Adam sadece başını sallamakla yetindi ve tekrar önüne baktı.

Michelle bir dakika daha bekledi ama babası hiçbir şey söylemedi. Sonunda, onu kucakladıktan sonra, odadan çıkmak için ayağı kalktı.

Michelle tam elini kapıya uzatırken babası bir şey söyledi. Bu, onun eli kapı kulpunda, donup kalmasına yol açtı.

“Onu benim öldürdüğümü düşünüyorsun, öyle değıl mi?”

Michelle yavaşça arkasına döndü. Adam düğün fotoğraflarını tekrar eline almıştı, ama oraya sıkışıp kalmış mutlu genç çifte bakmıyordu. Gözleri Michelle’e odaklıydı.

“*Onu* benim öldürdüğümü düşünüyorsun.” Sanki bu suçlamayı destekleyecek her şey oradaymış gibi fotoğrafı havaya kaldırdı.

“Bunu kesinlikle söylemedim.”

Adam, “*Söylemen* şart değil,” diye lafı yapıştırdı.

“Baba...”

Michelle’in lafını yarıda kesti. “Buradan hemen defol git. Şimdi!”

Michelle odadan kaçarcasına çıktı.

38. Bölüm

Herkes gitmişti, yiyecekler kaldırılmış ve gözyaşları akıtılmıştı. Maxwell erkek kardeşler arka avluda toplanmışlar, bir yandan biralarını içerken diğer yandan alçak sesle konuşuyorlardı. Frank Maxwell hâlâ yatak odasıındaydı.

Sean ve Michelle, dışarıdaki alacakaranlık yerini geceye bırakırken, oturma odasında oturdular.

“Yani seni, onu katılmış gibi görmekle mi suçladı?”

Michelle başını yavaşça sallayarak onayladı, hâlâ kollarını bu düşüncenin etrafına dolamaya çalışıyor gibiydi. “Sanırım onu suçlayamam,” dedi. “Bir zamanlar polis olan kişi hep polistir. O bu işler nasıl yürür, bilir. Olağan veriler altında o bir şüpheli olurdu.”

“Bu doğru. Bir eş vahşice öldürüldüğünde, bunu yapan genelde kocadır.”

“Onların birbirlerini sevdiklerini düşünmüyorum.”

Sean içeceğini elinden bırakıp ona baktı. “Neden?”

“Hiçbir zaman gerçek anlamda ortak bir paylaşımları olmadı, beş çocuk dışında... babam hep çalışıyordu. Annem de hep evdeydi. Babam emekli olduğunda, neredeyse birbirlerini hiç tanımıyorlardı. Evlilik yıldönümlerini kutlamak için Hawaii’ye yaptıkları

seyahati anımsıyor musun? Oradan erken dönmüşlerdi. Bill'le bu konuyu daha sonra konuştum. Babam ona bir günün sonunda konuşacakları bir şey kalmadığını söylemiş. Hatta birlikte yapmaktan hoşlandıkları bir şey bile yoktu. Böylece birbirlerinden daha da uzaklaştılar.”

“Hiç boşanmayı düşündüler mi?”

“Bilmiyorum. Bundan bana hiç bahsetmediler.”

“Ama sen annene o kadar yakın değildin, öyle değil mi?”

“Babama daha yakındım, ama bu ilişki bile yıllar içinde gerildi.”

“Neden?”

“Şu anda hiç de psikanaliz edilebilecek bir ruh hali içerisinde değilim.”

“Tamam, sadece sordum.”

“Babam kendisini yatak odasına kapatmadan hemen önce gelen o insanlar kimdi?”

Sean, “Hiçbirini tanımıyor musun?” diye sordu.

“Ben ebeveynlerimin hiçbir arkadaşını tanımam ki.”

“İçeride şöyle bir turladım. Çoğunluk annenin arkadaşlarıydı. Birlikte golf ve kart oynadığı, alışverişe çıktığı, biraz hayır işi yaptığı insanlardı.”

“Sıra dışı hiçbir şey yok muydu? Babam sanki onları görmek bile istemiyor gibiydi.”

“Görünürde bir şey yoktu. Hepsi de annenin vefatına gerçekten çok üzülmüş gibiydiler.”

Kapının açıldığını duyunca döndüler. Frank Maxwell yanlarından geçti ve daha onlar kanepeden kalkamadan dışarı çıktı.

Michelle kapıya ulaştığında, babasının arabasına bindiğini ve normalden çok daha büyük bir hızla uzaklaştığını gördü.

Ona kapıda eşlik eden Sean, “Bu da ne demek oluyor şimdi?” diye sordu.

Michelle sadece başını sallamakla yetindi. Yatak odasına açılan koridora baktı. “Haydi gel.”

Odaya girer girmez Michelle’in fark ettiği ilk şey, düğün fotoğrafının durması gereken yerde olmadığı oldu.

Sean odanın karşı köşesine baktı. Uzanarak çerçeveyi kaldırdı. “Neden bunu çöp kovasına attı ki?”

“İçimde gerçekten kötü bir şeyler olacağına dair bir his var.”

Sean başını önüne eğerek fotoğrafa baktı. “Annen öldü. Onun cenaze töreninin yapıldığı gün, baban düğün fotoğrafını çöpe attı. Bunu ona yaptıran ne olabilir ki?”

“Sence Pam Dutton evlilik fotoğrafını çöp kovasına atmış olabilir mi?”

“Tuck ondan habersiz başka kadınlarla yatıp kalkıyor diye mi? Sence senin annen de...” Sean’ın bu düşünceyi Michelle’in önünde tamamlayamadığı açıktı.

“Ben sadece... bilmiyorum.”

“Bunun yanıtını öğrenmek istediğinden emin misin?”

“Ben doğruyu istiyorum. Nasıl ulaşırsam, o yolla.”

“Genelde gerçekleri ele veren birtakım işaretler vardır.” Sean, “Çöp kovasındaki düğün fotoğrafları haricinde,” diye ekledi.

Sean gömme dolabı kontrol ederken Michelle de çoktan bürodaki çekmeceleri açmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra Michelle üzerinden fiyat etiketleri sarkan güzel bir iç çamaşırı takımını çıkarttı, Sean da dolapta üç yeni görünümlü giysiyle bir çift sivri uçlu çizme buldu.

Birbirlerine baktılar ama bilindik düşünceyi dillendirmediler.

Giysileri yerlerine koydular, Michelle onu yemek odasının karşısındaki küçük odaya götürdü. Burada bir köşede, bir masa vardı. Michelle çekmeceleri gözden geçirmeye başladı. Çek defterini çıkarıp Sean'a verdi. "Faturalarla annem ilgilenirdi."

Sean çek defterini incelerken Michelle de metotlu bir şekilde kredi kartı özetlerine baktı.

Birkaç dakika sonra başını kaldırdı. "Burada erkek giyim üzerine çalışan dört farklı satıcıdan yapılmış yakın tarihli yüzlerce dolarlık harcama var. Yatak odasında bu dükkânlardan alınmış hiçbir şey görmedim."

Sean çek defterini havaya kaldırdı. "Burada mahalli bir golf turnuvasının ödentisine dair bir girdi var. Baban golf oynar mıydı?"

"Hayır, ama annem oynardı. Dolayısıyla bunda şaşırılacak bir şey yok."

Sean masadan aldığı kâğıdı uzattı. "Bu, golf turnuvasına giriş formunun bir kısmı. Bedel kişi başı elli dolar, ama çek yüz dolarlık."

"Yani iki kişilik."

"Michelle, formda *çiftler* turnuvası yazıyor."

Michelle kâğıdı Sean'ın elinden çekip aldı ve bir tarafa bırakmadan önce şöyle bir göz attı.

Sean ona endişeli bir tavırla baktı. "Sence baban tüm bunları kolayca bulmuş olamaz mı? Yani, biz on dakikada başardık."

"Annem bunu saklamak için pek fazla çaba harcamış gibi görünmüyor. Belki de umurunda değildi. Belki babamın umurunda değildi."

"Baban bana aldatılmayı kabullenecek birine hiç benzemiyor."

“Babamı gerçek anlamda tanımıyorsun, Sean.” Michelle başını eğerek ellerine baktı. “Ve belki ben de tanımıyorum.”

“Neler oluyor burada?”

İkisi de irkilerek baktı. Bill Maxwell onlara bakıyordu. Çek defterine ve kredi kartı özetlerine göz gezdirdi.

“Sen ne yapıyorsun, Mik?”

“Faturaların bazılarının üzerinden geçiyorum. Bu işle annemin ilgilendiğini biliyorum ve babamın bir şeyleri gözden kaçırmasını istemedim.”

Kâğıtları tekrar çekmeceye sokuşturdu. “Babam gitti.”

“Nereye gitti?”

“Bilmiyorum. İznimi de istemedi.”

Bill’in elindeki bira tenekesine baktı. “Şimdi yapmak istediğiniz şey bu mu? Bira içmek ve boş boş konuşmak?”

“Tanrım, Mik, annemizi daha yeni gömdük. Bize biraz müsamaha göster.”

“Eminim ki öyle demek istemedi.”

Michelle, “Evet, istedim,” diyerek lafı yapıştırdı.

Anahtarlarını kaptı ve kapıya yöneldi. Sean, Bill’e özür dileyen bir bakış atıp onun ardından koştu.

Sean, Michelle’i aracına binerken yakaladı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Donna Rothwell’i tekrar görmeye.”

“Neden?”

“Annemin biriyle ilişkisi vardıysa, büyük olasılıkla o bunun kim olduğunu biliyor olmalı.

39. Bölüm

Shirley Meyers mektuba baktı, bundan nasıl bir anlam çıkartması gerektiğinden pek emin değildi. Gelen postayı daha önceden toplamış ama hiçbirini açmamıştı. Şimdi, işe gitmeye hazırlanırken, küçük yığının üzerinden şöyle bir geçmek için birkaç dakikasını ayırmıştı.

Tuttuğu mektupta gönderen adresi yoktu. Görmek için gözlerini kısarak posta damgasına bakınca, başını kafası karışmış bir tavırla salladı. Kentucky’de tanıdığı hiç kimse yoktu. Zarfın arkasını çevirdi. Bir işletmeden değildi; bir davet de değildi. Bu sadece basit beyaz bir zarftı. İçinde küçük bir kabartı vardı. Kâğıdın yanı sıra başka bir şey daha vardı.

Mektubu, mührü kırmak için serçeparmağını kullanarak açtı. İçinde bir kâğıt parçasıyla küçük bir anahtar vardı. Üzerine birtakım rakamlar kazınmış anahtara baktıktan sonra, mektubu katından açtı. Daktiloyla yazılmıştı ve ona gönderilmemişti. Mektubun gönderildiği kişinin adını görünce, Shirley ağzını eliyle kapattı. Kelimeleri okudu, ardından hemen kâğıdı anahtarla birlikte zarfa yerleştirdi. Uzunca bir süre olduğu yerde dikildi. Bu tür şeylerin onun gibi insanların başına gelmemesi gerekirdi.

Ama orada öylece dikilmeye devam edemezdi. Hemen paltosunu giyerek küçük evinden ayrıldı. Otobüse binerek şehre gitti. Saatine baktı. Shirley dakikliğiyle övünen bir insandı. Bu güne kadar işe hiç geç kalmamıştı. Yine de bir tarafı bugün işe gitmek istemiyordu, özellikle de bu mektup cebindeyken. Girişe doğru yürürken endişelenmeye devam etti, güvenlikten geçti ve binaya giriş izni kazandı, yanlarından geçerken tanıdığı insanları başıyla selamladı.

Mutfağa girdi, paltosunu çıkarıp astı. Ellerini yıkayarak yemek hazırlama işine girişti. Diğer insanlar içeri girip çıkarken saatine göz atmaya devam etti. Onlara bakmamaya çalıştı, *merhaba* dediklerinde sadece başını salladı. Ne yapacağını bilmiyordu. Aklına gelen her bir düşünce bir öncekinden daha kötüydü. Onu hapse atabilirler miydi? Ama o kendisine gelen mektubu açmak haricinde hiçbir şey yapmamıştı ki. İyi ama diğer insanlar ona inanırlar mıydı? Diğer bir dehşet verici olasılık aklına hücum etti. Ya bunu buradan çaldığını düşünürlerse ne olacaktı? Kendi kendine, *ama dur, bunu yapamazlar*, dedi. Zarfın üzerinde onun adresi vardı, buranın değil.

Bir noktada o kadar keyifsiz göründü ki amiri sonunda ona neyi olduğunu sordu. İlk başta adama doğruyu söylememek için direndi ancak gerçek şuydu ki, birine anlatmaması durumunda olduğu yere yığılıp kalacaktı.

Cebinden mektubu çıkarıp bunu adama gösterdi. Adam bunu baştan sona okudu, anahtara baktı ve ardından sertçe inledi.

“Lanet olsun,” dedi.

Shirley, “Bu ona yazılmış,” dedi.

Adam, aşağılayan bir ses tonuyla, “Buraya gelen her postanın ilk önce kontrol edilmesi gerekiyor, bunu biliyorsun,” dedi.

Shirley, “Ama bu mektup buraya gelmedi, öyle değil mi?” diye karşılık verdi. “*Benim* evime geldi. Bana gelen postaları açmam yasalara aykırı değil,” diye küstahça ekledi.

“Bunu sana gönderebileceklerini nasıl bildiler?”

“Nereden bilebilirim? Birinin bana bir şey göndermesini engelleyemem ki.”

Adamın aklına bir şey geldi. “İçinde beyaz bir toz yoktu, öyle değil mi?”

“Durum öyle olsaydı sence şimdi burada olur muydum? Ben aptal değilim, Steve. Bu sadece bir mektuptu. Ve şu anahtar.”

“Ama parmak izi ve buna benzer şeyleri mahvetmiş olabilirsin.”

“Nasıl bilebilirdim ki? Açana kadar bunun ne olduğunu anlamadım bile.”

Steve çenesini ovuşturdu. “Bu *ona* gönderilmiş”.

“Mektup öyle, ama zarf değil. Bunu ona götüremem. Buna iznim yok. Yani, bunu sen de biliyorsun, öyle değil mi?”

Adam sabırsızca, “Biliyorum, biliyorum,” dedi.

“Peki, ne yapacağım?”

Adam tereddüt etti ve ardından, “Ya polis?” dedi.

“Mektupta yazılanları okudun. Onun ölmesini mi istiyorsun?”

Steve, “Lanet olsun! Bu işe neden bulaşmak zorundaydım ki?” diye yakındı, fakat daha çok sayıda mutfak çalışanı içeri girince ses tonunu alçalttı. Sanki çöken moralini canlandırmak için gidip Beyaz Saray’ın şarap mahzenine saldırmak istermiş gibiydi. Bunu yaparsa, seçenekleri kısıtlı olacaktı. Uçak Amerikan yapımı şarabı Ford yönetiminden bu yana sadece tek bir kez taşımıştı.

Shirley, “Bir şey yapmalıyız,” diye tısladı. “Eğer birisi bu

mektubun bende olduğunu ve bu konuda hiçbir şey yapmadığımı öğrenirse... onun kanını elime bulaştırmayacağım. Bunu yapmayacağım! Şimdi bunu sen de biliyorsun. Sen de bir şey yapmalısın.”

“Sakin ol.” Steve bir süre düşündü. “Bak, bırak bir görüşme yapayım.” Mektubu tekrar Shirley’nin eline tutuşturdu.

Beş dakika sonra siyah takım elbiseli bir kadın mutfağa girdi ve Shirley’den kendisini takip etmesini istedi. Devasa evin Shirley’in daha önce hiç görmediği bir kısmına geçtiler. Oradan oraya koşturan insanlara, kapının dışında esas duruşta bekleyen sabırlı kadın ve erkeklere, askeri üniformalı ya da kalın kuşaklı hoş takım elbiseler giyinmiş hareketsiz diğerlerine baktıkça ağzının kuruduğunu hissetti. Bunlar sürekli olarak televizyonda gördüğümüz adamlardı. Önemli insanlar. O an içinden dönüp mutfağa kaçmak, meyve ve peynir tabağını hazırlamayı bitirmek geçti.

Kadının ofisine vardıklarında, kadın Shirley’ye büyük bir ciddiyetle, “Kuraldışı bir durum bu,” dedi.

Shirley gergin bir tavırla, “Ne yapacağımı bilmiyordum. Steve size bundan bahsetti mi?” diye ekledi.

“Evet. Mektup nerede?”

Shirley zarfı cebinden çıkarıp kadına uzattı. “Bir de siz okuyun, Hanımefendi. Başka ne yapabilirdim ki?” dedi.

Kadın anahtarı masaya bıraktı, mektubun katını açtı ve okudu; bunu yaparken gözleri de fal taşı gibi açıldı. İki şeyi de hemen zarfına geri yerleştirdi. “Senden hemen işinin başına dönmeni ve bunu gördüğünü sonsuza dek unutmanı istiyorum.”

“Evet, Hanımefendi. Bunu ona verecek misiniz?”

Kadın çoktan telefonu kaldırmıştı. “Bu seni ilgilendirmez.”

Shirley odadan ayrıldıktan sonra, kadın rakamları tuşladı ve hızla konuştu. Dakikalar içinde, ondan çok daha ciddi görünen bir

adam gelip zarfı aldı.

Büyük bir aceleyle merdivenleri tırmandı, geniş antreyi geçti, diğer bir koridoru takip etti ve sonunda bir kapıya ulaştı. Hafifçe tıklattı. Kapıyı bir kadın açtı, mektubu aldı ve ziyaretçiye tek bir kelime etmeden kapıyı kapattı.

Bir dakika sonra mektup kadının masasında yerini almıştı, kapı kapatıldı, kadın sade beyaz zarfa tek başına bakarak oturdu.

Jane Cox mektubu çıkararak okudu. Yazan çok az ve öz yazmıştı. Eğer Jane, Willa Dutton'u canlı ve sağlıklı geri almak istiyorsa, bundan sonra gönderilecek mektup hiç kimseye gösterilmeyecekti. Mektup polisin eline geçerse, onu yazan kişi bundan haberinin olacağını söylemişti. O mektubun içeriği, yazanın iddiasına göre, halkın içindekilerden haberdar olması durumunda her şeyi yok edecekti. Willa Dutton'un da hayatına mal olacaktı.

Kritik kısmı birkaç kez okudu. *Kızı öldürmek istemiyorum, ancak bunu yapmam gerekirse yapacağım. Bundan sonra gönderilecek mektup çok daha fazla şeyi açıklığa kavuşturacak. Bir yerde, her şeyi gözler önüne serecek de denilebilir. Eğer herkesin bundan haberi olursa, her şeyi kaybetmiş olacaksınız. Ne demek istediğimi anladığınızdan eminim. Yönergeleri takip ederseniz, Willa size canlı ve iyi bir halde gelecek. Eğer etmezseniz Willa ölecek ve diğer her şey de sonlanacak. Bu iş sadece böyle olabilir.*

Mektubu yazan kişi bunu takip edecek mektubun, numarası belirtilen D.C.'deki bir posta kutusuna gönderileceğini belirtmişti. Anahtar bunun içindi. Posta kutusunu açmak için.

Jane sandalyesinde arkasına yaslandı. Vücudunda neredeyse insanı hareketsizleştiren ürpertici bir korku ve endişe hissi vardı. Telefonunu aldı, ardından geri bıraktı.

Hayır, bu aramayı yapmayacaktı. Henüz değil. Mektubu çek-

mecesine kilitledi ve anahtarı ceketinin cebine attı

On dakika içerisinde sağlık hizmeti reformu için şehirde olan kadın vali delegeler grubuna ve siyasette yer alan diğer kadınlara bir resepsiyon verecekti. Doğu Odası'ndaki kürsüde insanlarla paylaşacağı bu bildirimlerin tümü büyük bir dikkatle, kısa ve öz bir tarzda kaleme alınmıştı. Bu daha önce yüzlerce kez, hem de neredeyse her zaman kusursuzca yaptığı türden bir şeydi. Antrenmanlıydı. Beyaz Saray bir hafta içinde genellikle bu tür binlerce ziyaretçiyi ağırlardı.

Şimdi sadece o kürsüye yürümenin, kitabı açmanın, başkasının kendi adına yazdığı kelimeleri okumanın tüm irade gücünü alacağını biliyordu. Beş dakika sonra etrafı yardımcıları ve güvenlik ekibiyle çevrili bir halde koridordan aşağı ilerlerken, aklı sağlık hizmeti reformunda filan değildi. Ya da mektubun içeriğinde.

Amansızca yaptığı baskının ardından, erkek kardeşi sonunda ona Sean'ın telefonda ne sorduğunu iletmmişti.

Evlat edinilen Willa mıydı?

Bunu düşününce hafifçe tökezledi, Gizli Servis ajanı onu hemen kolundan yakaladı.

“Hanımefendi, iyi misiniz?”

“İyiyim. İyiyim. Teşekkürler.”

Doğrudan başkan eşi kimliğine bürünerek uygun adım ilerledi.

Ancak genelde bir kaya kadar sert olan zırhını korkunç bir düşünce tıpkı bir kâğıt gibi yırttı.

Yoksa geçmiş, sonunda ensemble mi yapıyor?

40. Bölüm

Quarry aracını sürdü. Gabriel ortada, Daryl ise onun diğer tarafındaydı. Kamyonet, asfaltın düz yüzeyine ulaşana kadar sallandı, yalpaladı, yuvarlandı. Günün büyük kısmını tarlada geçirmişlerdi ve delicesine yorgunlardı. Ama bu ziyaret bir seçenek değildi. Hemen akşam yemeğinin ardından yola çıkmışlardı.

Gabriel pencereden dışarı bakarak, “Bay Sam, sanırım Yaşlı Kurt konusunda haklıydınız. O, yoluna devam etti. Saklanmadı ya da ortadan yok olmadı.”

Daryl babasına göz attı ama hiçbir şey söylemedi.

Quarry de hiçbir şey söylemedi, sadece tek eli direksiyonda, bir ölü gibi uzaklara baktı, sigarasının ucundan kıvrıla kıvrıla bir duman yükseliyordu. Bakımevinin park sahasına park ettiler. Aşağı inerlerken Quarry gösterge panelinden bir kasetçalar çıkardı, sigarasını kaldırımda söndürdü ve hep birlikte içeri girdiler.

Koridordan aşağı ilerlerken, Quarry, “Kız kardeşini ziyaret etmeyeli çok uzun zaman oldu, Daryl,” dedi.

Daryl yüzünü buruşturdu. “Onu o halde görmek hoşuma gitmiyor. Onu böyle hatırlamak istemiyorum, baba.”

“Bu konuda başka seçeneği yok.”

“Bunu biliyorum.”

“Dışarıda çok daha farklı görünebilirdi ama kız kardeşin hâlâ burada, içeride.”

Quarry kapıyı açtı ve hep birlikte içeri girdiler.

Hemşireler Tippi’yi sağına doğru çevirmişlerdi, bu yüzden Quarry o taraftaki sandalyelere yerleşti. Jane Austin’in kitabını cebinden çıkararak Daryl’e uzattı.

Daryl, “Ben okumakta o kadar başarılı değilim,” dedi. “Özelikle de eski şeyleri.”

“Bir dene bakalım. Performansa ödül verecek değilim.”

Daryl iç çekti, kitabı aldı, oturdu ve okumaya başladı. Konuşması aksak ve yavaştı, ama elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Dördüncü sayfayı bitirdiğinde, Quarry ona teşekkür ederek kitabı Gabriel’e uzattı.

Küçük oğlanın üstün nitelikli bir okur olduğu açıktı, kitabın bütün bir bölümünü okuyup bitiriverdi, bunu karakterlerin kişiliklerine girip her birini değişik ses tonlarıyla seslendirerek gerçekleştirdi. Okumayı bitirdiğinde Quarry, “Bu süre zarfında pek de sıkılmış gibi görünmüyorsun küçük adam,” dedi.

Gabriel utangaç bir tavırla baktı. “Bu kitabı Atlee’de okumuştum. Siz ve Bayan Tippi bunu bu kadar çok seviyorsanız, bunu bir kez daha okumayı denememin iyi olacağını düşündüm.”

Quarry dudaklarında oynayan bir gülümseyişle, “Peki, görün ne?” diye sordu.

“Olacağını düşündüğümünden çok daha iyi. Ama yine de favorim olduğunu söyleyemem.”

“Bu kadarı yeterli.”

Quarry kasetçaları yatağın yanındaki şifoniyerin üzerine yerleştirip açtı. Cameron Quarry’nin, Sam’in ölen eşinin ve Tippi’nin

annesinin sesi odayı doldururken Tippi'nin elini avuçları arasına alıp sıkı sıkı tuttu. Cameron doğrudan kızıyla konuşuyor, sevgi, umut, destek ve kalpten hissettiği diğer bir sürü şeyi içeren kelimeleri sarf ediyordu.

Kadının sesi sonlara doğru cılızlaştı çünkü bunlar Cameron Quarry'nin ölümlerini dillendirdiği kelimelerdi. Onun ısrarıyla Sam eşini hayatının son dakikalarında, Atlee'deki yatakta yatar ve yavaşça ruhunu teslim ederken kayda almıştı.

Son kelimeler, "Seni seviyorum, Tippi. Annen seni tüm kalbiyle seviyor. Seni tekrar kucaklamak için sabırsızlanıyorum. İkimiz de Tanrı'nın kolları arasında sağlıklı ve iyiyken."

Quarry karısının sarf ettiği, tam onun ölümüyle sonlanan bu son kelimeler eşliğinde ağzını kımıldattı. Kayıt cihazını kapattı. Tanrı adı dudaklarının arasından dökülür dökülmez, Cameron Quarry son nefesini vermiş ve vefat etmişti. Quarry, *Tanrı'yı seven bir kadın için*, diye hissetti, *bu yola çıkmanın asil bir yolu*du. Quarry, annesine yaptığı gibi, karısının da gözlerini kapatmış ve ellerini göğsüne koymuştu.

Daryl ve Gabriel'in gözleri yaşarmıştı. İkisi de birbirlerine bakmadan gözlerini sildiler.

Daryl sonunda sakın bir ses tonuyla, "Annem bugüne kadar yaşamış en iyi kadındı," dedi. Quarry başını onu destekler şekilde salladı.

Sonra Tippi'nin yanağına dokundu. "Hemen şurada yatan da orada onunla birlikte."

Gabriel, "Umarım," dedi. "O hiç iyileşebilecek mi, Bay Sam?"

"Hayır oğlum. İyileşmeyecek."

"Onun için dua etmek ister misiniz?" Gabriel ellerini birleş-

tirdi ve diz çökmeye hazırlandı.

“İstersen bunu sen yapabilirsin. Ama ben artık dua etmiyorum.”

“Annem sizin Tanrı’ya inanmadığınızı söylüyor. Neden?”

“Çünkü Tanrı bana inanmayı bıraktı, evlat.”

Ayağa kalktı ve küçük kayıt cihazını cebine attı. “İşinizi bitirdiğinizde, dışarıda kamyonun yanında sigara içiyor olacağım.”

Quarry külüstür kamyonetine oturdu, pencereler ardına kadar açıldı, aralık dudaklarının arasından karanlık bir duman yükseldi. Alabama’nın sıcağı gecenin yaklaşık dokuzunda tüm ihtişamıyla sürmekteydi, Quarry sağ kulağının dibinde bir sivrisinek vızıldarken ter damlasını burnundan bir fiskeyle attı.

Yusufçuk onu çok fazla rahatsız etmiyordu. Gökyüzündeki bir meteor alevini seyretti, Büyükeyi gösteriye ilahi bir fon oluştuyordu. Her şey bittiğinde, bakışları artık kızının evi olan alçak binaya indi. Tippi’nin kocası, çocukları, torunları olmayacaktı. Sadece ölü bir beyin, harap bir beden ve bir besleme tüpü...

“Bu işi eline yüzüne bulaştırdın, Tanrı. Bunu yapmamalıydın. Şu ‘gizemli yollarla çalışmak’ saçmalığını biliyorum. ‘Her şeyin bir amacı vardır’ı da öyle. Ama yanlış yaptın. Sen hatasız değilsin. Benim küçük kızımı rahat bırakmalıydın. Seni bu yaptığından dolayı hiçbir zaman affetmeyeceğim, senin de benim yapmam gerekeni yaptım diye beni hiçbir zaman affetmemen umurumda bile değil.” Sessizleşmeden önce titrek, tereddütlü bir sesle konuştu. Sırf beynindeki baskıyı azaltması için gözyaşlarının belirmesini istedi. Ve ruhundaki. Ama onlar gözlerine akıyordu. Görünüşe bakılırsa ruhu kurak bir toprağa dönüşmüştü, verecek suyu yoktu.

İkisi birden dışarı çıkıp kamyonete tırmandıklarında, Quarry yakılmamış sigarasını pencereden dışarı fırlattı ve sessizlik içerisinde Atlee’ye döndüler.

Quarry hemen kütüphanesine gitti, masasının arkasına geçip oturdu, kendisini 86 alkol dereceli sert Old Grand Dad'le besledi, ateşi yaktı, ocak demirini bunun içine itti, gömlek kolunu yukarı doğru kıvırdı ve demiri çıplak tenine bastırdı, zaten orada hali hazırda varolan uzun yanığın sağ ucuna ikinci dik bir işaret yaptı. On saniye sonra demir halıya düşerek üzerinde diğer bir delik oluşturdu. Quarry sandalyesinde arkasına yığıldı.

Ağır ağır nefes alıyordu, gözleri atalarının yüzyıllar süren alevlere şahit olan isli tavanına bakıyordu. Quarry konuşmaya başladı. Söylediklerinin büyük çoğunluğu Quarry hariç kimseye pek fazla bir şey ifade etmezdi; o her şeyi kristal netliğinde anlıyordu. İşe, insanlara üzgün olduğunu söylemekle başladı. Hepsine birer isim verdi, sesi garip aralıklarla yükselip alçaldı. Şişeyi dudaklarında uzun süre tutarak Grand Dad'inden bir yudum daha aldı.

Ağzından birtakım şeyler daha çıktı, kalbi ve ruhunun tümü ortaya döküldü. Orada, tavanda, birbirlerinin kolları arasında, Cameron ve Tippi duruyordu. Quarry onları o kadar canlı görmüştü ki onlara doğru yükselmeyi, ikisini de kucaklamayı istedi. Onların birlikte, şu anda bulunmaktan pişmanlık duyduğu yerden çok daha iyi bir yere gitmelerini diledi.

Bazen ne yaptığını merak ediyordu. Küçük, eğitimsiz bir adam dünyaya karşı tek başına... Acımasız, inanılmaz, aptal. Bunların tümü. Kesinlikle. Ama artık duramazdı. Bunun sebebi sadece bu işten vazgeçemeyeceği bir noktaya gelmesi değildi. Sorun, gi-decek başka bir yerinin olmamasıydı.

Gözlerini kapatıp ardından tekrar açtığında, karısı ve kızı gitmişti. Ateş çoktan şiddetini yitirmişti; oraya ocak demirini ısıtmaya yetecek miktarda odun atmıştı. Başını eğerek tekrar koluna, bir-biriyle kesişen çizgilere baktı. Herkül çabasının karşılığını almıştı.

İsmail, balinanın albatrosu. İsa, haçın yükü ve yorgun omuzlarının üzerinde dinlenen herkesin hayatı.

Sam Quarry'nin üstesinden gelmek zorunda olduğu bir şeydi bu. Kesinlikle öyleydi. Konu sadece kilometre karelerce uzanan Quarry arazisinin azala azala neredeyse bir hiçe dönüşmesi değildi. Ya da bir daha hiçbir zaman bundan daha iyi günler göremeyecek köhne ev. Sadece ölen eş, mahvolmuş kız evlat değildi. Kalın kafalı oğul ve uzaktaki diğer kız evlat değildi. Bu, makul zekâda aynı soydan gelme herhangi birisi için utanç verici bir işaret olan, çoğu açıdan inanılmaz derecede huysuz Quarry ailesinin geçmişi de değildi.

Sorun Sam Quarry'nin artık bir zamanlar olduğu adam olmayışydı. Artık kendini kendisi bile tanıyamıyordu. Ve bunun sebebi kolundaki yanıklar değildi. İçindeki lanet olası yanık izleriydi. Gabriel'e yalan söylemişti. Belki kendisine de öyle. Tanrı'ya inanmıyor değildi. Ondan *korkuyordu*. Hem de tüm kalbi ve ruhuyla. Bu dünyada yaptıklarından dolayı, Quarry sevgili karısı veya güzel, diriltilmiş kızıyla zamanı geldiğinde tekrar bir araya gelemecekti. Adalet için ödeyeceği bedel ebedi ayrılıktı. İşte, bu yüzden karısının son sözlerini tekrar tekrar dinliyordu. Tippi'yi elinden geldiğince sık ziyaret etme sebebi de buydu. Çünkü her şey bittiğinde, bu gerçekten olacaktı.

Tekrar tavana baktı ve ateşin yorgun çıtırtılarına rağmen zor bela duyulabilecek yumuşak bir ses tonuyla, “Ebediyet sonsuzluk demek,” dedi.

Kapalı kapının dışında, Gabriel yerinden sıçrayarak uzaklaştı. Aşağıya okumak için diğer bir kitap almaya inmiş, istediğinden

çok daha fazlasını duymuştu. Onun kadar zeki küçük bir çocuk tüm bu duyduklarını muhtemelen anlamlandırabilirdi.

Bay Sam'e hep büyük bir hayranlık beslemişti. Kendisine bu güne kadar Quarry kavminin mevcut başı olan bu adamdan daha iyi davranan başka birisi daha olmamıştı. Ama buna rağmen Gabriel odasına kadar koşturdu, kapısını kilitledi ve yatak örtülerinin altına kıvrıldı.

O gece bir an olsun uyumadı. Sam Quarry'nin aşağıdan yükselen feryatları, Atlee'nin her bir santimetrekaresine işliyor gibiydi. Görünüşe bakılırsa onlar için güvenli ya da serbest hiçbir yer yoktu.

41. Bölüm

Donna Rothwell, Sally Maxwell'in hiç kimseyle bir ilişkisi olduğunu düşünmüyordu, onlara öyle söylemişti. Kadının geniş oturma odasında konuşuyorlardı.

Donna Rothwell, keskin bir ses tonu ve asık suratla, Michelle'e bakarak, "Bence böyle bir şeyi sormak dahi annenin hatırasını lekelemek anlamına geliyor," dedi.

Sean, "Ama birisi onu öldürdü," diye işaret etti.

"İnsanlar hep öldürülürler. Hırsızlık olabilir? Soygun olabilir?"

"Hiçbir şey alınmamış."

Kadın elini başından savarcasına salladı. "O zaman korkup kaçtılar demektir."

Michelle alaycı bir ses tonuyla, "Sizinle en son konuştuğumuzda buralarda başıboş gezinen bir katilin olabileceği düşüncesi sizi korkutmuştu, şimdi ise bunu neredeyse kolayca kabul edebilmişsiniz gibi görünüyorsunuz," dedi.

"Burası güzel bir muhit ama suç her yerde işleniyor. Tabii ki korkuyorum ama bu benim gerçekçi olmadığım anlamına gelmiyor. İyi bir güvenlik sistemim var. Burada benimle birlikte yaşayan

iki hizmetçim mevcut. Bir de Doug var.”

“Doug mı?”

“Sevgilim. Ama, onu böyle bir şey yapmakla suçlayarak, anene inanılmaz derecede adaletsizce davrandığını düşünüyorum. Özellikle de kendini savunamazken.”

Sean, Michelle’in koluna elini koydu çünkü onun sandalyesinden fırlayarak bu kadına saldırmaya hazırlandığını hissetmişti ve böyle bir şey kesinlikle adil bir kavga olmazdı. O an bir adam, elinde küçük bir torba çubuk krakerle salına salına içeri girdi.

Yaklaşık bir metre seksen santim boyunda ve çok formdaydı. Bir televizyon sunucusunun gümüş renkli saçlarına ve bronz tenine sahipti. Altmışlı yaşlarda, yakışıklı bir adamdı.

Donna, büyük bir gururla, “Size daha önce bahsettiğim *sevgilim*, Doug Reagan,” dedi. “Global bir teknoloji şirketinin başarılı kurucusu. Şirketi dört yıl önce sattı ve şimdi de iyi bir yaşam sürüyor. Benimle birlikte.”

Michelle hafif bir nefretle, “Pekâlâ, tam bir Amerikan rüyası,” dedi.

Doug ellerini salladı. “Sally için gerçekten üzgünüm, dedi. “Hoş bir kadındı. Donna’nın iyi arkadaşıydı.”

Michelle, “Teşekkürler,” dedi.

Doug, Donna’ya bakıp elini tuttu. “Onun gülümseyen yüzünü özleyeceğiz, öyle değil mi?”

Donna eline bir mendil alarak başını salladı. “Ama Michelle, Sally’nin yasak bir ilişkisi olabileceğini düşünüyor.”

“Ne?” Doug onlara baktı. “Bu saçma.”

Sean, “Bunu kesinlikle bilebilecek konumda mısınız?” diye sordu.

Adam ağzını açıp, ardından kapattı. “Ne? Ben...” *Sevgilisine*

göz attı. “Donna benden daha iyi bilir. Sally’yi tanıyorum ama Donna kadar değil. Yine de, içinde yaşadığımız topluluk küçük. Böyle bir şey olsa birinin haberi olurdu, öyle değil mi?”

Michelle, “Biz de bunu bulmaya çalışıyoruz. Ama insanların *doğru sözlü* olmalarına ihtiyacımız var.”

Donna, “Ben size doğruyu söylüyorum,” diye lafı yapıştırdı. “Annenin bildiğim kadarıyla başka bir adamla ilişkisi yoktu. Doug’un da söylediği gibi, bu küçük bir topluluk.”

“Annem golf turnuvası çiftler paketi satın almış. Babam golf oynamıyor.”

Donna, “Oh, Tanrı aşkına. Doug’la birlikte oynadılar,” dedi.

Michelle ve Sean, ağzına çubuk kraker atan Doug’a baktılar. “Donna, bunu benden sen istemiştin, hatırlıyor musun? Çünkü birlikte oynayabileceği hiç kimse yoktu.”

“Bu doğru, ben istemiştim.”

Michelle, “Neden Doug sizinle oynamadı?” diye sordu. “Siz de bir golfçüsünüz.”

Donna, “Çünkü her ne kadar bu hayır için olsa da rekabetçi bir turnuvaydı ve ben turnuvaya katılabilecek kadar yeterli değildim. Annem mükemmel bir golfçüydü, tabii Doug da öyle.”

Doug gülümseyerek, “Artık yapabildiğim tek şey diyebilirim,” dedi. “Küçük toplara vurarak küçük deliklere sokmak.” Arından hızla ekledi. “Ve Donna’yla birlikte zaman geçirmek.”

Donna, “Sevgilim,” dedi.

Michelle, Donna’ya sertçe bakarak, “Kulağa sanki herkesin emeklilikte arzulaması gereken bir şeymiş gibi geliyor,” dedi.

Donna, “Bak, eğer buraya bizi aşağılamaya geldiyse,” diye başladı, ki Sean hemen araya girerek, “Bu herkes açısından oldukça gergin bir an. Yorumlarınız için teşekkür ediyoruz. Sanırım biz

artık gitmeliyiz,” dedi.

Henüz Michelle itiraz edemeden, Sean onu kolundan yakaladı ve kapıdan dışarı çekti.

Doug’un onları dışarı kadar takip ettiğini anlamaları biraz zamanlarını aldı.

“Annen için gerçekten çok üzgünüm. Sally’yi çok seviyordum. Herkes seviyordu.”

Michelle, “Pekâlâ, bir kişi hariç,” diyerek lafı patlattı.

“Ne, oh, tabii ki.” Orada, ön verandada, öylece dikildiler.

Sean, “Bize söylemek istediğiniz bir şey mi var?” diye sordu.

Doug, “Bu çok garip,” dedi.

Michelle, “Evet, öyle,” diyerek hemfikir oldu. Sean ona baktı.

“Babanı gerçekten tanımıyorum ancak Sally, Donna ve bana bazen ondan bahsederdi.”

“Şimdi de bana onların mutlu olmadıklarını ve annemin onu terk etmeyi düşündüğünü mü söyleyeceksiniz?”

“Hayır, hayır, hiç de değil. Bence annen, yani, babanla nispeten mutluydu. Ben... pekâlâ...”

“Haydi, söyle Doug.”

“Babanın Sally’yle pek mutlu olduğunu sanmıyorum. Birbirlerinden kopmuş gibiydiler. En azından annen durumu böyle ifade etmişti.”

Michelle’in suratı asıldı.

Doug onu inceledi. “Sen de böyle mi düşündün?”

“Ne düşündüğüm aslında bir anlam ifade etmiyor. Sadece annemi kimin öldürdüğü önemli.”

“Bize kendisini rahatsız eden ya da gizli gizli takip eden hiç kimseden bahsetmedi. Çok normal bir yaşam sürdürüyordu. Arka-

daşları, golf, bahçe işleri. Buralarda boş dolaşan herhangi bir psikopat olduğunu zannetmiyorum.”

Michelle, “İşte, psikopatların sorunu da bu, Doug, gerçekten deli olanlardan bahsediyorum, geldiklerini yaklaşıp kalbine bir bıçak saplayana kadar göremezsın,” dedi.

Doug homurdanarak büyük bir aceleyle onlarla vedalaştı ve eve neredeyse koşturarak girdi. Kilidin döndüğünü duydular.

Arabaya yürürlerken Michelle, “Sence bu bir şeylerin yanlış gittiği bir soygundan mı ibaretti?” dedi.

“Olabilir.”

Arabaya bindiler. “Aç mısın?” dedi. “Bir yer biliyorum.”

On dakika sonra küçük bir restoranda oturmuş, siparişlerini vermişlerdi.

Sean, “Pekâlâ, polisler garaj bölgesini araştırdılar ve hiçbir iz bulamadılar. Garajın baş üstü kapısı kapalı, garajdan yan avluya açılan kapı da kilitliydi. Ama katil dışarı çıkarken bunu kilitlemiş olabilir. Bu sadece basit bir düğme kilit.”

“Yani herhangi birisi içeri girmiş, onu beklemiş, öldürmüş ve ardından da elini kolunu sallayarak buradan ayrılmış olabilir. Yerler kuruydu, ayak izi yoktu.”

“Garaj tarafında bir de özel çit var. İşte sana daha fazla gizlenme yeri.”

Michelle, “Tıbbi tetkikçi ölümün saat sekiz ila dokuz arasında yaşandığını raporladı. Sen birinin bir şey görmüş olabileceğini düşünüyorsun. Ya da belki de annemin saldırıya uğradığında haykırışını duymuştur?”

Sean düşünceli görünüyordu. “Ama havuz partisinden yükselen gürültü bu tür bir sesi bastırmıştır.” Sonra, “Herkesle teker teker konuşulduğunu düşünüyorum. Yani partideki herkesle, öyle değil mi?” diye ekledi.

“Sanırım.” Michelle onu inceledi. “Neden, ne düşünüyorsun?”

“Eğer birini öldürmek isteseydim kendimi o partiye davet ettirir, ardından dışarı süzülür, işimi görür ve tekrar partiye dönerdim diye düşünüyorum.”

“Ben de öyle düşündüm ama annemin dışarı çıkmak üzere olduğunu, o sırada garajda bulunduğunu biliyor olmalıydın.”

“Bu şart değil. Garajın yan kapısından içeri girip eve dalmayı planlarken, annen dışarı çıkmış ve onları bu beladan kurtarmış olabilir.”

“Bu yine de riskli, Sean. Babam evdeydi. O eski bir polis ve evde de silahı var. Donna’nın söylediği gibi, burası küçük bir topluluk. İnsanlar bunu bilir.”

Sean arkasına yaslandı, düşüncelere gömülmüştü. Yiyecekleri geldi ve konuşmadan yediler.

Michelle oradan ayrılırlarken, “Senden bir şey rica edebilir miyim?” diye sordu.

Sean gülümseyerek, “Herkes her zaman bir şey isteyebilir,” dedi.

Bunu takip eden kelimeler bu gülümsemeyi sildi.

“Küçük bir kızken, buranın iki saat kadar güneyinde, Tennessee’nin küçük kırsal bir bölgesinde yaşıyorduk. Oraya dönmek istiyorum. Oraya hemen şimdi gitmem *lazım*.”

42. Bölüm

Anayoldan çıktılar ve aracın lastikleri kırık çakılları sertçe dövdü. Arabayı Sean kullanıyor, Michelle'in kusursuz yönergelelerini takip ediyordu.

"En son ne zaman buradaydın?" diye sordu.

Michelle doğrudan ileriye bakıyordu. Kamyonetin farları haricinde, yuvarlak ay etraftaki tek ışık kaynağıydı. "Çocukken."

Sean şaşırmış göründü. "Eğer durum buysa, buraya gelen yolu nasıl hatırladın? Haritadan mı baktın?"

"Hayır. Ben... bildim işte. Nasıl, bilmiyorum."

Sean ona baktı, yüzü çatık kaşlarından dolayı buruşmuştu. Michelle'in yüz ifadesi, meraklı bir duygu silsilesiyle doldu. Sean orada coşkun beklentiler gördü. Aynı zamanda korku da vardı. Bu sonuncusu onun normalde karşısındaki kadınla bağdaştıramadığı bir şeydi.

Yaklaşık altmış sene önce yepyeni olan bir muhiti gözler önüne seren karanlık bir sokağın aşağısına doğru ilerlediler. Evler göçmek üzereydi, ön verandaları tamir edilemeyecek haldeydi, bahçeleri yabani otlar, hastalıklı ağaç ve çalılarla dolmuştu.

Michelle, "Buralar bundan daha iyi günler de gördü," dedi.

Sean alçak sesle, “Öyle görünüyor,” diye karşılık verdi. “Ev hangisi?”

Michelle ileriye işaret etti. “Şu. Eski çiftlik evi, bu sokakta onun gibisi yok. Muhitin geri kalanı bu mülkten parçalara bölündü.”

Sean aracı evin önünde durdurdu. “Artık burada biri yaşıyor-muş gibi görünmüyor,” dedi.

Michelle aşağı inmek için herhangi bir girişimde bulunmadı.

Sean sonunda ona, “Şimdi ne oldu?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

“Aşağı inip yukarı çıkarak bir göz atmak istemiyor musun? Bunca yol geldik.”

Michelle tereddüt etti. “Evet, sanırım öyle yapacağım.”

Eski patikadan ilerlediler. Ev sokaktan oldukça uzağa inşa edilmişti. Ölmek üzere olan meşenin geriye kalan tek dalına bağlanan çürümeye yüz tutmuş sicimin ucunda eski bir araba lastiği sallanmaktaydı. Yan avluya üzerine oturtulmuş eski, lastiksiz bir kamyonet park edilmişti. Tel kapı bel vermiş ön verandada, yerde yatıyordu.

Bir yerden geçerlerken Michelle durdu ve hemen yanındaki çalı artıklarına baktı. Sadece çıplak sopalara kalacak şekilde kısacık kesilmişlerdi. Burada bu çalılardan uzun bir sıra halinde çokça vardı.

Michelle, “Bu, çitti,” dedi. “Ne tür olduğunu unuttum. Bir sabah kalktığımda artık yerlerinde değillerdi. Babam bunları evlilik yıldönümlerinden biri için dikmişti. Bir kez kısacık kesildikten sonra, tekrar büyümediler. Bunu her kim yaptıysa, üzerine bitki öldürücüsü ya da buna benzer bir şey dökmüş olmalı.”

“Kimin yaptığı bulunabildi mi?”

Michelle sadece başını sallamakla yetindi ve eve doğru yürümeye devam etti. Tel kapının üzerinden atladılar ve Michelle kapı tokmağını yokladı. Kolayca döndü. Sean elini onun elinin üzerine koydu. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

“Bunca yol geldik ve buraya bir daha geleceğimden de şüpheliyim.”

Sean elini geri çekti ve içeri girdiler. Ev boş ve pisti.

Sean arabadan bir el feneri kapmıştı, bunu etrafta dolaştırdı, içerisi harap haldeki battaniyeler, yiyecek folyoları, boş bira şişeleri ve bir düzineden daha fazla kullanılmış prezervatifle doluydu.

Michelle gördüklerini hazmetmeye çalışarak, “Hiç de hatıra defterine yazılacak türden şeyler değil,” diye mırıldandı.

“İnsanın hatıralarının üzerinden geçerken karşılaştığı şeyler genelde öyledir. Her şey nadiren hatırlananlar kadar iyidir.”

Michelle’in gözleri merdivenlere kaydı.

Sean onun bakışlarını takip etti. “Hangi yatak odası seninkiydi?”

“Sağdan ikincisi.”

“Yukarı çıkmak ister misin?”

“Belki sonra.”

Alt katı dolaştılar, biraz daha çöp ve kokuşmuş şeyle karşılaştılar, Sean, Michelle’in hiçbir şeye gerçek anlamda ilgi göstermediğini fark etti. Michelle arka kapıyı açarak dışarı çıktı. Daha fazla çöp, yan avludaki kamyonet enkazı, içerideki çöp yığınına gözler önüne seren, yukarı açılan kapısı çalınmış, tek tarafına yatmış, bir araçlık garaj...

Tüm bunlar içler acısı ve kasvetliydi. Sean burada olmaya zor dayandı. Michelle’in nasıl olup da buradan çılgınlıklar atarak uzaklaşmamayı başardığından emin değildi.

Sean, “Burada ne işimiz var?” diye sordu.

Michelle arka verandaya oturdu. Sean da onun yanına ilişti.

“Sen hiç büyüdüğün yere geri döndün mü?”

Sean, “Bir kez,” dedi.

“Ve?”

“Önemli bir şeyler keşfetmedim. Her şeyin hatırladığımdan çok daha küçük olduğu dışında, ki bu kesinlikle çok mantıklı çünkü şimdi çok daha büyüğüm. Gidip evi gördüm ve yoluma devam ettim.”

“Ben de bunu yapmak istiyorum. Evi görmek ve yoluma devam etmek...”

“O zaman gidelim.” Sean cebine uzandı, arabanın anahtarlarını çıkarıp Michelle’e fırlattı. “Bu şeref senin olabilir.”

Tekrar evin içinden geçtiler; Michelle basamakların dibinde durakladı.

“Michelle, kendini bu konuda hırpalamana gerek yok.”

Michelle başını kaldırıp yukarı baktı.

Sean, “Bundan emin misin?” dedi.

Michelle, “Hayır,” karşılığını verdi ama ilerlemeye devam etti.

Geniş merdiven sahanlığına vardıklarında durdular. Burada her iki tarafta ikişer tane olmak üzere dört kapı vardı.

“Yani şu ikincisi senindi, öyle mi?” Sean sağ işaret etti.

Michelle başını sallayarak onayladı.

Sean kapıyı açmak için hareketlendi ama Michelle onu durdurdu.

“Yapma.”

Sean geri çekildi, ona baktı. “Belki de gitmeliyiz.”

Michelle başını salladı ama koridordan aşağı ilerlerken ani-

den arkasına döndü, ikinci kapının kolunu kavrayıp açtı.

Orada dikilen adam kendisine bakarken bir çığlık attı.

Adam, Michelle’i iterek koşturdu, Sean’ın yanından hızla geçti, basamakları takır tukur indi ve tel kapının üzerine basarak dışarı çıktı.

Michelle o kadar çok titriyordu ki, Sean adamın arkasına takılma düşüncesinden vazgeçti. Michelle’e doğru koşturup onu kucakladı. Michelle sonunda sakinleşince, geri çekildi. Birbirlerine baktılar, ikisinin aklından da aynı sorunun geçtiğinden en ufak bir şüphe yoktu.

Bunu ilk olarak Sean kelimelere döktü. Şaşkın bir ses tonuyla, “Babanın burada ne işi vardı?” diye haykırdı.

43. Bölüm

Hava Kuvvetleri Bir, Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'ne pervane sesleri eşliğinde alçaldı, 747'nin dörtlü motoru pilotlar geri iticileri çalıştırdıklarında güçlerini arkaya verdiler. Başkan helikopterin burnunda, iki çekyatın, bir banyonun ve bir yere bağlanmış kadar sıkı duran eliptik bir makinenin bulunduğu dairesinde oturuyordu. Bundan kısa bir süre sonra, Bahriyeli Bir, standart çoklu helikopter açılımıyla havalandı. Başkanı taşıyan helikopterin kızakları Beyaz Saray'ın çimenlik arazisine dokunduğunda, saat gece yarısına çok yakındı.

Dan Cox enerji dolu bir tavırla helikopterin basamaklarından aşağı zıplayarak indi, günü sonlandırmaktan ziyade başlamaya hazır gibiydi. Adam adaylığını koyduğu kampanya seyahatlerinde hep böyle oluyordu. Ülkenin bir ucundan diğer ucuna eyalet eyalet gezerken, ardında kendisinden çok daha genç ancak yorgunluktan tükenmiş, fıncanlar dolusu kahve tüketen yardımcılar bırakıyordu. Rekabetin büyük heyecanı onu bu işe sonsuza kadar devam etmesine yetecek miktarda adrenalinle dolduruyor gibiydi. Bir de Birleşik Devletler'in başkanı olmak vardı, ki bu diğer herhangi bir mesleğin yerini tutamayacağı bir makamdı. Bu aynen efsane bir rock

yıldızı, tanınmış bir film yıldızı, bir spor ikonu ve dünyada Tanrı'ya en yakın olan, her şeyin ellerinin altında toplandığı bir adam olmak gibi bir şeydi.

Bu gece başkan, her zamanki gibi, Gizli Servis'in "paket" olarak adlandırdığı bir grupla birlikte taşınmıştı. Toplulukta başkan, üst düzey ekip elemanları, kişisel güvenlik detayları ve medyanın az sayıdaki şanslı üyesi bulunmaktaydı. Malikâneye yaklaştığında, ekip elemanları ve muhabirler, adamın yanından sadece tek bir kıdemli ekip elemanı ve güvenlik detayı kalacak şekilde çabucak uzaklaştırıldılar.

Özgür dünyanın lideri için tüm kapılar açıldı, Dan Cox, Beyaz Saray'a burası kendisine aitmiş gibi girdi. Nitekim gayriresmi olarak da öyleydi. Her ne kadar Amerikalı vergi mükellefleri tarafından finanse ediliyor olsa da, bunlar gerçekten de onun evi, onun helikopteri, onun jumbo jetiydi. O onay vermediği sürece, hiç kimse ziyaretine gelemez ya da uçaklarına binip gezemezdi.

Kıdemli ekip elemanı ofisine geçti, başkan Gizli Servis elemanından ayrılarak ailesinin yaşadığı bölmeye doğru yoluna devam etti. Burada tam bir cam fanustaydı; 1600 Pennsylvania Caddesi'nde ne kadar güvende olunabilirse o kadar güvendedeydi. Gizli Servis burada olmasaydı, bu binadan görev süresi bitene ya da seçmenler bu görevi başka birine verene kadar kesinlikle dışarı çıkmazdı. Ama o, başkandı, halk adamıydı. Dolayısıyla aslında, korumalarının midelerinde gizliden gizliye ülser gelişirken, insanların arasına karışmalıydı.

Dan Cox ceketini çıkartıp attı, bir masanın üzerindeki küçük kutunun düğmesine bastı ve bir Beyaz Saray baş garsonu belirdi. Cox emrini ilettili, bir dakika sonra iki limon dilimli, bol buzlu cin toniği elindeydi. Başkan istediği zaman istediği şeyi alabilirdi. Baş

garson ayrıldıktan sonra, Cox hızla kanepede oturmuş dergisini okuyan ve rahatmış gibi görünmek için elinden geleni yapan karısının yanına gitti.

Neşeli bir şekilde, “En son kamuoyu araştırması rakamlarını gördün mü?” diye sordu.

Jane başını sallayarak onayladı. “Ama hâlâ kat edilmesi gereken uzun bir zaman var. Anket rakamları da gerilemeye eğilimli.”

“Henüz erken olduğunu biliyorum ancak dürüst olmakta da fayda var, diğer tarafın çekim gücü yok.”

Jane, “Kendine fazla güvenme,” diye azarladı.

Dan Cox kristal kadehini havaya kaldırdı. “İster misin?”

“Hayır, teşekkürler.”

Dan birkaç tuzsuz bademi gürültüyle çiğnedi. “Sen benim ne zaman kendime çok güvendiğimi ya da bir seçimi kaybettiğimi gördün ki?”

Jane onun yanağına bir öpücük kondurdu. “İlk kez şimdi.”

“Hâlâ üç münazara istiyorlar. Ben iki tane yapmayı düşünüyorum.”

“Bence bir tane yapmalısın.”

“Neden bir tane? Graham o kadar da iyi bir konuşmacı değil.”

“Gereğinden fazla nazik davranıyorsun. Graham sadece kötü bir konuşmacı değil; her açıdan bir o kadar da sıradan. Amerikan halkının onun ne kadar umutsuz olduğunu kavraması için sadece *tek bir* sohbet yetecektir. Neden zamanını boşa harcayacaksın ki? Ayrıca birilerinin düşüncelerini değiştirmek ya da kendi seviyene çıkarmak için ona elmadan üç lokma vermene gerek yok. Şunu da kabul edelim tatlım, sen bir insansın ve insanlar hata yaparlar. Dolayısıyla neden bu kadar baskıyı sırtlanasın ki? O bu stratejiyle

çok şey kazanabilir, sen de çok şey kaybedebilirsin. Muhalefet, fırsatı en erken dört yıl sonra, senin süren dolunca yakalayabileceğini biliyor. Beyni, kendine ait özgün fikirleri olan genç birisini bulabilecekleri ve Beyaz Saray için *gerçekten* hazır olabilmek maksadıyla sayıca geliştirebilecekleri temel seçmenleri olabileceği gerçeğine güveniyorlar. Graham sadece gelip geçici biri.”

Dan Cox gülümsedi, kadehini hürmet içerisinde havaya kaldırdı. “Neden bir kampanya strateji ekibimin olduğunu bile bilmiyorum. Oysa her şeyi gelip sana danışabilirim.”

“Çok sayıda savaştan canlı çıktın, aldığın dersleri unutmamalısın.”

Dan Cox neşeyle, “Görev sürem bir gün *biteceğini* biliyordun ama benim yerime sen seçimlere katılabilirsin,” dedi. “Diğer bir Cox’u Beyaz Saray’da sekiz sene daha tut.”

“Beyaz Saray güzel bir yer ama gerçekten de burada o kadar uzun bir süre daha yaşamak istemiyorum.”

Dan Cox bir şey anımsamış gibiydi. İçkisini elinden bıraktı, kolunu karısına dolayarak, “Willa hakkında yeni bir şeyler var mı?” diye sordu.

“Yok.”

“Lanet olası FBI’ın tümü bu işin peşinde ve hiçbir şey çıkmadı, öyle mi? Sabah ilk iş Munson’a kırmızı ışık yakacağım. Bu kesinlikle kabul edilebilir bir şey değil.”

“Birinin Willa’yı kaçırmış olması kulağa çok garip geliyor.”

Dan Cox karısına daha sıkı sarıldı. “Jane, senin gibi zeki bir kadının bunu çoktan düşündüğünü biliyorum. Willa’yı kaçırma sebepleri biz olabiliriz. O değerli küçük kızı kullanarak bize ve belki de bu ülkeye zarar vermeye çalışacaklar.”

Jane, kocasının kolunu tuttu. “Ya bir şey isterlerse? Onu bırakmak için bir şey?”

Dan Cox karısını serbest bıraktı, ayağa kalktı ve önünde bir ileri bir geri yürüdü. Hâlâ çok yakışıklı bir adamdı. Jane onu seyrederken, kalın omuzlarına, mükemmel saçlarına, sert çenesine, çıkık elmacıkkemiklerine ve gözlerindeki ışıltıya baktı. Fiziki açıdan, John F. Kennedy ve Reagan karışımıydı, buna iriyarı Theodore Roosevelt'in göz korkutan cüssesi de eklenmişti.

Jane ona, güzel bir sonbahar sabahında, üniversite kampüsünde daha ilk rastlayışında âşık olmuştu. Dan'ın okulu bitirmesine bir sene kalmıştı, kendisi ise yeni gelen bir öğrenciydi. Bu şu anda ona sanki bir milyon yıl önceymiş gibi gelen bir gündü. Birçok önemli açıdan, öyleydi de. Bu hayat uzun zaman önce sonlanmıştı. Jane, araya giren yıllar içinde karşılaştığı inanılmaz önemli şeylerden dolayı, artık bunu geçmişinin bir parçası olarak isimlendirmekte zorlanıyordu.

“Bu tam olarak ne isteyeceklerine bağlı, Jane. Nükleer kodları mı? Bunu yapamam. Tesis dokümanlarından birini mi? Bunu da yapamam. Aslına bakılırsa, tüm açık yürekliliğimle şunu belirtmeliyim ki, Birleşik Devletler başkanı hiçbir türden şantaja boyun eğemez. Herhangi bir örnek, gelecek yönetimler için savunulamaz olacak, makamı zayıflatacaktır.”

“Yani şimdi sen bana bir daha Willa'yı göremeyeceğimizi mi söylüyorsun?”

Dan Cox, karısının yanına oturdu, tek elini dizine yerleştirdi. “O küçük kızı güvenli ve sağlıklı bir şekilde geri almak için gücümüz dahilinde her şeyi yapacağımızı söylüyorum. Ancak bu süre zarfında hep olumlu şeyler düşünmeye devam etmeliyiz. Birleşik Devletler'in kudreti arkamızda. Bu hiç de küçük bir şey değil.”

“Yarın cenaze merasimine katılacak mısın?”

Dan başını salladı. “Tabii ki. Michigan'da erken saatte bir

konuşmam var ama buraya dönmek için yeterli zamanım olacak. Hava Kuvvetleri hiç kimseyi beklemez. Ayrıca böyle anlarda ailenin bir araya gelip birbirine destek olması lazım. Bu konuda pek de aşırıya kaçmaya gerek yok ancak bu olay ülkenin Cox'ların aileyi kriz dönemlerinde ilk sıraya yerleştirdiğini görmesini sağlayacak. İşin gerçeği de bu zaten.”

Jane elindeki dergiyi indirdi. “Hâlâ kampanya modunda olduğunu görebiliyorum. Saat geç oldu ama benim pek uykum yok. Sinema salonuna gidip bir film seyretmeye ne dersin? Warner Brothers en son filmlerinden birini gönderdi. Henüz salonlarda gösterime girdiğini bile zannetmiyorum.”

Dan Cox içkisini bitirdi, ayağa kalktı ve elini uzattı.

“Film filan yok. Seni özledim, hayatımın aşkı.”

Dan ona, yirmi beş yıldan daha uzun bir süre önce, üniversite kampüsünde yönlendirdiği o kalp durduran gülümseyişiyle baktı. Jane itaatkâr bir tavırla ayağa kalktı ve onu yatak odasına kadar takip etti. Dan kapıyı arkalarından kapattı. Kravatını ve ayakkabılarını çıkardı, pantolonunun fermuarını açtı. Jane elbisesini çıkardı ve sutyenini çekip attı. Yatağa sırtüstü yattı, Dan da üzerine uzandı. Bunu özel, samimi, Başkan çifti için olağanüstü derecede ender olan bir olay takip etti. Kocası üzerinde içine girip çıkarken ve kendisi de onun kulağının dibinde inlerken, Jane bazen onunla sevişmenin artık paylaştıkları tek özel şey olduğunu düşünüyordu.

Dan işini bitirince onun üzerinden indi, karısına son bir öpücük kondurdu ve uykuya daldı. Hava Kuvvetleri Bir ertesi sabahın erken saatlerinde bahçe kapısının önünde olacaktı ve yorulmak bilmez Dan Cox'un bile tekrar yola düşmeden önce birkaç saat dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Bu yatakta ilk seviştiklerinde, Jane kıkırdamaya başlamıştı.

Yeminini yeni etmiş başkan, karısının neşesinin kendi sevişme becerilerindeki bir eksiklikten kaynaklandığını düşünerek, bu durumdan hiç de memnun kalmamıştı. Ancak, Jane ona neden güldüğünü açıklayınca, o da karısına katılmıştı.

Jane ona, “Birleşik Devletler başkanının beni becerdiğine inanamıyorum,” demişti.

Şimdi Jane orada ayağa kalkıp duş almadan, elbiselerini üzerine geçirmeden ve tekrar aşağı inip Gizli Servis ajanlarını şaşırtmadan önce, yarım saat uzandı. Ofisinin kapısını açtı, arkasından kapattı, masasının kilidini açtı, mektupla anahtarı çıkarttı.

Mektubu ne zaman alacaktı? Ne yazılı olacaktı? Sonra ne yapacaktı?

Saatine baktı. Geç olmuştu ama o, başkan eşiydi.

Telefon aramasını yapıp onu uyandırdı.

Sean King sersem sersem, “Jane?” dedi.

“Bu kadar geç bir saatte aradığım için üzgünüm. Tabii ki cenaze merasimine geliyorsun.” Bunun bir soruyla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

“Komiktir, biraz önce bir başkasına katıldım.”

“Ne?”

“Uzun hikâye. Evet, orada olmayı planlıyorum.”

“Tuck bana aradığını söyledi.”

“Sana neden bahsettiğimizi de söyledi mi?”

“Bu bir hataydı, Sean. Özür dilerim. Sana en başından itibaren dürüst davranmalıydık.”

“Evet, öyle yapmalıydınız.”

“Benim endişem...”

Sean ona yardımcı olarak, “Erkek kardeşinin sağda solda karısını aldatması mı?” dedi.

“Bunun başkanın yeniden seçilme kampanyasına kötü yansımaları.”

“Pekâlâ, buna dayanamayız, öyle değil mi?”

“Lütfen alaycı davranma. Şu anda böyle bir şeye ihtiyacım yok.”

“Endişen oldukça yerinde. Ama bu beni gitmem gerekmeyen dolambaçlı bir yola yönlendirdi. Aslında tolere edemeyeceğimiz bir zaman kaybına yol açtı.”

“Yani, bunun Willa’nın kayboluşuyla bir ilgisinin olmadığını düşünüyorsun, öyle mi?”

“Bunu sana garantileyebilir miyim? Hayır. Ama profesyonel içgüdülerim bana olmadığını söylüyor.”

“Peki, şimdi ne olacak?”

“Bana Willa’dan bahset.”

“Ne olmuş ona?”

“Pam’in sadece iki çocuğu olmuş, ikisi de sezaryenle.”

Jane’in kanı buz kesmiş gibiydi. “Senin de bildiğin gibi Pam’in üç çocuğu var.”

“Tamam, ama üçünü de o *doğurmadı*. Bunu kanıtladık. Tuck’a bundan bahsettim. Sana anlatacağını düşündüm.”

Tuck tabii ki ona anlatmıştı ama Jane’in bunu Sean’a açıklamak gibi bir niyeti yoktu. “Sen ne demeye çalışıyorsun?”

“Bu çocuklardan biri Pam’in değil. Tuck’ın başka bir kadından bir çocuğu mu oldu? Ve bu çocuk Willa mı?”

“Bu sorunu yanıtlayamam.”

“Yanıtlayamaz mısın, yanıtlamayacak mısın?”

“Bunun konuyla ne ilgisi var ki?”

Sean otel odasındaki yatağında doğruldu. “Sen ciddi misin? Bu *konuyla ilgili* çünkü eğer Willa, Pam’in kızı değilse, o zaman

gerçek annesi ve/veya babası kaçırılmasından sorumlu olabilir.”

“Willa on iki yaşında. Birisi onu kaçırmak için neden bu kadar uzun bir süre beklesin ki?”

“Bunu ben de düşündüm ama işin aslı şu ki buna verilecek bir yanıtım yok. Eğer bu konuyu çözecek ve Willa’yı bulacaksak, bu sorunun yanıtına *ihtiyacım olduğuna* da eminim. Dolayısıyla, bana yardım edebilir misin?”

“Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.”

“Pekâlâ, eğer o, Pam’ın kızıysa, o zaman kadının onca yıl önce hamile olması gerekirdi. Öyle miydi?”

“Ben... o... şimdi hatırladım, o günlerde Birleşik Devletler’de yaşamıyorlardı. İtalya’daydılar. Tuck’ın işleri sebebiyle. Şimdi şöyle bir düşünüyorum da, Willa doğduktan kısa bir süre sonra döndüler.”

Sean yatak başına doğru yaslandı. “Pekâlâ, bu kadarı yeterli. Yani sen onun hamile kaldığından emin değilsin, öyle mi? Hiç fotoğrafını filan görmedin mi? Anneyi ve yeni doğmuş bebeği hastanede gösteren bir fotoğraf? Onları orada hiç ziyaret etmedin mi?”

Jane tekrar buz gibi bir sesle, “Yine alay etmeye başladın,” dedi.

“Hayır, aslına bakılırsa nazikçe konuyu araştırıyorum.”

“Tamam, Willa’nın Pam’ın kızı olduğundan emin olduğumu sana kesin olarak söyleyemeyeceğimi itiraf ediyorum. Hep öyle olduğuna inandım. İzninle bunu şu şekilde açıklayayım, öyle *olmadığına* inanmam için hiçbir sebepim olmadı.”

“Pekâlâ, eğer benden bir şey saklıyorsan, doğrulara bir noktada ulaşacağım ve bunun sonuçlarından memnun kalmayabilirsin.”

“Bu bir tehdit mi?”

“Başkan ailesinin herhangi bir üyesini tehdit etmek suçtur, bunu siz de çok iyi bilirsiniz ve ben iyi bir insanım. Cenaze töreninde görüşmek üzere, *Bayan Cox*.”

Telefonu kapattı.

Jane mektubu ve anahtarı tekrar masasına kilitledi, ardından oturma odasını baştan sona neredeyse koşturarak geçti. Soyunup tekrar yatağına tırmanırken, kocasının hafif horultusunu dinledi. Dan’ın hiçbir zaman uyku sorunu olmamıştı. Hatta telefon başında sabahın erken saatlerine kadar çalıştıktan, insanı sersemleten önemli ulusal konular üzerine çekişe çekişe pazarlık ettikten sonra bile ahizeyi indirir, dişlerini fırçalar ve beş dakika içerisinde uyku ya daldı. Diğer yandan uyumak Jane’in saatlerini alırdı, tabii başarabilirse.

Yanına dönüp yatar ve duvara bakarken, Willa’nın yüzünü orada gördüğünü hayal etti. Çocuk onu eliyle çağırıyordu. Yalvarıyordu.

Bana yardım et, Jane Hala. Kurtar beni. Sana ihtiyacım var.

44. Bölüm

“Sorun ne Gabriel? Kendini pek de iyi hissetmiyor gibi görünüyorsun.”

Quarry küçük oğlana mutfak masasının karşı ucundan göz attı.

Çocuk sefil bir halde, “Son birkaç gecedir uyuyamıyorum, Bay Sam,” dedi.

“Çocukların her zaman uykularını iyi almaları lazım. Aklına takılan bir şey mi var?”

Gabriel ona, “Önemli bir şey değil. İyi olacağım,” derken bakmadı.

Quarry, oğlanı yakından incelerken, “Bugün okulun var mı?” diye sordu. “Eğer varsa, servisi kaçıracaksın.”

“Hayır. Bugün öğretmenler günü. Anneme yardım edebileceğimi, tarlada çalışabileceğimi, ardından da biraz okuma yapabileceğimi düşündüm.”

“Şehirden döndükten sonra annenle konuşmam lazım.”

“Ne hakkında?”

“Kişisel bir şey.”

Gabriel’in suratı asıldı. “Yanlış bir şey yapmadım, değil mi?”

Quarry gülümsedi. “Sen dünyanın senin etrafında döndüğünü mü düşünüyorsun? Hayır, sadece kişisel bir konu. Ahırdaki alet çantasını temizleme fırsatın olursa, gerçekten çok iyi olur. Kötü bir şekilde paslanmış her şeyi at. Sana verecek diğer bir pulum daha var.”

Gabriel gülümsemek için elinden geleni yaptı. “Teşekkürler, Bay Sam. Bana iyi bir koleksiyon kazandırdınız. Verdiğiniz pulardan birini okuldaki bilgisayarda araştırdım.”

“O da ne?”

“Herkes orada bir şeyler satıp, satın alıyor. Tıpkı internetteki diğer bir dizi mağaza gibi.”

Quarry biraz ilgilenmiş gibi görünüyordu. “Devam et.”

“Her neyse, bana verdiğiniz şu pullardan biri kırk dolar değerinde!”

“Lanet olsun. Satacak mısın?”

Gabriel şaşırmış görünüyordu. “Bay Sam, sizin bana verdiğiniz hiçbir şeyi satmıyorum.”

“Sana benden bedava bir tavsiye, küçük adam. O pul koleksiyonu senin üniversite eğitimin için sermaye olacak. Neden bunları sana verdiğimi düşünüyorsun? Bir de şu eski bozuk paraları?”

Gabriel şaşırmış göründü. “Sanırım bu daha önce hiç aklıma gelmemişti.”

“Görüyorsun ya, beynin senin olduğunu düşündüğün kadar büyük değil, öyle değil mi?”

“Sanırım değil.” Biraz daha atıştırdılar ve küçük oğlan, “Maden uçakla çok sık gitmeye başladınız,” dedi.

Quarry sırtıttı. “Biraz daha elmas bulmaya çalışıyorum.”

Gabriel, “Madende elmas mı var?” diye sertçe sordu. “O madenlerin tümünün Afrika’da olduğunu sanıyordum.”

“Burada, Alabama’da da biraz olabilir.”

“Belki ben de sizinle gelirim diye düşünüyordum.”

“O madeni benimle birlikte baştan sona gezdin. Orası hâlâ büyük bir delik içindeki pislikten öte bir şey değil.”

“Yani uçakla demek istedim. Oraya sizinle hep kamyonetle gittik.”

“Hep kamyonetle gittik çünkü sen uçmaktan hoşlanmıyorsun. Lanet olsun, bana benim uçakla havalandığımı her seyredişinde yerin dibine girip kesinlikle bir daha dışarı çıkmak istemediğini söyledin.”

Gabriel hafifçe gülümsedi. “Bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum. Bu dünyada Alabama’dan çok daha fazlasını görmek istiyorum, dolayısıyla uçağa binmem lazım, öyle değil mi?”

Quarry oğlanın düz mantığı karşısında gülümsedi. “Bu oldukça doğru, evet.”

“O zaman giderken bana haber verin. Şimdi gidip günlük işleri halledeceğim.”

“Git bakalım.”

Gabriel tabaklarını lavaboya bıraktı ve mutfaktan aceyle çıktı.

Ahıra yöneldiğinde, ciddi ciddi düşünüyordu. Bay Sam’in dün gece kütüphanede sarhoşken söylediklerini aklından geçiriyordu. Willow ya da buna benzer bir isim duymuştu. *Belki de bu kelime salkımsöğüttü*, diye düşündü. Bay Sam’in “kömür” kelimesini kullandığını duymuştu ya da sarfettiği kelime buna benzer bir şeydi, ki bu da Gabriel’e madeni düşündürtmüştü.

Bay Sam’e bunu doğrudan sormayacaktı çünkü onun, her ne kadar aşağı başka bir kitap okumak için inmiş olsa da, kendisinin olan bitene kulak misafiri olduğunu bilmesini istemiyordu. Gabriel

ahırdaki çalışma tezgâhını temizlerken kendi kendine, *Bay Sam'in bir şeyden dolayı üzgün olduğu kesin*, dedi. Geçen gün Bay Sam'in bulaşıkların yıkanmasına yardım etmek maksadıyla kollarını yukarı sıyırışını seyretmişti. Kollarında yanık izleri vardı. Gabriel bunu da merak etmişti.

Daryl ve Carlos'un tüfeklerini temizledikleri gece silah odasında konuştukları şeyleri duymuştu. Ama duydukları onun açısından pek bir anlam ifade etmemişti. Bir keresinde Kurt hakkında konuşuyorlardı. Gabriel odaya girince, çenelerini hızla kapatmışlar, ardından ona bir tüfeğin elli saniyeden daha kısa sürede nasıl parçalanıp tekrar birleştirilebileceğini göstermişlerdi. Peki, neden her gün madene gidiyorlardı? Ve neden Carlos ve bazen de Daryl gece orada kalıyordu? Orada bir şeyler mi oluyordu? Gabriel bunun elmaslarla ilgili bir şey olduğunu düşünmüyordu.

Yataktan kalktığı birkaç sefer, Bay Sam'in elinde kalabalık bir anahtar kümesiyle aşağı bodruma indiğine tanık olmuştu. Bir keresinde Gabriel onu aşağıya kadar takip etmişti, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, Bay Sam'in bunu duyacağını düşünmüştü. Adamın uzun, pis kokan geçidin dibindeki bir kapıyı açışını seyretmişti. Annesi bir keresinde ona burasının Quarry'lerin kötü esirlerini tutmakta kullandıkları yer olduğunu söylemişti. İlk başta annesine inanmamış, bunu Bay Sam'e sormuştu. Bay Sam de annesinin söylediklerini doğrulamıştı.

Bir keresinde, arazileri gezerlerken, "Ailenizin köleleri var mıydı, Bay Sam?" diye sormuştu.

"Buradaki çoğu insanın eskiden köleleri vardı. Atlee o dönemde pamuk tarlasıydı. Çalışacak insana ihtiyacı vardı. Hem de çok sayıda insana."

"İyi ama neden ödeme yaparak insan kiralamıyorlardı? On-

ları sırf bunu yaptırmak için esir almalarına gerek yoktu.”

“Sanırım bunun ucu açgözlülüğe dayanıyor. İnsanlara ödeme yapmazsan, daha çok kazanırsın. Bu ve bir ırkın diğeri kadar iyi olmadığının düşünülmesi.”

Gabriel ellerini pantolonunun cebine sokmuş ve, “İşte bu büyük bir utanç,” demişti.

“Her şeyi yapabileceklerini, istedikleri herkesi incitebileceklerini ve bunun yanlarına kalacağını düşünen çok sayıda insan var.”

Ama bu Bay Sam’in neden aşağıya, bir zamanlar kötü kölelerin tutulduğu o pis kokulu bodrum kata indiğini açıklamamıştı. Atlee’de garip bir şeylerin döndüğü kesindi. Ama burası Gabriel’in eviydi; onun ve annesinin gidecek başka yerleri yoktu, dolayısıyla tüm bu olanlar aslında kesinlikle onu ilgilendirmiyordu. O sadece yoluna devam edecekti. Yine de merak ediyordu. Gerçekten merak ediyordu. O böyleydi.

45. Bölüm

Quarry kamyoneti Fred'in karavanının önünde durdurup kornaya bastı. Fred dışarı çıktı, tek elinde mağazadan alınmış bir sigara, diğer elinde de kâğıt bir torba sallanıyordu. Eski, terden lekelenmiş, saman bir şapkası, kadife ceketi, rengi solmuş kot pantolonu, güneş ve yağmurdan kurumuş çizmesi vardı. Beyaz saçları omuz hizasına uzanıyor, ıslıl ıslıl ve temiz görünüyordu.

Quarry pencereden dışarı uzandı. "Yanına kimlik almayı unutmadın, değil mi?"

Fred kamyonete tırmandı, cüzdanını çıkarttı, aslına bakılırsa bu birbirine lastik bantlarla tutturulmuş iki deri parçasıydı, bir kimlik çıkardı. "Beyaz Adam'ın bizim gibi *gerçek* Amerikalıları takip etme yöntemi."

Quarry sırttı. "Sana haberlerim var, kovboy. Yaşlı Sam Amca sadece senin gibileri takip etmiyor. *Hepimizi* ediyor. Senin gibi gerçek Amerikalıları ve benim gibi buraları sadece kiralamış olanları."

Fred kâğıt torbadan bir bira çıkardı.

Quarry, "Lanet olsun, şu şeyi kafana dikmeden önce işimizin bitmesini bekleyemez misin?" dedi. "Şu zavallı karaciğerinin neye

benzediğini kesinlikle görmek istemem,” diye de ekledi.

Fred büyük bir yudum alır ve şeyi tekrar torbaya bırakırken, “Annem doksan sekiz yaşına kadar yaşadı,” dedi.

“Öyle mi? Pekâlâ, senin *yaşamayacağını* garantisini büyük bir rahatlıkla verebilirim. Ayrıca bir sağlık sigortan da yok. Benim de öyle. Hastanenin herkesi tedavi etmesi gerektiğini söylüyorlar ama bunun *ne zaman* yapılması gerektiğini söylemiyorlar. Eyalet hastanesine pek çok kez gittim, bir keresinde ateşler içinde bekleme odasının zemininde yatıyordum, o kadar kötü terliyor ve titriyordum ki öleceğimi düşündüm. İki gün geçti ve sonunda beyaz önlüklü bir çocuk dışarı çıktı, bana dilimi çıkarmamı söyledi ve ben yerde midem kıcımdan çıkacak halde yatarken neremin ağrıdığını öğrenmek istedi. O ana kadar zaten hastalığın büyük bir kısmını atlatmıştım fakat lanet olası birkaç ilaç kullanmış olsaydım çok daha iyi olurdu.”

“Ben hastaneye kesinlikle gitmem.” Fred bunu Kızılderili diliyle söylemişti. Ardından kendi dilinde hızla konuşmaya devam etti.

Quarry adamın lafını yarıda kesti. “Fred, Gabriel burada değil, dolayısıyla tamamen Muskogean konuşmaya başladığında, ben ipin ucunu kaçırıyorum adamım.”

Fred her şeyi İngilizce tekrarladi.

“İşte böyle. Amerika’dayken İngilizce konuş. Sadece lanet olası hastaneye sigorta kartın olmadan gitme. Hangi dilde konuşuyor olduğun umurumda bile değil, ayvayı yedin demektir.”

Kamyonet hoplaya zıplaya ilerledi. Fred uzaktaki bir binayı işaret etti. Bu, Quarry’nin inşa ettiği küçük evdi.

“Bunda iyi iş çıkardın.”

“Teşekkürler.”

“İyi ama bunu kimin için inşa ettin?”

“Özel biri için.”

“Kim?”

“Ben. Benim tatil evim.”

Yollarına devam ettiler.

Quarry ceketinden hacimli bir zarf çıkararak bunu Fred’e uzattı. Bunu açtığı anda, Fred’in elleri hafifçe titredi. Şaşırmıştı, başını kaldırarak çalıyı andıran kaşlarının altından onu gözetleyen Quarry’ye baktı.

“Orada bin dolar var.”

Fred öksürüp balgam çıkarır ve bunu camdan dışarı tükürürken, “Ne için?” diye sordu.

Quarry, “Eve döndüğün için,” diyerek sırtıttı. “Başka bir şey için de tabii.”

“Ne?”

“İşte bu yüzden bir kimliğe ihtiyacın var.”

“Peki neden kimliğe ihtiyacım var? Bunu söylemedin.”

“Bir şeye tanıklık edeceksin. Önemli bir şeye.”

Fred, “Bu şahitlik yapmak için büyük para,” dedi.

“Nakit para istemiyor musun?”

Adam, “Öyle demedim,” dedi, suratındaki kırıksıklar konuşurken iyice derinleşmişti.

Quarry şakacı bir şekilde adamın koluna dirseğiyle indirdi. “Güzel. Çünkü verdiği şeyi geri alan biri değilim.”

Otuz dakika sonra küçük şehre ulaştılar. Fred hâlâ içi yirmiliklerle dolu zarfa bakıyordu. “Bunu çalmadınız, öyle değil mi?”

“Hayatımda kesinlikle hiçbir zaman bir şey çalmadım.” Fred’e baktı. “İnsanları saymazsak. Şimdi kendime birkaç insan çalıyorum, bilirsin işte.” Uzun bir süre geçti, sonra Quarry gülümsemedi ve Fred de aynısını yaptı.

Quarry, “Babamın tahvillerinden bir kısmını bozdurdum,” diye açıkladı.

Aracını yerel bankanın önüne çekti, tek katlı tuğla bir binaydı, giriş kapısı camdı.

“Haydi gidelim.”

Quarry kapıya yöneldi, Fred de onu takip etti.

“Daha önce hiç bankaya girmemiştim.”

“Nasıl yani?”

“Hiç param olmadı ki.”

“Benim de öyle. Ama yine de bankaya giderim.”

“Neden?”

“Lanet olsun, Fred, çünkü tüm para orada.”

Quarry tanıdığı bir bankacıyı yakaladı ve adama ne istediğini açıkladı. Dokümanı çıkarttı. “Buraya, buna tanıklık etsin diye *gerçek* Amerikalı arkadaşımı getirdim.”

İriyarı, gözlüklü banka memuru pejmürde Fred’e bakarak gülümsemeye çalıştı. “Eminim ki bu uygun bulunur, Sam.”

Fred, “Ben de öyle,” dedi. Ceketinin para dolu zarfın durduğu kısmını silkeledi, Quarry’yle birbirlerine bakarak gülümsediler.

Banka memuru ikisini ofisine götürdü. Banka noteriyle birlikte içeri diğer bir tanık daha çağrılmıştı. Quarry vasiyetini Fred’in, diğer şahidin ve noterin gözü önünde imzaladı. Sonra Fred’le diğer tanık imzaladılar. Bunun ardından, noter resmi işini yaptı. Her şey bittiğinde, banka memuru vasiyetin bir kopyasını aldı. Ardından, Quarry orijinali katlayarak ceketinin cebine yerleştirdi.

Banka memuru, “Bunu güvenli bir yerde tuttuğundan emin ol,” dedi. “Çünkü kopya vasiyetnamenin onayı için yeterli olmayacaktır. Burada bir kasa kiralamaya ne dersin?”

Quarry, “Endişelenme,” dedi. “Evime izinsiz girmeye çalışan

herkesin kafası havaya uçurulur.”

Banka memuru, biraz gergin bir tavırla, “Bundan eminim,” dedi.

Quarry, “Ben de öyle,” diye ekledi.

Fred ve Quarry eve dönmeden önce bir şeyler içmek için bara uğradılar.

Fred bira kupasını ağzına doğru eğerek, “*Şimdi* içmemde artık sorun yok, öyle değil mi Sam?” diye sordu.

Quarry bir viski yuvarladı. “Akşamüzeri oldu, öyle değil mi? Sana söylemeye çalıştığım tek şey Fred, mantıklı standartlarının olması gerektiği.”

Atlee’ye döndüler. Quarry, Fred’i karavanın önünde bıraktı.

Yaşlı adam basamakları yavaş yavaş tırmanırken, dönüp eski kamyonette oturan Quarry’ye baktı. “Para için teşekkürler.”

“Vasiyetime şahitlik ettiğin için teşekkürler.”

“Kısa süre içinde ölmeyi mi planlıyorsun?”

Quarry sırtıttı. “Bunu bilseydim, muhtemelen şu anda Hawaii’de filan olurum. Okyanusta yüzer ve kalamarımı yerdim. Alabama’da, senin gibilerle konuşarak paslanmış bir kamyonetle ortalıklerde dolaşmazdım, Fred.”

“Bu arada, benim adım Fred değil.”

“Bunu biliyorum. Çünkü bu benim sana taktığım isim. Peki, adın ne? Gerçek adın? Kimliğini ya da vasiyeti ne olarak imzaladığını pek iyi görmedim.”

“Eugene.”

“Bu bir Kızılderili ismi mi?”

“Hayır, ama annem bana bu ismi vermiş.”

“Nasıl yani?”

“Çünkü o beyazdı.”

“Peki, gerçekten doksan sekizine kadar mı yaşadı?”

“Hayır. Ellisinde öldü. Çok fazla içerdi. Benden de fazla.”

“Sana hâlâ Fred olarak hitap edebilir miyim?”

“Evet. Bu isim Eugene’den daha çok hoşuma gidiyor.”

“Bana doğruyu söyle, Fred. Ne kadar süre daha yaşayacaksın?”

“Şansım varsa, bir yıl daha.”

“Üzgünüm.”

“Ben de öyle. Nereden anladın?”

“Çok fazla ölü gördüm. Şu kuru öksürüğün. Ellerin de çok soğuk, kahverengi rengin altındaki tenin de çok soluk.”

“Sen akıllı bir adamsın.”

“Hepimizin bir gün gitmemiz gerekeceğini biliyorsun. Ama şimdi geriye kalan zamanını birkaç saat öncekine kıyasla bin kez daha iyi geçirebilirsin.” Parmağıyla arkadaşını işaret etti. “Ve sakın bana bir şey bırakma. Buna ihtiyacım olmayacak.”

Quarry arkasında bir toz bulutu bırakarak gitti.

Atlee’ye vardığında, ön cepheden yaklaşan yağmurun ilk dolgun damlaları düşmeye başladı. İçeri girip doğrudan mutfığa gitti çünkü onun sesinin oradan geldiğini duymuştu. Quarry’nin çizmeleri mutfak zeminini dövdüğünde, Ruth Ann büyük tencereleri temizliyordu. Kadın döndü ve gülümsedi.

“Gabriel sizi arıyordu.”

“Ona Fred’le birlikte şehre ineceğimi söylemiştim.”

Ruth Ann bir yandan çalışırken, “Oraya neden gittiniz?” diye sordu.

Quarry oturdu, dokümanı ceketinin cebinden çıkarıp açtı. “Seninle hakkında konuşmak istediğim şeyden dolayı.” Kâğıdı ha-

vaya kaldırdı. “Bu benim son vasiyetim. Bugün imzalattırdım. Artık yasal.”

Ruth Ann ovaladığı tencereyi bıraktı ve ellerini bir havluya kuruladı.

Kaşları çatıldı. “Vasiyetiniz mi? Hasta filan değilsiniz, öyle değil mi?”

“Hayır, en azından bildiğim kadarıyla bir şeyim yok. Sadece bir aptal, vasiyetini hazırlamak için ölümünü bekler. Buraya gel ve şuna bir bak.”

Ruth Ann ileri doğru tereddütlü bir adım attı, sonra hızla odanın karşısına geçip oturdu. Kâğıdı ondan aldı, eteğinin cebinden eczaneden aldığı gözlüklerini çıkarıp taktı.

Biraz utangaç bir tavırla, “O kadar iyi okuyamıyorum,” dedi. “Çoğunlukla bir şeyi okumam gerektiğinde bunu yapması için Gabriel’i çağırıyorum.”

Quarry parmağıyla kâğıdın bir noktasını işaret etti. “Çoğu avukat terimleriyle dolu ama dikkatini vermen gereken yer işte şurası Ruth Ann.”

Kadın onun gösterdiği yeri okudu, kelimeleri okurken dudakları yavaş yavaş kımıldıyordu. Sonra başını kaldırıp ona baktı, kâğıt titreyen elinde sallanıyordu.

“Bay Sam. Bu doğru değil.”

“Doğru olmayan şey de neymiş?”

“Tüm bunları bana ve Gabriel’e bırakmanız.”

“Bu doğru. Benim mülküm. Onu istediğim kişiye bırakabilirim.”

“Ama bir aileniz var. Bay Daryl ve Bayan Tippi var. Bir de diğer kızınız.”

“Senin Daryl’e göz kulak olacağına güveniyorum, tabii hâlâ

etrafta bir yerlerde olursa. Ayrıca Tippi ve Suzie, yani, beni dört yıldan daha uzun bir süredir aramamasına bakılırsa, benden herhangi bir şey isteyeceğinden şüpheliyim. Ayrıca sen ve Gabriel de benim ailemsiniz. Ben bu işi böyle halletmek istiyorum.”

“Bundan emin misiniz?”

“Tabii ki eminim.”

Kadın masanın karşısına uzanıp Quarry’nin elini tuttu. “Siz iyi bir adamsınız, Bay Sam. Muhtemelen bizlerden daha uzun yaşayacaksınız. Ama size benim ve Gabriel için yaptığınız her şeyden dolayı teşekkür ederim. Herkese göz kulak olacağım. Herkese en iyi şekilde göz kulak olacağım. Aynen sizin yapacağınız gibi.”

“Ruth Ann, mülke ilişkin istediğin her şeyi yapabilirsin. Buna paraya ihtiyaç duymam durumunda satmak da dahil.”

Kadın bu öneriyle dehşete düşmüş gibiydi. “Burayı kesinlikle satmayacağım, Bay Sam. Burası bizim evimiz.”

Kapı eşiğinden bir ses geldi, ikisi de başlarını çevirdiklerinde Gabriel’in orada dikildiğini gördüler.

Quarry, “Selam Gabriel,” dedi. “Annenle birkaç konuyu görüşüyorduk.”

“Hangi konuları?” Gabriel annesine baktı ve ince, düz yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını fark etti. Yavaşça, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Annesi, onu baş işaretleriyle yanına çağırarak, “Haydi, buraya gel,” dedi. Gabriel annesine koştu ve annesi onu kucakladı. Quarry, Gabriel’in başını okşadı, vasiyetini katladı, cebine yerleştirdi ve odadan ayrıldı.

Yazması gereken bir mektup daha vardı.

Ayrıca Tippi’yi görmeye gitmeliydi.

Ardından madene uğramalıydı.

Her şey sona yaklaşmaya başlamıştı.

46. Bölüm

Sean ve Michelle, birkaç gün arayla ikinci defa vaaz dinlediler. Yağmurlu, rüzgârlı bir akşamdı ve Pam Dutton öldüğü yerden sekiz kilometre uzaktaki bir mezarlığa defnedilirken siyah şemsiyeler insanları kucaklamıştı. Çocuklar babalarıyla birlikte en ön sırada, tentenin altındaydılar. Tuck'ın kafası bandajlıydı, sanki bir avuç hap ve birkaç kokteyl içmiş gibiydi. Kız kardeşi, yani başkanın eşi, hemen yanında oturuyordu, kolunu koruyucu bir tavırla Tuck'ın omzuna dolamıştı. Colleen Dutton, Jane'in kucağına ilişmiş, John da babasına sokulmuştu. Jane'in yanında, baştan aşağı siyahlara bürünen ve resmiyetiyle tam bir başkanı resmeden kocası oturuyordu.

Bir Gizli Servis “ekibi” duvar oluşturacak şekilde defin bölgesini çevrelemişti. Etraftaki sokaklar boşaltılmış ve kapatılmıştı, araba konvoyunun takip edeceği yollardaki her bir rögar kapağı yerlerine kaynatılmıştı. Mezarlık, matemli aile bireyleri ve davet edilen arkadaşlar haricinde diğer herkese kapalıydı. Bir muhabir ve televizyon ekibi alayı, başkanın ve yaşlı eşinin mezarlıktan ayrılırırken fotoğraflarını çekebilmek umuduyla kapının hemen dışına yığılmıştı.

Michelle, Sean'ı dirseğiyle dürtükledi ve başını sola doğru eğdi. FBI'dan Ajan Walters da törene katılanlar arasındaydı. Adamın bakışları Sean ve Michelle'e odaklanmıştı.

Michelle, "Pek de mutlu görünmüyor," dedi.

"İddiaya girerim ki bu adam hayatında bir kez olsun mutlu olmamıştır."

Tennessee'den erken saatte kalkan bir uçak yakalamışlardı. Yolculuk boyunca, o gece olan bitenden bahsetmişlerdi.

Frank Maxwell'in evine döndüklerinde, adam henüz orada değildi. Michelle ona cep telefonundan ulaşmaya çalışmış ancak yanıt alamamıştı. Tam polisi aramak üzereydiler ki, adam garaj kapısından içeri girmişti.

"Baba?"

Adam Michelle'in hemen yanından geçip gitmiş, yatak odasına girmiş ve kapısını kapatmıştı. Michelle kapıyı açmayı deneyince kilitli olduğunu görmüştü.

Kapının ardından, "Baba?" diye seslenmişti. "Baba!" Kapıyı yumruklamaya başlamıştı, ta ki bir el uzanıp onu engelleyene kadar. Bu, Sean'dı.

"Bırak, biraz yalnız kalsın."

"Fakat..."

"Ortada ne olduğunu anlamadığımız bir şeyler dönüyor, dolayısıyla en iyisi onu şimdilik zorlamayalım."

Sean kanepede uyumuş, Michelle de kullanılmayan yatak odalarından birini kullanmıştı. Erkek kardeşleri Bobby'nin yakınlarındaki evinde kalıyorlardı.

Ertesi sabah uçaklarını yakalamak için uyandıklarında, Frank Maxwell çoktan üzerini değiştirip gitmişti. Bu kez Michelle onu cep telefonundan aramak gibi bir zahmete bile katlanmamıştı.

Michelle havaalanında, elindeki kahve fincanının üzerinden, “Nasıl olsa yanıtlamayacak,” dedi.

“Sence çiftlik evinde ne işi vardı?”

“Belki de benim oraya gidiş sebebimle aynı nedenden oradaydı.”

“Bu tam olarak ne anlama geliyor?”

Michelle sefil bir halde, “Tam olarak bilmediğim anlamına geliyor,” dedi.

“Sen burada kalmak ister misin? Ben cenazeye tek başıma gidebilirim.”

“Hayır, şu anda burada yapabileceğim bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. Diğer bir cenaze törenine katılmak, burada kalarak ailemin ufalanmasını seyretmek kadar stresli olmayacaktır.”

Pam Dutton’un töreni bitmiş, Sean çoğu kişinin başkanla to-kalaşma fırsatını kaçırmamak için elinden geleni yaptığını fark etmiş olsa da, insanlar dağılmaya başlamıştı. Başkan da onlara elinden geldiğince yardımcı oluyordu.

Michelle alaycı bir tavırla, “Potansiyel bir seçmenin üzerini çizmek riskini alamaz,” dedi.

Jane, erkek kardeşi ve çocuklarla birlikte dışarı çıktı. Birkaç ajan onlara iki yandan eşlik etti ancak büyük çoğunluk başkanın yanında kaldı. Sean bu manzarayı seyrederken, o tek bir hayatın diğerlerinin hepsinin yaşamını altüst ettiğinin farkındaydı. Başkan eşi Servis dünyasında korunması gereken hayati derecede önemli bir kişiydi, ancak sınıflandırmada başkanın o kadar altındaydı ki, kimin hayatının kurtarılacağına ilişkin bir seçim yapılmak zorunda kalınsa, bu, Servis açısından hiç de zor bir karar olmazdı.

Michelle’in bu düşünceleri okuduğu barizdi çünkü, “Sen ne yapardın, hiç düşündün mü?” dedi.

Sean ona döndü. “Hangi konuda ne yapardım?”

“Başkan ve eşi arasında bir tercih yapmak zorunda kalsaydın ne yapardın? Yani hangisinin kurtarılacağına ilişkin?”

“Michelle, biliyorsun ki Servis’in insanın beynine kazıdığı tek bir kural varsa o da *şudur*. Sonlandırılmasına kesinlikle izin verilemeyecek tek yaşam başkanın hayatıdır.”

“Ama diyelim ki o bir suç işliyor. Ya da ya bu adam delirirse ve eşine saldırmaya kalkırsa ne olacak? Onu öldürmeye hazırlanırsa ne yapardın? Onu oradan uzaklaştırır mıydın, yoksa kadının ölmesine izin mi verirdin?”

“Neden bunu konuşuyoruz ki? Yeterince bunaltıcı ve can sıkıcı bir cenazede değil miyiz zaten?”

“Sadece merak ettim.”

“İyi, sen merak etmeye devam et. Ben bu işin dışında kalacağım.”

“Bu sadece farazi.”

“Benim gerçeklerle uğraşmakla başım yeterince dertte.”

“Başkanın eşini görmeye gidecek miyiz?”

“Onunla yaptığım son telefon görüşmesinin ardından, bundan pek emin değilim. Onunla aynı tarafta olduğumuzdan bile artık emin değilim.”

“Bununla ne demek istedin?”

Sean uzun bir iç çekti. “Öylesine konuşuyorum işte, saçmalıyorum.” Onlara doğru yaklaşan adama baktı. “Gün gittikçe daha da iyi bir hal alıyor.”

Michelle başını çevirdiğinde kendilerine doğru yaklaşan Ajan Waters’ı gördü.

Adam sert bir ses tonuyla, “Sanırım sizden şehirden ayrılmanızı istemiştım,” dedi.

Michelle, “Hayır, bence daha fazla sorgulamaya ihtiyaç duyulduğunda bizim ortalıklarda olmamızı istediniz,” karşılığını verdi. “Pekâlâ, işte buradayız. *Ortalıklardayız*.”

Adam, “Neredeydiniz?” diye sordu.

“Tennessee’de.”

Ajan Waters sinirli bir şekilde, “Tennessee’de ne işiniz vardı?” dedi. “Benimle paylaşmadığınız bir ipucu mu?”

“Hayır. Diğer bir cenazedeydik.”

“Kimin.”

“Annemin.”

Waters onu yakından inceledi, Michelle’in bunu kendisini sinirlendirmek için yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. Sonunda tatmin oldu, “Üzgünüm. Beklenmedik bir şey miydi?” diye sordu.

Michelle, park halindeki araç dizinine doğru yürümeye başlamadan önce, “Cinayetler genelde öyledir,” dedi.

Waters bakışlarını hemen Sean’a çevirdi. “O ciddi mi?”

“Korkarım ki öyle.”

“Lanet olsun.”

“Bize herhangi bir şey için ihtiyacınız var mı?”

“Hayır. Yani şimdilik demek istedim.”

“Güzel. O zaman görüşürüz.”

Michelle’e yetiştii, tam arabaya binmek üzereydiler ki arka-larından birinin geldiğini duydular. Gelen kişi nefes nefeseydi.

Tuck Dutton iki kilometrelik bir koşuyu biraz önce bitirmiş gibiydi. Yüzü kırmızıydı ve göğsü hızla yükselip alçalıyordu.

Sean, onun kolunu sıkı sıkı yakalayarak, “Tuck, neler oluyor?” diye sordu. “Haydi gel adamım, hastaneden daha yeni çıktın. Böyle hızlı koşmamalısın.”

Tuck derin bir nefes aldı, elini dengesini sağlamak için arabaya yasladı ve başıyla başkanın limuzinini gösterdi. Jane Cox araca kocasıyla birlikte daha yeni biniyordu, ajanlar etraflarını çevrelemişti.

Tuck nefes nefese, “Pam’le birlikte gördüğüm adam,” dedi.

Michelle, “Ne olmuş ona?” diye sordu.

“O burada.”

Sean etrafına bakınarak, “Ne? Nerede?” diye sordu.

“Hemen şurada.”

Tuck limuzine doğru işaret etti.

“Hangisi?”

“Başkanın hemen dirseğinin dibindeki iriyarı adam.”

Sean adama baktı, sonra başını Tuck’a çevirdi, ardından da Michelle’e yoğunlaştı.

Sean tam yağmur indirmeye başlarken, “Aaron Betack mı?” dedi.

47. Bölüm

Cenaze merasimine katılan insanlar için bir resepsiyon düzenlenmişti. Beyaz Saray’da değil, ama Blair House’da, sokağın hemen karşısında. Bu aslında birbiriyle bağlantılı dört evdi ve Beyaz Saray’dan yaklaşık altı bin beş yüz metrekare daha büyüktü. Normalde bu konut, eyaleti ziyarete gelen yabancı başkanlar ve diğer üst rütbeli görevliler tarafından kullanılmaktaydı. Harry Truman ve ailesi bile 1950’lerde, Beyaz Saray giriş taşıyıcılarına kadar açılıp en baştan tekrar inşa edilirken burada kalmışlardı. Ama bugün burası insanların bir araya gelecekleri ve Pam Dutton’u anacakları, birkaç kadeh bir şeyler içecekleri ve birinci sınıf Beyaz Saray şefleri tarafından hazırlanan yiyecekleri tadacakları yer olacaktı.

Sean ve Michelle metal dedektörlerden geçtiler, uzun güneşliğin altından yürüdüler, giriş kapısına vardılar ve içeri girdiler. İkisi de daha önce buraya, Servis’te geçirdikleri yıllar içerisinde, üst düzey koruma olarak gelmişlerdi. Ancak binayı ilk kez işler durumunda değilken görüyorlardı. Garsondan içkilerini aldılar ve bir köşeye çekilip beklemeye başladılar. Başkan, Jane’le birlikte geldi, ardından Tuck ve çocuklar onları takip ederek içeri girdi.

Michelle, “İşte geldi,” dedi.

Sean, Aaron Betack’ın içeri girmesi ve Servis için çalışan her ajanın, emekli olsun ya da olmasın, içgüdüsel olarak yaptığı gibi içeriyi en ince detayına kadar incelemesiyle birlikte başını salladı. Bu, insanın hiçbir zaman unutmadığı bir alışkanlıktı. Ya da kırıp atamadığı.

Michelle, “Bunu nasıl yapalım istersin?” diye sordu.

“Onu sorguya çektiğimiz için bize ateş açamaz.”

“Ama onun Pam’le görüştüğünü bildiğimizi kendisine belli edecek miyiz?”

“İşte büyük soru da bu. En iyisi onunla birlikte etrafı şöyle bir turlayalım ve yanıtın ağzından kendiliğinden dökülüp dökülmeyeceğine bir bakalım.”

Betack diğer bir gruptan kopana ve yan odaya geçene kadar beklediler.

Sean, Michelle’le birlikte adamın arkasından odaya girerken, “Selam, Aaron,” dedi.

Betack onları başıyla selamladı ama hiçbir şey söylemedi.

Sean adamın elindeki bardağa baktı. “Bugün çalışmıyor musun?”

“Sadece taziyelerimi sunuyorum.”

Michelle, “Üzücü bir gün,” dedi.

Betack bardağındaki buz küplerini birbirleriyle tokuşturdu ve elindeki krakeri ısırarak başını salladı. “Aslına bakılırsa baştan sona boktan bir gün.”

Sean, “Cenaze töreninin ötesinde mi demek istiyorsun?” dedi.

“Kıza dair hiçbir şey bulunamadı. Başkanın eşi mutlu değil.”

“Ama FBI hâlâ ipuçları üzerinde çalışıyor. Biraz önce Wa-

ters'ı gördük. O bana hiç de kolay kolay pes edecek bir adammış gibi gelmedi."

Betack onlara iyice yaklaştı. "Dünyanın en iyi dedektifinin elinde bir tür ipucu olmalı."

"Buna karşı çıkamam."

Michelle, "Çocuğu kaçıranlardan başka haber çıkmadı mı?" diye sordu.

"Kâse ve kaşıktan bu yana hayır."

Sean, "Garip," diye yorum yaptı.

Betack tuhaf bir şekilde, "Bu konuya dair her şey garip," dedi.

"Ama bu aynı zamanda oldukça da iyi planlanmış bir iş. Eğer Michelle ve ben beklenmedik bir şekilde evde boy göstermeseydik, bundan daha da azını bilirdik. Yani sen onların düzenli bir iletişim içinde olacaklarını düşünüyorsun."

Betack omuz silkti. "Ne olaksa o olacak."

"Pam'ın kollarındaki harflere ilişkin yeni bir şey var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Sean, Michelle'e bakarak, "Pam'le ilk tanışmamızı anımsıyorum. Gerçekten harikaydı. Muhteşem bir anne. Onu tanıyor muydun?" diye sordu.

Sean bunu gelişigüzel söyledi fakat diğer adama büyük bir dikkatle baktı.

Betack sakın bir tavırla, "Hiçbir zaman o şansı yakalayamadım," dedi. "Taziyelerimi sunmak için gelmek istediğimi söyledim, başkanın eşi içindi."

Sean, Jane Cox'un peşindeki asistanlarıyla birlikte geçtiği kapı girişine doğru göz attı. "O özel biri."

"Peki, siz ikiniz bu davaya dair herhangi bir şey bulabildiniz mi?"

İlk olarak Michelle konuştu. “Bulmuş olsaydık, Waters’ı çoktan bundan haberdar ederdik.”

Sean, “Önemli olan şey Willa’yı bulmak, itibarı boşver,” dedi.

Betack, içkisinin geriye kalanını kafasına dikerek, “Hoş bir felsefe,” yorumunu getirdi. “Bu şehirde çok ender rastlanılır bir şey bu.”

Michelle imalı bir şekilde, “Ama herkesin sahneye çıkıp bildiği her şeyi anlatması şartıyla,” dedi. Gözleri Betack’ın üzerindeydi.

Adam bunu fark etti, ilk önce Sean’a, ardından da Michelle’e bir bakış attı. “Bir şey mi vurgulamaya çalışıyorsunuz?”

Sean ses tonunu alçalttı. “Tuck Dutton senin, kendisinin şehir dışında olması gerektiği bir dönemde, karısıyla buluştuğunu görmüş.”

“Yanılıyor.”

“Seni oldukça hatasız bir şekilde betimledi. Cenaze töreninde de parmağıyla gösterdi.”

“Ortalıkta bana benzer çok adam var. Ayrıca neden Pam Dutton’la buluşayım ki?”

“Ben de senin bize bunu açıklayabileceğini umuyordum.”

“Yapamam çünkü böyle bir şey olmadı.”

Sean ona uzunca bir süre baktı ve ardından da, “Tamam, Tuck yanıldı,” dedi.

“Bu doğru. Yanıldı. İzninizle.” Yürüyüp uzaklaştı.

Michelle, Tuck’a döndü. “Sence o her kimle birlikte çalışıyorsa ona ne zaman dönüş yapacak?”

“Pek uzun sürmeyecek.”

“Peki, biz böyle bekleyecek miyiz?”

Sean etrafına şöyle bir göz attı ve Tuck yanından yürüyüp geçerken durdu. “Aslına bakılırsa beklemekten yoruldum.”

48. Bölüm

Willa kitaplarının en sonuncusunu bitirdi, bunu yığının üzerine bıraktı, yatağına oturdu ve kapiya baktı. Okurken, nerede olduğunu unutuyordu. Son sayfayı çevirdiğinde, *ne* olduğunu bir kez daha tam olarak fark etmişti.

Bir mahkûm.

Ailesini bir daha göremeyecekti. Bunu biliyordu.

Ayak sesleri yaklaşırken gerildi. Bu o iri adamdı. Yaşlı adam. Onun adımlarını tanıyordu. Kapı birkaç saniye sonra açıldı ve işte o, oradaydı. Adam kapiyı arkasından kapatıp ona doğru yaklaştı.

“İyi misin, Willa?” Masaya oturarak ellerini kucağına bıraktı.

“Kitapların hepsini bitirdim.”

Adam taşıdığı sırt çantasını açtı, başka bir yığın kitap çıkarıp bunları masaya bıraktı. “İşte sana yenileri.”

Willa kitaplara baktı. “Yani burada uzunca bir süre daha kalacağım, öyle mi?”

“Hayır. O kadar da değil.”

“Peki, ailemin yanına mı dönüyorum?”

Adam bakışlarını uzaklara çevirerek, “Burada tanıştığın kadını sevdin mi?” diye sordu.

Willa gözlerini adamdan ayırmadı. “O korkuyor. *Ben* de korkuyorum.”

“Sanırım hepimiz bir şekilde korkuyoruz.”

“Siz neden korkacaksınız ki? Ben size zarar veremem.”

“Umarım kitaplar hoşuna gider.”

“Kitapların arasında sonunda çocukların öldüğü bir tane var mı? Bu şekilde kendimi bu olaya hazırlayabilirim!”

Adam ayağa kalktı. “Hiç de kendin gibi davranmıyorsun, Willa.”

Willa da ayağa kalktı, her ne kadar boyu adamdan altmış santimden daha fazla kısa olsa da, onun dengi gibi görünüyordu. “Beni tanı mıyorsunuz. Ya da ailemi. Onlara zarar verdiniz mi? Verdiniz mi?” diye sordu.

Quarry’nin bakışları içeride dolandı, onun dışında her yere bakıyordu.

“Biraz uyumana fırsat vereceğim. Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyor.”

Willa yüksek tonlu sert bir sesle, “Sadece beni rahat bırakın,” dedi. “Artık sizi görmek istemiyorum.”

Quarry’nin eli kapıdaydı. “O kadını tekrar görmek ister misin?”

“Neden?”

“Böylece konuşabileceğin biri olur, Willa. Benden başka. Benden neden hoşlanmadığını anlıyorum. Senin yerinde olsaydım, ben de hoşlanmazdım. Yaptığım şeyi yapmak zorunda olmaktan hoşlanmıyorum. Tüm gerçeği bilseydin, belki beni daha iyi anlardın. Belki de anlamazdın.”

Willa, sırtını Quarry’ye dönerek gönülsüzce, “Onu göreceğim,” dedi.

Quarry yavaşça, “Bu iyi,” karşılığını verdi.

Willa’nın bunu takip eden kelimeleri olduğu yerde donup kalmasına sebep oldu.

“Bunun kızınızla bir ilgisi var mı? Şu artık okuyamayan kızınızla?”

Quarry yavaşça arkasına döndü, artık gözleri Willa’yı kasıp kavurmaktaydı. “Neden böyle söyledin?” Ses tonu sert, amansızdı.

Willa ona baktı. “Çünkü ben *de* birinin kızıyım.”

Quarry, *evet, öylesin*, diye düşündü. *Ama bunun kim olduğunu bilmiyorsun*. Kapıyı arkasından kapatıp kilitledi.

Dakikalar geçti, sonra kapı tekrar açıldı. Kadın hemen orada dikiliyordu, Quarry de arkasındaydı.

“Bir saat sonra döneceğim,” dedi.

Kapıyı kapattı, Diane Wohl büyük bir dikkatle ilerleyerek masaya oturdu. Willa da ona katıldı, fenerin ışığını daha da açtı.

Willa nazikçe, “Nasılsınız?” dedi.

“O kadar korkuyorum ki bazen nefes almakta zorlanıyorum.”

“Ben de öyle.”

“Sen hiç de korkuyormuş gibi davranmıyorsun. Yetişkin olan benim ama senin benden çok daha cesur olduğun kesin.”

“O sizinle konuştu mu? Yani adam?”

“Pek sayılmaz. Sadece kendisiyle gelmemi söyledi. Seni görmek için.”

“Bunu yapmak istediniz mi?”

“Tabii ki tatlım. Yani... yani demek istiyorum ki, o odada kendimi çok yalnız hissetmeye başlamıştım.”

Kitaplara göz gezdirdi. Willa onun bakışlarını takip etti. “Okumak için kitap ister misiniz?”

“Korkarım ki ben hiçbir zaman iyi bir okur olamadım.”

Willa birkaç kitap aldı ve bunları ona doğru itti. “Okumaya başlamanız için iyi bir zaman olabilir. “

Diane birinin kapağına dokundu. “Bu adam çok garip bir insan.”

Willa, “Evet, öyle,” diyerek hemfikir oldu. “Ama yine de ondan korkmalıyız.”

“İnan bana, bunu yapmak hiç de zor olmayacak.”

Willa cüretkâr bir şekilde, “Neredeyse başarıyorduk,” dedi. “Çok yaklaştık.”

“Senin sayende. Kaçamamamızın sebebi muhtemelen benim. Çok cesur biri sayılmam.”

“Ben sadece ailemin yanına dönmek istemiştim.”

Diane elini uzatıp kızın kolunu kavradı. “Willa, sen çok cecursun ve öyle olmaya da devam etmelisin.”

Kızın boğazından bir hıçkırık yükseldi. “Ben sadece on iki yaşımdayım. Bir çocuğum.”

“Biliyorum tatlım, biliyorum.”

Diane sandalyesini alıp masanın karşısına geçti ve onu göğsüne sıkı sıkı bastırdı. Ona her şeyin düzeleceğini fısıldadı. Ailesinin hiç kuşkusuz iyi olduğunu, onları kesinlikle tekrar göreceğini. Diane, Willa’nın annesini bir daha göremeyeceğini biliyordu, çünkü adam ona kadının öldüğünü söylemişti. Ama yine de sarsılan küçük kıza böyle söylemek zorundaydı.

Benim küçük kızım.

Kapının dışında, Quarry madenin duvarına yaslandı ve eski bir bozuk parayı parmaklarının arasında ovaladı. Gabriel’e vermeyi planladığı bir Bayan Özgürlük’tü bu; eBay için değil, üni-

versite için. Ama Quarry paraya odaklanmamıştı. Willa'nın içeride ağlayarak kalbini dökmesini dinliyordu. Kızdan yükselen hıçkırıklar madenin içinde bir ileri bir geri yankılandı, tıpkı onlarca yıl önce hırpalanmış madencilerin iniltileri ve onlardan kuşaklar önce delik deşik olmuş bedenleriyle hastalıktan ölen Birlik Askerleri'nin çılgınlıkları gibi...

Ancak şu anda duyduğundan daha acı yüklü, kalp kıran başka herhangi bir ses düşünemiyordu. Cebindeki parayı tekrar çevirdi.

İşlerini düzene sokmuştu. Önem verdiği insanların ihtiyaçları karşılanmıştı. Bundan fazlası artık onun elinde değildi.

Tabii ki insanlar ona lanet okuyacaktı, olsun... O, başkalarının olumsuz düşüncelerinden çok daha kötülerine göğüs germiştir.

Yine de, tüm bunlar sonlandığında memnun olacaktı.

Her şeyin kısa bir süre sonra *sonlanması* gerekiyordu.

Artık buna hiç kimse daha fazla dayanamayacaktı.

Sam Quarry bunu başaramayacağını biliyordu.

O gece, geç bir saatte, kamyonetini alarak Tippi'yi görmeye gitti. Bu kez yalnızdı. Ona kitap okudu. Annenin kızıyla konuşan kasetini çaldı.

Tippi'nin yıllardır içinde yaşadığı üç metreye üç buçuk metrelik odaya şöyle bir göz gezdirdi. Onu canlı tutmak için ihtiyaç duyulan cihazların hepsini ezberlemiş, çalışan ekibi cihazların her birine dair sorduğu sorularla bunaltmıştı. Onun neden bu kadar meraklı olduğunu bilmiyorlardı ama bunun bir önemi de yoktu. Quarry bunun sebebini biliyordu.

Sonunda kızının pörsümüş suratına, kol ve bacaklarına, iskelete dönmüş vücuduna baktığında, kendi iri bedeninin eğilmeye başladığını hissetti, sanki yerçekimi ona daha fazla baskı uygulamaya karar vermiş gibiydi. Belki de bu bir cezaydı.

Quarry'nin verilen cezalarla bir sorunu yoktu, tabii adil ve aynı oranda dağıtılmaları durumunda. Ama bu hiçbir zaman öyle olmamıştı.

Odadan çıktı ve hemşire odasını ziyaret etti. Burada birtakım düzenlemeler yapmalıydı. Tippi'nin sonunda buradan ayrılma zamanı gelmişti.

Artık küçük kızını eve götürme zamanıydı.

49. Bölüm

Ajan, Sean ve Michelle'e, "Bak King, hepsini burada tutmamız yönünde emir var," dedi.

Blair House'un girişindeydiler. Tuck ve çocuklarının, geçici de olsa, Gizli Servis'in tam koruması altında burada kalmalarına izin veren bir karar çıkartılmıştı.

"Sizden yapmanızı istediğim tek şey Tuck Dutton'ı bizim burada olduğumuz yönünde bilgilendirmeniz. Bizi görmek isterse, bu konuda yapabileceğiniz pek bir şey olduğu söylenemez, öyle değil mi? O bir suçlu değil. Koruyucu gözetiminde da değil. Gönüllü olarak burada. Buradan ayrılmak isterse, onun gitmesine izin vermek zorundasınız."

Michelle, "Onu gözümüzün önünden ayırmayacağız," diye ekledi.

"Doğru ve eğer kayınbiraderine bir şey olursa başkanın karşısında topun ağzında olan benim."

Sean, "Senin yerinde olsam başkandan ziyade eşinden daha çok korkardım," diye uyardı.

"Dutton'a gitmiyorum. Şimdi size önerim..."

"Sean?"

Hepsi de giriş kapısında kafalarını kaldırıp baktılar. Tuck, bir kolunda Colleen, diğer elinde bir fincan kahve, orada dikiliyordu.

Ajan, “Bay Dutton, lütfen kapıdan uzaklaşın,” diye uyardı.

Tuck, Colleen’i yere indirdi ve ona içeri girip erkek kardeşinin yanına gitmesini söyledi. Sonra kahve fincanını bırakıp dışarı çıktı.

“Bay Dutton!” Ajan ona bir adım yaklaştı, diğer iki ajan harici menzillerinden çıkıp geldiler.

Tuck elini havaya kaldırdı. “Biliyorum, biliyorum. Beni korumak için buradasınız. Ama neden gidip çocuklarımı korumuyorsunuz? Bana bir şey olmayacak.”

Ajan tekrar, “Bay Dutton,” diye başladı.

“Bak, dostum. Sırf kız kardeşim uygun gördüğü için buradayım. Harika, bunu takdirle karşılıyorum. Ama gerçek şu ki burası Amerika ve ben buradan çocuklarımla birlikte istediğim zaman ayrılabilirim ve sizin bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Dolayısıyla ben bu insanlarla konuşurken ya gidip çocuklarımla oyalanın ya da sigara tütürün. Tamam mı?”

Ajan, “Başkanın eşini bu konudan haberdar edeceğim,” diye lafı yapıştırdı.

“Git ve bunu yap. O senin için başkan eşi olabilir, ama benim için sadece arkadaşlarıma bir papel karşılığı donlarını gösterdiğim bir abladan başkası değil.”

Ajanın suratı kızardı. Öfkeyle Sean ve Michelle’e baktı, ardından topukları üzerinde dönerek eve girdi.

Sean, Beyaz Saray’ın önünden uzanan yolda yürürlerken, “Tuck, senin bu yönüne daha önce hiç şahit olmamıştım,” dedi.

Tuck paketinden bir sigara çıkarttı, iki eliyle siper yaparak bunu yaktı. Dışarı küçük bir duman bıraktı. “Biliyor musunuz, in-

sanın sinirleri bozuluyor. Jane ve Dan buna nasıl dayanıyor, bilmiyorum. Lanet olası bir balık kavanozundan bahsediyorum. Bu daha çok insanın hayatını lanet olası Hubble Teleskopu'nun altında yaşaması gibi bir şey.”

Michelle bakışları her iki yanı, önü ve arkayı bir radar gibi karış karış tararken, “Her hata alenen ortada,” dedi. Dünyanın en güvenli noktalarından birinde olabilirlerdi ama, onun da bildiği gibi, bu durum tek bir patlama anıyla hemen değişebilirdi.

“Çocuklar nasıl?”

“Korkmuş, gergin, huzursuz, kaygılı. Tabii ki Pam’in gittiğini biliyorlar. Bu onlar açısından yeterince yıkıcı. Ama Willa’ya ne olduğunu bilmemek... bu onları çok fazla yoruyor. Bu durum hepimizi öldürüyor. Hastanede ilaçlarımı kestikleri andan bu yana gözümü kırpmadım. Nasıl hareket ediyorum, onu bile bilmiyorum.”

Michelle sigaraya baktı. “Onların artık tek bir ebeveynleri var, Tuck. Kendine ve onlara bir iyilik yap, şu kanser çubuklarını kes.”

Tuck sigarayı kaldırırma atıp ayakkabısının topuğuyla ezdi. “Benden ne istiyorsunuz?”

“Tek bir şey.”

Tuck ellerini havaya kaldırdı. “Bakın, eğer bu Willa’nın evlat edinilmesiyle alakalıysa...”

“Hayır, aslına bakılırsa Pam’le birlikte gördüğün adamla ilgili.”

“Onunla konuştunuz mu? Kimmiş?”

Michelle, “Bir Gizli Servis ajanı. Oldukça üst düzeyden biri,” dedi.

“Adı Aaron Betack. Bize temelde kendini Pam’le buluşan adam olarak teşhis etmekte yanıldığını söyledi.”

“O zaman tamamen saçmalıyor. Ona renksiz şeffaf bir camın gerisinden bakıyordum. Üç metreden uzak değildim. Oradaki adam oydu! İncil üzerine yemin edebilirim.”

Michelle, “Sana inanıyoruz, Tuck,” dedi.

Sean, “Şu İncil uygulamasından daha kolay bir yol olabilir,” diye ekledi.

“Ne demek istiyorsun?”

Sean sokağın karşısını işaret etti. “Şu anda orada. İçeri girdiğini gördük. Bu yüzden buradayız.”

“Betack mı?”

Sean, “Evet,” dedi.

“Peki, ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Kız kardeşini aramanı ve bizimle bir olup olmadığını sormanı istiyoruz. Oraya girdiğimizde Betack’ı içeri çağırmalı, bu adamla bildiklerimiz doğrultusunda yüzleşeceğiz. Jane’in yüzüne yalan söylemek isterse, bırak yapsın.”

Tuck aniden kendisinden pek emin değilmiş gibi davranmaya başladı. “Jane’in şu anda çok meşgul olduğundan eminim.”

Michelle onu kolundan yakaladı. “Tuck, karını yeni gömdün. En büyük çocuğun kaçırıldı. Sanırım şu anda endişeleneceğin en son şey kız kardeşinin *meşguliyeti* olmalı.”

Sean ona dikkatle baktı. “Ne zaman?”

Tuck cep telefonunu çıkardı. “Beş dakika?”

Sean, “Bize uyar,” diye yanıtladı.

50. Bölüm

Gizli Servis'teyken başkan koruma elemanı olarak çalışan Sean King, başkanı gözetirken güvenlik geçiş izni gerektiren Beyaz Saray Durum Odası'na girebilmekteydi. Ama başkan ailesinin özel ikametgâhını hiç görmemişti. Bu eksiklik şimdi gideriliyordu. Asansörle yukarı çıktıktan ve küçük kafesten samimi bir asansör operatörü tarafından serbest bırakıldıktan sonra, o ve Michelle içinde bulundukları odaya göz attılar. İçerisi lüks eşyalarla, okkalı pervazlarla ve güzel çiçek vitrinleriyle doluydu. Sonra Sean'ın dik-kati hemen karşısındaki koltukta, elinde bir fincan çayla oturan kadına odaklandı. Şöminede etrafı ısıtan bir ateş çıtırdıyordu. Sokağın karşısında, Lafayette Park'ta bilmediği bir sebeple monoton sesle bağıarak bir şeyler söyleyen protestocular duyulabiliyordu.

Jane'in de bunu duyduğu belliydi. "Yaşanan bunca şeye bakılırsa, çekinmeleri beklenirdi, öyle değil mi?"

Michelle, "İzinle yapılıyor," dedi. "Fırsatını yakaladıklarında şanslarını denemeliler."

"Tabii ki."

Sean, *yorgun görünüyor*, diye düşündü. Bunun sebebinin kampanya olmadığı açıktı. Başkan eşinin yüzündeki ince çizgiler

çok daha fazla belirginleşmiş, gözlerinin altındaki torbalar büyümüştü, saçları her zamanki kadar dikkatle şekillendirilmemişti. Ayrıca kilo vermiş gibi görünüyordu. Üzerindeki elbiseler çok daha bol duruyordu.

Michelle'in gözleri Tuck'a odaklanmıştı. Jane Cox'un erkek kardeşi kız kardeşinin yanında oturuyor, odada etrafına gergin bakışlar atıyordu. Elinde Beyaz Saray hizmetkârlarından birinin getirdiği kanşık bir içki vardı. Bunu o kadar sıkı kavramıştı ki parmakları bembeyazdı. Adam muhtemelen bir sigara yakmak da istiyordu, ama burada çalışan çoğu aşırı stresli insanın canını sıkacak şekilde, Beyaz Saray sigara içilmeyen bir yerdi.

Jane, "John ve Colleen nasıllar?" diye sordu.

"Pek de iyi değil."

"Onlar burada kalabilirler, Tuck."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sorun mahal değil."

"Biliyorum."

Tuck geniş odaya göz gezdirdi. "Bu ev hiç de çocuklara uygun döşenmiş gibi görünmüyor."

Jane, "Şaşırsın," dedi. "Dan Jr.'ın on altısına girdiğinde Eyalet Yemek Odası'nda doğum günü partisinin yapıldığını hatırla. Burada çok sayıda küçük çocuk yaşadı. Teddy Roosevelt'in ailesi. John F. Kennedy'ler."

"Sorun değil abla, gerçekten."

Jane, Sean'a baktı. "Cenaze törenine katıldığın için teşekkürler."

"Sana burada olacağımızı söylemiştim."

"Son konuşmamızda konular biraz açık kalmıştı."

"Oysa ben yeterince anlaşılır olduğumu düşünüyordum."

Jane'in ağzı gerildi. "Bu işi elimden geldiğince profesyonelce ele almaya çalışıyorum, Sean."

Sean, Michelle ve Tuck kendisini gergin bir şekilde seyrederken, öne doğru uzandı.

“Ve *biz* de Willa’yı bulmaya çalışıyoruz. Bunu başarıp onu bulduğumuz takdirde, bu işi *profesyonelce* yapıp yapmamamız gerçekten de umurumda olmayacak. Umarım bu konuda herhangi bir sorunun yoktur.” Tuck’a baktı. “İkinizin de.”

Tuck hemen, “Ben sadece kızımı geri istiyorum.” dedi.

Jane, “Tabii ki,” diye ekledi. “Hepimizin isteği bu.”

“Güzel, fikir birliğine vardığımıza memnunum.” Tuck’a cesaret veren bir tavırla başını salladı.

Tuck ağzını açtı. “Peki... Dan buralarda mı?”

Sean gözlerini devirdi ve Michelle, Tuck’a sanki adam hayatında gördüğü en beş para etmez adammış gibi bakarken arkasına yaslandı.

“Ofisinde çalışıyor. Ardından, gecenin ilerleyen saatlerinde Batı Kıyısı’na uçacak. Ben de yarın ona orada katılacağım ama, sizin de tahmin edeceğiniz gibi, planlarım şu anda belirsiz. Artık gideceğimden o kadar da emin değilim.”

Sean’a baktı. “Senin bana anlatacağın bir şey var mı?”

“Hayır, ama erkek kardeşinin anlatacaklarının olduğunu düşünüyorum. Aslına bakılırsa, şu an burada olma sebebimiz de bu.”

Jane, Tuck’a baktı. “Neymiş bu?”

Tuck geriye kalan içkisini o kadar hızlı içti ki, neredeyse boğuluyordu. Kendine geldiğinde, sessiz kalmaya devam etti.

Michelle çileden çıkmış bir halde, “Tuck. Ajan Betack’ın Pam’le ölümünden yaklaşık bir ay önce bulunduğu şahit olmuş. Ajan Betack bunun doğruluğunu reddediyor. Sizden onu buraya çağirtmanızı ve bu konuyu kökünden halletmenizi istiyoruz. Onun Beyaz Saray’da olduğunu biliyoruz. Aslına bakılırsa, onu buraya kadar takip ettik,” dedi.

Tuck'ın bakışları, kız kardeşi ilk önce Michelle'e, ardından da Sean'a bakarken, ayakkabılarına takıldı.

"Bunu yapmak gerekmeyecek."

Sean, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü Ajan Betack, Pam'le *buluştu*."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu yapmasını ondan ben istedim."

Uzunca bir dakika boyunca, odada ateşin çıtırtısı ve protestocuların bağırışları haricinde hiçbir şey duyulmadı.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu sessizliği bozan Tuck oldu.

"Burada neler oluyor, abla?"

Jane çayını sehpaye bıraktı. Hepsine teker teker bakan, sonunda Tuck'ın üzerinde odaklanan gözleri, içlerinde Sean'ın o güne kadar gördüğü en garip bakışları barındırıyordu. Hâkimiyet ve umutsuzluk karışımıydı. Jane'in bunu nasıl başardığından pek emin değildi, ama yapmıştı.

"Aptal olma, Tuck."

Bu ses tonu, diye düşündü Sean, karısını yeni gömen bir kardeş karşısında kullanılamayacak kadar çirkindi.

"Bu soruyu sorduğum için nasıl aptal oluyorum?"

"Pam senin bir ilişkin olduğundan şüphelendi. Tavsiye almak için bana geldi. Her zamanki gibi, ben de senin adına işi tatlıya bağlamaya çalıştım."

"Benim bir ilişkim olduğunu *biliyor* muydun?"

"Ajan Betack'dan bu konuyu araştırmasını istedikten sonra, evet. Seni takip etti ve bana senin gerçekten de başkalarıyla *yatıp kalktığını* raporladı." Sean ve Michelle'e baktı. "Tabii ki bu ilk değildi. Erkek kardeşim cinsel organını karısının yanında olmadığı zamanlarda pantolonunun içerisinde tutmayı başaramıyor gibi gö-

rünüyor. Bu sadece erkek kardeşim için geçerli değil. Bence bu durum evli erkeklerin hepsinin başına bela. Yemin eder etmez, kromozomlarından biri onlara eşlerine ihanet etmenin zamanının geldiğini söylüyor.”

Tuck sanki çok iri bir adam gelip suratına yumruk indirmiş gibi ona baktı. “Bunu yapmış olabileceğine inanamıyorum...” diye konuşmaya başladı.

“Kes sesini Tuck. O noktayı çoktan geçtik.”

Sean, *tamam*, diye düşündü, *bu kadının hiç şahit olmadığım bir yönü ve hiç de hoşlanmadım*.

Michelle, “Yani Betack Pam’e bulduğu şeyden mi bahsediyordu?” diye sordu.

“Tam olarak öyle değil, hayır.”

Sean, “O zaman tam olarak nasıl?” diye sordu.

“Ajan Betack’a, Pam’e Tuck’ın ona ihanet *etmediğini* söyledirdim.”

Tuck bile, her ne kadar söylenen yalan kendi ihanetini gizliyor olsa da, bu bilgiden dolayı biraz iğrenmiş göründü. Belki de ölen karısını orada, tek başına, çamurlar arasında yatarken düşünmüştü.

Michelle, “Yani, diğer bir deyişle, ona yalan söyledirtiniz, öyle mi?” dedi.

“Kocamın seçim kampanyası böylesi beklenmedik bir felaketi, şahsi olan da dahil olmak üzere, kaldırma noktasını çoktan geçti.”

Sean, gittikçe şiddetlenmeye başlayan öfkesini saklamaya çalışmaksızın, “Yani Tuck’ın gönül ilişkisinin, ortaya çıkması durumunda, kocanın seçilme şansını dibe vurduracağından korktun,

öyle mi? *Bu yüzden de* Betack'tan Pam'e yalan söylemesini istedin,” dedi.

Michelle, “Ama siz ne erkek kardeşinizin, ne de başkanın koruyucusu değilsiniz,” dedi. “Tuck koca bir adam. Bir skandal yaşanırdı ama bu başkanın ailesini ilgilendirmezdi.”

Jane, “Bazen başkan ailesinin nerede başlayıp nerede bittiğini belirlemek çok zor oluyor,” diye lafı yapıştırdı. “Ayrıca her halükârda, halkın kocama dair düşüncesinin böylesi bir açıklamayla olumsuz etkilenip etkilenmeyeceğini bizzat görmek gibi bir niyetim yoktu. Hiçbir şey olmasa bile, şu ana kadar ters hiçbir şey bulamayan muhalefetin eline bir fırsat verirdi.”

Bunun *diğer bir* sebebi daha vardı ama başkanın eşi kendisinin bildiği tüm sebepleri burada ayrıntılarıyla dillendirmemeyi tercih etti.

Sean, “Pekâlâ, Pam'ın Betack'a inandığını hiç sanmıyorum,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü öldürüldüğü gece, onun talebiyle Pam'i görmeye gidiyorduk. Tuck'ın o gece eve geleceğini bilmiyordu. Bizim araştırmamızı istediği bir konu olduğunu söylemişti. Bunun ne olabileceğini tahmin etmeniz için size üç seçme hakkı veriyorum.”

Jane, “Camp David'deki partide bu konuda hâlâ endişeli olduğunu söyleyebilirim,” diye itiraf etti.

Tuck, Sean'a baktı. “Ve o gece birdenbire boy gösterdiğimde, biraz çıldırmış gibiydi.”

Sean başını sallayarak onayladı. “Hatta beni arayarak buluşmayı iptal etmeyi bile istemiş olabilir ama onda sadece ofis numaram vardı, cep telefonum yoktu. Ayrıca Tuck eve geldiğinde biz çoktan yola çıkmıştık.”

Jane, “Şimdi artık her şeyi biliyorsunuz,” dedi.

“Hayır, hepsini değil.”

Hep birlikte, orada dikilen Ajan Aaron Betack’a doğru döndüler.

Sean, “Ne?” diye sordu.

Betack odanın ortasına doğru ilerledi.

Jane şaşkın bir halde, “Seni buraya çağırttığımı hatırlamıyorum, Ajan Betack,” dedi.

“Çağırtmadınız, Hanımefendi. Ben... ben kendim geldim.” Emektar ajanın yüzü solgundu.

Jane dobra dobra, “Bunu nasıl yapabildiğini anladığımdan emin değilim,” dedi.

Betack herkese endişeli bir tavırla baktı. “Burada mutfakta çalışan kadınlardan birine bir mektup gelmişti. Shirley Meyers’a.”

Jane ayağa kalktı. “Hemen buradan çıkıyorsun, Ajan Betack. Hemen şu dakika.”

Sean da ayağa kalktı. “Burada neler oluyor?”

Jane, “Hemen şimdi gidiyorsun!” diye çıkıştı.

Michelle, “Aaron, ne mektubu?” diye sordu.

Henüz Betack yanıtlayamadan Jane telefonunu çıkarttı. “Tek bir arama, Betack. Ya şimdi dışarı çıkarsın ya da kariyerin sonlanır.”

Betack, “Belki de çoktan sonlandı,” dedi. “Ama kariyerin küçük bir kızın hayatı karşısında ne önemi var ki? Bunu hiç düşünümüz mü?”

“Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin!”

Tuck ayağa kalktı. “Ben ederim. Eğer kızımın hayatta kalıp kalmamasıyla bir ilgisi varsa, buna kesinlikle cesaret ederim.”

Jane ona baktı, ardından da diğerlerine tek tek göz gezdirdi.

Kendine güveni onların bakışları karşısında parçalanıyor gibiydi. Sean'a sanki kendine umutsuzca çıkış yolu arayan bir hayvan gibi baktı.

Sean, "Jane, Willa'yla ilgili bir mektup aldıysan, bunu bilmeliyiz. FBI da bilmeli."

"Bu imkânsız."

Tuck onu kolundan yakaladı. "İmkânsız diye bir şey yok."

Betack içgüdüsel olarak başkanın eşini korumak için öne doğru atıldı. Ama Michelle çoktan Tuck'ı kolundan yakalamış, parmaklarını zorla açtırmıştı. Onu kanepeye doğru itti.

"Sakin ol, Tuck. Böyle davranmanın hiçbir şeye faydası yok. O hâlâ başkan eşi."

"Onun ne olduğu umurumda değil. Başkan bile olsa beni etkilemez. Eğer Willa'yı bulmamıza yardımcı olacak bir şey biliyorsa, bunun ne olduğunu öğrenmek zorundayım."

Jane gözlerini ayırmadan Betack'a bakıyordu. "Sen tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Bu binada Gizli Servis'in bilgisi dışında hiçbir şey olmaz, Bayan Cox."

Sean, "Mektup çocuğu kaçıran insanlardan mı gelmişti?" diye sordu.

Jane sonunda bakışlarını Betack'tan ayırdı. "Olabilir. Bunu söylemem çok zor. Herkes için çok zor."

Michelle, "Mektupta parmak izi araştırması yapıldı mı?" diye sordu.

Jane soğukkanlı bir tavırla, "Buraya gönderilmediği ve bana ulaşana kadar birçok kişinin elinden geçtiği için, sanırım bu sorunun yanıtı, hayır," dedi.

Michelle, "İşte, kocanızın seçimini *bu* dibe vurdurabilir," diye ekledi.

Sean, “İyi ama neden bunu gizli tuttun?” diyerek öğrenmek istedi.

Jane onunla göz teması kurmadı. “Mektubu bu şekilde almak tam bir şoktu. Onu ne yapacağımı belirlemeden önce olayları değerlendirmek istedim.”

Sean, *tamam, şimdi tam dönüş yapmaya başladı*, diye düşündü.

Betack, “Bence yetkililerin bunu değerlendirmeleri lazım,” dedi. “Lütfen Bayan Cox, şu anda ne yaptığınızın tam olarak farkında olmalısınız. Onlara mektupta yazanları aktarmalısınız.”

“Tamam, *size* anlatacağım. Mektupta diğer bir posta kutusuna gönderilecek bir mektup alacağım yazılıydı. Ayrıca bana o posta kutusunun adresini ve anahtarını göndermişlerdi.”

Sean, Michelle ve Betack bakıştılar.

Jane bunu fark etti. “Eğer o posta kutusunun yakınlarına polis memuruna ya da federal bir ajana birazcık bile olsa benzer birinin yaklaşması durumunda, Willa’yı bir daha hiç göremeyeceğimiz yazılıydı.”

Tuck, “Mektubu bu yüzden mi sakladın?” diye sordu.

“Tabii ki. Willa’ya bir şey olmasını istediğimi cidden düşünüyör musunuz? Onu çocuklarımdan biriymiş gibi seviyorum.”

Bunu söyleyiş tarzı Sean’a biraz garip geldi. “Diğer mektubun ne zaman gönderileceği söyleniyordu?”

“Söylenmiyordu. Ama düzenli olarak o kutuyu kontrol etmeliydim. Bugüne kadar gelen hiçbir şey olmadı.”

Betack, “FBI’a bundan *bahsetmeliyiz*,” dedi.

Sean ve Michelle onunla hemfikir olarak başlarını salladılar ama Jane buna karşı çıktı. “Bunu yaparsanız, Willa’yı bir daha hiç göremeyeceğiz.”

“Jane, federaller bu konuda gerçekten iyiler.”

“Evet, şu ana kadar şahaneydiler. Her şeyi buldular, öyle değil mi? Şimdi neden başarısızlar anlayamıyorum.”

Michelle, “Bu hiç de adil değil,” dedi.

Jane Cox sesini yükseltti. “Sen adil olmak konusunda ne biliyorsun ki?”

“Mektubu aldığımda, bize ne yazdığını göstermek zorundasın.”

Jane, Sean’a baktı. “Zorunda mıyım?”

“Bizi bu davayı araştıralım diye tuttun, Jane. Şu ana kadar bize hep yalan söyledin, hayati bilgileri sakladın ve bize hiç olmayacak kadar çok zaman kaybettirdin. Evet, geldiğinde o mektubu bize ve FBI’a göstermelisin. Aksi takdirde hemen şimdi pılımızı pırtımızı toplayıp bu davadan çekilebiliriz.”

Tuck araya girdi. “Jane, Tanrı aşkına, hakkında konuştuğumuz kişi Willa. Onların yardım etmesine izin vermelisin.”

“Bunu düşüneceğim.”

Tuck söyleyecek söz bulamıyor gibiydi, ama Sean, “Tamam, bu konuyu düşün ve bize haber ver,” dedi. Ayağa kalktı, Tuck ve Michelle’e odadan çıkarken kendisine eşlik etmelerini işaret etti.

Jane, “Tuck, neden çocuklarla birlikte burada kalmıyorsun?” dedi.

Tuck ona bakmadı bile. “Hayır, teşekkürler.”

Odanın sert adımlarla çıktı. Michelle ve Sean da onu takip etti.

Betack tam onlara katılmak için dönmüştü ki, Jane, “Bu ihaneti hiçbir zaman unutmayacağım, Ajan Betack. Hiçbir zaman,” dedi.

Betack dudaklarını yaladı, ama karşılık olarak her ne diye-

cekse bunu kendisine saklamaya karar vermiş gibiydi. Arkasını dönerek dışarı çıktı.

Beyaz Saray'dan ayrılırırken Sean, Betack'ı bir kenara çekti. "Aaron, bir şey daha."

"Özel dedektife ihtiyacın var mı? Yakın geleceğimde istem dışı bir kariyer değişikliği görüyorum da."

"Biraz hafiyelik yapmana ihtiyacım var."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Başkanın eşinin aldığı şu mektup."

"Yok ettiğini söyledi."

"Kadının ağzından çıkan her şeyin yalan olduğu göz önüne alınırsa, bunu yapmamış olma olasılığı çok yüksek."

"Benden de o mektubu *bulmamı* istiyorsun, öyle mi?"

"Bunu yapmayı ben de deneyebilirdim. Ama sanırım burada, ortalıklarda gizlice gezinirken birisi beni fark edebilir. Güvenliğin oldukça iyi olduğunu biliyorum."

"Benden ne yapmamı istediğinin farkında mısın?"

"Evet. Senden küçük bir kızın hayatının kurtulmasına yardım etmeni istiyorum."

"Nasıl olur da benden yapmamam durumunda kendimi gerçekten suçlu hissedeceğim bir şeyi talep edersin?"

"Bu yolu tercih etmeseydim bu işi yapar mıydın?"

Betack kısa bir an için uzaklara baktı. Gözlerini tekrar Sean'a çevirdiğinde, "Ne yapabileceğime bakacağım," dedi.

Tuck'ı Blair House'a bıraktıktan sonra, Sean'ın telefonu titredi. Yanıtladı, dinledi, gülümsedi ve kapattı. "İşlerin yavaş yavaş rayına girdiğini hissedebiliyorum."

Michelle, "Neden? Arayan kimdi?" diye sordu.

"Şu dil departmanındaki arkadaşım. Pam'ın kollarındaki harflere dair bize anlatabilecekleri bir şeyler olabilmış."

51. Bölüm

Sean'ın Georgetown Üniversitesi'ndeki profesör arkadaşı Phil Jenkins, "Aklımıza gelen her olasılığı araştırdık," dedi. "Tabii ki bu, senin ilk başta şüphelendiğin gibi Çince *Yi* değildi. Yanlış alfabe. Ancak üniversite profesörleri böyle zorlu şeylerden hoşlanırlar, dolayısıyla diğer fakülteye başvurarak disiplinlerarası araştırmalarımızdan bazılarını kurcaladım. Bu en azından derecelendirmede ilk elliye giren sınavı ezdi geçti."

Michelle darmadağın ofiste, Jenkins'in masasının kenarına tünerken, "İşte buna eminim," dedi. Aslında bir sandalyeye oturmayı tercih ederdi ancak içerideki iki sandalyeye de en az üç kilo ağırlığında kitap yığılmıştı.

Sean sabırsızca, "Peki, ne buldun?" diye sordu.

"Hiç Muskogean diye bir şey duydun mu?"

"Bu, Wiskonsin'deki bir şehir değil mi ya da belki de Oklahoma'daki?"

"O, Muskogee. Hayır, bu, Kızılderili dili. Amerikan yerlisi dili. Çok tekniğe girmeden ifade etmek gerekirse, aslında bu bir dil ailesi."

Michelle, "O zaman size verdiğimiz işaretler Muskogean,

öyle mi?” diye sordu.

“Aslında dil Koasati ya da daha genel adıyla Couthatta. Ama Muskogean temelli.”

Sean, “Peki, ne diyor?” diye sordu. “Sana verdiğimiz şey.”

Jenkins başını önüne eğerek üzerinde karalamalar olan kâğıt parçasına baktı. “Bunu belirlemek biraz zor çünkü aksan işaretlerinin ya da diğer telaffuz noktalamalarının hiçbirini eklenmemiş. Mesela, *Chaffa* ve *kan* arasında bir iki nokta üst üste olmalıydı. Tabii ki harfler, kelimeler halinde ayrılmamış. Bu, işi çok daha zorlaştırdı.”

Sean, “Görünüşe bakılırsa, işimizi kolaylaştırmak istiyor gibi görünmüyorlar,” yorumunda bulundu.

Jenkins, “Ve yapmamışlar da,” diye vurguladı. “Şimdi. burada söylenen şey, bulabildiğimiz kadarıyla, şu. *Chaffakan*, ‘bir’ demek. *Hakta*, ‘beyaz’, *Tayyi* de ‘kadın’ anlamına geliyor.”

Sean, “Bir beyaz kadın mı?” dedi.

Michelle, “Bir *ölü* beyaz kadın,” diye düzeltti.

Jenkins ona sertçe baktı. “Ölü mü?”

Sean, “Bu uzun hikâye, Phil,” dedi. “Bize şu Koasati hakkında ne anlatabilirsin?”

“Burada, Amerikan yerlisi dili üzerinde uzmanlaşan bir profesöre danıştım. Bu şifreyi çözen aslında o oldu. Koasati kabilesi, şu anda Alabama’da olan Dere Boyu Birliği’nin bir parçası. Ancak, Avrupalılar buraya göçmeye başladıklarında, rakip kabilelerin saldırısı altında olduklarından dolayı, Koasati ve Alibamu kabileleri Louisiana’ya taşındılar, ardından da Texas’a geçtiler. Görünüşe bakılırsa artık Alabama’da yaşayan kabile üyesi yok. Bu dili hâlâ kullanan insanlar, ki bunların sayısı birkaç yüzü geçmez, Allen Parish’te yaşıyor. Burası Elton, Louisiana’nın biraz kuzeyinde. Görün-

nüşe bakılırsa Livingston, Texas’da bu dili konuşan birkaç insan yaşamakta.”

Michelle ve Sean birbirlerine baktılar.

Michelle, “Texas ve Louisiana. Araştırmak için oldukça büyük eyaletler,” dedi.

Sean, “Ama ya araştırma bölgesi şehirler bazında daraltılır ve birkaç yüz insana indirgenirse?” dedi.

Michelle, “Peki, başlangıç olarak bu kelimeler neden Pam’ın kollarına yazıldı? Tamam, bunu zorlaştırdılar ama imkânsız kılmadılar,” yorumunda bulundu.

Jenkins araya girdi. “Bu kelimeler bir kadının kollarında mıydı ve bir de ölümden mi bahsettiniz?”

Michelle, “Sadece ölü değil, *öldürüldü*,” dedi.

Jenkins, “Ulu Tanrım,” dedi ve elindeki sayfayı masasına bıraktı.

“Sorun değil, Phil, bu adamların diğer bir dil gösterisi için döneceklerini hiç sanmıyorum. Yardımın için teşekkürler.”

Ofisten çıkarlarken, Sean başını sallıyordu. “Neden bu bana bir şaşırtma taktiği gibi görünüyor?”

“Aynı zamanda da aptalca bir adım çünkü bunu yapmalarına hiç de gerek yoktu.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Peki, şimdi ne yapacağız?”

“Waters’la konuşmalıyız. Ona bildiklerimizi anlatmalıyız.”

“O ahmağa mı? Neden?”

“Çünkü bunu yapacağımıza söz verdik. Ayrıca, Willa’yı mümkün olduğunca çabuk bulmalıyız. Federallerin desteğine de ihtiyacımız olacak.”

“Evet, tamam, bu destek sonunda bizi engelleyen bir kuvvete dönüşürse hiç şaşıрма.”

52. Bölüm

Sean, Waters'ı aradı ve FBI'ın Hoover Binası'ndan birkaç blok uzaktaki bir barda buluşmaya karar verdiler.

Waters, arkadaki bir masaya otururlarken, "Sizden telefon almayı hiç beklemiyordum," dedi.

"Raporlayacak bir şeyimiz olduğunda seninle temasa geçeceğimizi söylemiştim."

"O zaman raporlayın."

"Pam Dutton'un kollarındaki kelimeler, Koasati olarak bilinen yerli Amerikalı dilinde."

Waters yerinde dikleşti. "Ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Michelle, "Bir beyaz kadın," diye cevapladı. "Çoktan bildiğimiz bir şey."

Waters, "Bu çok mantıksız," dedi.

"Bu muhtemelen, işi berbat ettikleri için dikkati başka yöne çekmek maksadıyla yapılan beceriksizce bir girişimdi."

"Nasıl berbat ettiler?"

Sean, "Adam panikledi, yapmayı istememesine rağmen kadını öldürdü ve bizi yanlış yönlendirmek için kollarına bunu yazdı.

Ben o gece hiç kimsenin ölümünün planlandığını düşünmüyorum. Tuck en büyük tehditti ve buna rağmen, vücudunda rahatça bir delik açabilecekken, onu bile kafasına bir darbe indirerek ekarte ettiler.”

“Tamam, şimdi bana şu Koasati saçmalığından bahsedin.”

Sean, Phil Jenkins’den Kızılderili kabilesine dair öğrendiklerini aktardı.

Waters şüphe içerisinde, “Pekâlâ, belki de bu davayı biraz daraltır,” dedi. “Ancak başkandan memnun olmayan bir Kızılderili kabilesi, onun yeğenini kaçırarak kadar ileriye gider mi? İnanması oldukça zor.”

Sean, “İkinci nokta,” dedi. “Pam Dutton sadece iki çocuk doğurdu. Biz Willa’nın evlat edinildiğini düşünüyoruz.”

“Bunu ben de biliyorum. Tıbbi tetkikçi, siz kendisinden bunu yapmasını istedikten sonra, bizimle temasa geçip bu konuda hepimizi uyardı.”

“Tuck’la konuştuk, bu konuda tek bir şey söylemedi. Sadece bize deli olduğumuzu söyledi. Başkan eşi vurduymaz davranıyor. Willa doğduğunda Dutton’ların İtalya’da yaşadıklarını söylüyor. Ya da güya doğduğunda.”

Waters, “Belki de evlat edinilen Willa değildi,” dedi.

Michelle, “Diğer ikisi ebeveynlerine daha çok benziyorlar,” diye vurguladı.

Sean, “Ama tıbbi tetkikçi sadece iki dedi, dolayısıyla, hangi çocuk olursa olsun, Tuck yalan söylüyor,” dedi. “Doğruyu öğrenmek için ona baskı yapmanız gerekebilir.”

Waters gergin bir tavırla, “Başkanın kayınbiraderine baskı yapmak o kadar da kolay bir şey değil,” diye vurguladı.

“Bir yerlerde Willa’nın evlat edinildiğini açık bir şekilde be-

lirten birtakım kayıtlar olmalı. Burada ya da İtalya'da. FBI'ın bunu bulabileceği kesin.”

“Sence, evlat edinildiyse, bunun kaçırılmasıyla bir ilgisi olabilir mi?”

“Nasıl olmasın?”

Michelle, “Ama durun bir dakika,” dedi. “Willa evlat edinildiyse ne olacak? Neden Tuck bunu itiraf etmek istemiyor? Evlat edinmek yasadışı bir şey değil ki.”

Sean yavaşça, “Annenin kimliği bir şekilde önemliyse, durum farklı olabilir,” dedi.

Michelle, “Ya da *babanın*,” diye vurguladı.

Üçü birden bu konu üzerinde bir süre sessizce düşündüler.

Sonunda Waters konuştu. “Başkanın eşinin bu konuda hiçbir bilgisi yok, öyle mi? Kendi erkek kardeşi hakkında?”

Sean, “Öyle olduğunu iddia ediyor,” diye yanıtladı.

Waters ona sertçe baktı. “Ama siz ona inanmıyorsunuz, öyle mi?”

“Ben böyle bir şey söylemedim.”

“O zaman ona *inanıyorsunuz*.”

“Böyle bir şey de söylemedim.” Sean arkasına yaslanıp FBI ajanına baktı. “Peki, sizin tarafta bir şey var mı?”

Waters'ın suratı gevşedi. “Üzgünüm, bunun iki taraflı bir sohbet olduğunu bilmiyordum.”

“Birlikte çalışırsak, Willa Dutton'un canlı bulunması kolaylaşabilir.”

Waters hâlâ ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Bak, sana söyledim, kimin takdir aldığıнын ya da zafer kazandığının bir önemi yok. Biz sadece küçük kızı geri istiyoruz.”

Michelle, “Böyle bir anlaşmayla sorunuz olmamalı,” dedi.

Waters birasını bitirip Michelle’e meraklı gözlerle baktı.
“Annen gerçekten öldürülmüş müydü?”

“Evet.”

“Herhangi bir ipucu var mı?”

“Baş şüpheli babam.”

“Tanrım!”

“Hayır, adı Frank.”

“Senin bu konuya odaklanman gerekmez mi?”

“Ben bir kadınıam.”

“Yani?”

“Yani, erkeklerin tam aksine, aynı anda birkaç işi yapabili-
rim.”

Sean adamın koluna vurdu. “Şimdi, anlat bakalım dostum.”

Waters garsona bir bira daha sipariş etti, ardından da, “Pam Dutton’un üzerinde kendisine ya da aile bireylerinden birine ait olmayan bir saç bulduk,” dedi.

Michelle, “DNA izinin kriminal veritabanındaki hiçbir şeyle denkleşmediğini düşünüyordum,” dedi.

“Denkleşmedi. Biz de saçın üzerinde diğer bir test yaptık. Coğrafi ipuçlarını araştıran bir inceleme.”

Sean ve Michelle bakiştılar.

Sean, “Ne buldunuz?” diye sordu.

“Saç her kime aitse o insanın uzun yıllardır hayvani gıda ağırlıklı beslendiğini, ancak aynı zamanda oldukça fazla miktarda sebze tükettiğini.”

“Bundan ne tür bir çıkarımda bulunmak gerekir?” diye sordu Michelle.

“Tipik Amerikan beslenme tarzı artık pek fazla sebze içermiyor olsa da, çok şey öğrenemedik.”

Michelle, “Yağlar ya da sebzeler işlenmiş mi?” diye sordu.

“Hiç sanmıyorum, hayır. Ancak sodyum seviyeleri de yüksekti.”

Sean, Waters’a baktı. “Belki de bir çiftlik? Kendi hayvanlarını kesip onu mu yiyorlar acaba? Belki eti tuzla pişiriyorlardır. Ekin ekiyorlardır. Onları yine tuzla koruyup tenekeliyorlardır.”

Waters, “Belki,” dedi. “Araştırmada başka bir şey daha buldular.” Tereddüt etti.

Sean, “Sakın bizi merakta bırakma,” diye şaka yaptı.

“Adamın içtiği su. Bu saç izotopunda da yansıdı. Laboratuvar bunu üç eyalet bölgesine kadar indirgedi.”

“Hangi üçü?”

“Georgia, Alabama ve Mississippi.”

Michelle, “Posta üçgenlemesiyle paralel.” diye vurguladı.

Sean yavaşça içkisine bakarak. “Üçü yan yana,” dedi. “Dizi halinde üç eyalet.”

Waters, “Belli ki oradaki yağmur ve içme suyunun oldukça ayırt edici özellikleri var,” dedi. “Bu, yıllar içinde oldukça ayrıntılı bir şekilde haritalandırılmış. İşte bu yüzden laboratuvar bulgularından bu derece emin.”

“Bunun kuyu mu, yoksa şehir suyu mu olduğunu söyleyebiliyorlar mı?”

Waters, “Kuyu,” dedi. “İçinde ticari klor ya da diğer herhangi bir saflaştırıcı yok.”

“Yani bu kırsal alan anlamına mı geliyor?”

“Muhtemelen, her ne kadar orada kuyu suyunun birtakım alt bölümleri var olsa da... Buraya atanmadan önce ben de bu üç eyaletten birinde yaşıyordum.”

Sean, “İşlenmemiş hayvani yağ ve sebzelerle mi besleniyor-dun?” diye haykırdı.

“Tamam, burası büyük olasılıkla kırsal bir yer. Ama yine de, odaklanmamız gereken bölge oldukça büyük.”

Michelle, “Ama bu eyaletler Koasati detayıyla eşleşmiyor,” dedi. “Yani Texas ya da Louisiana.”

Sean, “Fakat Koasatiler temelde Alabama’dan,” diye vurguladı.

“Temelde, evet, ama artık değil.”

Sean, Waters’a, “Yine de şu Koasati konusunu araştırabilir misin?” diye sordu.

Waters başını sallayarak onayladı. “Oraya bu konunun üzerine hiç vakit kaybetmeksizin eğilecek ajanlar yollayacağım.” İkisini de inceledi. “Bildığınız her şey bu mu?”

Sean içkisini bitirip ayağa kalktı. “Paylaşmaya değer bildiklerimiz bu kadar.”

Waters’ı ikinci birasıyla baş başa bırakarak araçlarına döndüler. Yoldayken Michelle’in telefonu çaldı. Ekrana baktı.

Sean, “Kim?” diye sordu.

“Arayan kimliği olarak Tammy Fitzgerald görünüyor.”

“O da kim?”

“Tanımadığım biri.”

Michelle telefonu koltuğa bırakarak, “Küçük FBI’lı dostumuza başkanın eşinin bahsettiği mektuptan bahsetmedin,” dedi.

“Doğru, bahsetmedim.”

“İyi ama neden?”

“Çünkü Jane’in, ben onu yapılan araştırmanın önünü tıkama suçuyla federallerin eline atmadan önce, aklının başına gelmesini istiyorum. Bu muhtemelen başkanın seçimini de alaşağı edecektir. Ve o adam iyi bir iş çıkarttı.”

“Şaka mı yapıyorsun? Tüm bu olanların başkanın ailesine si-

yasi açıdan ne yaptığı kimin umurunda? Ya bu durum Willa'nın hayatına mal olursa? Senin temelde önemsedığın şey bu değil mi, yani Willa'yı bulmak? Yoksa bu, orada Waters'a savurduğun saçmalıklardan biri miydi?"

Sean yürümeyi bırakarak ona doğru döndü. "Michelle, burada elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, tamam mı? Bu konu çok karmaşık. Lanet derecede karmaşık."

"Bu konu sadece senin onu öyle yapman durumunda karmaşık. Ben her şeyi basit tutmaktan hoşlanıyorum. Nasıl olursa olsun, Willa'nın bulunması lazım."

Tam Sean bir şey söylemek üzereydi ki durdu ve Michelle'in omzunun üzerinden ileriye doğru baktı.

Michelle sonunda onun neye baktığını görmek için döndü.

Sokağın karşısında ordu kamuflaj elbiseleri içindeki iki adam onlara doğru yaklaşıyordu.

"Lanet olsun."

Michelle tekrar Sean'a döndü. "Neye lanet olsun?"

"Sen bana gördüğün MP5'li adamın askeri düzey vücut kalıkanı giyindiğini mi söylemiştin?"

"Bu doğru."

Sean, "Evet, bu doğru," dedi.

53. Bölüm

Gabriel nefes bile almamak için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Kalabalık anahtar yığınının elinde sağlamca tuttu, adımlarını atmadan önce Atlee'nin çok sayıdaki kuytu köşe bucağından gelen her bir sesin yerini tespit etmeye çalıştı. Küçük oğlanın bir yanı, bu yaptığı şeyi neden yaptığını merak etti. Diğer yanı ise bunun sebebini oldukça iyi biliyordu: merak. Sam Quarry, Gabriel'e sık sık merakın, dünyanın işleyişini neyin sağladığını düşünmenin iyi bir şey olduğunu, insanın gerçekten hayatta olduğunu gösterdiğini söylerdi. Sam Quarry'nin bunun bu kadar iyi bir şey olduğunu şu anda düşüneceğini hiç sanmıyordu çünkü Gabriel, Bay Sam'im muhtemelen onun ya da başka herhangi birinin görmesini istemeyeceği bir şeyi görmek için gecenin bir yarısında bodrum kata süzülüyordu.

Karanlıkta küçük oğlanları yutmaya hazır, istekli ve buna muktedir bir halde bekleyen, demir bir canavardan başka hiçbir şeye benzemeyen eski kazanın önünden geçti. Ardından üzerindeki rakamlar ve çizikler neredeyse silinmiş dönme kadranlı, kapının açılması için aşağı çevrilmesi gereken bronz kulplu eski kasayı fark etti. Gabriel daha önce hiç bu kasaya girmeyi denememişti

ama bu sık sık aklından geçmişti. Macera arayan hangi çocuğun aklına gelmezdi ki bu?

Koridordan aşağı, köhne nemin hepsini ciğerlerine çekmemeye çalışarak, sıçraya sıçraya ilerledi. İnsanın Atlee’de uzun zaman geçirip de bir tür küf alerjisi yaşamaması imkânsızdı; bu ortamla birlikte otomatikman geliyordu. Yine de büyük bir cesaretle yoluna hızla devam etti.

Kalın kapıya ulaştı ve başını önüne eğerek avucundaki anahtarlara baktı. Kilidi inceledi, ardından buna hangi anahtarın uyabileceğini belirlemeye çalıştı. Bu yöntemle potansiyel anahtarlarının yaklaşık üçte ikisi kadarını eleseyebildi, ardından işini anahtarları teker teker eski kilide sokmaya çalışarak sürdürdü. Denediği üçüncü anahtar işe yaradı.

Kilit mandalları düzgünce yerlerine kaydığında büyük bir tıkkı duyuldu. Gabriel basamaklardan buraya doğru inen ağır adım sesleri duymuş olabileceğini düşünerek olduğu yerde donup kaldı. Ancak nefesini tutarak ve gelenin kendisinin evde gizli gizli gezinirken ölü uykusundan uyandırdığı Bay Sam olmaması için dua ederek geçirdiği kısa bir sürenin ardından, anahtar tomarını cebine atarak kapıya asıldı.

Kapı iyi yağlanmış menteşelerinden dönerek açıldı. Bildiği gibi, Bay Sam her şeyi mükemmel bir çalışma düzeninde tutmakta çok iyiydi. Gabriel’in buraya gelme sebeplerinden biri, belki de en önde geleni, ister beyaz isterse de zenci olsun, kaçıp özgürlüklerine kavuşmaya çalışmak türünden çılgınca şeyler yapan kölelerin nerede tutulduklarını görmektir. Sanki zincirlere vurulduğunu gören bir insanın bunu yapmayı denemesi çok garip bir şeymiş gibi...

Kapıyı arkasından kapatıp beraberinde taşıdığı el fenerini

yaktığında, gördüğü ilk şey harap haldeki dosya dolapları dizini oldu. Ardından fenerin ışığı yukarıdaki duvara vurdu. İşte, çenesi o zaman kilitlendi. Yazılar, raptiyeler, bağlantı ipleri, insanların ve yerlerin fotoğrafları ve kartotek fişleriyle dolu tahtalara baktı. İyice yaklaştı, kaşları hem yaşadığı kafa karışıklığı hem de hayretle çatıldı. Arkasına döndüğünde ve el fenerinin ışığı buna benzer daha başka şeyleri de gözler önüne serdiğinde, Gabriel'in göğsünün derinliklerine bir ağı saplandı.

Korku.

Ama yine de sonunda merak bu savaşı kazandı ve Gabriel öne doğru ilerledi, ilk sırada duruyor gibi görünen tahtaya odaklandı; en azından duvarın her bir bölümünde yer alan tarihlerden bunun ilk tahta olduğu kararına varmıştı. İsimler, yerler, olaylar, zamanlar, önemsiz gibi görünen detaylar burada hayat bulmuştu. Gabriel yüz elli yıldan daha uzun bir süre önce, kendisiyle aynı ten rengini paylaşan insanların ölümüne bırakıldıkları bu yerde anlatılan masalı takip ederken, korku tekrar bedenini sarmaya başladı.

Gabriel'in muhteşem bir hafızası vardı, bu kadar parlak bir öğrenci olma sebeplerinden biri de buydu. Elinden geldiğince çok şeyi özüksedi ancak onun zihni bile bu duvarlardaki bilgi parçacıklarıyla dolup taşmış gibiydi. Küçük oğlan, Sam Quarry'nin sahip olduğu beyne hayret etmek durumunda kaldı. Adamın zeki, sıkı ve bugüne kadar karşılaştığı herhangi biri kadar kendine güvenen biri olduğunun hep farkındaydı. Quarry'nin çözemeyeceği pek fazla bir şey yok gibiydi. Ama yine de, şu anda gördüğü şey saygısını, hayır, dehşetini çok daha farklı bir düzeye taşımıştı.

Ama içindeki korku da hâlâ oradaydı. Bu korku şu anda tüm bedenine yayılıyordu.

Gabriel duvarlarda işlenen hikâyeye kendini o kadar kaptır-

mıştı ki, ne kapının açıldığını ne de arkasından kendisine doğru ayak seslerinin yaklaştığını duydu.

El uzanıp onu omzundan yakaladığında bacakları büküldü, tek başarabildiği şey haykırmamak oldu.

“Gabriel!”

Hızla dönünce, annesinin orada, eski bornozuna sarılmış bir halde dikildiğini gördü.

“Senin burada ne işin var?”

“Anne?”

Kadın onu silkeledi. “Senin burada ne işin var?” diye tekrarladı, ses tonu hem öfkeli hem de korku doluydu. “Seni arayıp duruyorum. Başına bir şey geldi zannettim. Beni ölümüne korkuttun.”

“Özür dilerim, anne.”

Kadın bir kez daha, “Burada ne işin var?” dedi. “Söyle, hemen şimdi!”

Gabriel ışığını duvarlara doğrulttu. “Bak.”

Ruth Ann’in gözleri yavaşça duvarlara yöneldi ama oğlunun tam aksine, gözlerinde merak yoktu. Tekrar Gabriel’e döndü. “Senin burada olmaman gerekirdi. İçeri nasıl girdin?”

Gabriel anahtar tomarını çıkardığında annesi bunu onun avucundan kapı.

“Anne, bak. Lütfen.” Baştan aşağı kaplı duvarları çılgınca işaret etti.

“Seni yatağına geri götürmek haricinde hiçbir şeye bakmaya çağım.”

“Şu kızın resmine bak. Onu okulda, televizyonda gördüm.”

Annesi onu tokatladı. Gabriel’in suratındaki şok ifadesi, böyle bir şeyin daha önce hiç yaşanmadığının bir kanıtıydı.

Annesi, “İzninle sana bir şey söyleyeyim,” dedi. “Bay Sam evini bize verdi. Öldüğünde evi ve arazisi bizim olacak. Her şeyimizi onun sayesinde elde ettik. Dolayısıyla sakın o adam aleyhine bir şey söyleme yoksa seni bir kez daha, hem de daha beter tokatlarım.”

“Ama anne...”

Kadın elini kaldırdı ve Gabriel ondan uzaklaştı.

“Sana bir şey daha söyleyeyim. Sam Quarry’yi oldukça uzun bir süredir tanıyorum, sen henüz benim yumruğumdan daha büyük olmadığın günden bu yana... bunu yapmak için hiçbir sebebi olmasına rağmen bizi yanına aldı. O iyi bir adam. Eğer burada bir şeyler yapıyorsa, bu onun bileceği iş.” Parmağıyla odayı işaret etti. “Tüm bunlar ne anlama geliyor olursa olsun, eminim ki onun bunu yapmak için kendine göre lanet olası derecede iyi bir sebebi vardır. Şimdi gidelim, evlat.”

Gabriel’i kolundan yakaladı ve odadan sürükleyerek dışarı çıkardı, kapıyı arkalarından kilitledi. Basamakları aceleyle tırmanırken, Gabriel odasına, hâlâ öfkeli olduğu belli olan annesinin kışına attığı bir şaplaqla birlikte neredeyse koşturarak dönmeden önce, aşağıdaki odaya bir kez daha baktı.

54. Bölüm

Jane Cox posta ofisi kutusunu kontrol etme görevini ekibine bırakmamıştı. Bu çok önemliydi. İkilem şuydu ki, başkan eşi olarak yanında muazzam bir maiyet olmaksızın bir yerlere gitmesi neredeyse imkânsızdı. Kanunlara göre, başkan ve eşi refakatsiz seyahat edemezlerdi.

Başkan ailesi dairesinden aşağı indi. Hiçbir şey yapmak zorunda olmadığı boş, ender rastlanılır bir-iki saati vardı, dolayısıyla ekip şefine arabayla dışarı çıkmak istediğini bildirdi. Bunu mektubu aldığından bu yana her gün yapmıştı. Ama oldukça ayak diremişti. Bu kez konvoy olmayacaktı. Bir limuzin ve bir de takip aracı... Bunda ısrar etmişti.

Bu, Cadillac One ya da Servis'in "Canavar" olarak isimlendirildiği beş yüz kiloluk, neredeyse nükleer saldırı kalkanlı, birlikte arabayla dolaştıklarında başkan ve eşine tahsis edilen araç değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, Jane, Canavar'a binmekten nefret ediyordu. Camları telefon rehberi kalınlığındaydı ve dışarıdan içeri tek bir ses almıyordu. İnsanda sanki su altındaymış ya da başka bir gezegendeymiş gibi boğucu bir his yaratıyordu.

Üç ajan limuzinde onun yanına geçti, altı tanesi takip eden

araca bindi. Ajanlar bu düzenlemeden memnun değillerdi ancak başkan eşinin araçta olduğunu hiç kimsenin bilemeyeceği gerçeğiyle biraz rahatlıyorlardı. Beyaz Saray'dan her saat çok sayıda limuzinin ayrılıyordu ve başkan eşinin bugünkü programında planlanmış herhangi bir seyahat yoktu. Buna rağmen, D.C.'nin sokaklarında gezinirlerken hiç aralıksız tetikteydiler.

Jane'in talebiyle araç şehrin güneybatı çeyreğindeki alelade bir dükkânın karşısında durdu. Bu noktadan Jane, duvarlardan birine yaslı posta ofisi kutularını doğrudan dükkânın vitrininden görebiliyordu. Başına bir eşarp doladı, bunun üzerine bir şapka geçirdi ve önüne doğru iyice indirdi. Güneş gözlükleri gözlerini saklıyordu. Pardösüsünün yakasını kaldırdı.

Güvenlik şefi, "Hanımefendi, lütfen," dedi. "Dükkânı boşaltmadık."

Jane soğukkanlı bir şekilde, "Buraya gelmeye başladığımdan bu yana dükkânı hiçbir zaman boşaltmadınız," dedi. "Hiçbir şey de olmadı."

"Ama eğer bir şey olursa Hanımefendi..." Sesi canlılığını yitirdi, gözlerindeki gerginlik açıldı. Bir şeyler yanlış giderse, kariyeri biterdi. Diğer korumalar da en az onun kadar tedirgindi. Hiçbiri bu yüzden kariyerlerini mahvetmek istemiyorlardı.

"Size daha önce de söyledim, tüm sorumluluğu alıyorum."

"Ama bu bir tuzak olabilir."

"Tüm sorumluluğu alıyorum."

"Ama sizi korumak bizim işimiz."

"Ailem hakkında karar vermek de benim işim. Beni arabadan seyredebilirsiniz ama buradan hiçbir sebeple ayrılmayacaksınız."

"Hanımefendi, emin olun, siz herhangi bir şekilde tehdit altında olursanız ben araçtan *ayrılacağım*."

“Pekâlâ. Bunu kabullenebilirim.”

O arabadan çıkar çıkmaz, baş ajan, “Lanet olsun,” dedi. Alçak sesle “rezalet”le mükemmel bir uyum taşıyan diğer bir kelime daha sarf etti.

İki arabadaki suratların tümü, kuvvetli optik kullanan dördü de dahil olmak üzere, başkan eşinin sokağın karşısına geçerek dükkana girişini seyretmek için cama yapıştılar. Jane Cox bilmesede, üç Gizli Servis ajanı çoktan dükkânda konuşlanmıştı, hepsi de görünüşte, gündelik giysileri içerisinde birer müşteriydi. ayrıca, girişi koruyan iki görevli daha vardı. Servis enerjik, talepkâr ve bağımsız görüşlü başkan ailesi bireyleriyle başa çıkmaya oldukça alışmıştı.

Jane doğrudan posta kutusuna gitti, kapağı açmak için anahtarını kullandı ve orada hiçbir şey bulamadı. Bir dakika sonra araca geri dönmüştü.

Deri koltuğa gömülürken, “Sür,” dedi.

Güvenlik lideri, “Hanımefendi,” dedi. “Size burada yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?”

Jane cüretkâr bir tavırla, “Bana hiç kimse yardım edemez,” dedi ama sesi yavaşça titredi.

Beyaz Saray’a yapılan dönüş yolculuğu sessiz geçti.

Başkanın eşi Beyaz Saray’dan ayrılır ayrılmaz, Aaron Betack harekete geçmişti. Başkan eşinin ofisinin yer aldığı koridoru rutin gizli mikrofön araştırmasına tabi tutmak bahanesiyle, Jane’in ofisine girdi ve ekip üyelerine kontrol yapılırken dışarıda beklemelerini söyledi.

Başkan eşinin iç ofisine girmek, masasının kilidini açmak, mektubu bulmak, bir kopyasını almak ve orijinali yerine bırakmak sadece bir dakikasını aldı. Mektubu takım elbisesinin cebine atma-

dan önce, içinde neler yazdığına baktı.

Hükümet kariyeri boyunca ilk kez böyle bir şey yapmıştı. Aslına bakılırsa biraz önce, yakalanması durumunda federal hapishanede birkaç yıl yatmasına sebep olacak bir suç işlemişti.

Her nedense, ona bu anın her bir dakikası bu cezaya değer göründü.

55. Bölüm

Sean ve Michelle akşamın ve ertesi günün büyük kısmını, Georgia, Mississippi ve Alabama’da yüz binlerce askeri personelin görev yaptığı düzinelerce askeri kurum olduğunu öğrenmekle geçirdiler. Aslına bakılırsa, bu sayı araştırmalarında pek de işlerine yaramayacak kadar çoktu. Sean’ın aklına bir fikir geldiğinde, ofislerinde oturuyorlardı. Sean, Chuck Waters’ı arayarak bir mesaj bıraktı. Birkaç dakika sonra FBI ajanı dönüş yaptı.

Sean, “Şu saç üzerinde yaptığınız izotop incelemesi var ya?” diye başladı.

“Ne olmuş ona?”

“Başka bir şey daha gösterdi mi?”

“Ne gibi?”

“Bu incelemenin yıllardır takip edilen beslenme şeklini söyleyebildiğini biliyorum ancak bu zincirdeki herhangi bir anormallik de belirleyebiliyor mu?”

“Anormallik mi?”

“Zincirdeki bir kopukluk gibi, farklı bir beslenme şekli gösterdiği nokta gibi, en azından bir süreliğine?”

“Dur bir dakika.”

Sean kâğıt hışırtısı ve sandalye gıcırtısı duydu.

Waters, “Böyle bir şey göremiyorum,” dedi.

“Sıra dışı hiçbir şey yok mu?”

Biraz daha kâğıt hışırtısı duydu. “Pekâlâ, ben bir bilimadamı değilim ancak işlenmemiş et ve sebzelerle kuyu suyundan dolayı failin muhtemelen kırsal bir bölgede yaşadığını konuştuğumuzu hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Pekâlâ, burada yüksek seviyelerde tuz var, ki bu da adamların bir şeyleri konserveledikleri anlamına gelir, doğru mu?”

“Doğru. Bunu da konuşmuştuk.”

“Tamam, aslına bakılırsa yüksek seviyeli tuzun yanı sıra, sodyum normal miktarın çok üzerinde.”

“Ama Chuck, sodyum *tuzdur*. Bu konserve sebze ve pişmiş etten geliyor olmalı. Bunu açıklığa kavuşturmuştuk.”

“Hey, Einstein, bunu biliyorum. Ancak izotop incelemesiyle bulunan belirli sodyum *türlerini* birbirlerinden ayırmaya olanak sağlayan yeni teknolojiler geliştirildi. Testlerin gösterdiği, yüksek düzeyde, ticari olarak üretilmiş ancak halka arz edilmeye hazır olmayan belli tipte bir sodyum ürünü.”

“Bunun sebebi belirli bir hükümet besininin arzı olabilir mi? Askeriye gibi? Hazır yiyeceklerdeki sodyum gibi?”

Waters öfkeyle, “Hazır yemek konusunu biliyorsan, neden zamanımı harcıyorsun ki?” dedi.

“*Şüphelenmiştim*. Sen biraz önce bana söyleyene kadar emin değildim. Bunu çoktan bildiğine göre, bu bilgiyi bizimle daha önce paylaştan daha iyi olmaz mıydı?”

“Ben burada bir araştırma yürütüyorum, King. Danışmanlık hizmeti vermiyorum.”

“Piyasada ticari olarak satın alınabilecek hazır yiyecekler var.

Mesela hayatta kalmaya devam etmeye çalışanlar için hazırlananlar. Bunun bu tür bir sodyum olmadığından emin misin?”

“Askeri hazır yemeklerin sodyum seviyeleri ticari olarak satılanlardan daha yüksek. Askeri yemeklerde de öyle, ne olmuş ki? Bu konuyu sadece milyonlarca insana indiriyor.”

“Belki öyle, belki de değil.”

“Bununla ne demek istiyorsun?”

“Eğer failer askerse, saç örneğini Pentagon’un askeri kayıtlarıyla DNA bakımından kıyaslayamaz mısın? Artık herkesten DNA örneği istiyorlar.”

“Bunu yapmaya çalıştım, ama lanet olası sistemleri çöktü. İki şeyle birlikte savaşmak görünüşe bakılırsa bilgisayar bakımı için ayırdıkları bütçeyi askıya almış olmalı. Birkaç haftadan önce çalışmaya başlamayacaktır.”

“Harika.” Sean telefonu kapatarak Michelle’e baktı.

Michelle, “Pekâlâ, hazır yemekler bizi hangi noktaya getirdi?” dedi.

“Artık failin *askeriyeden* olma olasılığı oldukça kuvvet kazandı. En azından bunu onaylayabilmek bile güzel. Ama adamın izini bulmak konusunda hâlâ birtakım sorunlarımız var. Yakın zamanda bir DNA karşılaştırması yapabilecek gibi görünmüyoruz.”

“Adam hâlâ askeriyede olamaz, öyle değil mi?”

“İzne çıkıp küçük bir adam kaçırma olayına karışayım diye mi düşündü? Ardından da yüzü baştan sona çizikler içinde ve göğsünde bir mermi eziğiyle işine geri döndü, öyle mi?”

“O zaman terhis edilmiş olabilir mi?”

“Büyük ihtimalle. Şerefiyle ya da haysiyetsizce. Ancak bunun bize yine de bir faydası yok. Çünkü ülkede milyonlarca eski asker var.”

Michelle, Sean'ın göğsüne bakıyordu.

O da başını önüne eğdi. "Kahve mi dökülmüş?" dedi.

"Adamın vücut zırhı vardı. Askeriyeden hükümete ait birtakım şeyleri alarak ayrılabilirsin, ama ya zırh?"

"Bunları sokaktan bile bulabilirsin."

"Belki de ya da yanına alıp çıkabilirsin."

"Böyle bir şeyi başarmak, özellikle de haysiyetsizce ilişkin kesildiyse oldukça zor."

"Ya haysiyetsizce ilişkin kesilmediyse?"

"Asker kaçağı mı demek istiyorsun?"

Michelle, "Bu, milyonlarca şüpheli sayısını oldukça azaltır. Bunu bizim için araştırabilecek birisini tanıyor musun?" diye sordu.

Sean telefonunu kaldırdı. "Evet, tanıyorum. Servis'teyken tanıştığım birkaç yıldız vardı. Onu Redskins bileti önererek haraca bağlayabilirim."

"Sende Skins bileti mi var?"

"Hayır, ama iyi bir sebep uğruna satın alabilirim."

56. Bölüm

Görevli Doktor, “Bu son derecede usulsüz bir şey Bay Quarry,” dedi.

Quarry, “Bana göre hiç de değil,” diye karşılık verdi. “Kızımı alıp eve götürmek için buradayım. Bundan daha normal bir şey daha olamaz.”

“Ama o, yaşam ünitesine bağlı. Kendi başına nefes alamıyor.” Adam bunu bir çocuğa anlatır gibi ifade etmişti.

Quarry kâğıtları uzattı. “Tüm bu saçmalıkların üzerinden ofisteki adamlarla birlikte geçtik. Vekilin tam tıbbi yetkisini ve diğer her tür şeyi aldım. Temelde kızımı alıp istediğim yere götürebilirim ve siz bu konuda hiçbir şey yapamazsınız, Bayım.”

Doktor, Quarry’nin uzattığı dokümanları okudu. “Onu makinenen koparırsak ölecek.”

“Hayır, ölmeyecek. Bu işin icabına da baktım.”

Doktor alaycı bir tavrıyla, “‘*İcabına baktım*’ sözüyle ne demek istiyorsunuz?” dedi.

“Onun odasında bulunan cihazların tümünü ben de satın aldım.”

“Bu nasıl mümkün olabilir ki? Hepsi de çok pahalı ve karmaşık.”

“Tıbbi cihaz deposunda yaklaşık bir yıl önce yangın çıkmıştı. Ellерinde sağlık tüzüğü sebebiyle ucuza vermek zorunda kaldıkları, en ufak bir hasar dahi almamış çok sayıda ekipmanları vardı. Trakeostomi tüplü bir vantilatör. Yaşam belirtileri monitörü. Besleme tüpü. Oksijen tankları ve bir konvertör. İntravenöz ilaç dağıtma ünitesi. Hepsini denedim, sorunsuz çalışıyorlar. Aslına bakılırsa, çoğunun sizin buradaki cihazlarınızdan çok daha iyi işlediğine yüz papeline iddiaya girerim. Buradakiler oldukça eski. Buraya bir yıl içinde defalarca gelmiş biri olarak bunu biliyorum ve sizin cihazların hiçbirini değıştirmediğinizi de düşünüyorum.”

Doktor kendini zorlayarak kıkırdadı. “Şaka yapıyor olmalısınız, Bay Quarry.”

Quarry adamın lafını ağzına tıktı. “Şimdi onu buradan çıkarmaya hazırlayın. Ambulansı ön tarafa getirmelerini sağlayacağız.”

“Ambulans mı?”

“Evet. Ne var? Onu eve kamyonetimle mi götüreceğimi sanıyordunuz? O lanet olası kafanı kullan, adamım. İçinde yaşam destek cihazı olan bir ambulans kiraladım. Dışarıda bekliyor.” Kâğıtları çekip doktorun elinden aldı. “Şimdi, onun gitmeye hazır olduğundan emin olun.” Dışarı çıktı.

“İyi ama, ona nasıl bakacaksınız ki?”

Quarry arkasına döndü. “Alışıldık yöntemi sizden çok daha iyi biliyorum. Onu nasıl besleyeceğimi, ilaçlarını nasıl vereceğimi, onu nasıl temizleyeceğimi, kol ve bacaklarına nasıl egzersiz yaptıracığımı ve yatak ağrılarını engellemek için onu nasıl çevireceğimi, yani ona dair her şeyi biliyorum. Buraya bu kadar zamandır sırf o lanet olası zemine bakmaya geldiğimi mi sanıyorsunuz? Bu arada, siz hiç ona kitap okudunuz mu?”

Adam şaşkın görünüyordu. “Okumak mı? Hayır.”

“Pekâlâ, ben bunu yapıyorum. Bunca yıldır yaptım. Muhtemelen onu hayatta tutan tek şey bu oldu.” Parmağını doktora doğru uzattı. “Onu hemen hazırlayın çünkü küçük kızım sonunda buradan çıkıyor.”

Quarry bakımevini herhangi bir yükümlülükten uzak tutan tepeler yüksekliğinde kâğıt tomarını imzaladı ve sonunda Tippi hapishaneden güneş hâlâ ışıldarken ayrıldı. Quarry kamaşan gözlerini kısıtı ve adamların kızını ambulansın arkasına bindirmelerini seyretti. Eski kamyonetine bindi, bakımevine doğru ortaparmağını havaya kaldırdı ve ambulansa Atlee’ye giden yoldan aşağı öncülük etti.

Eve vardıklarında her şey hazırды. Carlos ve Daryl ambulans görevlilerinin sedyeyi taşımalarına yardım etti. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülen Ruth Ann ve Gabriel kafileyi seyrettiler. Yetişkin kız, küçük bir çocukken kaldığı odaya geri dönmüştü. Küçükken odasında duran her şey yine oradaydı. Quarry ve karısı bunların hepsini, Tippi çok kısa bir zaman dilimi içinde yaşananların ardından yaşamdan koptuğu andan bu yana, olduğu gibi muhafaza etmişlerdi. Üniversite, Atlanta’daki bir pazarlama firmasında kısa süreli bir görev ve ardından henüz ellilerindeyken bir bakım evinde bir tüple nefes almak.

Ama güzel kızı eve gelmişti.

Ambulansla birlikte gelen yoğun bakım hemşiresi Quarry’nin cihazlarının yeterliliğinden ve bağlantıların düzgün yapıldığından emin olduktan sonra oradan ayrıldı. Bundan sonra, Quarry kapıyı hepsinin arkasından kapattı, Tippi’nin yanına oturup elini avuçlarının arasına aldı.

“Artık evindesin, küçük kız. Baban seni eve getirdi.”

Kızın elini havaya kaldırarak odadaki çeşitli şeylere doğru uzattı.

“O şiiri yazdığın için aldığın mavi kurdele şurada. Annenin senin için diktiği mezuniyet balosu elbisesi de şurada. Onun içinde çok güzel görünüyordun, Tippi. O elbise üzerindeyken evden dışarı çıkmana izin vermek istememiştim. Hayır efendim. Oğlanların seni böyle görmelerini istememiştim. Çok güzeldin.” Kızın eliyle küçük kitaplıktaki bir fotoğrafı işaret etti.

Tüm ailenin bir arada olduğu bir fotoğraftı. Anne, baba ve hepsi de hâlâ küçük olan üç çocuk. Daryl o günlerde henüz tıknaz değildi, sadece hafif toplu, güzel bir bebektir. Ortadaki Suzie her zamanki küstah bakışını takınmıştı. Ve Tippi... Gazete ve deri şeritle yaptığı şapkayı başına geçirmişti. Şapka kafasında yana doğru kaymış, altın renkli saçları omuzlarına dolanmıştı. Yüzünde o hari-kulade gülümseme, gözlerinde de o haylaz bakış vardı. Bundan başka hiçbir şey Quarry'nin ağlamasına sebep olamazdı. Önünde koca bir hayat, kafasında o komik şapka, dünyayı alaşağı etmek için yanıp tutuşan o gözlerle, hepsinin göğüs germek zorunda kalacakları o acı, o muazzam kaybın farkında olmaksızın gülümseyen Tippi'nin bu fotoğrafına baktığı her an, gözyaşları adamın gözlerine bir sonbahar akşamındaki soğuk damlacıklar gibi doluyordu.

Kızının elini nazikçe hemen vücudunun yanına bıraktı ve pencereden dışarı bakmak için ayağa kalktı. Kızı evindeydi. Hazır yapabiliyorken bunun tadını çıkaracaktı. Ardından da bir sonraki mektubunu yazacaktı.

Ciğerlerine hava pompalayan ve kalbinin çarpmaya devam etmesini sağlayan makinenin mekanik yükselip alçalışını dinleyerek tekrar Tippi'ye döndü. Ardından omzunun üzerinden fotoğrafa baktı, gözünü kapatıp tekrar açarak fotoğraftaki Tippi'yi yataktakiyle yer değiştirmeyi başardı. Bu hayali dünyada, kızı sadece dinleniyordu. En azından Quarry'nin hayalinde, Tippi uyanacak, aya-

ğa kalkacak, babasını kucaklayacak ve hayatına devam edecekti.

Quarry sandalyeye gömüldü, gözlerini tekrar kapattı ve yarattığı bu diğer dünyada biraz daha kaldı.

57. Bölüm

Michelle’in telefonu tekrar çaldı. Sean’ın ordudaki arkadaşından iki gündür haber bekliyorlardı ancak üç eyaletteki asker kaçaklarının kayıtlarına ulaşmak o kadar da kolay bir iş değildi.

Sean sandalyesinde arkasına yaslanarak, “Arayan kim?” diye sordu.

“Daha önce arayan, şu kim olduğunu bilmediğim numara.”

“Belki de yanıtlamalısın. Nasıl olsa burada hiçbir şey yapmadan oturuyoruz.”

Michelle omuz silkip düğmeye bastı. “Alo?”

“Michelle Maxwell?”

“Evet, kimsiniz?”

“Ben Nancy Drummond. Bana annenize ilişkin bir mesaj bırakmışsınız. Ben onun arkadaşlarından biriyim.”

“Ama telefon numaranızın alan kodu Nashville’e ait değil. Ayrıca telefonda çıkan kimlik de Tammy Fitzgerald görünüyor.”

“Özür dilerim, bunu düşünmemiştim. Kızımın telefonunu kullanıyorum. Fitzgerald onun evlendikten sonraki soyadı. O, Memphis’te yaşıyor ama bir süre bizde kalacak. Uzak mesafeleri cep telefonuyla aramak daha ucuz. Benim sadece sabit hattım var.”

“Oh, doğru, tabii. Neden mesaj bırakmadınız?”

“Cep telefonları ve sesli mesajlar bocalamama sebep oluyor.”

Dobra dobra, “Yaşlıyım da,” diye ekledi.

“Sorun değil. Bazen ben de bocalıyorum.”

“Anneniz öldüğünde şehir dışındaydım. Çok üzüldüm.”

“Teşekkürler. Çok nazıksınız.” Sean önündeki kâğıda bir şeyler karalarken, Michelle masasına oturdu. “Sizi aradım çünkü, yani, sanırım annemin ölümünün doğal sebeplerden olmadığını duymuşsunuzdur.”

“Onu birinin öldürdüğünü duydum.”

“Size bunu kim söyledi?”

“Donna Rothwell.”

“Tamam. Bakın Bayan Drummond.”

“Lütfen bana Nancy de.”

“Peki, Nancy, seni aradım çünkü annemin canını yakmayı kimin istemiş olabileceği konusunda fikrinin olup olmadığını öğrenmek istedim.” Michelle kadının şaşkın, soluğu kesilmiş bir ses tonuyla “hayır” diyeceğini bekledi ama öyle olmadı.

“Annenin vefatına üzüldüğümü söylediğimde samimiydim, Michelle. Onu seviyordum. Ama dürüst davranmam gerekirse, bu olanlara şaşırdığımı pek söyleyemeyeceğim.”

Michelle sandalyesinde dikleşti ve önündeki kâğıdı karalamayı bırakan Sean’a eliyle işaret etti. Michelle cep telefonunun bir düğmesine basarak hoparlör moduna aldı.

“Yani şimdi sen birinin annemi öldürdüğüne şaşırmadığımı mı söyledin?”

Sean kalemini bıraktı, Michelle’in masasına yaklaştı ve kenarına tündü.

“Neden böyle bir şey söyledin?”

Nancy Drummond'un akıcı konuşması odada yankılandı. "Anneni ne kadar yakından tanıyordun?"

"Aslına bakılırsa, sanırım o kadar da iyi değil."

"Senin onun kızı olduğun düşünülürse, sorunu yanıtlamak çok zor."

"Bayan... Nancy, sakın insafılı davranmaya kalkışmayın. Ben bunu kimin yaptığını bulmak istiyorum."

"Babanı pek iyi tanımıyorum. Annenle birlikte pek dışarı çıkmazlardı. Ama Sally bizim buradaki sosyal ortamlarımızdan hoşlanırdı. *Hem de çok.*"

Michelle son kelimelerdeki vurgulamayı fark etti. "*Ne kadar çok?*"

"Ben dedikodu yapmaktan hoşlanmam."

"Dinle, eğer annem, babamı aldatıyorduyorsa bunu bilmem çok önemli, Nancy. Onun kiminle birlikte olduğunu biliyor musun?"

"Aslına bakılırsa birden fazla kişiyle buluşuyordu."

Michelle sandalyesine yığıldı. "Birden *kaç tane* daha fazla?"

"Üç, en azından benim bildiğim kadarıyla. Sonuncusu bir ay kadar önce olmak üzere, bu kişilerden ikisi taşındı."

"Nereye taşındılar?"

"Teki Seattle'a, diğeri denizaşırı bir yere."

"Ya üçüncü kimdi?"

"Bunu benden duymadın, çünkü bu bilinen bir şey değil. Annen çok ketumdu, hakkını vermeliyim. Onların, yani, bilirsin işte, çok yakın olup olmadıklarını bilmiyorum. Belki de sadece birlikte zaman geçiriyorlardı."

Michelle, her ne kadar kadının başka herhangi bir sorusunu niteleyici olmadan yanıtlamasını sağlamak için telefona bir kurşun sıkmak istiyor olsa da, soğukkanlı bir tavırla, "Kiminle?" dedi.

“Doug Reagan’la.”

“Doug Reagan mı? Donna Rothwell’in sevgilisi Doug Reagan mı?”

“İşte o. Onu tanıyor musun?”

“Pek sayılmaz, ama sanırım artık tanıyacağım. Ne zamandan beri vardı bu ilişki?”

“Yani, sanırım ilişkileri hâlâ devam ediyordu, ta ki annen ölene kadar demek istiyorum.”

“Dur bir dakika, tüm bunları nereden biliyordun?”

“Annen bana sırlarını verirdi. Biz çok iyi arkadaşık.”

“Yani, senin bunu bildiğini hiç kimse bilmiyor mu?”

“Başkasına anlatıp anlatmadığını bilmiyorum. Ama ben bu konudan bugüne kadar hiç kimseye bahsetmedim. Sır, sırdır. Ama o artık öldüğüne göre, yani, senin tüm bunları bilmeye hakkın olduğunu düşündüm.”

Annemin bir fahişe olduğunu bilmeye mi? Teşekkürler.

“Orada mısın, tatlım?”

Michelle hemen karşılık verdi. “Evet, buradayım. Biraz önce bana anlattıklarını polise anlatmaya da hazır mısın?”

“Bunu yapmak zorunda mıyım?”

Sean elini Michelle’in koluna bırakıp başını iki yana salladı.

Michelle hemen, “Belki de değilsin,” dedi. “En azından şimdilik.” Durakladı. “Ah, babamın... annemin bu yaptıklarından haberi var mıydı?”

“Söylediğim gibi, babanı o kadar yakından tanıımıyordum, fakat o her zaman bana, bunu *bilmesi* durumunda mutlaka bir şeyler yapacak türden biri gibi görünmüştü.”

“Evet, bana da öyle geliyor. Teşekkürler, Nancy. Sadece sabırlı ol ve hiç kimseye bu konudan bahsetme, tamam mı?”

“Tamam, tatlım. Sen öyle diyorsan.”

“Bana karşı bu kadar samimi davrandığın için teşekkür ediyorum.”

“Benim yetişkin dört kızım var, ikisi boşandı. İnsanların başına hep bir şeyler geliyor. Hayat mükemmel değil. Şunu bilmeni istiyorum ki, annen bana yaptığı şeyi anlattığında kendisine o adamları görmeyi kesmesini kesinlikle tavsiye ettim. Babana dönmelerini ve işlerin yoluna girmesi için çalışmasını, bunu yapmayı denemesini. Söylediğim gibi, babanı o kadar iyi tanı mıyordum ama onun iyi bir adam olduğunu söyleyebilirim. O, olanları hak etmedi.”

“Nancy, sen harika birisin.”

“Hayır, ben sadece çok şey görüp geçirmiş bir anneyim.”

Michelle telefonu kapatıp Sean’a baktı. “Bu kadar perişan halde olmama şaşırmamak gerek, öyle değil mi?”

“Aslına bakılırsa ben senin oldukça akıllı başında olduğunu düşünüyorum.”

“Neden onun polisle konuşmasını istemedin?”

“Bilmiyorum. En iyisi buna önsezi diyelim.”

“Peki, şimdi ne yapacağız?”

“Benim şu iki yıldızlıdan haber alana kadar, yapabileceğimiz pek fazla bir şeyimiz yok. Şu işi bitirmek için Nashville’e hızlı bir seyahat yapmaya ne dersin?”

Hemen Nashville’e giden bir sonraki direkt uçuşun ertesi güne kadar yapılmayacağını öğrendiler, tabii Chicago ve ardından da Denver bağlantılı uçmayı ve günün büyük kısmını havaalanının bekleme salonlarında ya da asfalt yollarda harcamayı seçmedikleri sürece.

Sean uçuş seçeneklerini dinledikten sonra telefonunu kapa-

tarak, “Uçmayı seviyorum,” dedi. “Güneye gitmek için kuzeye ya da batıya uçmak...”

Michelle, “Hepsini boşver. Arabayla gitmeye ne dersin?” dedi.

“Seninle, her zaman.”

Birkaç sandviç ve devasa boyda kahvelerini alıp gecenin sekizinde yola çıktılar. Yolda Michelle, erkek kardeşi Bill’i aradı ve orada yaşayan Bobby haricinde tüm erkek kardeşlerinin evlerine döndüklerini öğrendi.

Bill, kız kardeşine, “Sana iyi haberlerim var,” dedi.

“Neymiş bu?”

“Babam artık bir şüpheli değil. En azından ciddi bir şüpheli sayılmaz.”

“Neden?”

“Tıbbi tetkikçi darbenin solak biri tarafından indirildiğini söyledi ve babam diğer elini kullanıyor.”

“Bunu daha önce bilmiyorlar mıydı?”

“Adalet çarkı yavaş ilerliyor, kız kardeşim, ama bu yine de iyi bir haber.”

“Nasıl oldu da hepiniz birden babamı yalnız bıraktınız?”

“Aslına bakılırsa bırakmadık. O bizi bıraktı.”

“Bu da ne anlama geliyor şimdi?”

“Bize, bizi etrafında görmekten bıktığı için, hemen kasabadan defolup gitmemizi söylediği anlamına geliyor. Onun daha açık davranmasını dilerdim, bilirsin işte.” Michelle en büyük abisinin telefonun diğer ucunda gülümsediğini neredeyse hissetti.

“Sence onu gerçekten yalnız bırakmalı mıydınız?”

“Bobby orada ve babam koca bir adam. Kendi başının çaresine bakabilir.”

“Beni rahatsız eden şey bu değil.”

Henüz Bill, kız kardeşine onu neyin rahatsız ettiğini soramadan, Michelle konuşmaya son verdi.

Sean, “Temize çıkmış olması iyi haber. Kötü haber ise, baban katilin hâlâ etrafta dolaştığının bilinciyle bu işi kendisi ele almaya kalkışabilir.”

“Erkek kardeşlerim harika birer polis ama budala birer evlat. Babamın böyle bir şey yaptığını düşünemediler bile. Ya da annemin ona ihanet ettiğini.”

“Ya sen düşünebildin mi?”

Sean’a baktı, sonra gözlerini ileriye çevirdi. “Evet, düşündüm.”

Michelle her zamanki gibi hız sınırlarını dikkate bile almaksızın sürdü ve tuvalet ihtiyaçları için sadece iki mola verdikten sonra, babasının evine sabah saat beşi biraz geçe ulaştı, sabah uçağından dört saat önce hedefe varmışlardı.

Michelle garaja baktı ve başını salladı. Camry orada değildi. Eve girmek için kendi anahtarını kullandı. Hızlı bir araştırma evin boş olduğunu gösterdi.

“Babanın evde bir yerlerde silah kasası var mı?”

“Sanırım sadece bir tabanca kutusu var. Büyük olasılıkla yatak odası dolabında.”

Sean kontrol etti. Kutuyu buldu ama içinde tabanca yoktu.

Toplanıp düzeltilmemiş yatağı oturarak birbirlerine baktılar.

Sean, “Bobby’yi aramalı mıyız?” diye sordu.

“Bunu ona anlatmak uzun sürer. Belki gidip Doug Reagan’ı görmeliyiz. Annemi becerdiğinden bize bahsetmeyi neden unuttuğunu sormalıyız.”

“Adamın adresi sende var mı?”

“Bunu bulmak oldukça kolay. Herkesin söylediği gibi, bu şehir yeterince büyük değil. Ya da onun seksi *sevgilisi* Donna’yla her zaman temasa geçebiliriz.”

“Pekâlâ, bundan önce bir duş alıp üzerimizi değiştirmemize ne dersin? Uzun zamandır tüm gece boyunca arabayla seyahat etmemiştim. Aslına bakılırsa, en son seyahatim de seninleydi.”

“Önünde yeni ufuklar açılıyor. Bu, benim hayattaki kaderim gibi görünüyor.”

Misafir odasının banyosunda ilk olarak Michelle duş aldı. İşini bitirdiğinde yatak odası kapısını açtı ve koridorun ilerisine doğru seslendi.

“Sıra sende, King.”

Sean içeri tam Michelle havluya sarınmayı bitirirken girdi. Bir fincan kahve uzattı. “İlgilenir misin?”

“Her zaman.”

Sean banyoya girerken Michelle yatakta kahvesini içer halde oturdu.

Sesini yükseltti. “Komşudaki partiye ne dersin? Belki de misafir listesini almalı ve bunu araştırmaya başlamalıyız.”

Sean, “Bunu erkek kardeşinden alabiliriz,” diye seslendi. “Sanırım polislerin yaptığı ilk işlerden biri de buydu.”

Duş sesini duyunca Michelle kapıya daha da yaklaştı. “Bunu bizzat yapmamızı tercih ederim.”

“Ne?”

Michelle yüksek sesle, “Biz yapalım,” dedi.

“Tamam, senin dileğin benim için bir emirdir.”

“Ne gün ama.” Ama bu yorum yine de onun gülümsemesini engellemedi.

Babasının yatak odasına gidip etrafına bakındı. Annesinin fo-

toğrafi kaldırılmıştı. Çöp kovasını kontrol etti. Orada da değildi. Her nedense, eğilip yatağın altına baktı. Oradaydı. Çekip aldı. Camı çatlamıştı. Buna baktı. Keskin cam parçası ebeveynlerinin suratlarını boydan boya yırtmıştı.

Yaklaşık elli yıllık evlilik sonunda bu noktaya mı geliyordu? Bunu takip eden düşünce de en az ilki kadar yıkıcıydı.

Ve benim hayatım ne yöne gidiyor?

Fotoğrafi misafir odasına taşıdı, kendini yatağa atıp titremeye başladı.

“Lanet olsun!”

Tekrar küfretti, ayağa kalktı ve banyoya yürüdü. Titriyordu, tereddüt etti. Sertçe yutkundü, kapıyı açıp içeri girdi. Hâlâ titriyor, hıçkırıklar boğazında bir yükseliyor, bir geriliyordu.

Sean onu duş kapısının gerisinden gördü. “Michelle?” Ona sorgulayan gözlerle baktı, bakışlarını Michelle’in gözyaşlarına boğulmaya hazır bekleyen gözlerinden ayırmadı. “Sen ne yapıyorsun?”

“Bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum, Sean!”

Sean hemen bir havlu kaparak duştan dışarı çıkmadan önce beline doladı. Michelle’i banyodan çıkarıp yatağa götürdü. Yatağın kenarına oturdular, Michelle’in başı Sean’ın göğsüne yaslanmıştı.

“Gerçekten aklımı kaybettiğimi düşündüm.”

“Son zamanlarda çok şey yaşadın. Kendini şaşkın hissetmen doğal.”

“Ebeveynlerim ebediyen birlikteydiler. Beş çocukları oldu. Dört erkek kardeş ve mankafa olan ben. Azarlanan besleme mankafa.”

“Hiç kimsenin senin için bunları hissettiğini sanmıyorum. Ben kesinlikle öyle hissetmiyorum.”

Michelle ona doğru döndü. “Benim hakkımda tam olarak ne hissediyorsun?”

“Michelle, ben...”

Michelle çatlak fotoğrafı havaya kaldırdı. “Neredeyse elli yıllık bir evlilik ve beş çocuk, sonunda elde edilen bu mu? Bu?”

“Michelle, burada tam olarak ne olup bittiğini hâlâ bilmiyoruz.”

“Kendimi hayatımın büyük bir kısmını boşa harcamışım gibi hissediyorum.”

“Bir olimpiyatçı, Gizli Servis ajanı ve şimdi de benim ortağım olarak mı?” Gülümsemeye çalıştı. “Bence senin yerinde olmak isteyen çok kişi vardır. Özellikle de benim ortağım olmak kısmında.”

Michelle gülümsemedi. Ağlamadı. Uzandı ve onu nazikçe dudağından öptü.

Kulağına fısıldadı. “Daha fazla zaman harcamak istemiyorum, Sean. Bir saniye bile.”

Michelle onu tekrar öptü, Sean da ona karşılık verdi. Sonra Sean geri çekildi.

Bakışları kilitlendi. Michelle, “Beni istemiyor musun?” dedi.

“Böyle değil. Bu şekilde değil, hayır. Ben...”

Michelle onu tokatlayıp arkasını döndü.

“Michelle...”

“Beni yalnız bırak!”

Michelle koşmaya başladı, ama sonra sanki hem sıcak hem de soğuk bir şeyden yapılma sert bir duvara çarpmış gibi durdu, organları kavruluyor, teni donuyordu. Dizleri büküldü ve yere düştü, hıçkırıyordu, kıvrılıp o kadar sıkı bir top olmuştu ki sanki küçülüp bir çocuğa dönüşmüştü. Parmakları yeri tırmaladı, çatlak fo-

toğrafi düştüğü yerde buldu. Bunu alıp göğsüne bastırdı.

Kısa bir süre sonra Michelle yerden kaldırılmıştı, başı Sean'ın göğsüne yaslıydı. Sean aceleyle onunla konuştu ama o yanıtlamadı.

Sean, Michelle'i yatağa yatırdı, fotoğrafı elinden aldı, üzerini örterek yanına oturdu. Elini uzattı ve Michelle bunu içgüdüsel olarak tuttu. Dakikalar geçer ve güneş doğarken, Michelle'in hıçkııkları şiddetini yitirmeye başladı. Sonunda, uykuya dalarken Sean'ı tutan eli gevşeyip düştü. Sean onun elini örtünün altına soktu.

Sean, Michelle'in yanına uzanıp parmağını ıslak saçlarının arasında dolaştırdı. Yorgun düşene, gözleri kapanana ve uykuya dalana kadar onu seyretti.

58. Bölüm

Quarry küçük evinin önünde, tarlanın karşısına geçti, Carlos arkasındaydı. İri adam durup banketi işaret etti.

Quarry, “Kamera beslemesi doğrudan senin olacağın yere uzanıyor. TV ekranı çoktan kuruldu. Kontrol ettim, düzgün çalışıyor. Ama bu sadece dış çekim. Evin içine saklamanın imkânı yok,” diye anlattı.

“Anlaşıldı.”

Bunu defalarca gözden geçirmişlerdi, ancak Carlos, Sam Quarry’nin hayatının tekrarlardan oluştuğunu çoktan öğrenmişti. Pilot olduğu için, adamın bir şeyin üzerinden defalarca ama defalarca geçmenin potansiyel hataları mümkün olduğunca azalttığı yönündeki inancı sabitti.

Quarry, “Kamera görüş alanı hedefe çok iyi odaklanıyor.” diye ekledi. “Ama bunu son dakika geldiğinde kontrol edeceğim.”

“Ya fark edilme ve işlem dışı bırakılma olasılığı?”

“Zaman parametreleri göz önüne alındığında zayıf ancak eğer bu olursa yedeğe başvurmalsın.” Quarry sırt çantasından ağır bir dürbün çıkarıp Carlos’a uzattı. “Eski moda temiz bir dürbün ve iki iyi göz. Senin için yerini açığa çıkarmayacak bir görüş hattım var.

Sana açık depoda gösterdiğim, taretı andıran kaldıracın altına gir.”

Carlos anladığını belirtmek için başını salladı. Eve, ağaç hatına ve ortalarındaki kritik zemine bakarak, “Başka bir şey var mı?” dedi.

Quarry gülümsedi. “Bu lanet işin tümünün güzelliğı de işte burada, Carlos. Tek bir düğmeye bastığında her şey faal hale geliyor.” Biraz önce bilim yarışmasını kazanan bir okul çocuğı gibi sırttı. “İnşa etmek biraz zamanımı aldı, biraz zorladı, çifte beslemeyi ortadan kaldırıyor ama başardım. Bunu bir kez ittiğinde Carlos, artık bu işin geri dönüşü olmayacak, dostum.”

“Peki, madende sizinle nasıl temas kuracağım?”

“Birincisi, işler iyi de gitse kötü de, mutlaka benimle temasa geçeceksin. Bunu da şununla yapacaksın.” Quarry ona küçük bir cihaz verdi. “SAT telefonu,” diye açıkladı. “Araman bana ulaşacak, madende olsam bile. Cihazı çoktan test ettim. Ama senin içinde duracağın deliğın yarığı açık olmalı ki bu cihaz uyduyla iletişim kurabilsin. Ancak aramayı yapman sadece birkaç saniyeni alacak. Uzun uzadıya mesajlaşma filan yok, sadece evet ya da hayır.”

Carlos telefonu tuttu. “Bunu nereden aldınız?”

“Yedek parçalardan kendim ürettim.”

“Ama ya uydu sinyali?”

“Mevcut bir altyapıyı kullandım. Kütüphaneye gittim ve bilgisayarından bunu nasıl başarabileceğime dair birtakım bilgiler aldım. Bu, eğer kafan bu yönde çalışıyorsa, oturup kendi kendine keşfetmenden çok daha kolay. Lanet olsun Carlos, burada yaptığım bunca şey Vietnam’da geçici yaptıklarına kıyasla çok daha kolay. Dolayısıyla bu yol bana çok para kazandırdı. Kazanamayacağım kadar çok para.”

Carlos ona açık bir korkuyla karışık sayğı içinde baktı. “Sizin

yapamayacağınız hiçbir şey yok mu?”

“Yapamayacağım çok şey var. Bunların büyük kısmı da önemli şeyler. Ben sadece çalışan bir adamım. Hazır şeylere konamıyorum.”

“Peki, tüm bunlar ne zaman başlayacak?”

“Seni haberdar edeceğim ancak yakında olacak.”

Carlos küçük çıkıntıya bir kez daha göz gezdirdi. Quarry onu yakından seyretti.

Quarry, “Gizli ama aynı zamanda bir o kadar açıkta olacaksın,” dedi. “Yakın mesafeler.”

Carlos, “Biliyorum,” diyerek karşılık verdi, bakışları gökyüzünde tembel tembel daireler çizen şahine kaymıştı.

“Bu, onların atacakları adımlarla şekillenecek bir konu. İstemezlerse çeker gidersin.”

Carlos başını sallayarak onayladı ama gözleri hâlâ kuştaydı.

“Seninle yer değiştirmemi istersen bu benim açımdan sorun olmaz, Carlos. Ama sana bunu sadece tek bir kez soracağım.”

Zayıf adam başını salladı. “Size bunu yapacağımı söyledim ve yapacağım.”

Carlos oradan ayrıldı, Quarry küçük evin kapısının kilidini açtı ve içeri girdi. Her şey hazırды, tek bir eksik parça hariç. Ama o da gelecekti.

Bir saat sonra Quarry, uçağıyla havalandı. Alçak rüzgârlar sertti ve küçük uçağı gökyüzünde yengeç gibi yan yan ilerledi, ama bu onu rahatsız etmedi. Daha kötü hava şartlarında da uçmuştu. Biraz türbülans onu öldürmezdi. Ama bunu yapabilecek diğer bir sürü şey vardı. Muhtemelen de sonu onlardan olacaktı.

Düşünmesi gereken çok şey vardı ve uçarken bunları düşündü. Birkaç yüz metre yüksekte, hava yoğunluğu azalmasına rağmen

men zihni çok daha netleşiyor gibiydi. Uçağın arkasında, kablo ve tellerle dolu bir kutu vardı. O kutuda ve madendeki ikinci kutuda, kıyamet günü senaryolarını oluşturacaktı. Bunu sadece mecbur kalması durumunda kullanacaktı ve sonun öyle olmayacağını umut etti.

Uçarken, Quarry'nin düşünceleri Tippi'nin en son konuştuğu güne kaydı. Kızlarının kötü bir hastalığa yakalandığı haberini aldıklarında, karısıyla birlikte Atlanta'ya koşturmuşlardı. Quarry küçük kızının büyük bir şehre taşınmasını hiç istememişti, ama çocuklar büyüyor ve siz onların gitmelerine izin vermek zorunda kalıyorsunuz.

Hastanedeki doktor onlara olan biteni anlattığında, ikisi de buna inanamamışlardı. Onların Tippi'sine olamazdı. Bir hata olmalıydı. Ama ortada hata filan yoktu. Kız çoktan, kan kaybından dolayı komaya girmişti. Onlara fiziksel durumun kalıcı olduğu söylenmişti.

Cameron kahve getirmek için odadan çıkmıştı, Quarry duvara yaslanmıştı, yaz sıcağında Alabama'dan buraya klimasız yaptıkları uzun yolculuktan dolayı kot pantolonu kirli, gömleği terden lekeliydi. Karısı toprağı yara yara, çığlıklar içinde koşarak, biraz önce aldığı telefon çağrısından bahseder bahsetmez, doğrudan tarladan kalkmış gelmişti. Büyük hastanedeki basık, bunaltıcı hava, geniş ve açık arazilerde bulunmaya alışkın bir insan için pis ve boğucuydu.

Polis de gelmiş, Quarry onlarla uğraşmak zorunda kalmıştı. Sorgulama tarzlarına o kadar öfkelenmişti ki, Cameron, Tippi haricinde onun üzerinde böylesine bir etki bırakabilen dünyadaki tek kişi, onu zorla odadan çıkarmak zorunda kalmıştı. Polisler işlerinin başına dönmüşlerdi. Koridorda yanından geçerlerken suratlarında

gözlemlediği tatsız ifadeyle, Quarry bu yolla adalet elde etme umudunu da kaybetmişti.

Dolayısıyla odada yalnızdı, sadece kendisi ve kızı vardı. Makineler takırdıyor, monitör Quarry'ye ağır silah patlamasını hatırlatan küçük çığlıklar atıyordu. Vietnam göklerinde Phantom'una nişan almış uçaksavar ateş sesleri bile onu, bebeğinin umutsuz derecede kötü durumunu görevi gereği kaydeden bu lanet olası makinelerin iniltileri kadar korkutmamıştı.

Doktorlar onları, kızın bir daha düzelebilmesinin neredeyse imkânsız olduğu konusunda uyarmıştı. Yatağın yanında bir sırtlan tavrıyla dikilen sevimsiz beyaz önlüklülerden biri özellikle çok kötümserdi. “Çok kan kaybetmiş. Beyin hasarı var. Zihninin bir kısmı çoktan öldü.” Ardından, “Size kendinizi daha iyi hissettirecekse, herhangi bir acı çekmiyor. Orada gördüğünüz, aslında sizin kızınız değil. O, doğruyu söylemek gerekirse, çoktan gitti,” diye eklemişti.

Bu sadece Quarry'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlamakla *kalmamış*, aynı zamanda doktorun ön dişini kırmasına sebep olmuştu, bu yüzden neredeyse hastaneye tekrar girmesi yasaklanacaktı.

O, orada öylece dikilirken Tippi gözlerini açmış, ona bakmıştı. Doğrudan. Uçağında, Cessna'sında hava akımları arasında ilerlerken, o anı dakikası dakikasına, tüm canlılığıyla hatırladı.

O kadar büyük bir şaşkınlık yaşamıştı ki, ilk başta ne yapacağını bilememişti. Görme yeteneğinin bozulduğunu ya da gerçekten orada olandan ziyade sadece görmek istediği şeyi görmeye başladığını düşünerek gözlerini kırıştırmıştı.

“Baba?”

Hemen o an kızının yanındaydı, elini tutmuştu, suratı onun-

kinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

“Tippi? Bebeğim. Baban burada. Hemen yanında.”

Kızın başı bir yandan diğer yana sallanmaya başlamıştı, monitörden daha önce hiç tanık olunmayan türden acı çığlıklar yükseliyordu. Quarry onu tekrar gölgelerin, zihninin artık orada olmayan yarısının arasında kaybedeceğinden korkmuştu.

Onun elini sıkmış, çenesini nazıkçe sabit tutmuş, gözleri kendisine odaklanacak şekilde sallanan kafasını durdurmuştu. “Tippi. Buradayım. Annen de hemen gelecek. Sakın gitme. Tippi! Sakın gitme!”

Kızın gözleri kapanmış, Quarry’yi panikletmişti. Quarry birilerini yardıma çağırmak için etrafına bakınmıştı. Kızının aralarında kalması için yardım almak istemişti.

“Baba?”

Aniden irkilmişti. “Buradayım, bebeğim.” Engellemeye çalışsa da, gözyaşları göz pınarlarından fışkırmış ve kırıksık suratından aşağı süzülüyordu. Bu, son bir günde, son on yılda olduğundan çok daha fazla yaşlanan bir suratı.

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Kalbinin yırtıp yerinden çıkmasını engellemeye çalışarak tek elini göğsüne bastırmıştı. “Ne olduğunu bana anlatmalısın. Bunu sana kimin yaptığını söylemelisin.”

Kızın gözleri tekrar odağını yitirmeye başlamış ve kapanmıştı. Quarry onun dikkatini üzerinde tutabilmek için ne yapabileceğini çılginca düşünmüştü.

“Evrensel olarak bilinen bir gerçeğe göre, varlık sahibi her bekâr erkek, uygun bir eşle evlenmek ister,” dedi.

Bu, *Aşk ve Gurur*’un ilk satırıydı.

Yıllar içinde bu kitabı defalarca birbirlerine okumuşlardı.

Tippi gözlerini açmış, gülümsemişti. Quarry'den büyük bir inilti yükselmişti çünkü. beyaz önlüklüler her ne söylemiş olurlarsa olsunlar, Tanrı'nın küçük kızını ona biraz önce geri verdiğinden emindi.

Olabildiğince büyük bir sebatla, "Bunu sana kimin yaptığını bana söyle, Tippi. Anlat, bebeğim," demişti.

Tippi dudaklarını oynatarak sadece dört kelime etmişti ama bu kadarı yeterliydi. Quarry anlamıştı.

"Teşekkürler, bebeğim. Tanrım, seni çok seviyorum."

Odanın kapısı açılmıştı. Quarry döndü. Cameron iki kahveyle içeri girmişti. Quarry odayı baştan başa neredeyse tek bir adımda kat etmiş ve onu o kadar sertçe yakalamıştı ki, iki kahve de dökülmüştü. Karısını yatağın yanına sürüklemişti.

"Küçük kızımız kendine geldi, Cam, geri döndü."

Cameron Quarry'nin gözleri o kadar kocaman açılmış, gülümseyişi yüzüne öyle bir yayılmıştı ki, Quarry kadının suratının tüm bu ifadelere nasıl aynı anda ev sahipliği yaptığını bilememişti. Cameron başını önüne eğip yatağa baktığında, gözleri küçülmüş, gülümsemesi kaybolmuştu.

Quarry de yatağa bakmıştı. Tippi'nin gözleri kapalıydı. Gülümsemesi yok olmuştu. Bir daha hiçbir zaman uyanmayacaktı. Quarry bir daha kızının sesini duyamayacaktı.

Quarry bunca yıl ona Austen'in kitabını sırf aldığı gülümsemeden, kızından hayatı boyunca alacağı o son gülümsemeden dolayı okumuştı. Quarry bunun, Tippi'nin kendisine verdiklerinden dolayı yazara hediye ettiği bir gülümseme olduğunu hissetmişti. Kızıyla geçirdiği değerli son birkaç dakika.

O gün Tippi'nin dillendirdiği kelime dördlüsü Quarry'nin zihnine sonsuza kadar kazınmıştı ama o günlerde bu konuda bir şey

yapmamıştı çünkü kelimeler tek bir kişiyi net bir şekilde işaret etmiyordu. Daha da can sıkıcısı, doktor çağırılmış ve Quarry, adama Tippi'nin kendine gelişinden bahsetmiş olsa da, doktorun ona inanmadığının açık olmasıydı.

Doktor, “Uyanmış olsa bile,” demişti, “Bu sadece bir tür anormali.”

Quarry'nin elinden sadece bu kadarı gelmişti.

Hayır, o kelimelerin gereğini yapmamıştı ve bunun nedeninden tam manasıyla emin değildi. Ancak Cameron öldükten sonra, kendini bunu yapmaktan alıkoyan hiçbir şey kalmamıştı. İşte, doğruya yaptığı uzun yolculuk da o zaman başlamıştı. Şimdi adaletin ona ve Tippi'ye her zamankinden daha yakın olabileceği o noktaya çok yakındı.

Gökte süzülürken, tek başına ölmekten daha kötü tek bir şey var ve bu da bu iş bitmeden ölmek, diye düşündü.

İşini bitirmeden ölmeyecekti.

59. Bölüm

“Üzgünüm.”

Michelle misafir odasındaki yatağın kenarında giyinik halde oturuyordu. Sean henüz uyanmıştı, havlu hâlâ beline sarılıydı, yatak nemli saçlarından dolayı ıslanmıştı.

Omzunu oynatarak Michelle’e bakmak için döndü. “Üzgün olacak hiçbir şey yok. Sen cehenneme gidip döndün. Yerinde başka birisi olsa yıkılırdı.”

“Sen yıkılmazdın.”

Sean doğruldu ve yastığı arkasına yasladı. “Gözlerine inanamayabilirdin.” Pencereden dışarı baktı. Hava kararmaya başlamıştı. Şaşkınlık içinde Michelle’e döndü. “Saat kaç?”

“Neredeyse akşamın yedisi.”

“Bunca zaman uyudum mu? Neden beni uyandırmadın?”

“Ben de kalkalı pek uzun olmadı.” Başını önüne eğdi. “Sean, bir şey söyledim mi? Yani, kendimi kaybettiğimde.”

• Sean onun kolunu okşadı. “Michelle, her zaman mükemmel olamazsın. Patlayana kadar her şeyi içine atıyorsun. Bunu yapmayı bırakman lazım.”

Michelle ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı. “Tabiri caizse,

koca bir günü *boşa harcadık*.” Arkasına döndü. “Ya Willa’ya dair yeni birtakım bilgiler ortaya çıktıysa?”

Babasının evinde yaşananlardan bahsetmek istemediği bel-liydi.

Sean, bunu hissederek şifoniyerin üzerindeki telefonuna uzandı. Mesajlarıyla e-postalarını taradı. “Hiçbir şey yok. Peşine düştüğümüz ipuçlarından bazıları bir işe yarayana kadar bekleme modundayız. Tabii aklına yapılabilecek başka bir şey gelmiyorsa.”

Michelle tekrar yatağa oturarak başını iki yana salladı. “Tuck ve Jane Cox’un ilk günden itibaren bize temelde yalan söylüyor olmalarının hiçbir şeye faydası olmadı.”

“Hayır, olmadı. Ama şimdi buradayız ve belki annenin vefatı konusunda bir şeyler elde edebiliriz. Doug Reagan’ı izleyip bulmak gibi.”

“Tamam.”

Ev telefonu çaldı. Arayan erkek kardeşi Bobby’di.

“Orada ne işin var?” diye sordu.

“Bu sabah geldim. Sadece... sadece babamı bir kontrol edeyim istedim.”

“Peki, o nasıl?”

“Burada değil.” Michelle aniden donup kaldı. Yoksa burada mıydı? Sean ve Michelle’in onun evinde, annesinin ölümünün hemen ardından birlikte yatakta olduklarını düşünmüş olabilir miydi? “Dur bir dakika, Bobby.” Telefonu bıraktı ve odadan dışarı fırladı. Bir süre sonra dönüp ahizeyi kaldırdı.

“Hayır, burada değil. Arabası yok. Neden?”

“Şu anda golf kulübündeyim.”

“Tamam. Üye misin?”

“Tam üye değilim. Polisler bu kadar çok para kazanmıyorlar.

Arada sırada birkaç tur oynuyorum.”

“Şu anda birkaç tur oynamak için hava çok karanlık.”

“Burada konuştuğum bir kadın var.”

“Ne kadını?”

“Annemin öldürüldüğü gece köpeğini yürüyüşe çıkararak ka-
dın. Bizimle aynı mahallede yaşamıyor, dolayısıyla polis onu sor-
gulamamış.”

“Bir şey mi görmüş? Eğer öyleyse, neden polise anlatma-
mış?”

“Sanırım korkmuş.”

“Peki, fikrini değiştirmesine sebep olan şey ne?”

“Arkadaşları. Nancy Drummond adlı kadın ona bunu anlat-
masını söylemiş. O da beni aradı.”

“Ben Nancy’yle konuştum.”

“O da öyle söyledi. Aslına bakılırsa seni arama sebebim de
bu.”

“Ne, *beni* takip ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Evet.”

“Bobby, neden beni cep telefonumdan aramadın?”

“Aradım, son birkaç saat içerisinde tam altı kez. Dört mesaj
bıaktım.”

Michelle cep telefonunun durduğu şifoniyere göz attı. Tele-
fonunu alarak son aramalar listesine baktı. “Kazara sessiz moduna
almış olmalıyım. Üzgünüm.”

“Babamın senin nerede olduğunu bilebileceğini düşündüm,
ama bu bir taşla iki kuş vurmak gibi bir şey olur.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Söylemek istediğim şey şu ki, bu kadın benimle ancak senin
de burada bulunman şartıyla konuşacak. Görünüşe bakılırsa arka-

daşı Nancy'nin üzerinde büyük bir etki bırakmışsın. Nancy ona sana güvenebileceğini söylemiş.”

“Ama polis sensin, Bobby, sana anlatmak zorunda.”

“Kadın çok inatçı. On iki yaşında bir de torunu var. İnadını kırabileceğimi düşünmüyorum. Ama basit yolu seçeceğim. Ben yanınızdayken sana olan biteni anlatacak. Sonra bunu anneme yapan aşağılığı yakalayacağız.”

“Kadın şu anda kulüpte mi?”

“Evet, öyle.”

Michelle'in boş midesi guruldadı. “Orada akşam yemeği servisi yapıyorlar mı?”

“Yemekler benden.”

“Yirmi dakikaya oradayız.”

60. Bölüm

Daryl'in yardımıyla Quarry kabloları maden kuyularının stratejik noktalarından geçirdi, hepsini girişte sonlandırdı.

Çalışırlarken Daryl, "Oldukça mutlu görünüyorsun," dedi.

"Tippi eve döndü, dolayısıyla neden olmayayım ki?"

"O gerçekte pek de evde sayılmaz baba, sadece..."

Daryl cümlesini tamamlayamadı çünkü babasının dirseği so-luk borusuna yaslanmıştı.

Daryl yaşlı adamın sıcak, leş gibi kokan nefesini suratında hissetti. "Şimdi, söylemek üzere olduğun şeyi neden uzunca bir süre ve derinlemesine düşünmüyorsun evlat? Ardından da o lanet olası ağzını kapalı tutmuyorsun!"

Quarry oğlunu iterek kendisinden uzaklaştırdı. Daryl sert kayaya çarpıp geri geldi. Ancak süklüm püklüm geri çekileceği yerde babasına doğru atıldı ve onu iterek duvara yapıştırdı. Quarry oğlunun kalın boynunun altına kolunu dayadı ve kayalık duvarı kaldır- raç gibi kullanarak onu kendinden uzaklaştırdı. Birlikte pürüzlü zeminde boğuştu- lar, ikisi de kontrolü ele almaya çalışıyordu, nefes nefeseydiler ve soğuk havaya rağmen ter koltuk altlarını lekele- mişti.

Daryl arkaya doğru tökezledi ama ardından dengesini tekrar kazandı. Bir kez daha ileri doğru atıldı, kollarını babasının beline doladı, onu havaya kaldırdı ve hızla kayaya çarptı.

Quarry'nin ciğerlerindeki havanın tümü boşaldı ve ön dişleri darbeden dolayı alt dudagina geçti. Yine de Daryl onu yere bırakınca kendinde oğlunun karnına dizini indirecek gücü buldu, bunu surata indirilen güçlü bir yumruk takip etti, bunu yaparken tüm ağırlığını eline aktarmıştı. Daryl geri geri giderek poposunun üzerine düştü, yanağı yarıldı, ağzı kanıyordu.

Quarry indirdiği darbenin gücüyle neredeyse devriliyordu. Yarı dönerek toprağa çöktü, nefes nefeseydi ve kan tükürüyordu. “Kamışla yulaf ezmesi emerek lanet olası bir tekerlekli sandalyede oturuyor olsam bile, beni benzetemezsin,” diye haykırdı.

Daryl maden ocağının zemininde duran uzun kablonun ucundaki dinamit lokumuna göz attı. “Beni de mi havaya uçuracaksın moruk?”

“Gerekmesi durumunda hepimizi havaya uçuracağım, lanet olsun!”

“Hayatımın tümünü senin bana yapmamı söylediğin şeyleri yaparak harcamayacağım.”

“Senin bensiz bir hayatın yok. Ordu peşine düşüp buraya kadar geldi, seni onlardan kim kurtardı? Ben! Sonra o kadında işleri mahvettin. Her şeyi mahvetmeye de devam ediyorsun. Seni daha o gün vurmalıyım.”

Daryl, “O zaman neden yapmadın, moruk? Neden!” diye haykırdı. Ellerini yumruk yapmıştı, gözyaşları suratından aşağı akararak kanla karışıyordu.

“Kurt’ü öldürdüm.”

“Bunu yapmaya kesinlikle hakkın yoktu! O kadını öldüren bendim. Kurt değil.”

Quarry, yırtılan dudağının parçalarını tükürürken. “Onun yerine seni vurmalydım,” diye tekrarladı.

“O zaman neden yapmadın baba! Neden beni öldürmedin?”

Quarry artık ona bakmıyordu. Dengesini sağlamak için tek elini duvara yasladı, solukları küçük inlemeler şeklinde çıkıyordu.

Daha alçak bir sesle, “Çünkü sana ihtiyacım var, sebebi bu,” dedi. Öne doğru eğilerek elini Daryl’e uzattı. Oğlu bu eli tutmadı.

“Sana ihtiyacım var, Daryl. Sana ihtiyacım var.” Quarry öne doğru eğik kaldı, ayakları zeminde tökezledi. Oğluna baktı ve onu iri mavi gözlü, çarpık gülüşlü, küçük, sevgi dolu bir oğlan olarak hayal etti. *Bana ne yapılması gerektiğini söyle, baba.*

Bakışları berraklaştığında, gördüğü tek şey yavaşça ayağa kalkmaya çalışan iri, tıknaz, öfkeli bir adam oldu.

Quarry elini yine uzatarak, “Sana ihtiyacım var oğlum,” diye tekrarladı. “Lütfen.”

Daryl onu iterek yanından geçti. Kaba ellerinden biriyle yüzündeki kanı silerek, “Haydi, şu işi tamamlayalım,” dedi. “Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Sonra buradan gideceğim.”

Quarry kapının kilidini açıp odaya girdi. Masadaki lambanın ışığı o kadar azaltılmıştı ki onu göremedi. Ama varlığını hissetti.

Diane Wohl, gölgeler arasından çıkarken, “Onu vermek istemedim,” dedi.

Quarry ışığın altına geldi.

Wohl, “Kanaman var,” dedi.

Quarry, masaya oturup tek elini güre, terli saçları arasında dolastırırken, “Önemli değil,” dedi. Oğluyla yaşadığı itişmeden dolayı hâlâ biraz hırıltılı soluyordu.

Lanet olası sigara.

Diane onun karşısına oturdu. “Ondan ayrılmak istemedim.”

Quarry derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı, Wohl’u kalın kaşlarının altından seyretti.

“Tamam.”

“Beni korkutuyorsun. Sana dair her şey beni korkutuyor.”

Quarry, “Sen de beni korkutuyorsun,” dedi.

Diane şaşırmış gibiydi. “Seni nasıl korkutabilirim ki?”

“Korkmanın değişik yolları vardır. Fiziksel. Kafada. İkisi birden.”

“Peki, ben seni nasıl korkutuyorum?”

Quarry ellerini kavuşturup öne doğru eğildi, iri kafası masanın ortasında sallanmaktaydı, parçalanmış dudaklarından masaya bir damla kan damladı. “Bu yaşlı dünyanın bir daha kesinlikle iyi olmayacağından korkmama sebep oluyorsun. Hiçbirimiz için.”

Diane arkasına yaslandı, sarf edilen kelimeler ona batmış gibiydi. “Ben iyi bir insanım! Hayatımda hiç kimseyi incitmedim.”

“O bilmiyor olsa da, bu kızı incittin.”

“Ondan daha iyi bir hayatı olması için ayrıldım.”

“Saçma. Ondan ayrıldın çünkü onunla uğraşmak istemedin.”

Diane masanın karşısına doğru uzandı ve Quarry’yi tokatladı, ardından geri çekildi, yüz hatlarında dehşet yüklü bir ifade vardı. Eline sanki başka birine aitmiş gibi baktı.

Tokattan fazla etkilenmeyen Quarry, “En azından tepki gösteriyorsun,” dedi.

“Yani tüm dünyayı ben mahvettim, öyle mi?”

“Hayır, başkalarının bunu yapmasına izin verdin. Senin gibiler, diğer aşağılıkların kendilerine ettikleri eziyete katlanırlar. Yanılıyor olsalar bile. Onların yanıldıklarını *biliyor* olsalar bile.

Bu da seni en az onlar kadar kötü yapar. Senin gibi insanlar doğru olan uğruna savaşacakları yere hiçbir şeye karşı koymazlar. Sadece yapılan pislığe boyun eğler. Size pislik uzatılır. Bunları gülümseyerek alır, daha fazla pislığı nereden bulabilirim diye sorarsınız.”

Diane’in sağ gözünden süzülen gözyaşı damlası masaya çarptı, orada Quarry’nin kanıyla birbirine karıştı. “Beni tanı mıyorsun.”

“Seni tanıyorum. Seni ve senin gibileri tanıyorum.”

Diane gözyaşlarını sildi. “Peki, ne yapacaksın? Beni öldürecek misin?”

“Bilmiyorum. Sana ne yapacağımı bilmiyorum.” Quarry yavaşça ayağa kalktı, kayaya vuran sırtı ona inanılmaz bir acı veriyordu. “Willa’yı tekrar görmek istiyor musun? Belki de son kez. Her şey son noktaya ulaşıyor.”

Diane’in gözleri yaşlardan dolayı buğulandı. “Hayır, göremem.” Başını iki yana salladı, parmakları sıkıca büküldü, titriyordu.

“Yine mi kabuğuna çekiliyorsun, Hanımefendi? Saklanmaya mı çalışıyorsun? Bana benden korktuğunu mu söylüyorsun? Biraz önce beni tokatladın. Büyük bir metanet gösterdin. Eğer istersen insanlara karşı durabiliyorsun. Ya güçlü olduklarına, her şeye sahipmiş gibi görünenlere karşı? Zenginlere ve güçlülere? Onların hiçbir şeyleri yok. Bir kez onlara karşı direndiğinde, hepsi de kaçarlardı çünkü gerçekten güçlü ya da sert değiller. Sadece mülkleri var. Hiçbir şeye dayanmayan bir gururla dolular.” İri yumruğunu masaya o kadar hızlı indirdi ki feneri devirdi ve ışık söndü. Ani karanlığın arasından, “Sana kızını bir daha görmek isteyip istemediğini sordum? Yanıtın ne olacak?”

“Evet.”

61. Bölüm

Golf kulübü sessizdi ve her ne kadar akşam o kadar soğuk olmasa da, ana restorandaki büyük taş kaplı şöminede bir ateş çıtırdıyordu. Sean ve Michelle masaya otururlarken, Bobby ile seksenli yaşlarının başlarında, kar kadar beyaz saçları oldukça kısa kesimli ufak tefek bir kadın olan June Battle masanın hemen karşısındaydılar.

Yemeklerini yeni sipariş etmişlerdi.

Konuşmayı Michelle başlattı. “Nancy Drummond’la konuştuğunuza memnunum. Çünkü yardımınıza gerçekten ihtiyacımız var.”

June yanıtlamak yerine, masaya dizdiği birkaç hapı büyük bir bardak su eşliğinde belirli bir sırayla yuttu.

Sean, belki de Michelle’in gittikçe güçlenen sabırsızlığını hissederek, tek elini masanın altına kaydırды, onun baldırını sıkarak başını hafifçe iki yana salladı.

June son ilacını da yuttu ve başını kaldırarak onlara baktı. “İlaçtan nefret ederim ancak görünüşe bakılırsa beni hayatta tutan tek şey bu, dolayısıyla yutmaya devam.”

Sean teşvik eden bir tavırla, “Yani, Sally Maxwell’in öldü-

rüldüğü gece, Maxwell'lerin ikamet ettikleri sokakta köpeğinizi gezdiriyordunuz, öyle mi?" dedi.

June gerçekçi bir tavırla, "O zaman onun öldürüldüğünü bilmiyordum," dedi. "Sadece Cedric'i yürütüyordum. O benim köpeğim. Küçük bir köpek. Aslında büyük köpeklerle alışkınım fakat artık onlara hâkim olamıyorum. Ama o iyi bir köpek. Cedric benim en büyük ağabeyimdi. Öldü. Onu diğer kardeşlerimden çok daha fazla severdim, bu yüzden köpeğime onun adını verdim."

Michelle boğazını yüksek sesle temizledi, Sean'ın baldırındaki elinin baskısı daha da kuvvetlendi.

Bobby, "Kız kardeşime sadece onunla konuşacağınızı söyledim," dedi.

"Polislerden hoşlanmıyorum." Bobby'nin elini sıvazladı. "Beni yanlış anlama. Polislere ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Ama ne zaman polisler etrafta olsa, mutlaka kötü bir şeyler oluyordur demek istedim."

Michelle, June'a anlamsız gözlerle bakarak, "Annemin öldürülmesi gibi mi?" dedi.

Ufak tefek kadın sonunda bakışlarını ona doğrulttu. "Kaybın için üzgünüm kızım. Ben iki çocuğumu ve bir torunumu kaybettim, ama hastalanıp öldüler, öldürülmediler."

Sean, "O gece bir şey mi gördünüz?" dedi.

"Bir adam."

Sean ve Michelle, sanki bir iple birbirlerine bağlıymış gibi, aynı anda öne doğru eğildiler.

Michelle, "Onu tarif edebilir misiniz?" diye sordu.

"Karanlıktı ve gözlerim artık eskisi gibi iyi değil ama size onun uzun boylu olduğunu söyleyebilirim, şişman filan değildi. Üzerinde paltosu yoktu, sadece pantolon ve süveter giyinmişti."

“Yaşlı, genç?”

“Yaşlıca. Sanırım saçları beyazdı ama bundan emin olamam. Ilık bir gece olduğunu anımsıyorum, süveter giyindiğine bile şaşır-mıştım.”

Sean, “Aslında komşuda bir *havuz* partisi veriliyordu,” dedi.

“Bundan haberim yok ama yola boydan boya çok sayıda araç park edilmişti.”

“Saat kaçtı?”

“Ben yürüyüşüme hep saat sekizde başladım. O noktaya da yaklaşık sekiz yirmi civarı gelirim, tabii Cedric kakasını yapmaz ve ben de bunu temizlemek zorunda kalmazsam, o gece de yapma-mıştı. Yani kakasını demek istedim.”

Sean, “Yani saat sekiz yirmiydi,” dedi.

O, Michelle ve Bobby birbirlerine baktılar.

Bobby onlara, “Tıbbi tetkikçi ölüm saatini sekiz ila dokuz arası olarak belirledi,” diye hatırlattı.

Michelle, “Bu da adamımızı en etkin noktaya alıyor,” yoru-munda bulundu.

June, ona sorgular bir tavırla bakarak, “Etkin nokta mı?” de-di.

Sean, “Fırsat penceresi,” diye açıkladı. “Peki, adam oradaydı. Ne yapıyordu?”

“Yürüyordu, yürüyerek benden uzaklaşıyordu. Beni gördü-günden bile emin değilim. Sokak oldukça karanlıktı. Beraberimde bir el feneri getirmiş ama yakmamıştım çünkü ay vardı ve Cedric’ le birlikte çok yavaş yürüyorduk.”

Michelle, “Yani adam sizden uzaklaşıyordu. Başka bir şey gördünüz mü? Adamın nereden geldiği gibi?” diye yönlendirdi.

“Bana sanki iki evin arasından çıkmış gibi geldi. Onca aracın

önüne park edildiği evle bunun hemen sağındakinin arasından.”

Michelle, “Ebeveynlerimin evi,” dedi.

“Sanırım öyle, sadece onları tanıımıyordum.”

Sean, “Başka?” diye sordu.

June, “Pekâlâ, bu garip bir şeydi,” diye başladı.

Bobby, “Garip mi?” dedi.

“Evet. Ben sokağın karşısındaydım ama yine de bunu görebiliyordum.”

Michelle, “Neyi görebiliyordunuz?” dedi, sesi hafifçe titriyordu.

“Oh, doğru ya, bunu söylemedim. Işıltıları.”

Sean ve Michelle aynı anda, “Işıltıları mı?” dediler.

“Evet. Adam sokaktan yukarı yürüyordu, ama park halindeki her bir aracın yanında durarak... sonra elini kaldırıyor, her seferinde küçük bir ışıltı belirliyordu.”

Michelle, “Bunu yaparken arabaların yanında mıydı. önünde mi, arkasında mı?” diye sordu.

“Arkada ve her seferinde öne doğru biraz eğiliyordu. Söylediğim gibi, uzun boyluydu.”

Michelle, Sean’a baktı. “Arabaların plakalarını fotoğraflıyordu.”

Sean, Bobby başını sallarken, “Flaşlar kameradandı,” diye ekledi.

Michelle, “Bunu tüm arabalara yaptı, öyle mi?” diye sordu.

June başını sallayarak onayladı. “Öyle gibi görünüyordu.”

Bobby, “Failimiz bu fotoğrafları neden çekiyordu acaba?” diye sordu.

June’un yüzü aydınlandı. “Fail mi? Bu kelimeyi daha önce de duydum. *Law & Order*’ı hiç kaçırmadan seyrediyorum. Jerry

Orbach’a bayılırdım. Bir de şu Sam Waterston’a. O, Lincoln’ü oynamıştı, biliyor musunuz?”

Michelle, “Başka bir şey gördünüz mü?” diye sordu. “Mesela adamın nereye gittiği gibi?”

“Oh, evet. Arabaları bitirdi, sonra dönerek bana doğru yürüdü, ama sokağın karşısındaydı. Etrafına bakındı, muhtemelen hiç kimsenin kendisini seyretmediğinden emin olmak istiyordu. Beni ve Cedric’i gördüğünden şüpheliyim. Bulunduğumuz yerde büyük çalılar vardı ve ben onların arkasında dikiliyor sayılırdım çünkü Cedric çişini yapıyordu ve insanlar kendisini bu halde gördüğünde çok utanıyor. Sonra garaj yoluna saparak eve girdi.”

Michelle şaşkın şaşkın baktı. “Eve mi? Hangi eve?”

“Önüne arabaların park edildiği evin yanındakine. Doğrudan giriş kapısından içeri girdi.”

Michelle, Bobby ve Sean birbirlerine baktılar.

Fotoğraf çeken uzun boylu adam Frank Maxwell olmalıydı.

62. Bölüm

Akşam yemeğini bitirdikten sonra, resmi ifadesini vermesi için June Battle'ı polis karakoluna götürmek zorunda kaldılar.

Michelle, "Onu ikiniz götürün," dedi.

"Ne?" Sean ona şaşkınlık içinde baktı.

Michelle, "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, Sean," dedi. "Seninle babamın evinde buluşuruz."

"Michelle, senin yanından ayrılmak hoşuma gitmiyor."

Bobby, "Bayan Battle'la ben ilgilenebilirim," dedi. "Dert değil."

"Sean, haydi git. Seninle babamın evinde görüşürüz."

"Emin misin?"

Başını salladı. "Gerçekten eminim."

Üçü birlikte oradan ayrılırlarken Sean arkasına dönüp baktı ama Michelle ona bakmıyordu.

Ölen karısının garajda yattığını biliyor olmalıydı ve o, dışarıda arabaların plakalarının fotoğraflarını çekiyordu, öyle mi? Ne kadar duygusuz, aşağılık bir adam. Peki, ne yapıyordu? İşlediği cinayetten sorumlu tutacağı birini mi arıyordu? Polisleri yanıltmak için annesine kolayca sağ yerine soldan vurmuş olabilirdi. Babası

güçlü bir adamdı. Nasıl vurursa vursun Sally Maxwell ölürdü.

Oralarda bir yerlerdeydi. Babası dışarıdaydı ve tabancası yanındaydı.

Michelle ayağa kalkarak maksatlı bir tavırla çıkışa doğru ilerledi. Yol üzerinde golf kulübünün kupa mahfazasının önünden geçti. Buna şöyle bir baktı ama tek bir bakış yetti. Başı hızla geri çevrildi ve hemen cam mahfazanın yanına gitti. İçi ısılt ısılt madeni kupalar, plaketter, fotoğraflar ve diğerr ödül donatısıyla doluydu. Bunlardan ikisi ilgisini çekti, ki Michelle golf bile oynamıyordu.

İyice eğilip yakından baktı.

İlki üç kadının fotoğrafıydı, ortadaki devasa bir kupayı havaya kaldırmıştı. Donna Rothwell kocaman gülümsüyordu. Michelle plaketin dibindeki yazıya baktı.

“Donna Rothwell, Kulüp Amatör Şampiyonu,” diye okudu. Bu, bu yılındı. Turnuvada aldığı puanlar fotoğrafın yanına, ince bir tabaka kaplı kartın üzerine yazılmıştı. Michelle golfe dair pek fazla bir şey bilmiyordu ancak buna rağmen bu puanlar etkileyciydi.

İkinci fotoğraf Rothwell’i vuruş yaparken resmetmişti. Kadın ne yaptığını biliyor gibiydi.

Michelle orada dikilirken, haki pantolonlu ve golf gömlekli, sakallı bir adam yanına yaklaştı.

Gülümseyerek, “Yerel golf efsanelerimizi mi inceliyorsunuz?” dedi.

Michelle bu iki fotoğrafı işaret etti. “Özellikle de şunları.”

Adam onun işaret ettiği yere baktı. “Oh, Donna Rothwell, tamam. Bugüne kadar gördüğüm en iyi doğal salınışa sahip.”

“O iyi bir oyuncu mu?”

“İyi mi? O bu ilçede, belki de eyalette, elli yaş üzeri en iyi

kadın oyuncu. Hatta onun hiç aralıksız yenebileceği otuzlu ve kırklı yaşlarda oldukça iyi oyuncular olduğunu bile söyleyebilirim. Kendisi üniversitede tam bir sporcuymuş. Tenis, golf, koşu, hepsini yapabilir. Hâlâ fiziken müthiş bir durumda.”

“Dezavantajı çok mu az?”

“Göreceli konuşursak, neredeyse yok gibi. Neden?”

“Burada turnuvaya en ufak bir sorun yaşamaksızın kabul edilmiş, yani dezavantajına rağmen demek istedim.”

Adam güldü. “Hiç sorunsuz kabul edilmek mi? Lanet olsun. Donna hatırlayabildiğim kadarıyla katıldığı hemen her turnuvayı kazanmıştır.”

“Sally Maxwell’i tanıyor musunuz?”

Adam başını salladı. “Güzel kadın. Başına gelenler çok üzücü. Biliyor musunuz, siz ona benziyorsunuz.”

“Peki, o iyi bir golfçü müydü?”

“Oh, kesinlikle. Güzel bir oyunu vardı. İyi bir atıcıydı.”

“Ama Donna’nın liginde değildi, öyle mi?”

“Yakınından bile geçemezdi.” Adam gülümsedi. “Tüm bu sorular neden? Rekabete girerek Donna’yla boy ölçüşmek mi istiyorsun? Sen ondan çok daha gençsin ama iddiaya girerim ki yine de sana zor anlar yaşatır.”

“Onunla boy ölçüşebilirim ama bu, golf sahasında olmaz.” Michelle, adamı şaşkın şaşkın arkasından bakar halde bırakarak oradan uzaklaştı.

Park alanına çıkarak aracına yöneldi.

Hızla başını çevirdi çünkü bir şey duyduğunu düşünmüştü. Tabanca kılıfının üzerindeki deri desteği açmak için başparmağını kullandı. Tabancasını kabzasından kavrayıp çekmek için davrandı. Ama kamyonetine güvenli bir şekilde varıp içeri tırmandı.

Yarım saat sonra evdeydi. Sürmeye devam etti, yan sokaklardan birine park ederek aşağı indi. Donna Rothwell'in büyük evi sokaktan biraz daha gerideydi. Önde bir bahçe kapısı ve park yerine uzanan virajlı bir yolu vardı. Sokak boyunca yürürken, çitler arasında bir boşluk buldu. Ev karanlıktı, en azından önü. Bina arka odalardaki herhangi bir ışığın onun bulunduğu yerden görünmeyeceği kadar büyüktü.

Michelle saatini kontrol etti. Neredeyse on olmuştu.

Neden Rothwell böylesine keyfe keder bir konuda yalan söylemişti? Ona ve Sean'a, kendi yetersizliklerinin çok fazla olması ve yerel amatör hayır kurumu turnuvasına girmeye hak kazanamamasından dolayı, Sally Maxwell'in Doug Reagan'la birlikte oynadığını ifade etmişti. Ama görünüşe bakılırsa o, Michelle'in annesinden çok daha iyi bir golfçüydü. Bu aptalca bir yalandı. Buraların yerlisi olmayan Michelle'in bunun doğru olmadığını hiçbir zaman öğrenemeyeceğini varsaymış olmalıydı.

İyi ama birincisi neden yalan söylemişti? Annesi Doug'la birlikte oynadıysa ne olacaktı?

Michelle durdu. Bir ayak sesi, kendisinininkinin dışında bir nefes sesi; metala çarpan bir ten gürültüsü. Tabanca metaline. Bu aptalcaydı. Donna Rothwell'in evine girmeyecek, kadına kendini tutuklattırmak için mükemmel bir sebep vermeyecekti. Burada, birinin gelerek kendisinden önce davranmasını da beklemeyecekti.

Aracına bindi ve Sean'ı aradı, ona Rothwell hakkında öğrendiklerini aktardı.

Sean, "Bobby ile birlikte, seninle babanın evinde buluşacağız," dedi. "Oraya git ve yerinden kımıldama."

Michelle eve varıp öne park etti. Garaj penceresinden içeri baktı. Babası evde değildi. İçeri girmek için yedek anahtarını kullandı.

Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz onu hissetti. Silahını çekti ama bir saniye geç kalmıştı. Darbe koluna indi. Silah büyük bir takırtıyla yere düştü. çarpar çarpmaz ateş aldı ve mermi taş zeminden sekti. Michelle incinen kolunu tuttu ve ağır bir şey üzerine doğru devrilirken yuvarlandı.

Sonra kafasının yanına bir şeyin çarptığını hissetti. Ayağa fırladı ve bacağıyla dışarı doğru tepti ama havadan başka bir şeye denk gelmedi. Birisi haykırdı ve Michelle'in bacağına oldukça acı veren bir darbe daha indi. Küfretti, oturma odasına doğru koştu. sonra kendini kanepenin üzerinden arkaya attı. En azından evin düzenini biliyordu.

Karşısındaki kişi tekrar kendisine doğru atıldığında hazırды. Darbenin karşısında eğildi, sonra doğruldu ve saldırganın karnına bir tekme indirdi, bunu kafaya indirilen bir yumruk takip etti. Yüksek bir inilti duydu, bu sanki doğrudan saldırganın ciğerlerinden fırlayıp çıkmıştı. Birisi yere düştü. Michelle, bundan faydalanmak için tam öne doğru bir adım atmıştı ki, karşısındaki kişinin tuttuğu silah her neyse fırlayıp uçtu ve Michelle'in çenesine indi. Silah metaldendi. Kanın tadını aldı. Soluna doğru hareketlenerek kahve sehпасına takılıp tökezledi, sertçe düştü. Kolu ve bacağı canını çok yakıyordu, şimdi de çenesi zonklamaya başlamıştı, doğruldu.

Michelle saldırganın varlığını tepesinde hissetti, sıcak bir şeyin kokusunu aldı.

Lanet olsun, bu benim tabancam. Tabancamı ele geçirdiler.

Kahve sehпасının arkasına sığındı, atışın yapılmasını bekledi.

Mermi cınladı ama Michelle hiçbir şey hissetmedi. Yüksek tonlu ve korku yüklü bir çığlık duyuldu. Bir şey yere çarparak takırdadı ve ardından Michelle'in hemen yanına birisi düştü.

Işıklar yandı.

Doğrulup oturdu, gözlerini hızla kırpıttı.

Onu görünce inledi. Doug Reagan, göğsüne aldığı bir mermi yarasıyla kapının yanında yatıyordu.

Onun hemen yanında Donna Rothwell vardı, dizlerinin üzerine çökmüştü, kanlar içindeki elini tutmuş acıyla hıçkırıyordu. Michelle'in tabancası kadının yanındaydı. Michelle bunu hızla kaptı.

Ardından tekrar dondu kaldı.

Adam ön kapının girişinde, Reagan'ın hemen yanında dikiliyordu, silahını çekmişti, namludan ufak bir duman tutamı yükseliyordu.

Frank Maxwell öne doğru ilerledi ve kızının yerden kalkmasına yardımcı olmak için elini uzattı. Endişe içinde, "İyi misin beğim?" dedi.

63. Bölüm

“Araba plakalarının fotoğrafını çektim çünkü yan evde bir parti verildiğini biliyordum. Partideki insanların bir listesini aldım ve sonra bunu o gece sokağa park edilen arabaların sahipleriyle kıyasladım.”

Frank Maxwell kahvesini elinden bırakarak arkasına yaslandı.

Ertesi sabah olmuştu ve polis merkezindeydiler. Donna Rothwell, Sally Maxwell cinayetinden ve Michelle Maxwell’i öldürme girişiminden tutuklanmıştı. Frank Maxwell’in vurduğu elinin tedavisi için hastaneye götürülmüştü. Doug Reagan hastanede, stabil durumdaydı. Göğsünde Michelle’in silahının yere düştüğü ve yanlışlıkla ateş aldığı zaman sebep olduğu kurşun yarası vardı. Tamamen iyileşmesi bekleniyordu, ama o da Donna’yla birlikte olanlardan sorumlu tutulacaktı.

Bobby Maxwell, “Araba kayıtlarını nasıl aldın?” diye sordu.

“Motorlu araçlar dairesinde bir arkadaşım var.”

Michelle inanmaz bir tavırla, “Annemi garajda ölü buldun ve dışarı çıkıp fotoğraf çekmeye mi başladın?” dedi.

Frank Maxwell’in bakışları en küçük çocuğuna kaydı. “O öl-

dürülmüştü. Nabızı atmıyordu, gözbebekleri tepkisizdi. Onu hayata döndürmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ceset hâlâ sıcaktı. Katilin yakınlarda bir yerde olduğunu biliyordum. Duşta değildim. Oturma odasıdaydım. Garajdan gelen sesi ve ardından da kapının hızla kapandığını duydum.”

Bobby, “Polislere bunu anlatmadın,” diye hatırlattı. “Lanet olsun baba, bunu *bana* da anlatmadın.”

“Bunun için kendime göre sebeplerim vardı. Her neyse, sadece polisleri arayabilir ve onun cesedinin başına oturup ağlayabilirdim ama cinayette kolları olabildiğince erken sıvamanın ne kadar kritik bir yaklaşım olduğunu biliyorum ve bu yüzden de tek bir saniyeyi bile harcamak istemedim. Garajın yan kapısına koşup açtım. Hiç kimseyi görmedim ya da duymadım. Sokağın bir yukarısına bir aşağısına koşturdum ama hiçbir şey görmedim. Çalıştırılan bir araba sesi de duymadım, dolayısıyla failin ya yaya olduğu, ya da henüz oradan ayrılmadığı kararına vardım. Komşudaki havuz partisinden gelen sesleri duydum. Oraya gidip gitmemekte, olanları onlara anlatıp anlatmamakta ve orada partiye davet edilmiş birinin olup olmadığına bakıp bakmamakta kararsızdım, ben de farklı bir yaklaşımı seçtim. Çok fazla zamanım olmadığını biliyordum. Eve koşup kameramı kaptım. Araba plakalarının fotoğraflarını çekmeye başladım. Bundan sonra eve dönerek polisleri aradım. Tüm bunlar toplamda belki de iki dakika aldı. Ardından birini görebilir miyim diye tekrar dışarı koştum fakat hiç kimseyi görmedim. Sonra Sally’yle birlikte olmak için garaja döndüm.” Bu son cümleyi yumuşak bir ses tonuyla dillendirmişti, başı önündeydi.

Frank’ın karşısında oturan Sean, “Hiç kimseyi görmediğinden emin misin?” diye sordu.

“Görseydim, bu konuda mutlaka bir şey yapardım. Aslına bakılırsa, arkadaşım arabaların plakalarına göz atarken sokağın en sonuna park edilenin Doug Reagan’a ait olduğunu fark etti. Onun genç kızın doğum günü partisine davet edildiğine inanmadım. Bunu konuk listesine bakarak teyit ettim. Orada nedensiz duran tek araç buydu. Diğerleri ya partiye katılan insanlara ya da bizim sokakta yaşayanlara aitti.”

Sean, “Güzel bir dedektiflik çalışması,” dedi. “İyi ama neden bunu polise açıklamadın?”

Bobby, “Evet baba,” diye ekledi. “Neden?”

Michelle babasına öfke ve sempati karışımı bir ifadeyle bakmaktaydı. Sonunda ikinci duygu ağır bastı. Michelle, “Haklı olduğundan emin olmak için tek başına çalışmak istediği belli. Böylece hiç kimsenin zamanını boşa harcamayacaktı,” dedi.

Frank kızına baktı. Michelle adamın yüz hatlarında küçük de olsa bir minnet ışıltısı görebileceğini düşündü.

“Böylece Reagan’ın bu işle ilgisinin olduğuna inandın. Ya Rothwell?” diye sordu.

Frank, “Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım. Onda garip bir şeyler vardı. En iyisi buna polis içgüdüğü diyelim. Sally öldürüldükten sonra, bu çift hakkında biraz daha detaylı bir araştırma yapmaya başladım. Yaklaşık yirmi yıl kadar önce Ohio’da, Rothwell ve Reagan’ı inanılmaz derecede andıran ancak farklı isim taşıyan iki kişinin zimmetlerine emekli bir yönetim kurulu başkanından milyonlarca dolar geçirmek için temsil yetkisi kullanmakla suçlandıklarını öğrendim. Ardından yaşlı adam, çocukları durumdan şüphelenmeye başlayınca, bir sabah banyo küvetinde ölü bulunmuştu. İkili şehirden ayrılmış ve kendilerinden bir daha haber alınamamıştı. Bunun, onların böyle bir şeyi ilk yapışları olduğunu

düşünmüyorum. Buna benzer, onların ilgilerinin olduğuna inandığım birkaç olay daha buldum ama hiç kimse kanıtları toparlayamamıştı. Bu tür insanlar hayatlarını böyle kazanırlar. Can çıkar, huy çıkmaz.”

Michelle, “Yani, kendisine iyi bir hayat sürdüren paranın emekli yönetim kurulu kocasından kaldığı hikâyesi yalandı, öyle mi?” dedi.

Sean, “İnsanın kendine bir geçmiş yaratması ne kadar da kolay, özellikle de şu günlerde,” diye ekledi. “Buraya dünyayı dolaşmış zengin bir kadın olarak geliyor ve tezgâhı kuruyor. Bunun aksini kim ispatlayabilir ki?”

Bobby, “Yani ‘son’ sevgilisi Doug Reagan aslında onlarca yıldır onunla birlikte çalışıyordu, öyle mi? Yaşlı, zengin insanları avlıyorlardı,” dedi.

Babası, “Sanırım öyle, evet,” diye yanıtladı. “Ama elimde kesin bir kanıt yok.”

Michelle, “İyi ama neden annemi hedef aldılar?” diye sordu. “Siz ikiniz servet içerisinde yüzmüyorsunuz ki?”

Frank Maxwell rahatsız olmuş bir tavırla baktı. Tekrar başını önüne eğdi, elleri plastik köpük bardağa sıkı sıkı sarılmıştı. “Onların bizi hedeflediklerini sanmıyorum. Bence... annenin, Doug Reagan’ın arkadaşlığından *haz aldığını* düşünüyorum.” Durakladı. “O da anneninkinden hoşlanıyordu.” Sessiz kaldı, odadaki hiç kimse bu sessizliği bozmak istemiyor gibiydi.

Frank devam etti. “Doug her yerdeydi, her şeyi yapıyor, herkesi tanıyordu, en azından öyle olduğunu söylemişti. Bunlar Sally’nin hiçbir zaman maruz kalmadığı şeylerdi. Adam yakışıklı ve varlıklıydı, çevresi genişti. Çekiciydi. Kendine has bir tarzı vardı. Ben ise sadece bir polistim. Onunla yarışamazdım. Lanet olsun, neden

annenin kafasının karıştığını anlayabiliyorum.” Omuz silkti ancak Michelle babasının karısının düştüğü karasevdayı aslında gerçek anlamda hiç de anlayamadığını görebiliyordu.

Sean, “Ve Rothwell bunu fark etti, öyle mi?” dedi.

Frank kısaca, “Donna Rothwell kesinlikle zıt düşmek isteyeceğiniz türden birisi değil,” dedi. “Onu o kadar yakından tanımıyorum ancak onun *türünden* insanları oldukça iyi bilirim. Diğer insanların fark etmedikleri şeyleri fark ederim. Buna yine polis gözü diyelim. Dikkat odağı olmadığı ya da âşık oğlan başka bir kadına ondan daha fazla ilgi gösterdiği zamanlarda, etrafına nasıl baktığına bazen tanık olmuştum. Saplantılıydı, kontrolcüydü. Kendisi şöyle dursun, başka birine de kontrolün kendisinde olmadığını itiraf etmekten yoksundu. Bu da onu tehlikeli yapıyordu. Golf sahasında bile, mantık ötesinde rekabetçiydi. Kaybediyorsa öfkelendirirdi.”

Michelle, “Reagan’ın golf turnuvasında annemle birlikte oynamasına izin verdiğine dair yalan uydurma sebebi bu olmalı. Bunun kendi izni olmadan yapıldığını itiraf etmek istemedi,” dedi.

Sean, “Ya da annenin onun sevgilisinden başka biriyle birlikte olmamasına öfkeleni,” dedi.

Michelle, “Dolayısıyla, annemi Reagan’la ilgilendiği için öldürmeyi planladı. Onunla bir akşam yemeği randevusu ayarladı, komşudaki havuz partisinden ve bunca gürültüden haberinin olduğu da aşikâr. Garaja habersizce girdi ve annem dışarı çıkana kadar bekledi...” Michelle’in sesi bir an için kesildi. Gözleri yaşlarla dolan Bobby’ye, “Ne kullandı? Onu öldürmek için yani?” diye sordu.

Bobby derin bir nefes aldı. “Golf sopası. Yeni model bir sopa. Bu da kafadaki garip şekilli yarayı açıklar. Polis sopayı arabanın

bagajında buldu. Üzerinde iz vardı. Dün gece senin peşine de bir sopayla düştü. Ama bu seferki bir sürücüydü.”

Michelle kol ve bacağındaki iri ve mor ezikleri ovaladı. Alaycı bir tavırla, “Kadının doğal bir savuruşu var,” dedi. “İyi ama neden benim peşime düştü?”

Babası yanıtladı. “Reagan dün gece golf kulübündeydi. Biliyorum çünkü ben de oradaydım. Onu takip ediyordum. Seni kupa mahfazasının yanında gördü. Adamla Donna hakkında yaptığın konuşmaya kulak misafiri oldu. Bundan sağduyusunu kullanarak mantıklı bir sonuç çıkartmış olmalı. Kupa mahfazasındaki fotoğrafta fark ettin mi?”

“Donna’nın solak olduğunu mu? Evet, ettim.”

“Sonra oradan uzaklaştı, tabii ki Rothwell’le bir telefon görüşmesi yaptı ve oradan sıvıştı.”

“Senin evine mi?”

Frank. “Bundan emin değildim çünkü onu takip etmeyi bırakmış, senin peşine düşmüştüm. Ama yolumuz burada sonlandı çünkü seni pusuya düşürmeyi planlıyorlardı,” dedi.

“Neden?”

“Neden mi? Çünkü doğruya gittikçe daha çok yaklaşmaya başlamıştın.”

“Hayır, neden *beni* takip etmeye başlamıştın demek istedim?”

“Çünkü senin için endişelenmişim. Çünkü o pislğin senin canını yakmasına izin vermemin kesinlikle yolu yoktu. Sanırım bunu başaramadım.”

Uzanıp babasının koluna dokundu. “Baba, sen benim hayatımı kurtardın. Sen olmasaydın, şu anda morgda olurdum.”

Bu kelimeler babasının üzerinde büyük etki bıraktı. Suratını elleriyle kapattı ve ağlamaya başladı. Çocukları ayağa kalkarak

onun yanına diz çöktüler, babalarına sarıldılar.

Sean da ayağa kalktı ama onlara katılmadı. Kapıyı arkasından sessizce kapatarak odadan çıktı.

64. Bölüm

Quarry Atlee'nin kütüphanesinde geriye kalan nakit parasını sayarak oturdu. İki yıl önce, yapacağını hiç düşünmediği bir şey yapmıştı. Yapmakta olduğu şeyi finanse etmek için, aile yadigârlarından bazılarını bir antikacıya satmıştı. Bedel olarak ederlerinin yakınına dahi yaklaşmamıştı ama seçici davranabileceği bir pozisyonda değildi. Parayı bir tarafa bıraktı, daktilosunu çıkarttı, eldivenlerini ellerine geçirdi, kâğıdı yerine taktı ve bu makineden yazacağı son mektuba başladı. Diğerlerinde yaptığı gibi, her bir kelimeyi teker teker düşündü.

Bundan sonraki iletişimler mektupla olmayacaktı. Çok daha doğrudan olacaktı. Bitirdi ve Carlos'u içeri çağırdı. Küçük adam, Daryl madende nöbet tutarken evde kalıyordu. Carlos'a vereceği bir görev vardı. Daryl'le kavgasının ardından, oğlunu eve daha yakın tutmaya karar vermişti.

Carlos da, Quarry'nin emrettiği gibi eldiven giymişti. Pikap kamyonlardan birini alacak, kuzeye gidecek ve daha sonra bu mektubu postalamak için eyaletten çıkacaktı. Adam herhangi bir soru sormadı; kendisinden beklenen şeyi biliyordu. Quarry ona ağzı kapatılmış zarfla birlikte yapacağı yolculuk için para da verdi.

Carlos ayrıldıktan sonra, Quarry kütüphanenin kapısını kilitledi, ateşi besledi, maşayı kaldırdı, alevlerin arasına itti, iyice ısıttı, gömleğinin kolunu sıvadı ve kolundaki işarete üçüncü çizgiyi ekledi. Bu uzun yanığa dik bir çizgiydi ancak bunun solundaydı. Teni kırmızı sıcak metalin dokunuşuyla birlikte sızlayıp kabarıırken Quarry eski masasının sandalyesine gömüldü. Dudağını, Daryl ile yaptığı kavgadan dolayı çoktan bandajlanmış ve şişmiş olduğundan dolayı, ısırmadı. Bir şişe Beam açtı; alkol yanıklarını kavururken yüzünü buruşturdu ve şöminede alevlerin yükselip alçalmasını seyretti.

Tenine yakarak işleyeceği tek bir çizgi kalmıştı. Sadece tek bir çizgi.

Kütüphaneden çıktı ve Tippi'nin odasına uzanan basamakları sendeleyerek tırmandı. Kapıyı açarak karanlık boşluğa baktı. Kızı yataktaydı. Quarry, kendi kendine, *lanet olsun, başka nerede olabilir ki?* dedi.

Ruth Ann, Tippi'nin ihtiyaçlarını hemen öğrenmiş, Quarry'nin ona uyguladığı bakıma düzenli bir şekilde yardım etmeye başlamıştı. İçeri girip ona kitap okumayı düşündü ama yorgundu, ağzı da ağrıyordu.

“Ona kitabı benim okumamı ister misiniz, Bay Sam?”

Quarry yavaşça arkasına döndüğünde Gabriel'in orada, merdiven sahanlığında dikildiğini gördü. Küçük eli, birkaç asır önce oraya koyacak yüzlerce kölesi olan bir adamın inşa ettiği kalın ahşap tırabzandaydı. Quarry ahşabın neredeyse tam anlamıyla çürüdüğünü fark etti, onu inşa eden ya da daha bunu onun için ter döküp büyük çaba harcayarak yapan kölelere sahip adam gibi. O küçük koyu renk tenli eli eski çürümüş tahta yığınının üzerinde görmek bir şekilde Quarry'yi rahatlatmıştı.

Yaralı dudağını yavaşça kımıldatarak, “Buna minnettar kalırım,” dedi.

“Annem sizin düşüp dudağınızı vurduğunuzu söyledi.”

“Çiftçilik yapmak için oldukça yaşlanmaya başladım.”

“Özellikle okumamı istediğiniz bir bölüm var mı?”

“Bölüm beş.”

Gabriel büyük bir merakla ona baktı. “Neden bu bölüm?”

“Aklıma birdenbire bölüm beş geldi, neden bilmiyorum.”

“Bay Sam, Bayan Tippi kendisine başka kitap okumamızı da istiyor olabilir mi sizce?”

Quarry yataktaki kızına bakmak için sırtını Gabriel’e döndü.

“Hayır, bence tek bir kitap yeterli olacaktır.”

“O zaman başlayayım.”

Gabriel onun yanından geçerek tavan ışığını açtı. Ani aydınlanma Quarry açısından acı vericiydi, kafasını çevirdi.

Kesinlikle bir gece yaratığına dönüştüm, diye düşündü.

Küçük oğlan, “Bay Sam, iyi misiniz? Üzerinde konuşmak istediğiniz bir şey var mı?” diyene kadar Gabriel’in kendisine baktığını fark etmedi.

Quarry, Tippi’nin hemen yanında, Austen’in değerli kitabı elleri arasında oturan Gabriel’e odaklandı.

“Üzerinde konuşmak istediğim birçok şey var, Gabriel, ama sen bunlardan hiçbirini ilginç bulmazsın.”

“Sizi şaşırtabilirim.”

Quarry, “Olabilir,” diye hemfikir oldu.

“Yaptığınız şey gerçekten çok hoştu. Burayı anneme bırakmak.”

“Ve sana Gabriel.”

“Teşekkürler.”

“Şimdi okumaya başla. Bölüm beş.”

Gabriel işinin başına döndü, Quarry onu bir süre dinledi ve ardından aşağıya indi, çizmeleri yer tahtalarında takırdıyordu. Kısa bir an için, serinliği bu kadar güneydeki bir bölge açısından çok ender olan gecenin tadını çıkararak ön verandada oturdu.

Bir dakika sonra eski kamyonetini sürüyordu. Tümsekli toprak yollarda hoplayıp zıpladı. Sonunda oraya vardı, aracını durdurdu ve aşağı indi. Mesafe gittikçe kapandı ancak inşa ettiği küçük eve ulaşmadan önce durakladı. Binadan yaklaşık on metre uzakta kalçasının üzerinde çömeldi.

Yirmi bir metrekarelik ustalık burada, hiçliğin ortasında uzanıyordu. Bacakları bitkindi, sonunda toprağa oturarak eve bakmaya devam etti. Cebinden bir sigara çıkarttı, bunu dudaklarının arasına aldı ama yakmadı. Sigara orada bir saman parçası gibi asılı kaldı. İleride, ağaç çizgisi boyundaki bir yerde, bir baykuş öttü. Gökyüzünde süzülen bir uçağın yanıp sönen ışıklarını görebiliyordu. Oradaki hiç kimse onu burada, Alabama’da göremezdi. Uçak hiçbir zaman buraya inmeyecekti, muhtemelen Florida’ya gidiyordu. Kesinlikle burada durmayacaktı. Burada durmaya değer pek fazla bir şey de yoktu, biliyordu. Yine de, elini havaya kaldırdı ve içlerinden birilerinin pencerelerinden dışarı baktığından şüpheleniyorsa da, yolculara el salladı.

Ayağa kalkarak Carlos’un duracağı noktaya yürüdü. Tekrar arkasına, eve doğru baktı, gözüyle kabaca bir hat çizdi, bunu belki de bininci kez yapıyordu. Bu değişmemişti, bir kez bile. Tek bir milimetre bile. Carlos’a canlı yayın yapacak olan kamera oradaydı. Her şeyi başlatacak kumanda. Madende Quarry’nin yanında duracak olan SAT telefon. Dinamit. Willa. Gerçek annesi. Daryl. Kurt çoktan güney uçtaki kuyuda ölü halde yatıyordu. Yüz karası Patriot’u.

Ruth Ann.

Gabriel.

Ve sonunda Tippi.

İşte, bu işin en zor yanı da buydu. Tippi.

Küçük tepeden ayrılarak kararlı bir tavırla eve doğru yürüdü. Ama bu kez durmadı ve verandaya çıktı. Kapının kilidini açmadı. Sadece tahta verandada oturdu, sırtını destek direklerinden birine yaslamıştı; bakışları kapıya odaklanmıştı.

En zor kısmı da buydu.

Hafif serin havada birkaç kez soludu, ardından tükürdü. Sanki ciğerleri havanın serinliğinden, saflığından hoşlanmamış gibiydi. Öksürdü. Fred gibi kuru kuru öksürüyordu.

Quarry birkaç saniye süreyle hayal edilemezi yaptı, en azından kendisi açısından. Aslında durmayı düşündü. Mektup çoktan gitmişti ama bu işin peşini kovalamak zorunda değildi. Yarın madene ulaşabilir, Wohl ve Willa'yı alarak ikisini de bulunabilecekleri güvenli bir yere bırakabilirdi. O da burada Tippi'yle kalabilirdi.

Tekrar kamyonetine binerek hızla Atlee'ye döndü. Kütüphanesine aceleyle gitti, kapıyı kilitledi, Beam'i boşverip Old Grand Dad'den bir yudum aldı. Masasına oturdu, boş şömineye baktı, kolundaki şişmiş teni hissetti. Aniden atıldı ve masasındaki her şeyi yere itti; hepsi yere düşüp parçalandı.

"Benim burada ne işim var!" diye haykırdı. Orada dikildi, öne doğru eğildi, hızla solumaktaydı; sinirleri artık hiçbir şeyi kaldırmıyordu. Dışarı fırladı, anahtar kümesini cebinden çıkararak basamaklardan aşağı atıldı. Zemine çarptı, geçitten koşturdu, kapının kilidini açarak odaya girdi. Işığı açtı ve duvarlara baktı. Kendi duvarlarına. Kendi hayatına. Adalete giden haritasına. Eski isimlerin, yerlerin, olayların, yıllarca dökülen teri, azmi, her şeyi keş-

fetme güdüsünü temsil eden ve birbirleriyle kesişen iplerin tümüne baktı.

Soluğu daha düzenli bir hal aldı, sinirleri sağlamlıklarını geri kazandı. Bir sigara yaktı, dumanı yavaşça dışarı bıraktı. Bakışları Tippi'nin karşı duvarın en uç noktasındaki, her şeyin başladığı o yerdeki fotoğrafına odaklandı.

Duvarlar kazanmıştı. Sonuna kadar bu işin peşini bırakmayacaktı. Işığı kapatarak duvarları karanlığa mahkûm etti ancak bu duvarlar çoktan görevlerini tamamlamışlardı. Kapıyı kilitleyip yukarı yöneldi.

Gabriel, Tippi'ye kitap okumayı bitirmiş, yatağına gitmişti. Quarry yatak odasının önünden geçerken onu kontrol etti. Kapıyı hafifçe araladı ve oğlanın yumuşak soluklarını dinledi, üzerine örttüğü battaniyenin inip kalktığını gördü.

İyi bir oğlan. Muhtemelen büyüdüğünde iyi bir adam olacak. Kendisini buradan çok uzaklara götürecek bir yaşam sürdürecekti. İyi bir şey. O buraya ait değildi. Gabriel buraya, Sam Quarry'nin sürdürdüğü yaşam seviyesine ait değildi.

Herkes kendi yolunu seçmeliydi. Gabriel'in hâlâ alması gereken kararlar vardı. Quarry çoktan yolunu seçmişti. Artık kararından dönmesi imkânsızdı. Yokuştan aşağı bir milyon kilometre hızla inmeye başlamıştı.

Yukarı yatağına çıkarken saatine baktı. Carlos birkaç saat sonra mektubu postalamış olacaktı. Mektubun adresine ulaşması bir ya da iki, en fazla üç gün alacaktı. Talimatlarında bunu hesaba katmıştı.

Sonra bu olacaktı. Ardından diyeceğini diyebilecekti. Onlar da dinleyecekti. Bundan emindi. Bunu netleştirecekti. Sonra, karar onlarındı. Bu kararın ne olacağına dair oldukça iyi bir fikri vardı.

Ama insanlar garipti. Bazen ne yapacaklarını anlayamıyordunuz. Evin en üst katındaki yatak odasına vardığında, insanları tanımakta başarısız biri olduğunu fark etti.

Işığı yakmadı. Sadece çizme ve çoraplarını fırlatıp attı, kemerini çözdü, pantolonunun fermuarını indirerek yere düşmesine izin verdi. Kanepeye yürüyüp ağrıkesici şişesini aldı, ardından onu yatağına baktı.

Ne haliniz varsa görün. Yatağına uzandı, ilaç şişesini bir tarafa bıraktı ve bundan daha iyi günlerin hayalini kurmaya başladı.

Yine de ona kalacak tek şey buydu. Sadece bir hayal.

65. Bölüm

Michelle ve Sean, Frank Maxwell'in karısının taze mezarına çiçek buketini yerleştirmesini, başını önüne eğmesini ve birkaç kelime mırıldanmasını seyrettiler. Sonra adam orada öylece dikildi, gözleri uzaklara, hiçbirinin bilmediği bir noktaya odaklanmıştı.

Sean, Michelle'e, "Sence o iyi olacak mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ben *kendim* bile iyi olacağımdan emin değilim."

"Kolun ve bacağın nasıl?"

"İyi. Şu anda bir uzvumdan da bahsetmiyorum."

Sean alçak sesle, "Biliyorum," dedi.

Michelle ona döndü. "Senin de bu tür ailevi sorunların var mı?"

"Her ailenin sorunları vardır. Neden?"

"Sadece merak ettim."

Frank onlara doğru yaklaşırken sessiz kaldılar.

Michelle bir elini adamın koluna koydu. "İyi misin?"

Frank omuz silkti ama ardından başını sallayarak onayladı. Michelle'in aracına doğru yürürken, "Sally'yi yalnız bırakarak araştırma yapmak için dışarı çıkmamalıydım. Onun yanında kal-

malıydım,” dedi.

Sean, “Eğer öyle yapsaydın, Rothwell ve Reagan’ı yakalayamayabilirdik,” diye vurguladı.

Eve döndüklerinde, Sean öğle yemeği için sandviç hazırlarken Michelle de kahve yaptı. Mutfak tezgâhı üzerinde duran küçük televizyonun sesi duyulduğunda, ikisi de başlarını kaldırdı.

Bir süre sonra hepsi de Willa’nın ekrandaki görüntüsüne bakıyorlardı. Haberlerde aktarılan hikâye aydınlatıcı değildi. Sıradan şeyler söylenmişti. FBI hâlâ araştırıyordu. Başkan ve eşi endişeliydi. Tüm ülke küçük kızın nerede olduğunu merak ediyordu. Hepsi de tüm bunları biliyorlardı. Ama küçük kızı görmek ikisini de büyülemiş, çok daha abartılı bir aciliyet hissine taşımış gibiydi.

Sean birkaç telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktı. Geri döndüğünde, Michelle ona sorgulayan gözlerle baktı.

“Başkanın eşi ve Chuck Waters’ı aradım.”

“Yeni bir şey var mı?”

“Hiçbir şey yok. İki yıldızlı arkadaşşıma bir mesaj daha bıraktım.”

“Waters şu Koasati detayını araştırmanın hangi aşamasında?”

“Louisiana’nın her yerinde adamları var. Şu ana kadar hiçbir şey yok. Herkes araştırmasını yapıyor.”

Sessizleştiler. Artık Sally Maxwell gizemi aydınlandığına göre, önceliğin Willa’yı bulmaya kaydığı açıktı. Canlı halde. Ama bir molaya ihtiyaçları vardı. Sadece tek bir molaya.

Daha sonra, mutfakta oturmuş yemeklerini yerlerken, Frank ağzını peçetesiyle silerek boğazını temizledi.

“Oraya döndüğünüze şaşırdım,” dedi.

Michelle, “Nereye?” diye sordu.

“Biliyorsun işte.”

“Ben de seni orada görünce oldukça şaşırdım.”

“Orada hiçbir zaman mutlu değildik, biliyorsun. Ben ve annen.”

“Belli ki öyle.”

Babası büyük bir ihtiyatla, “Oraya dair çok şey hatırlıyor musun?” diye sordu. “Çok küçüktün. Daha yeni yeni yürüyordun.”

“Baba, o kadar da küçük değildim. Altı yaşımdaydım. Ama, hayır, pek bir şey hatırlamıyorum.”

“Ama oraya nasıl gidildiğini hatırladın, öyle değil mi?”

Michelle yalan söyleyerek, “Biz buna GPS diyoruz,” dedi.

Sean, baba ve kızı haricinde diğer herhangi bir yere bakmaya çalışarak, tabağındaki patates kızartmasıyla oynadı. “Hemen döneceğim,” dedi, ayağa kalktı ve henüz ikisi de bir şey söyleyemeden dışarı çıktı.

Frank, “O iyi bir adam,” dedi.

Michelle başını sallayarak onayladı. “Muhtemelen benim hak ettiğimden de iyi.”

“Siz ikiniz bir çift misiniz?” Başını kaldırıp kızına baktı.

Michelle kahve fincanının kulpuyla oynadı. “Daha ziyade iş ortağıyız,” dedi.

Frank pencereden dışarı baktı. “O yıllarda sıkı çalışırdım. Aneni çok yalnız bıraktım. Zordu. Bunu şimdi görüyorum. Polislik kariyerim benim hayatımdı. Erkek kardeşlerin her şeyi benden çok daha iyi dengeledi.”

“Ben kendimi hiçbir zaman ihmal edilmiş hissetmedim baba. Bildiğim kadarıyla kardeşlerimden hiçbiri de hissetmedi. Onlar sana ve anneme taptı.”

“Ya sen?”

Gözlerindeki bakış o kadar yakarış doluydu ki, Michelle ne-

fesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. “Ben ne?” Ama sorunun ne olduğunu biliyordu.

“Bize taptın mı? Bana ve annene?”

“İkinizi de çok seviyorum. Hep sevdim.”

“Evet, tamam.” Frank yemeğine geri döndü, sandviçini düzenli olarak çiğniyor ve kahvesini içiyordu, güçlü ellerinin damarları dışarı fırlamıştı. Ama bir daha Michelle’e bakmadı. Michelle de söylediği şeye bir ekleme yapmadı.

Yemeğin ardından Sean’la birlikte masayı temizlerken, birisi giriş kapısını tıklattı. Michelle açmaya gitti ve bir dakika sonra elinde büyük bir karton kutuyla geri döndü.

Sean son bardağı bulaşık makinesine koydu, kapağını kapattı ve Michelle’e doğru döndü. “O da ne? Babana mı?”

“Hayır, sana.”

“Bana mı!”

Michelle kutuyu masaya bırakıp üzerindeki gönderen adresini okudu. “General Tom Holloway mı? Savunma Bakanlığı mı?”

“Şu iki yıldızlı arkadaşım. Görünüşe bakılırsa firari listesine ulaşmayı başarmış.”

“İyi ama bunlar buraya nasıl geldi?”

“Ona Tennessee’ye gelirken yoldan e-posta attım, bir şey bulması durumunda kullanması için bu adresi bıraktım ve işte hâlâ buradayız. Haydi aç, çabuk.”

Michelle kutuyu kesip açmak için bir makas kullandı. İçinde ayrı ayrı, yaklaşık üç düzine kadar plastik dosya vardı. Birkaçını çıkardı. Bunlar resmi ordu araştırma raporlarının kopyalarıydı.

“Onun arkadaşın olduğunu biliyorum, ama ordu neden bir siville bu tür şeyleri paylaşsın ve bunu bu kadar hızlı yapsın ki?”

Sean dosyalardan birini alıp hemen içindekileri gözden geçirmeye başladı.

“Sean? Sana bir şey sordum.”

Sean başını kaldırarak baktı. “Pekâlâ, futbol biletlerinin yanı sıra, Beyaz Saray’ın yaptığımız araştırmanın arkasında olduğunu. yapabilecekleri her tür işbirliğinin hem başkan hem de eşi tarafından şahsen büyük bir memnuniyetle karşılanacağını da ağzımdan kaçırmış olabilirim. Orduyu iyi tanıyan biri olarak, eminim ki bunun doğruluğunu kontrol edip işin aslını öğrendiler. Askeriyedeki ilk kural, hiçbir zaman başkomutanı öfkeli edebilecek bir şey yapmamaktır.”

“Çok etkilendim.”

“İşte, ben bunun için yaşıyorum.”

“Şimdi, bunların üzerlerinden mi geçeceğiz?”

“Sayfa sayfa. Satır satır. Dua edelim ki ihtiyaç duyduğumuz şey burada olsun.”

Bir kapı hızla kapandı. Michelle ayağa kalkıp pencereden dışarı baktığında babasının arabasına binip oradan ayrıldığını gördü.

Sean, “Sence nereye gidiyor?” diye sordu.

Michelle tekrar yerine oturdu. “Nasıl bilebilirim ki? Ben o adamın bekçisi değilim.”

“O *adam* hayatını kurtardı.”

“Ben de bunun için ona teşekkür ettim, öyle değil mi?”

“Daha ileri gitmeden önce, genelde bana cehenneme gitmemi söylediğin noktaya mı yaklaşıyorum?”

“Hem de tehlikeli derecede yakınsın.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Dosyaya geri döndü.

“Babamı seviyorum. Annemi de sevdim.”

“Bundan eminim. Bu tür şeylerin karmaşık olduğunu da biliyorum.”

“Bence ailem karmaşıklığın kitabını yazdı.”

“Erkek kardeşlerin oldukça normal görünüyor.”

“Sanırım tüm sorun bende.”

“O çiftlik evine neden geri dönmek istedin?”

“Söyledim sana, bilmiyorum.”

“Senin bir yere boşuna gittiğini hiç görmedim.”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

“Babanla aranda her şey böyle mi kalsın istiyorsun?”

Michelle ona baktı. “*Nasıl* yani?”

“Havada.”

“Sean, annem görünüşe bakılırsa babama ihanet ettikten sonra öldürüldü. Onu öldüren kadın beni de neredeyse öldürüyordu. Hayatımı babam kurtardı ama bunda da birtakım sorunlar var, tamam mı? Aslında bir süre, annemi öldürenin o olduğunu düşündüm. Dolayısıyla şu anda biraz çelişkili davrandığım için kusuruma bakma.”

“Özür dilerim, Michelle, haklısın.”

Michelle elindeki dosyayı bırakıp yüzünü avuçlarıyla kapattı. “Hayır, belki de sen haklısın. Ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum.”

“Belki de onunla konuşmaya başlamalısın. Teke tek, etrafınızda hiç kimse olmaksızın.”

“Bu, kulağa inanılmaz derecede korkutucu geliyor.”

“Öyle olduğunu biliyorum. Bunu yapmak zorunda da değilsin.”

“Ama eğer tüm bunları atlatmak istiyorsam muhtemelen yapmalıyım.” Ayağa kalktı. “Bunlara göz atma işini sen üstlenir misin? Ben gidip babamı bulmaya çalışacağım.”

“Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Sanırım var.”

66. Bölüm

Jane Cox, Mail Boxes Etc.’den dönerken limuzine bindi. Ondan habersiz, FBI onun her gün ziyaret ettiği posta ofisi kutusunu araştırmıştı. Bunun sonucunda da elleri boş dönmüşlerdi. Kutu sahte bir isimle kiralanmıştı, altı aylık ödemesi nakit yapılmıştı ve kâğıt üzerinde hiçbir kayıt yoktu. Depo müdürüne kural-ları takip etmediği için çok zor anlar yaşatmışlardı.

Ajan Chuck Waters tezgâhın arkasındaki orta yaşlı adama, “İşte 11 Eylül’ler böyle başlıyor, seni cahil moron,” diye lafı yapıştırmıştı. “Sen bir terörist biriminin buradan herhangi bir geçmiş bilgisi olmadan posta kutusu almasına izin veriyor, böylelikle bu ülkenin düşmanlarının bize saldırımlarına olanak sağlıyorsun. Sen bu şekilde mi hatırlanmak istiyorsun? Osama bin Laden’e yardım edip suç ortaklığı yapmakla mı?”

Adamın canı bu zılgıta o kadar sıkılmıştı ki gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. Ama Waters bunu kesinlikle görmemişti. Çoktan oradan ayrılmıştı.

Jane, Beyaz Saray’a varıp yavaşça arabadan indi. Son zamanlarda halka açık yerlerde pek fazla görülmemişti, ki bu aslında iyi bir şeydi çünkü eskisine kıyasla çok daha yaşlı ve bitkin görünü-

yordu. Etrafına konuşlandırılan kameralar onun açısından şu anda pek de pohpohlayıcı olmayacaktı. Bunu başkan bile fark etmişti.

Bir grup emektara adres vereceği ve ardından da Kadınlar Üniversite Basketbol Ulusal Şampiyonası ekibinin gecikmiş ziyaretini kabul edeceği kampanya gezisinde verilen kısa bir molada ona, “Sen iyi misin, tatlım?” diye sormuştu. Jane limuzinden inip doğrudan özel dairelerine gitmiş, kocasını orada birtakım brifing kâğıtlarına göz gezdirirken bulmuştu.

“İyiyim, Danny. Sadece insanların bunu bana sormayı keseceklerini umuyorum. Yoksa ortada gerçekten ters giden bir şeyler olduğunu düşünmeye başlayacağım.”

“FBI beni şu posta ofisi kutusuna yaptığın ziyaretler konusunda bilgilendirdi.”

Jane hemen, “Ya Gizli Servis?” diye sordu. “Aramızdaki casuslar?”

Başkan iç çekti. “Onlar sadece işlerini yapıyorlar, Jane. Biz artık milli servetiz. En azından sen ulusal zenginliksin,” diye gülümseyerek ekledi; bu genelde Jane’in moralinin yükselmesine yardımcı olurdu.

Genelde, ama bugün değil. “Zenginlik sensin, Danny. Ben sadece bir valizim.”

“Jane, bu...”

“Gerçekten de buna harcayacak zamanım yok ve senin de öyle. Çocuğu kaçıranlar benimle bir mektup aracılığıyla temasa geçtiler. Mektupta posta kutusunun numarası ve kutunun anahtarı vardı. Bir süre sonra onlardan bir mektup alacağımı ve bu posta kutusunu her gün kontrol etmemi yazmışlardı. Ben de bunu yaptım. Şu ana kadar gelen herhangi bir mektup filan yok.”

“İyi ama neden seninle temasa geçiyorlar? Neden Tuck’la değil?”

“Evet, neden Tuck’la değil? Bilmiyorum, Danny, çocuk kaçıran biri gibi düşünemediğim açık.”

“Tabii, tabii, öyle demek istemedim. Belki de haklıydık. Wil-la’yı geri vermek için benden bir şey yapmamı isteyecekler. Bu para olamaz çünkü erkek kardeşinde bendekinden daha çok var. Lanet olsun, şu anda şahsi market faturalarımızı bile güç bela ödebiliyoruz. Başkanlığa sıkı sıkı sarılmamız lazım.”

“Sonra her şey aynen senin söylediğin gibi daha sorunlu bir hal alıyor. Sanırım kullandığın tabir, sorumluluğu zayıflatmaktı.”

“Jane, elimden gelen her şeyi yapacağım ama bunun sınırları var.”

“Ben Oval Ofis’in gücünün sınırsız olduğunu düşünüyordum. Sanırım bu konuda yanıldım.”

“Onu geri almak için elimizden geleni yapacağız.”

Jane öfkeyle, “Peki, ya elimizden gelen *her şey* yeterli olmazsa,” dedi.

Danny ona baktı, gözlerinde hafif umutsuz bir ifade vardı.

Jane, *dünyanın en güçlü adamı*, diye düşündü. *Kuvvetten düşürülmüş halde.*

Öfkesi yükseldiği kadar büyük bir hızla hafifledi. “Sadece beni kucakla, Danny. Beni kucakla.”

Adam bunu yapmak için atıldı, onu sıkı sıkı kucakladı.

“Titriyorsun. Yoksa hastalanıyor musun? Kilo da verdin.”

Jane ondan uzaklaştı. “Bak, gitmen lazım. Konuşman Doğu Odası’nda.”

Danny saatine baktı. “Zamanı geldiğinde arayacaklar.”

Tekrar onu kucaklamak için uzandı ama Jane geri çekildi, oturup boş boş baktı.

“Jane, ben Birleşik Devletler başkanıyım. Etkin bir nüfuzum

var. Muhtemelen sana yardım edebilirim.”

“Öyle olacağını düşünüyorsun, değil mi?”

Telefon çaldı. Danny açtı. “Evet, biliyorum, birazdan aşağıda olurum.”

Öne doğru eğilip karısını yanağından öptü. “Daha sonra yukarı gelerek seni kontrol edeceğim.”

“Kadınlar basket takımının ardından.”

Danny, “Tam olarak hep etrafımda bulunmalarını istediğim kişiler,” dedi. “Benden çok daha uzun boylu, kaslı bacaklı kadınlar.”

“Benim de ilgilenmem gereken şeyler var.”

“Cindy’yi arayarak hepsini iptal ettireceğim. Senin dinlenmen lazım.”

“Fakat...”

“Sadece dinlen.”

Danny uzaklaşmaya başlamıştı ki Jane, “Danny, bir aşama gelecek, sana ihtiyacım olacak. O zaman yanımda olacak mısın?” dedi.

Adam onun yanına diz çökerek omzuna kolunu doladı. “Hep yanında olacağım, tıpkı senin bana yaptığın gibi. Git ve dinlen. Sana kahve ve yiyecek bir şeyler yollattıracağım. Bu şekilde kilo kaybetmen hoşuma gitmiyor. O kavislerde biraz daha ete ihtiyacımız var.” Karısını öperek oradan ayrıldı.

Ben hep senin yanımdaydım, Danny. Hep.

67. Bölüm

Michelle aracını park ederek aşağı indi. Ayakkabıları sert toprağa dokundu, başını kaldırıp eski eve, ölmeye yüz tutan ağaca, çürüyen lastik salıncağa, arkadaki bloklar üzerindeki kamyonet iskeletine baktı.

Sokağın karşısına göz attı. Bu evde bir zamanlar Hazel Rose adında yaşlı bir bayan yaşamıştı. Evi çok özenliydi, bahçesi de öyle. Artık bina kurtarılamayacak haldeydi; son bir kez bel vermeye ve temelden yıkılmaya çok yakındı. Buna rağmen orada biri yaşıyordu. Ön avluya oyuncaklar saçılmıştı. Yan bahçedeki ipte yıkanmış çamaşırların rüzgârla çırpındıklarını görebiliyordu. Geçmiş, bir dağ zirvesinin sulu çamuru gibi, gözlerinin önünden akıp gidiyordu.

Hazel Rose, Michelle’e hep nazik davranmıştı. Küçük kız çay partileri için oraya gitmeyi bıraktığında bile, kadın komşu çocuklarına çay dağıtmıştı. Bu hatıra neden şu anda aklına düşmüştü, bilmiyordu. Bunu yapmak istemese de, ne yapması gerektiğinin bilinciyle eve döndü.

Michelle’in önsezisi doğruydu. Babasının arabası onunkinin

hemen önüne park edilmişti. Çiftlik evinin ön kapısı açıktı. Babasının arabasının, ardından da gül çitinin kavruk kalıntılarının yanından geçti.

İşte buydu, şimdi hatırlıyordu. Gül çiti. Neden *bu* bir anda zihninde belirmişti? Ardından annesinin tabutunun üzerindeki zambakları ve Sean’a onun bunlardan ziyade gülü tercih edeceğini söyleyişini hatırladı. Elinde, sanki diken batmışçasına bir acı hissetti. Ama ortada diken filan yoktu, çünkü gül de yoktu. Şu andaki gibi. Gül yoktu.

Ona ne söyleyeceğini merak ederek yürümeye devam etti.

Düşünmek için çok zamanı olmadı.

Adamın sesi ona, “Buradayım,” diye seslendi. Gözlerini güneşe karşı korumaya çalışarak, elini siper yapıp başını kaldırdı. Adam ikinci katta, açık bir pencerenin önünde dikiliyordu.

Yere düşen tel kapının üzerine bastı ve çocukken kısa bir süre için ev olarak adlandırdığı binaya girdi. Sanki zamanda geçmişe seyahat ediyor gibiydi. Attığı her bir adımla daha da gençleşiyor, kendine güveni ve yetkinliği azalıyordu. Yaşadığı onca yıl, üniversitede geçirdiği yıllar ve Sean’ın ortağı olarak Gizli Servis’te edindiği deneyimler yok olup gidiyordu. Tekrar altı yaşındaydı, yıpranmış bir beyzbol sopasını alıp ardından sürüklüyor, oynayacak birilerini arıyordu.

Eski merdivenlere baktı. Çocukken bunların üzerinden düzleştirilmiş karton kutularla kayardı. Bu, annesinin yapmasından hoşlanmadığı bir şeydi ama babasının güldüğünü ve o aşağı doğru hızla inerken onu tuttuğunu hatırladı.

Bazen onu, “En küçük oğlum,” şeklinde tanıtırırdı çünkü Michelle korkusuz bir erkek çocuğu gibiydi.

Yukarı yöneldi. Babasıyla merdiven sahanlığında buluştu.

“Buraya gelebileceğini düşündüm,” dedi.

“Neden?”

“Belki de bitirilmemiş bir işten dolayı.”

Michelle eski odasının kapısını açtı, pencereye yürüdü ve pervazın ucuna oturarak sırtını kirli camlara verdi.

Babası duvara yaslandı, ellerini ceplerine soktu, ayakkabısını eski ahşap zemine aylak aylak vurdu. “Buraya dair çok şey hatırlıyor musun?” diye sordu, gözleri ayakkabılarına odaklanmıştı.

“Eve yürürken gül çitini hatırladım. Bunu evlilik yıldönümünüz için dikmiştin, öyle değil mi?”

“Hayır, annenin doğum günü için.”

“Birisi gelip onu bir gece kökünden kesmişti.”

“Evet, kesmişlerdi.”

Michelle dışarı bakmak için pencereye döndü. “Bunu yapının kim olduğunu hiç bulamamıştık.”

“Onu özlüyorum. Gerçekten özlüyorum.”

Arkasına döndüğünde babasını kendisini seyrederek halde buldu. “Biliyorum. Daha önce seni hiç önceki sabahki gibi ağlarken görmemiştim.”

“Ağlıyordum çünkü seni neredeyse kaybedecektim, bebeğim.”

Bu yanıt Michelle’i şaşırttı ve ardından da neden böyle şaşırdığını merak etti.

“Annemin seni sevdiğini biliyorum, baba. Her ne kadar... her ne kadar bunu her zaman doğru bir şekilde göstermemiş olsa da.”

“En iyisi dışarı çıkalım, burada sıkılmaya başladım.”

Arka avlu boyunca yürüdüler. “Annemle biz lise âşığıydık. Vietnam’a gittiğimde dönmemi bekledi. Evlendik. Sonra çocuklar gelmeye başladı.”

“Dört erkek. Hepsi de dört yılda. Tavşan gibi.”

“Sonra küçük kızım doğdu.”

Michelle gülümseyip babasını kolundan dürttü. “Buna kaza diyebilir miyiz?”

“Hayır, Michelle, kaza değildi. Seni planlayarak yaptık.”

Michelle babasına sorgularcasına baktı. “Sanırım bunu bugüne kadar ikinize de açıkça sormamıştım ama ben hep bir tür sürpriz olduğumu varsaydım. Bu bir kız evlat sahibi olmaya çalıştığınız için miydi?”

Frank yürümeyi kesti. “Biz... bir şey deniyorduk.”

Michelle alçak sesle, “Sizi bir arada tutacak bir şey mi?” diye sordu.

Danny tekrar yürümeye başladı ama Michelle ona eşlik etmedi. Adam durdu, arkasına baktı.

“Boşanmayı hiç düşündünüz mü, baba?”

“Bu bizim kuşağımızın düşünmeden yaptığı bir şey değildi.”

“Boşanmak her zaman yanlış yanıt değildir. Eğer mutlu değilseniz...”

Frank tek elini havaya kaldırdı. “Annen mutlu değildi. Ben, ah, bir şekilde bunu yürütmeye çalışıyordum. Her ne kadar işimle ve ondan uzakta çok zaman geçirdiğini itiraf edecek ilk kişi ben olsam da. Sizleri o yetiştirdi ve bunu yaparken de harika bir iş çıkardı. Ama bunu benden pek fazla destek almadan yaptı.”

“Polislerin hayatı.”

“Hayır, sadece *bu* polisin hayatı.”

“Görünüşe bakılırsa Doug Reagan’ı biliyordun, değil mi?”

“Ona karşı bir şeyler hissettiğine dair işaretler görmüştüm.”

Michelle bunu sormak üzere olduğuna inanamıyordu ama yapmak zorundaydı. “Yattıklarını biliyor olsaydın, bu seni rahatsız eder miydi?”

“Hâlâ onun kocasıydım. Tabii ki beni derinden yaralardı.”

“Buna bir nokta koyar mıydın?”

“Muhtemelen Reagan’ı bir güzel pataklardım.”

“Ya annemi?”

“Annemi yıllar içinde başka şekilde incittim. Bu onun hatası değildi.”

“Onun yakınlarında olmayarak mı?”

“Bazı bakımlardan, bu aldatmaktan çok daha beterdir.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Onlarca yıl süren aldırmaçlıkla kıyaslandığında, ufak bir gönül ilişkisi nedir ki?”

“Baba, hep uzaklarda değildin ki.”

“Oğlanlar küçükken sen henüz doğmamıştın. İnan bana, annen nereden bakılırsa bakılsın yalnız bir ebeveyndi. O zamanı, o güveni bir daha kesinlikle geri getiremezsin. En azından ben getiremedim.”

“Sen de onun için ağladın mı?”

Tutsun diye elini uzattı. Michelle de tuttu.

“Sen ağla tatlım. Sen hep ağla.”

“Burada kalmak istemiyorum.”

“O zaman gidelim.”

Bu olduğunda Michelle neredeyse aracına varmıştı. Herhangi bir uyarı olmadan, ayakları eve doğru dönüp koşmaya başladı.

Babası, “Michelle!” diye haykırdı.

Michelle çoktan binaya girmişti ve hızla merdivenleri tırmanıyordu. Ardından ayak sesleri yükseldi. Basamakları ikişer ikişer atladı, nefesi inilti halinde çıkıyordu, sanki metrelerce değil de kilometrelerce koşmuş gibiydi.

Yukarı kata ulaştı. Yatak odasının kapısı kapalıydı. Ama onun

gitmeyi hedeflediği yer orası değildi. Koridorun sonundaki kapıya doğru hızlandı ve tekmeleyerek kapıyı açtı.

Babası arkasından, “Michelle, hayır!” diye haykırdı.

Odaya baktı. Eli silahına gitti. Kapak bandını açtı. Silah dışarıdaydı, doğrudan ileriye nişan alınmıştı.

“Michelle!” Yerleri döven ayak sesleri ardından iyice yaklaştı.

Michelle, “Annemden uzak dur!” diye haykırdı.

Michelle’in zihninde annesi arkasına dönüp baktı, korkmuştu. Dizleri üzerindeydi, giysisinin yarısı yırtıktı. Michelle annesinin sutyenini, dekoltesinin girintili çizgisini görebiliyordu. Bu manzara onu korkuttu.

Sally Maxwell ona, “Bebğim!” diye haykırdı. “Aşağıya dön.” Annesi gençti, genç ve canlı. Uzun beyaz saç yerini yumuşak, koyu renkli tutamlara bırakmıştı. Güzeldi. Yırtık elbisesi ve yüzündeki korku dolu ifade haricinde kusursuzdu. Asker giysili adam tepesinde dikiliyordu.

“Ondan uzak dur. Canını yakmayı kes!” Michelle sadece birilerini tutuklamak için kullandığı ses tonuyla haykırdı.

Annesi, “Bebğim, lütfen, her şey yolunda,” dedi. “Aşağıya geri dön.”

Michelle’in parmağı tetiğe kaydı. “Kes şunu. Kes şunu.”

Adam dönerek ona baktı. Diğer gecelerde yaptığı gibi gülümseyecekti. Ama Michelle ona, adamın dikkatsizce sandalyenin üzerine attığı kılıftan çektiği tabancayı doğrultmuştu. İnsan kendisine doğrultulmuş bir silah varsa gülümsemezdi. Bu altı yaşında bir çocuk bile olsa.

Adam ona doğru hareketlendi.

Michelle, o gece yaptığı gibi, şimdi de bir kez ateş etti. Mer-

mi havada süzülerek karşı duvara saplandı.

İri bir el tabancasını kavrayarak indirdi, bunu ondan aldı. Michelle direnmedi. O kadar ağırdı ki, artık tutamıyordu. Odaya baktı. Annesinin haykırdığını gördü. Michelle'in yaptığı şeye haykırıyordu. Yerde yatan ölü adama.

Bir el omzuna değdi. Michelle bakmak için döndü.

Garip bir ses tonuyla, "Baba?" dedi.

Babası, "Her şey yolunda, bebeğim," dedi. "Ben buradayım."

Michelle odayı işaret etti. "Bunu ben yaptım."

"Biliyorum. Anneni koruyordun, hepsi o kadar."

Babasının omzunu kavradı. "Onu buradan çıkarmalıyız ama beni arabada bırakma baba. Bu kez olmaz. Onun yüzünü görebilirim. Suratını kapatmayı unutmamalısın."

"Michelle!"

"Yüzünü kapatmalısın. Suratını görürsem..." Soluğu kısa dalgalar halinde geliyordu. Diğer bir tanesine ihtiyaç duymadan önce bir öncekini zor tamamlıyordu.

Babası silahı yere bıraktı ve onu sıkı sıkı kucakladı, ta ki nefesi yavaşlayıp sakinleşene kadar. Michelle odaya bakıp orada gerçekte ne olduğunu görene kadar.

Hiçbir şey.

"Onu vurdum baba. Bir adam öldürdüm."

Babası biraz geri çekildi, onu inceledi. O da babasına baktı, gözleri net ve odaklıydı. "Yanlış hiçbir şey yapmadın. Sen sadece bir çocuktun. Sadece korkmuş küçük bir çocuk. Anneni koruyordun."

"Ama annem... o adam annemle *birlikteydi*, baba."

"Eğer birini suçlamak istiyorsan, beni suçla. Bu benim hatamdı. Sadece benim hatam." Gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu

ve Michelle kendi gözyaşlarının da dökülmeye başladığını hissetti.

“Bunu hiçbir zaman yapmayacağım. Seni bu yüzden hiç suçlamayacağım.”

Adam, Michelle’in elini kavrayarak onu merdivenlerden aşağı indirdi.

“Buradan ayrılmalıyız, Michelle. Buradan ayrılmalı ve bir daha da dönmemeliyiz. Bu geçmiş ve olanları artık değiştiremeyiz. Yolumuza devam etmeliyiz, hayat böyle işliyor. Aksi takdirde, ikimizi de yok eder.”

Dışarıda, arabanın kapısını kızına açtı ve Michelle bindi. Kapıyı kapatmadan önce, “Sen iyi olduğundan emin misin?” diye sordu.

Michelle derin bir nefes aldı, ardından başını sallayarak onayladı. “Orada ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.”

“Bence sen bilmen gereken her şeyi biliyorsun. Şimdi unutmama zamanı.”

Michelle babasının omzunun üzerinden geriye doğru baktı. “Gül çalısını sen kestir, öyle değil mi?”

Kızının gözlerini takip etti, sonra tekrar Michelle’e baktı. “Annen o güllere bayılırdı. Onları kesinlikle ondan geri almamalıydım.”

“Büyük olasılıkla bunu yapmak için iyi bir sebebin vardı.”

“Babalar mükemmel değillerdir, Michelle. Benim hiçbir zaman birçok şeyi yapmak için yeterince iyi bir sebebim olmadı.”

Michelle başını kaldırarak eski eve baktı. “Bir daha kesinlikle buraya gelmeyeceğim.”

“Bunu yapman için bir sebep de yok.”

Michelle’in gözleri tekrar babasına kaydı. “Bir şeyleri değiştirmemiz lazım, baba. Bir şeyleri *değiştirmem* lazım.”

Adam Michelle'in elini sıktı ve arabanın kapısını kapattı.

Aracına dönerken Michelle eve kaçamak bir bakış attı, gözleri o odaya varana kadar pencereleri saydı.

"Üzgünüm, anne. Gittiğin için çok üzgünüm. Hiçbir zaman bir pişmanlığım olsun istemedim ve şimdi sahip olduğum tek şey buymuş gibi görünüyor." Gözyaşları o kadar yoğunlu ki, sadece alnını direksiyona yasladı ve hıçkırdı, göğsü yükseliyor ve direksiyona bir tokmağın çana vurma düzeniyle iniyordu.

Başını babasının da gözyaşlarını silip aracına bindiğini görmeye yetecek kadar erkenden kaldırdı.

Aracını çalıştırmadan hemen önce, Michelle, "Hoşçakal, anne. Ben... ne yaptığın umurumda değil. Seni hep seveceğim," dedi.

68. Bölüm

Dosyaları gözden geçirirken, Sean'ın cep telefonu çaldı. Arayan Aaron Betack'tı.

Gizli Servis ajanı, “Bunların hiçbirini benden duymadın,” dedi.

“Mektubu buldun mu?”

“Bu senin açımdan büyük bir kazanç oldu, Sean. Evet, masasında. Aslına bakılırsa bulalı da biraz zaman geçti. Seni aramam uzun sürdü, özür dilerim. Eğer birisi bunu benim yaptığımı ortaya çıkarırsa, kariyerim sonlanır. Büyük olasılıkla hapse girerim.”

“Bunu yaptığını kimse benden öğrenmeyecek, sana garanti ederim.”

“Bunu FBI'a bile söylemedim. Mektubu nasıl aldığımı açıklamadan bunu nasıl yapabilirdim, bilmiyorum.”

“Anlıyorum. Bu da ilki gibi daktiloyla mı yazılmış?”

“Evet.”

“Ne diyor?”

“Pek bir şey yok. Yazan oldukça ekonomik davranmış ama kelimeler yeterince şey anlatıyor.”

“Ne gibi?”

“Bildiğimiz şeyler. Posta kutusunu kontrol etmeye devam etmesi gerektiği. Oraya her gün gidiyordu zaten. Waters kutu konusunda araştırma yaptı. Sonuç çıkmadı. Plan şu, mektup geldiğinde FBI bunu onun elinden alacak.”

“Başkan eşinin elinden zorla mı alacaklar?”

“Biliyorum. Bu yüzden FBI ve Servis arasında bir soğukluk yaşanacağını düşünüyorum. Hoş değil. Ama gerçek şu ki, bu gizli kapaklı halledilecek. Wolfman seçimlerin, yeğeni olsun ya da olmasın, bu yüzden mahvolmasına izin vermez.”

“Mektupta başka ne yazıyor?”

“İşte, en rahatsız edici kısmı da bu.”

Sean tedbirli bir tavırla, “Nasıl rahatsız edici?” diye sordu.

“Tüm bunların Dutton’larla ilgili olduğundan emin değilim. Bence bu başkan eşiyle bağlantılı bir şey de olabilir.”

“Yani çocuğu kaçıranların başkandan bir şey istediklerini mi söylüyorsun?”

“Hayır. Mektup gönderilecek bir sonraki mektubun her şeyi açıklığa kavuşturacağını söylüyor. Bunu bir başkasının okumasına göz yumarsa, her şey onun ve önem verdiği herkes için sonlanacak. O zaman onun için hiçbir çıkış yolu kalmayacak. Hayatta kalmak için tek şansı, mektubu herkesten saklaması.”

“Gerçekten böyle mi söylüyor?”

“Kelimesi kelimesine değil, ama açık kasıt bu. Sean, senin onu çok uzun zamandır tanıdığın açık. Ben ise sadece bu dönemde onun yakınındaydım. Adam neye gönderme yapıyor olabilir? Bayan Cox’un geçmişinde ne var?”

Sean, Jane Cox’la ilk karşılaşmasını, onun yeni seçilmiş Birleşik Devletler senatörü ve sarhoş kocasını mütevazı evlerine taşıyışını düşündü. Bugüne kadar bu konu ortaya çıkmamıştı.

“Sean?”

“Evet, sadece düşünüyordum. Bir şey bulacağım, Aaron.”

Karşısındaki adamın iç çektiğini duydu. “Umarım kariyerimi boş yere riske atmamışımdır.”

“Öyle yaptığını sanmıyorum. O mektubun söyledikleri her şeyi değiştirir. Sadece nasıl olur, onu bilmiyorum.”

“Pekâlâ, eğer bu başkanın eşini ilgilendiren bir şeyse ve bu pislik kampanyanın tam ortasında ortaya çıkarsa, yıkımın yansımalarının bin kilometre yakınında bile olmak istemem.”

“Başka seçeneğimiz olmayabilir.”

“Senin tarafında bir şey var mı?”

“Sadece birtakım ipuçlarını Waters’la takip etmeye çalışıyorum.”

“Maxwell nasıl? Annesinin öldüğünü duydum.”

“İyi. Olabildiğince.”

“Bu her neye mal olursa olsun, Servis’te ikinize haksızlık edildiğini düşünüyorum.”

“Teşekkürler.”

Aaron telefonu kapattı. Sean, beynini Jane Cox’un geçmişinde mevcut durumu açıklayabilecek herhangi bir şey yakalamak için kısır bir şekilde birkaç dakika zorladıktan sonra, dosyaların başına döndü.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Michelle içeri girdi.

Sean masadan kalkarak, “Babanı buldun mu?” diye sordu.

“Evet, olacağını düşündüğüm yerdeydi.”

“Çiftlik evinde mi?”

Michelle ona esrarengiz bir tavırla gülümsedi.

Sean cesaretle, “Ben bir dedektifim,” dedi. “İşim bu.”

“Bazen bunu bu kadar iyi yapmıyor olmanı diliyorum, özel-

likle de benimle ilgili konularda.”

Sean onu inceledi. “Sen ağlıyor muydun?”

“Gözyaşları bazen iyidir. Bunu son zamanlarda daha çok fark etmeye başladım.”

“Aranızdaki konuları konuştunuz mu?”

“Oldukça, evet.”

“O seninle birlikte geldi mi?”

“Hayır, Bobby’yi görmeye gitti.”

Michelle dosya yığınınına baktı. “Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim. Herhangi bir şey buldun mu?”

“Henüz değil. Son dört saattir sıkı çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Ancak, yapılan araştırmaların sayısına baktığımda. görünüşe bakılırsa asker kaçaklığı ordu açısından gerçekten de büyük bir sorun halini alıyor. Betack’dan haber geldi.” Michelle’e konuştuklarını aktardı.

Michelle taze kahve hazırlayarak kendisi ve Sean için birer fincan doldurdu. Birlikte mutfak masasına oturdular. “İşte bu onun neden bu kadar gergin olduğunu açıklıyor. Ve neden bu kadar kapalı oynadığını.”

“Yani onun adaleti engellediğini mi söylüyorsun?”

“Bu da var.”

Elini uzattı. “Bana bir dosya ver, bir an önce gidip şu çocuğu bulalım.”

İki saat sonra hâlâ oradaydılar.

Sean gerinip ona diğer bir dosya daha uzatırken, “Altı tane kaldı,” dedi.

Yavaşça okudular, kıçlarını oturdukları sandalyeden kaldırmalarına ve bir kez daha harekete geçmelerine sebep olabilecek herhangi bir ipucu var mı diye baktılar. Sanki üniversitede final

sınavına girmiş gibi yoğunlaşmışlardı. Hataya yer yoktu. Tüm bunların arasına gömülü bir ipucu varsa, bunun muhtemelen hemen göze çarpmayan bir şey olacağını biliyorlardı ve bunu kaçırmaya lüksleri de yoktu.

Sean sonunda, “Akşam yemeğine ne dersin?” dedi. “Benden. Okumaya orada devam edebiliriz.”

Mahalli bir restorana gittiler.

“Yani, babanla aranızda her şeyin artık yolunda olduğunu gerçekten düşünüyor musun?”

Michelle başını salladı. “Sanırım. Yani, ikimizin de çaba harcaması lazım. Ben dünyadaki en sevgi dolu, özenli kız evlat sayılmazdım.”

Sean, “Ya da kız kardeş,” diye vurguladı.

“Hatırlattığın için teşekkürler.”

Yemeklerini yerlerken Michelle ona gergin gergin baktı. “Sean, babamın evinde olanlar hakkında...”

“Ne olmuş?”

“Bu bir daha olmayacak.”

“Ama eğer olursa, ben yine yanında olacağım, tamam mı? Hayatta kesin olan çok az şey vardır, ama bu onlardan birisi.”

“Ben de senin için aynısını yapardım. Umarım bunu biliyordursundur.”

“Bu yüzden ortağız, öyle değil mi? Dolayısıyla karşımıza herhangi bir zorluk çıktığında, bununla birlikte ilgileneceğiz. Tamam mı? Birlikte.”

“Tamam.”

Michelle’e bir dosya uzattı. “Şimdi, çalışmaya devam edelim.”

Michelle dosyayı açmadan önce masanın karşısına doğru

uzandı ve Sean'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

Sean, "Peki, bu ne içindi?" diye sordu.

"Zorluklarla bu kadar mükemmel başa çıktığın ve bir kadından eline fırsat geçmesine rağmen yararlanmadığın için."

69. Bölüm

“Gün ışığı görebilir miyim?”

Quarry uçağıyla madene uçmuştu ve şimdi de odasına oturmuş, Willa’yı seyrediyordu.

“Gün ışığını görmeyi neden istiyorsun?”

“Çünkü bir süredir görmedim, sebebi bu. Onu özledim. Ben tam bir güneş insanıyım.”

“Sıvışamazsın. Bağırarak yardım isteyebileceğin hiç kimse yok.”

Willa mantıklı bir tavırla, “O zaman, gün ışığını görmeme engel olmanız için hiçbir sebep yok demektir,” dedi.

“O kadınla sen geçen gün ne konuştunuz?”

“Havadan sudan. Ondan hoşlandım.”

“Onu daha önce hiç görmemiştin, öyle değil mi?”

Willa, iri gözleri doğrudan Quarry’nin üzerinde, “Neden göreyim ki?” diye sordu.

“Sanırım gün ışığını görmende bir sorun olmayacaktır. Haydi, gel.”

“Şimdi mi?”

“Neden olmasın?”

Willa onun ardından dışarı çıktı. Uzun koridordan aşağı yürürlerken Willa, “Diane de gelebilir mi?” dedi.

“Sanırım gelebilir.”

Diane’i gidip aldılar ve iki kadın, uzun boylu Quarry’yi çıkışa doğru takip etti. Willa’nın gözleri sağa sola oynadı, tüm detayları zihnine kazıdı. Diane ise sadece ağır adımlarla yürümekle yetindi, bakışları Quarry’nin sırtındaydı. Arkalarından Daryl takip etti, yüzü hâlâ babasıyla arasında geçen kavganın eziklerini taşımaktaydı. Ruhsal durumu bereleriyle uyumlu görünüyordu.

Willa’nın farkına vardığı bir şey de, daha önce gördüğünü hatırladığı geçitlerin bazılarında uzanan kablolardı. Bunların ne için kullanıldıklarını bilmiyordu ama içgüdüsel olarak varlıkları iyi bir şeye delalet değildi.

Quarry kapının kilidini açtı, ışığa uyum sağlamak için gözlerini kırıştırarak hep birlikte dışarı çıktılar.

Quarry küçük gruba yol gösterirken, “Çok hoş bir gün,” dedi.

Gerçekten de öyleydi. Gökyüzü açık mavi ve bulutsuzdu. Batıdan esen rüzgar ılık ve nazikti. Büyük bir kayanın üzerine oturup etrafa bakındılar. Willa ilgilenmiş görünüyordu, Diane Wohl kayıtsızdı, Daryl ise uzaklara dalmıştı.

Willa, çimenlik şeritte duran Cessna’yı işaret ederek, “Uçmayı nerede öğrendiniz?” dedi.

“Vietnam. İnsana gerçekten nasıl iyi uçulacağını gösteren savaştan daha iyi bir olay yoktur. Çünkü savaşta gerçekten iyi uçmanın durumunda, sorun gideceğin yere zamanında ulaşamaman değil, hiç ulaşamamandır.”

Willa, “Daha önce uçağa binmiştim,” dedi. Diane’a, “Geçen yaz ben ve ailem Avrupa’ya gittik. Ve California’ya uçtum. Sen hiç uçağa bindin mi?” diye sordu.

Kadın gergin bir tavırla, Quarry'nin uçağını işaret ederek "Evet, iş sebebiyle çok seyahat ediyorum. Ama bunun gibi uçaklarla değil," diye ekledi. "Büyük olanlarla."

Willa, "Ne tür bir iş yapıyorsun?" diye sordu.

Diane, Quarry'ye tedbirli bir şekilde göz atarak, "Bak Willa, şu anda hiç de çene çalacak durumda değilim, tamam mı?" dedi.

Kız, "Tamam," diye karşılık verdi, görünüşte sakindi. Çimenlik şeridi işaret ederek Quarry'ye, "Oraya gidebilir miyim?" diye sordu.

Quarry, Daryl'e şöyle bir baktı, sonra başıyla Diane'i işaret etti.

"Tabii, haydi gidelim."

Kısa yokuştan aşağı indiler, Quarry, Willa'nın elini tutuyordu. Zemine vardıklarında kızın elini bırakıp yan yana yürüdüler.

Willa arkasını işaret ederek, "Bu sizin dağınız mı?" diye sordu.

"Aslına bakılırsa dağdan ziyade bir yamaç, ama evet, sanırım benim. En azından büyükbabamındı ve bana miras kaldı."

"Aileme benim iyi olduğumu söylediğinizden emin misiniz?"

"Tabii ki eminim, neden?"

"Diane bana, onun iyi olduğunu söylemek için annesiyle temas kurduğunuzu düşünmediğini söyledi."

"Bu doğru mu?" Quarry başını kaldırarak büyük bir kayaya oturup, hiç şüphesiz en az hissettiği kadar perişan görünen Diane'e baktı.

Willa hemen, "Sakin ona kızmayın, sadece konuşuyorduk," dedi. Duraksadı. "Annesini aradınız mı?"

Quarry yanıtlamadı. Sadece yürümeye devam etti. Willa ona ayak uydurabilmek için koşturmak zorunda kaldı.

“Kızınız nasıl?”

Quarry yürümeyi kesti. Sertçe, “Bunca soru neden kızım?” dedi.

“Neden sormayayım?”

“İşte diğer lanet olası bir soru daha. Bana yanıt ver.”

Willa sadece, “Yapacak başka bir şeyim yok,” dedi. “Hemen her zaman yalnızım. Getirdiğiniz kitapların hepsini okudum. Diane birlikteyken pek konuşmuyor. Çoğunlukla ağlıyor ve beni kucaklıyor. Ailemi özledim ve kaçmaya çalıştığım günden bu yana güneşi bugün ilk kez görüyorum. Sadece temelde her şeyi bir arada tutmaya çalışıyorum. Bunun yerine çılgılık atmamı, bağırmamı ve gözlerimin öfkeden yerlerinden fırlamalarını mı istiyorsunuz? Çünkü eğer istiyorsanız bunu yapabilirim.”

Quarry tekrar yürümeye başladı, Willa da onu takip etti. “Aslında iki kızım var. Senden çok daha büyükler. Yetişkinler.”

“Ben artık okumayan kızınızı kastetmiştim. O nasıl?”

“Pek iyi değil.”

“Birkaç soru daha sorabilir miyim? Yoksa öfkelenecek misiniz?”

Quarry durdu, yerden bir taş aldı ve yaklaşık altı metre kadar fırlattı. “Tabii, sor bakalım.”

“O gerçekten hasta mı?”

“Sen koma nedir, biliyor musun?”

“Evet.”

“Pekâlâ, işte o öyle bir durumda. On üç yıldan daha uzun bir zaman oldu. Yani senin yaşından da fazla.”

“Üzgünüm.”

“Ben de öyle.”

“Ona ne oldu?”

“Birisi canını yaktı.”

“Bunu neden yapınlar ki?”

“Güzel soru. Görünüşe bakılırsa bazı insanlar kimin canını yaktıklarını umursamıyorlar.”

“O kişi yakalandı mı?”

“Hayır.”

“Kızınızın adı ne?”

“Tippi.”

“Bana *adınızı* söyleyebilir misiniz?”

“Sam.”

“Bana soyadını söyleyemeyeceğini biliyorum, Sam.”

“Quarry. Sam Quarry.”

Willa sarsılmıştı.

Quarry, “Ne oldu?” diye sordu.

Willa, titrek bir sesle, “Biraz önce bana tam adınızı söyledi-niz,” dedi.

“Ne olmuş? Sordun.”

“Ama bana tam adınızı söylerseniz bunu polise bildirebilirim, tabii eğer bizi serbest bırakmayı planlıyorsanız. Bu da bizim gitmemize izin vermeyeceğiniz anlamına geliyor.” Bu son kısmı kısık bir ses tonuyla söyledi.

“Neden bunu bir daha düşünmüyorsun? Bunun diğer bir yanı-tı daha var. Sen zeki bir kızsın, bulursun.”

Willa başını kaldırarak ona yüzünde garip bir ifadeyle baktı. Sonunda, “Sanırım isminizi polise söylememi umursamamanız olabilir,” dedi.

“Lanet olsun, aslına bakılırsa en kısa sürede çok sayıda kişi-nin adımı öğreneceğini umuyorum.”

“Neden?”

“Sadece bir istek. Bilirsin işte, hazır isimlerden bahsetmişken, benimle birlikte yaşayan Gabriel adında zenci bir çocuk var. Hemen hemen senin yaşlarında. En az senin kadar da zeki. Gerçekten iyi bir çocuk. Ondan daha iyisini bulamazsın.”

Willa hemen, “Onunla tanışabilir miyim?” dedi.

“Hemen şu anda değil, hayır. Onun tüm bu olanlara dair en ufak bir bilgisi yok ve ben de bunun bu şekilde kalmasını istiyorum. Ama senden yapmanı istediğim şey, insanların onun ve annesi Ruth Ann’ın tüm bu olanlardan kesinlikle haberlerinin olmadığını sağlaman. Başka bir şey değil. Bunu benim için yapacak mısın Willa?”

“Tamam, tabii ki.”

“Teşekkürler. Çünkü bu çok önemli.”

“O sizin oğlunuz mu?” Willa artık arkasına dönmüş, Daryl’e bakıyordu.

“Sana bunu söylettiren şey ne?”

“Gözleriniz aynı.”

Quarry, Daryl’e baktı. “Evet, o benim oğlum.”

“Siz kavga mı ettiniz? Madende birtakım sesler duydum. Onun suratı perişan halde. Sizin de ağzınız öyle.”

Quarry berelenen dudağına dokundu. “Bazen insanlar aynı fikirde olmazlar. Ama onu hâlâ seviyorum. Tıpkı Tippi’yi sevdiğim gibi.”

Willa, büyük bir cesaretle, “Siz çok sıra dışı bir insansınız, Bay Quarry,” dedi.

“Bana Gabriel’in yaptığı gibi Bay Sam de.”

“Daha sürecek mi? Tüm bu yaşananlar?”

Quarry derin bir nefes aldı ve dışarı vermeden önce havanın ciğerlerinde bir süre dolaşmasına olanak tanıdı. “Çok uzun değil, hayır.”

“Sanırım bunu yapmak zorunda olduğunuz için üzgünsünüz.”

“Bir açıdan evet, bir açıdan hayır. Ama tek çarem bu.”

“Artık içeri girelim mi, Bay Sam?”

“Henüz değil. Kısa bir süre sonra. Ama henüz değil.”

Yere oturup güneşin tadını çıkardılar.

Daha sonra içeri girdiklerinde, Quarry, Diane ve Willa’nın Diane’in odasında birlikte biraz daha zaman geçirmelerine izin verdi.

Diane, Quarry kapıyı kilitleyip oradan uzaklaştıktan sonra, “Neden bu adama böyle nazik davranıyorsun?” dedi.

“Onda garip bir şey var.”

“Tabii ki var, adam tam bir psikopat.”

“Hayır, öyle olduğunu düşünmüyorum. Ona iyi davranmama gelince, sadece Bay Sam’in suyuna gitmeye çalışıyorum.”

“İyi biri olduğunu varsayarsak. Tanrım, şu anda bir sigara içebilsem harika olurdu.”

“Sigara seni öldürebilir.”

“Kendi elimden ölmeyi tercih ederim.” Kapıyı işaret etti. “Onunkinin yerine,” diye haykırdı.

“Şimdi beni korkutuyorsun.” Willa hafifçe geri çekildi.

Diane sakinleşip masaya oturdu. “Özür dilerim, Willa. Özür dilerim. Hepimiz büyük bir stres altındayız. Sen kendi aileni özlüyorsun, ben de kendiminkini özlüyorum.”

“Daha önce bana kendine ait bir ailenin olmadığını söylemiştin. Nasıl olur?”

Diane ona garip bir tavırla baktı. “Evlenmek ve çocuk sahibi olmak istedim, ama işe yaramadı.”

“Hâlâ gençsin.”

“Otuz iki yaşımdayım.”

“Önünde çok zaman var. Hâlâ bir aile kurabilirsin.”

Diane acı acı, “Artık bir aile istediğimi kim söyledi?” dedi.

Willa, Diane’in ellerini gergin bir tavırla birbirine sürtmesini ve başını önüne eğerek masaya bakmasını seyretti.

Diane, “Buradan hiçbir zaman çıkmayacağız, bunu biliyorsun, öyle değil mi?” dedi.

“Bence, işlerin Bay Sam’in planladığı gibi gitmesi durumunda, çıkacağız.”

Diane ayağa fırladı. “Ona böyle hitap etmeyi kes! Bunu duyan onun çatlak bir gerizekâlıdan ziyade torununun üzerine titreyen bir büyükbaba olduğunu düşünür.”

Willa korkuyla, “Tamam,” dedi. “Tamam. Keseceğim.”

Diane tekrar sandalyesine oturdu. Alçak sesle, “Anneni özlüyor musun?” dedi.

Willa başını sallayarak onayladı. “Herkesi özlüyorum. Küçük erkek kardeşimi bile.”

“O sana aileden herkesin iyi olduğunu mu söyledi?”

“Evet. O...” Willa konuşmayı kesip başını kaldırdı ve ona sertçe baktı. “Bunu neden sordun? Sana farklı bir şey mi söyledi?”

Diane şaşırmış görünüyordu. “Hayır, yani, bundan hiç bahsetmedik. O ve ben... hiçbir şey bilmiyorum.”

Willa ayağa kalktı, gözleri kadının suratını incelemekte, ince yalanlar kisvesini delip geçmekteydi.

Suçlama yüklü bir tavırla, “Sana bir şey anlattı,” dedi.

“Hayır, anlatmadı.”

“Ailem iyi mi? İyiler mi?”

“Willa, bilmiyorum. Ben... o... bak, onun söylediği hiçbir şeye güvenemeyiz.”

“Yani sana bir şey söyledi. Ne söyledi?”

“Willa, yapamam.”

“Haydi anlat! Anlat bana!” Diane’e doğru hızla koşup ona vurmaya başladı. “Anlat bana! Anlat bana!”

Odanın dışında yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Kilitte anahtar döndü. Kapı ardına kadar açılmıştı. Quarry onlara doğru koşturdu, Willa’yı kucaklayarak havaya kaldırdı. Willa ona doğru dönerek Quarry’yi tokatladı.

Ona, “Bana ailemin iyi olduğunu söyle. Haydi, söyle!” diye haykırdı.

Quarry, duvarın dibine büzülüp kalan Diane’e tek bir kez baktı. “Willa... kes şunu,” dedi.

Ama Willa yaralı dudağına bir tokat daha indirdi. Yumrukla-maya, vurmaya, tokatlamaya devam etti. Kontrol edilemez bir hal-deydi.

Quarry, “Daryl,” diye gürledi.

Oğlu apar topar içeri girdi, elinde bir şırınga vardı. Koruyucu şapkasını çıkararak iğneyi Willa’nın koluna batırdı. İki saniye sonra Willa, Quarry’nin kollarına yığılıp kalmıştı. Onu oğluna verdi.

“Odasına geri götür.”

Diane’le yalnız kalınca, Quarry ona döndü. “Ona ne anlat-tın?”

“Hiçbir şey. Yemin ederim. Bana ailesini sordu.”

“Yoksa ona annesi olduğunu mu söyledin?”

“Hayır, bunu kesinlikle yapmam.”

“O zaman ne oldu?”

“Bak, onun annesini öldürdün.”

“Hayır, öldürmedim.”

“Pekâlâ, bana onun öldüğünü söyledin. Öldü mü, ölmedi mi?”

Quarry kapıya doğru baktı, sonra tekrar ona döndü. “Bu bir kazaydı.”

Diane alaycı bir tavırla, “Eminim,” dedi.

Quarry öfkesinin şiddeti artarak, “Ona annesinin öldüğünü mü söyledin?” dedi.

“Hayır, ama o zeki bir çocuk. Ona senin güvenilir biri olmadığını söyledim. O da kendince düşünüp bir sonuç çıkardı. Gitmemize izin verersen, bunu bir noktada mutlaka öğrenecektir.”

Quarry ona kalın kaşlarının altından sert sert baktı. “Ona bunu söylememeliydin.”

“Evet, pekâlâ, kaza ya da değil, onun annesini öldürmemeliydin. Daha da önemlisi bizi kaçırmamalıydın. Şu anda beni öldürüp öldürmemen de umurumda değil. Doğrudan cehenneme gidebilirsin, *Bay Sam*.”

“Ben zaten cehennemdeyim, Hanımefendi. Hem de yıllardır.”

Kapıyı arkasından hızla çarptı.

70. Bölüm

Jane Cox, posta ofisi kutusunun içine bakarken hızlı bir soluk aldı. Daha önceki her açışında, kutu boştu. Ama bugün içeride beyaz bir zarf vardı. Etrafına bakındı, çantasını kutuya yakın tutup zarfı içine attı.

Tam limuzine adım atmıştı ki cam tıklatıldı. Jane güvenlik ekibi liderine baktı. “Gidelim.”

Gitmek yerine, limuzinin kapısı açıldı, FBI ajanı Chuck Waters orada dikiliyordu. “O mektubu almam lazım, Bayan Cox.”

“Özür dilerim, siz de kimsiniz?”

Waters kimliğini uzattı. “FBI. O mektubu almam lazım,” diye tekrarladı.

“Ne mektubu?”

“İçeride kutudan aldığınız mektup.” Omzunun üzerinden geriye, Mail Boxes Etc.’yi işaret etti.

“Neden bahsettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok. Şimdi, lütfen beni rahat bırakın.” Ekip şefine baktı. “Drew, ona uzaklaşmasını söyle.”

Kıdemli bir Gizli Servis ajanı olan Drew Fuller ona gergin bir tavırla baktı. “Bayan Cox, FBI bu konuda daha ilk günden bu

yana sizi inceleme altında tutuyor.”

Jane, “Ne!” diye haykırdı. Fuller’in gözlerindeki teslimiyet yüklü bakıştan, gelecekte muhtemelen şimdikinden çok daha az arzulanır bir mevkiye atanacağını fark ettiği açıktı.

Waters, “Elimde bir izin belgem var,” dedi. Kâğıt parçasını havaya kaldırdı. “Çantanızı ve sizi arayabilmem için.”

“Bunu yapamazsınız. Ben bir suçlu değilim.”

“Eğer elinizde çocuk kaçırma araştırmasına dair kritik bir kanıt varsa ve bunu kasten gizliyorsanız, o zaman suçlusuz demektir. Hanımefendi.”

“Küstahlığınıza inanamıyorum.”

“Ben sadece yeğeninizi geri almaya çalışıyorum. Sanırım siz de bunun olmasını istersiniz.”

“Buna nasıl cüret edersin!”

Waters, Fuller’e baktı. “Bu işi zor kullanarak da yapabiliriz, kolaylıkla da. Ona kalmış.”

Fuller, “Bayan Cox, Servis, FBI’ın attığı adımlardan haberdardı ve resmi mevkiye bakılırsa, onları bu konuda durdurma yetkimiz yok. Bu federal bir araştırma. Beyaz Saray avukatları da bu görüşle hemfikir.”

“Görünüşe bakılırsa herkes hemfikirymiş gibi görünüyor. Meğer herkes bana komplo düzenlemek için arkamdan çalışıyormuş. Buna kocam da dahil mi?”

Fuller alelacele, “Buna yanıt veremem,” dedi.

“Pekâlâ, ben verebilirim. Beyaz Saray’a döndüğümde de vereceğim.”

“Bu kesinlikle sizin öncelikli hakkınız, Bayan Cox.”

“Hayır, bu benim amacım olacak!”

Waters, “Mektup Bayan Cox? Her şey gerçekten de zamana duyarlı,” dedi.

Jane yavaşça çantasını açarak elini içine attı.

“Hanımefendi, sizin için sorun değilse zarfı kendim alacağım.”

Jane ona muhtemelen hayatı boyunca hatırlayacağı bir bakış attı. “Önce şu izninizi bir göreyim.”

Waters kâğıdı ona uzattı, Jane bunu baştan sona yavaşça okudu, sonra çantasını açarak uzattı. “Eğer eğiliminiz varsa, orada rujum da var.”

Waters çantanın içindekilere baktı. “Mektup yeterli olacaktır, Hanımefendi.”

Mektubu dışarı çıkarttı ve Jane çantasını hızla kapattı, neredeyse parmaklarını sıkıştıracaktı. “Bu yüzden rozetinden olacaksınız,” diye çıkıştı. Fuller’e baktı. “Artık gidebilir miyiz?”

Fuller hemen şoföre döndü. “Bas gaza.”

1600 Pennsylvania’ya döndüklerinde, Jane hemen aile dairelerine çıktı. Paltosunu çıkarttı, ayakkabılarını bir tarafa attı, yatak odasına girdi ve kapıyı kilitledi. Çantasını açarak elini astardaki zor görülür yırtığın içine daldırdı. Mektubu çıkardı. Bu mektup posta ofisi kutusuna onun adına atılmıştı. Hepsı daktiloyla yazılmıştı. Zarfı açtı. İçinde sadece tek bir sayfa vardı, o da daktiloyla yazılmıştı.

FBI tarafından takip edildiğini biliyordu. Kutuyu açtığında ve mektubu orada gördüğünde, çantasını kutuya yakın tutmuş ve zarfı çantasına yerleştiriyormuş gibi davranarak büyük çantasının yırtık astarının içine atmıştı. Waters’ın almasına izin verdiği mektup, kendisinin Beyaz Saray’ın deposunda bulunduğu bir daktiloyla yazdığı bir kâğıttı. Sahte mektubu posta kutusunu kontrole gitmeden önce çantasına atmıştı. Kim, çantanın içerisinde kozmetik ürünlerinin hemen yanında bir zarf dururken, çantanın astarının

arkasına bakmayı düşünürdü ki? Adamı daha da şaşırtmak amacıyla yaşadığı menopoza sorunları için kullandığı reçeteli ilaç şişelerinden birini de çantasına yerleştirmişti; böylece adam çantasını derinlemesine kurcalamaya cesaret edemeyecekti.

Beyaz Saray mutfağı ekibindeki çalışan vasıtasıyla eline geçen zarf beyazdı, dolayısıyla bunu takip edenin de beyaz olacağını varsaymıştı. Kendisini seyredenlerin, kutudan çantasına giren zarfın sadece ufak bir parçasını görebileceklerini biliyordu.

Ayrıca zarf geldiğinde birilerinin karşısına dikileceğinin de farkındaydı. Beyaz Saray'da kaynakları vardı. Gizli Servis gibi, orada ondan habersiz gelişen hiçbir şey yoktu. Dolayısıyla, FBI ve arama izin belgesi onun açısından sürpriz olmamıştı. Pekâlâ, yere göğe sığdırılamayan kurumu kandırmıştı.

Ancak bu zafer hissi uzun sürmedi. Titreyen ellerle mektubu açıp okumaya başladı. Belirli bir tarih ve saatte, mektupta verilen numarayı araması söyleniyordu. Numaranın izlenemez olduğu belirtiliyordu. Daha da önemlisi, eğer her şeyin açık açık ortaya döküleceği bu telefon görüşmesinde yanında başka biri olursa, o zaman bu sadece Willa'ya mal olmayacak, aynı zamanda herkesin hayatını da *geri dönülemez bir şekilde* yok edecekti.

Kullanılan son ifade dikkatini çekti. “Geri dönülemez bir şekilde.” Bu ifade tuhaf bir şekilde yerleştirilmiş, tuhaf kullanılmıştı. Yoksa burada gizli bir anlam mı vardı? Jane'in bunu anlamasının kesinlikle hiçbir yolu yoktu.

Telefon numarasını diğer bir kâğıt parçasına yazdı, banyoya koşturdu, mektubu buruşturdu ve tuvalete atarak sifonu çekti. Bir an için Beyaz Saray'ın bir yerlerinde saklanan federal polislerin tuvalet suyunun yolunu kestiklerini ve mektubu bulup içinde yazanları okuduklarını hayal etti. Ama bu imkânsızdı. Bu, Orwell'in

1984'üne aitti. Yine de bazı açılardan, Beyaz Saray'da yaşayarak, Orwell'in "faşizmin tamamlanma" başyapıtını çoktan çoğu Amerikalının hayal dahi edemeyeceği bir şekilde görmüştü.

Sağlam olsun diye sifonu bir kez daha çekti, ardından tuvaletten dışarı yavaşça yürüdü. Bir telefon görüşmesi yaptı ve o günkü randevularının hepsini iptal etti. Beyaz Saray'da başkan eşi olarak hizmet verdiği üç yıldan daha uzun bir süre içerisinde, küçük ya da nispeten keyfe keder olsa da, tek bir etkinliği kaçırmamıştı. Willa kaybolduğundan bu yana, bunları sürekli olarak listeden çıkarmıştı. Bundan dolayı kesinlikle en ufak bir pişmanlığı yoktu. İliğini kemiğini kurutmuşlardı. Ülkesine iyi hizmet etmişti. Kocasının diğer bir dört yıl daha kazanmak uğruna böylesine sıkı çalışıyor olması artık Jane'in midesini bulandırıyordu.

Aniden ürperdi, hemen sıcak duşu açıp elbiselerini çıkarttı. Küvete tırmanmadan önce, aynadaki çıplak görüntüsüne baktı. Kilo *vermişti*. Bu yapmak istediği bir şeydi ama bu şekilde değil. Verilen kilolarıyla eskisinden daha iyi görüldüğü söylenemezdi. Hatta daha güçsüz, daha yaşlıydı. "Bu hiç de güzel bir manzara değil," sonucuna vardı. Derisi sarkmış, kemikleri bir kadının olmasını istemeyeceği yerlerden dışarı fırlamıştı. Işığı söndürüp sıcak suya girdi.

Orada yatarken diğer hiçbir Amerikalının, belki de kocası haricinde hiç kimsenin, endişelenmesini gerektirmeyen bir şeyi yapmanın yolunu aramalıydı. Jane Cox tamamen özel, basit bir telefon görüşmesini yakınında hiç kimse yokken yapmanın bir yolunu bulmalıydı. Bunu buradan yapamazdı. Eğer FBI'da onun çantasını aramak için bir izin belgesi varsa, büyük olasılıkla buradaki telefon görüşmelerini denetleme yetkileri de vardı, en azından onun yaptığı aramaları. Jane'in bildiği kadarıyla, Beyaz Saray'da yapılan,

gelen ve giden aramaların tümü, belki de NSA tarafından denetlenmekteydi. Görünüşe bakılırsa istedikleri herkesi dinliyor gibiydiler.

Jane aramayı buradan yapamazsa, yanında başka biri olmaksızın gidebileceği başka bir yer kesinlikle yoktu. Bir uçak ya da helikopterde, limuzinde, yemek yerken, ofiste çalışırken, bir çay partisine katıldığında, yeni bir çocuk hastanesinin açılış kurdelesini keserken, bir geminin adını koyarken, Walter Reed’de yaralanan askerleri ziyaret ederken.

Beyaz Saray’ı kazanmanın bedeli buydu. Ama bir yolunu düşünecekti. Mutlaka bir şey bulacaktı. FBI’ı mektup konusunda kandırmıştı. Geride herhangi bir iz bırakmamak için eldiven kullanmıştı. Toplamda on milyon dolar gerektiğini ve çocuğu kaçıran kişilerin onunla tekrar mektupla temas kuracağını söylerken çapraşık bir dil kullanmıştı. Bu ona en azından biraz zaman kazandıracaktı ama aslına bakılırsa o kadar da değil. Belirtilen numarayı araması için belirlenen zaman yarın akşamdı. Hayır, hiç de o kadar uzun zamanı kalmamıştı.

Gözlerini kapattı. “Geri dönülemez bir şekilde” ifadesi aklına gelip duruyordu. Ardından, anlaşılması güç ifadenin hemen önündeki kelimeleri anımsayınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bunları karanlıkta, sıcak suda yatarken tekrarladı. “Sizin hayatlarınız da geri dönülemez bir şekilde yok olacak.”

Sadece benim hayatım değil, ama sizin hayatlarınız.

Ne yazık ki bu kelimelerin tam olarak ne ifade ettiğini biliyordu.

71. Bölüm

Jane durumu çözmüştü. Georgetown'a, Wisconsin'in üzerinde, M Sokağı'nın hemen bitiminde yer alan en sevdiği Fransız restoranında yemek yemeye gidiyordu. Yanında erkek kardeşi Tuck ve diğer iki arkadaşı vardı. Tabii bir de her zamanki olağan Gizli Servis güruhu. Öncü ekip çoktan restoranın her bir santimetre karesini araştırmıştı. Ardından diğer bir ekip, herhangi bir terörist, kaçık ya da bombacı bu arada içeri girmesin ve hedefinin gelmesini beklemesin diye, başkanın eşi ve misafirleri gelene kadar kontrol altında tutmak için gönderilmişti.

Burada yenilecek yemek acilen planlanmıştı çünkü başkanın eşi yemeğe çıkmaya son anda karar vermişti. Bu yüzden Gizli Servis işini yapmakta gerçekten zorlanmıştı ama onlar buna alışkınlardı. Özellikle de son zamanlarda, yeğeni kaçırıldığından bu yana plan yapma açısından tamamen anlaşılabilir bir hal alan Jane Cox sayesinde...

Yemekler servis edilmiş, şaraplar içilmişti. Jane arada bir saatine göz atıyordu. Tuck bundan bihaberdi. Kendi sorunlarına o kadar odaklanmıştı ki, pek fazla bir şey fark edemeyecek gibiydi. Jane diğer iki misafiri, siyasetin güç dünyası dışında hiçbir şey göz-

lemleyemeyen insanlar arasından seçmişti. Tuck'ın ailesine olanlar hakkında yapılan formalite icabı tartışmanın ardından, şu senatör ve bu kongre üyesine, seçimin durumuna ve en son oy yüzdelerine ilişkin amaçsızca çene çalmışlardı. Jane insanlar konuşurken sadece başını sallamakla yetinmiş, onları konuşmaya teşvik etmek için desteklemişti.

Ve saatini kontrol etmeye devam etmişti.

Bu kuruluşu sırf mükemmel menüsü ve şarap listesi yüzünden seçmemişti. Bunun başka bir sebebi daha vardı.

On bire beş kala, köşe masalardan birindeki koruma şefine işaret etti. Adam bileğindeki telsizle konuştu. Kadın bir ajan hızla bayanlar tuvaletine koşturdu. İçeride kimsenin olup olmadığını kontrol etti, tamam işaretini verdi, ardından diğer kadın müşterilerin, idrar torbaları ya da bağırsakları ne kadar kötü durumda olursa olsun, içeri girmelerini engellemek için kapının önünde dikile-rek geçişi kapattı.

Başkanın eşi tuvalete saat on bire iki kala girdi, doğrudan arkaya yöneldi ve etrafına bakındı.

Buraya gelme sebebi buydu. Burası, onun bildiği kadarıyla, bayanlar tuvaletinde işleyen paralı telefonu bulunan tek restorandı.

Yanında önceden ödemeli telefon kartı vardı. Bu görüşmenin herhangi bir kredi kartı kaydının olmasını istememişti. Numarayı hafızasından çevirdi.

Bir kez çaldı. İki kez. Sonra birisi yanıtladı. Jane kendini hazırladı.

Bir adam sesi, "Alo?" dedi.

Olabildiğince net bir tonla, "Ben Jane Cox," diye karşılık verdi.

Sam Quarry, Atlee'deki kütüphanesinde oturdu, şöminedeki ateş gürül gürüldü. Lanet olası maşayı bu gece ısıtacaktı. Daryl'in bu tür bir iş dalında uzmanlaştığını bildiği bir adamdan satın aldığı klonlanmış bir cep telefonu kullanıyordu, yani elindeki yasadışı ve takip edilemez bir cihazdı.

En sevdiği kaçak içkisinden bir yudum aldı. Hemen önünde Tippi ve karısının fotoğrafı vardı. Sahne tamamlanmıştı. Yıllardır bunu planlıyordu. Sonunda bu noktaya gelmişti.

Yavaşça, "O olduğunu biliyorum," dedi. "Tam zamanında aradın."

Jane sertçe, "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Eğer Willa'ya bir şey yaptıysan..."

Quarry onun lafını yarıda kesti. "Etrafında senin nereye gittiğini merak eden çok sayıda insan olduğunu biliyorum, bu yüzden izin ver ben konuşayım ve bu iş bir an önce sonlansın."

"Tamam."

"Yeğenin iyi. Annesini de yanıma aldım."

Jane sertçe, "Onun annesi öldü. Onu *sen* öldürdün," dedi.

"Gerçek annesi demek istedim. Onun Diane Wright olduğunu biliyorsun. Artık Diane Wohl adını kullanıyor. Evlendi, taşındı ve her şeye en baştan başladı. Bunu biliyor muydun, bilmiyorum. Ya da hiç umursadın mı?"

Jane orada, bayanlar tuvaletinde, elinde telefon dikildi. Kendini kafasına kurşun yemiş gibi hissediyordu. Dengesini sağlamak için diğer elini uzatıp fayans kaplı duvara yasladı.

"Ne dediğini..."

Quarry onun lafını tekrar kesti. "Şimdi sana, Willa'yı cesetten daha farklı bir formda görmek istiyorsan ne yapman gerektiğini söyleyeceğim."

“Onun senin elinde olduğunu nereden bileceğim?”

“O zaman sadece dinle.”

Quarry kayıt cihazını çıkarıp çalıştırdı, bunu telefona yasladı. Willa ve Diane’i ziyaret ettiğinde bu cihaz yanındaydı ve onları gizlice kayda almıştı.

“İlk önce Willa,” dedi. Willa’nın sesi net bir şekilde yankılandı, Quarry’yle kendisini neden kaçırdığına dair konuşuyordu.

“Şimdi de Diane. Onun kızından vazgeçişine ilişkin yaptığımız sohbeti dinlemek isteyebilirsin diye düşündüm.”

Diane’in sesi duyuldu, ardından da Quarry’nin DNA testlerinin sonuçlarını açıkladığı kayıtlı kelimeler geldi.

Cihazı kapatıp telefonu kaldırdı. “Tatmin oldun mu?”

Jane boğuk bir ses tonuyla, “Bunu neden yapıyorsun?” dedi. “Adalet.”

“Adalet mi? Willa’nın evlat edinilmesi kime ne zarar verdi? Biz ona iyilik yaptık. Kadın onu istemedi. Ben de isteyen birini biliyordum.”

“Aslına bakılırsa Diane Wohl ya da kardeşin ve eşini kendilerinin olarak isimlendirebilecekleri bir kız bularak mutlu etmen umurumda değil. Senin dikkatini çekebilmek için onu ve Willa’yı kaçırmam gerekiyordu.”

Jane ses tonunu yükselterek, “Neden?” dedi.

“Bayan Cox?” Bu, dışarıdaki kadın ajandı. “İyi misiniz?”

Jane aceleyle, “Sadece biriyle konuşuyorum,” dedi. “Telefonda,” diye ekledi.

Telefona Quarry’nin, “Tippi adı sende bir şeyler çağrıştırıyor mu, yoksa bunu o yaşlı zihninin ta gerilerine mi attın?” dediğini duyacak kadar zamanında döndü.

“Tippi mi?”

Quarry daha yüksek bir sesle, “Tippi Quarry. Atlanta,” diye ekledi. Bakışları doğrudan kızının fotoğrafının üzerindeydi.

Bir saniye, iki saniye, üç saniye. “Aman Tanrım!”

“Aman Tanrım iyi bir betimleme, Hanımefendi.”

“Dinle, lütfen...”

“Hayır, *sen* dinle. Her şeyi biliyorum. Tarihleri, isimleri, yerleri, her şeyi öğrendim. Şimdi sana uçağın havaalanını söyleyeceğim. Oraya vardktan sonra, seni gitmen gereken yere götürecektür kusursuz harita koordinat noktalarını vereceğim. Bunu şu federal pilotlarına vermen yeterli; onlar bundan nasıl bir sonuç çıkaracaklarını bilirler. Bu çoğunlukla rakamlardan oluşuyor, dolayısıyla eline bir kâğıt al ve yazmaya başla. Şimdi. Hataya yer yok.”

Jane kâğıt kalem bulmak için çantasını karıştırdı.

Titrek bir ses tonuyla, “Tamam,” dedi.

Quarry ona havaalanının yerini ve ek koordinatları verdi.

“Benim buraya gelmemi mi istiyorsun?”

“Tabii ki hayır! *İkiniz* birlikte gelin istiyorum.”

“İkimiz mi? Ne zaman?”

Quarry saatine baktı. “Dokuz saat sonra. Tam olarak. Küçük kızın hâlâ nefes alıyor olmasını istiyorsan, bundan ne bir dakika erken ne de bir dakika geç.”

Jane saatine baktı. “Bu imkânsız. O bu gece şehirde ama Birleşmiş Milletler’e demeç vermek için yarın sabah New York’a uçuyor.”

“Tanrı’yla randevusu olsa bile umurumda değil. Şu andan tam dokuz saat sonra orada olmazsanız, o zaman Willa’yı bir daha ki görüşünde kız seni görmüyor olacak. Yaptırdığım şu DNA testleri de diğer tüm bilgilerle birlikte medyanın eline geçecek. Her şeyin kanıtı elimde var. Hayatımın uzun yıllarını bundan başka

hiçbir şey yapmadan harcadım. Siz bizi bir pisliğin içine attınız. Hanımefendi ve kendi yaşantınıza devam ettiniz. Pekâlâ, şimdi ödeşme zamanı. Tippi'nin sırası geldi. Benim *lanet olası* sıram geldi!"

"Lütfen, lütfen bize sadece..."

"Şimdi buraya geldiğinizde ne yapacağınızı söylüyorum. Bunları harfiyen uygularsanız çok iyi olur çünkü yapmazsanız ya da bu işi FBI'a yönlendirirseniz, bunu öğrenirim. Hemen öğrenirim. Sonra Willa ölür. Tüm doğrular ortaya çıkar. Dostum Danny'nin ikinci dönemi diye bir şey de olmaz."

Jane'in yüzünden aşağı gözyaşları sel olmuş akıyordu.

Quarry'nin yanakları da hayatındaki en önemli iki kadına bakarken sırılsıklamdı; artık ikisi de onun açısından sonsuza kadar yok olmuşlardı. Şu anda konuştuğu kadın yüzünden. Onun ve kocasının yüzünden.

Alçak sesle, "Dinliyor musun?" dedi.

Jane, "Evet," diyerek inledi.

Quarry ona talimatlarını verdi.

Jane, "Biz bunları yaparsak, Willa serbest kalacak, öyle mi? Ve sen... sen kimseye bir şey anlatmayacaksın?" diye ağzında geveledi.

"Sana söz veriyorum."

"Bu kadar mı? Sana nasıl güvenebilirim? Senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Biliyorsun."

Jane büyük bir tereddütle, "Biliyor muyum?" dedi.

"Lanet olsun, evet, biliyorsun. Ben senin en korkunç kâbusumum. Bunun sebebini bilmek istiyor musun?" Jane karşılık vermedi. Quarry, "Çünkü ikiniz benim en büyük kâbusumdunuz," dedi.

Jane derin bir ses tonuyla, “Sen onun babası mısın?” dedi.

Quarry, “Zaman şu an başladı,” karşılığını verdi. “Dolayısıyla harekete geçseniz iyi olacak. Sen ve kocan hemen bir taksiye atlayacak durumda değilsiniz. Sahip olduğunuz onca güç şu anda ne kadar da özel bir şey, öyle değil mi? Ölü bir inek kadar hızlı hareket ediyorsunuz.” Telefonu kapatıp odanın karşısına doğru fırlattı ve tükenmiş bir halde arkasına yaslandı. Ardından maşayı aldı, ucunu alevlerin arasına soktu, kolunu sıyırdı ve koluna son çizgiyi yakarak attı. İşaret artık tamamlanmıştı. Acı dayanılmazdı. Bu his atılan her bir çizgiyle basitleşmemiş, daha da kötü bir hal almıştı. Ama yine de en ufak bir ses çıkarmamış, yüzünü buruşturmamış, ağlamamıştı. Sadece bunu yaparken Tippi’nin fotoğrafına bakmıştı.

Hiçbir şey hissetmedi. Aynen küçük kızı gibi. Onların yüzünden.

Ardından odayı ve ateşi arkasında bırakıp hızla dışarı fırladı. Onlar gelmeden önce yapılacak çok şey vardı. Adrenalin gerçekten akıyordu.

Georgetown’da, Jane telefonu bıraktı ve bayanlar tuvaletinden fırlayarak çıktı.

Zaman gerçekten geçmeye başlamıştı.

72. Bölüm

Sean ve Michelle her şeylerini arabaya yerleştirmiş, Michelle'in babası ve erkek kardeşleriyle vedalaşıyorlardı.

Michelle onları kucaklayarak, "Kısa bir süre sonra arayacağım, baba. Sonra da gelip sende kalacağım. Biz..."

"Birbirimizi tekrar mı tanıyacağız?"

"Evet."

İkili kapıya doğru yürürken Frank, "Oh, neredeyse unutuyordum. Bu sabah Sean adına bir paket geldi. Oturma odasına bıraktım," dedi.

Dışarı çıkıp bir dakika sonra elinde küçük bir karton kutuyla döndü. Sean bunun kimden geldiğini görünce bir çılgılık attı. "İki yıldızlı arkadaşım yine bu işin üstesinden gelmiş. Asker kaçaklarını da dair birkaç dosya daha."

Bobby, "Asker kaçaklarının dosyaları mı?" dedi.

Michelle, "Üzerinde çalıştığımız bir dava," diye açıkladı.

Dışarı çıkıp arabaya yöneldiler. "Sean, arabayı sen kullanırken ben de dosyalara göz atacağım. Bu bize zaman kazandıracak, zaten çok zamanımız da yok."

Sean ciddiyle, "Teşekkürler, Michelle," dedi. "Bu çok hoş."

“Bunun hoşlukla bir ilgisi yok. Senin arabada bir şey okurken miden bulanıyor. Arabama kusmanı kesinlikle istemem.”

Bobby gülümsedi. “İşte benim küçük kız kardeşim.”

Yola çıktılar ve şehrin içinden geçerek çevre yoluna yöneldiler. Michelle kutuyu açıp ilk dosyayı çıkardı.

“Erkek kardeşinin burada yaşıyor olması iyi bir şey. Babana arkadaşlık edebilir.”

“Ben de ona arkadaşlık etmeyi planlıyorum. Tüm bu olanlardan öğrendiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeyi garanti görmemek. Yarın buradasın, ertesi gün gitmişsin.”

Sean, “Eyaletler arası yola girmeden önce biraz kahve almak için duracağım,” dedi. “Görünüşe bakılırsa bu tür seyahatlere hep gecenin geç bir saatinde başlıyoruz.”

“Benimki büyük olsun.”

Sean kahveleri alıp kuzeye yöneldiler.

Michelle beş dosyanın üzerinden daha geçti, sonra kollarını gerdi.

Sean, “Görev değiştirmek ister misin? Kusmuğumu içimde tutabilirim,” dedi.

“Hayır, ben dosyalara devam edeceğim. Ama ya burada bir şey bulamazsak ne olacak?”

“Otur ve o yığının içinde bir şey bulmak için dua et çünkü *bulamazsan ne olacak* diye bir şey söz konusu değil.”

Sean konsoldeki saati kontrol etti, ardından cep telefonunu çıkarıp bir numarayı tuşladı.

“Kimi arıyorsun?”

“Chuck Waters’ı. Son durumu öğrenmek istedim. Belki de paylaşıacağı bir ipucu yakalamıştır.”

“Tamam. Ben de *Yıldızlarla Dans*’ı denemeye devam edeceğim.”

FBI ajanı telefonu ikinci çalışının ardından açtı. Sean'la birkaç dakika konuştular, sonra Sean kapattı.

Michelle, "Yeni bir şey var mı?" diye sordu.

"Jane posta ofisi kutusuna gelmesi beklenen mektubu almış ve Waters buna el koymuş."

"Ne yazıyormuş?"

"On milyon dolarlık bir fidyeden bahsediyormuş. Ancak Waters kadının el çabukluğu yaparak kendilerine sahte mektup verdiğini düşünüyor."

"Neden böyle düşünüyor?"

"Bu mektupta yazanlar, kâse ve kaşıkla birlikte gönderilenle uyuşmuyor. Mesela farklı daktilo kullanılmış. Ayrıca posta pulu damgasında da garip bir şeyler olduğunu söylüyor."

"Neden böyle bir üçkâğıt yapsın ki?"

"Kadının bu davaya dair değişik bir ilgisi var, Michelle. Betack'ın ikinci mektuptan bulduğu kadarıyla, bu şey Jane Cox açısından şahsi. Bu son mektubu başka hiç kimsenin okumasını istemiyor."

"Willa'nın onun çocuğu olduğunu düşünmüyorsun, öyle değil mi? Belki de kocasını başkan olmadan önce aldatıyordu? Hamile kaldı, çocuğu erkek kardeşi ve karısına emanet etti?"

"Eğer Jane Cox'u yaklaşık on iki yıl kadar önce görmemiş ve hamile olduğuna tanık olmamış olsam bunu dikkate alabilirdim."

"Yaklaşık on iki yıl kadar önce mi?"

"Yani onu bu süre zarfında arada bir görmeye devam ettim demek istiyorum. Eğer kızın yaşı konusunda yalan söylemiyorlarsa, Jane onun annesi olamaz."

Michelle başını sallayıp okumaya devam etti. Yarım saat son-

ra haykırdı, “Hemen arabayı çevir!”

Sean neredeyse araçla bir Jersey duvarına bindiriyordu. “Ne var?”

“Arabayı çevir.”

“Neden?”

“Güneye gitmeliyiz.”

Sean dönüş işaretini verdi ve sağ şeride doğru yaklaştırmaya başladı. “Neden güneye?”

Michelle hızlı konuşarak tuttuğu dosyanın sayfalarını taradı. “Alabama’daki aynı adreste üç asker kaçağı, ama hepsinin ismi de farklı. Kurt Stevens, Carlos Rivera ve Daryl Quarry. Üslerine rapor vermeleri ve Irak’a gönderilmeleri gerekiyormuş, ama hiç ortada görünmemişler. Askeri polisler kontrole gitmiş. Burası Atlee olarak adlandırılan bir yermiş, eski bir çiftlik. Sahibi eski asker olan, Sam Quarry. Askeri polisler onlara dair en ufak bir iz bulamamışlar.”

“Tamam, bunlar firari ve bahsettiğin yer de olasılıklar listesinde yer alan eyaletlerden bir tanesi, ama bu kesin değil.”

“Sam Quarry, Ruth Ann Macon adında bir kadın ve oğlu Gabriel’le konuşmuşlar. Bir de Eugene adlı bir adamla.”

“Tekrarlıyorum, öyleyse ne olmuş, Michelle?”

“Ordunun detaycılığına bayılacaksın. Rapor, Eugene adlı adamın kendini askeri polisler *Koasati* kabilesinin bir üyesi olarak tanıttığını söylüyor.”

Sean, onca korna sesi arasında, hızla tüm şeritleri lastiklerini gıcırdatarak geçti ve bir sonraki çıkışa daldı. İki dakika sonra Alabama’ya uzanan hızlı yoldaydılar.

73. Bölüm

Muhtemelen dünyada satış için Oval Ofis'ten çok daha resmi. önceden planlanmış bir yer olamazdı. Nispeten daha önemsiz bir ülkenin başbakanından büyük bir kampanya bağışçısına kadar odaya girmesine izin verilen herkes, sahne dekorunun arkasında atışarak haftalarını olmasa bile günlerini geçirebilirdi. Basitçe söylemek gerekirse, başkanla düzenli olarak iş ilişkisine girmeyen kişiler için Oval Ofis'e alınacak bir davet, vahşet ve kibarlıkla eşit oranda çaba gerektiriyordu. Bir kez kutsal bölgeye giriş izni kazanıldığında, karşılaşılan muamele –tokalaşma, sırta alınan bir sıvazlama, basit bir fotoğrafın aksine imzalanmış bir fotoğraf– tamamen detaydı ve yapılan pazarlıklarla doluydu. Oval Ofis kendiliğindenliği cesaretlendiren bir ortam değildi. Özellikle Gizli Servis önceden planlanmadan yapılan her şeye kaşlarını çatıyordu.

Saat geçti, fakat Dan Cox sabah Birleşmiş Milletler'e yapacağı konuşma için yola çıkmadan önce bu yükümlülüklerden bir kısmını elemeye çalışıyordu. Bu insanların kim olduklarına dair kendisine kısa bir bilgi verilmişti; çoğu çek defterlerini açmış ve daha da önemlisi birçok zengin arkadaşlarını aynı şeyi yapmaya ikna etmiş elit kampanya destekçileriydi.

İçeri teker teker girdiler ve başkan otomatik selamlama moduna girdi. El sık, başınla selamla, gülümse, birkaç kelime et ve karşılığında teşekkürlerini ilet. Özellikle her yere gözetici akbaba-lar gibi dalan emir eri ekibi tarafından ustaca belirlenmiş bazı ağır toplar için, başkan masasından birtakım ulusal zenginliği alacak ve onlara bunlardan bahsedecekti. Hatta şanslı birkaçı küçük bir hatıra bile aldı. Bu mutlu insanlar başkanla aralarında özel bir bağ oluşturdıklarını düşünerek oradan ayrıldı. Söyledikleri birtakım zekice şeylerin, dünya liderinin kendilerine imzalanmış bir golf topu ya da bir kutu kol düğmesi veya üzerinde başkanlık mührü olan kalem vermesine yol açtığını düşündüler, oysa bunlar Beyaz Saray’da bu tür anlarda kullanılmak üzere tonlarca depolanan mal-zemelerdi.

Büyük bir dikkatle planlanan bu süreç Oval Ofis’in oldukça ağır olan kapısı bir anda ardına kadar hızla açılınca yarıda kesildi.

Dan Cox başını kaldırıp baktığında karısının orada dikildiğini gördü. Hayır, daha ziyade orada topuklu ayakkabıları ve son moda elbisesiyle, pardösüsü arkasından yere sürünür bir halde, gözleri delişmen ve odaklanmamış, normalde mükemmel olan saçları dar-madağınık sallanıyordu. Her iki yanında, bakışları endişe dolu bi-rer Gizli Servis ajanı dikiliyordu. Adamların yüzlerindeki şaşkın bakışlar netti. Başkan eşinin istediği hemen her zaman Oval Ofis’e girişine izin veren gayriresmi politikaya rağmen, şu anda onun içe-ri girmesine izin mi vermeleri, yoksa buna direnç mi göstermeleri gerektiğini bilemedikleri açıktı.

Afallayan Başkan Cox’un kampanyasına bir kamyon dolusu para yardımı yapan Ohiolu bir şehir planlamacısına vermek üzere olduğu golf topunu yere düşürerek, “Jane?” dedi.

Jane nefes nefese, “Dan!” diye haykırdı. Limuzinin kendisini

bıraktığı yerden buraya onca yolu koştuğu için gerçekten de nefes nefeseydi, Beyaz Saray büyük bir yerdı.

“Tanrım, ne oldu? Hasta mısın?”

Jane bir adım attı. Ajanlar da, onun önünde ihtiyatla hareket ederek aynını yaptılar. Onun gerçekten de hastalandığını ya da bir tür zehirli maddeye maruz kaldığını düşünmüş olabilirlerdi. Onların görevi bunun özgür dünya liderini etkilemesine izin veriyordu.

“Konuşmalıyız. Şimdi!”

“Birazdan işim bitecek.” Golf topunu eğilip yerden alan adama baktı. Cox gülümseyerek, “Herkes için uzun bir gündü,” dedi. Topu geri aldı. “İzninizle bunu sizin için imzalayayım...” Genelde isimler konusunda muhteşem olan başkanın yaşanan bu kargaşadan dolayı beyni durmuştu.

Başyardımcısı Jay bu duruma bir çözüm bulmak için hemen atıldı. “Daha önce konuştuğumuz gibi, Bay Başkan, Wally Garrett. Cincinnati’deki yeniden seçim kampanyanıza diğer herhangi bir kişiden çok daha fazla para yatırdı, efendim.”

“Pekâlâ, Wally, ben gerçekten de...”

Başkanın *gerçekten* de ne yaptığını hiç kimse öğrenemeyecekti çünkü Jane ileri doğru atıldı, golf topunu kocasının elinden kaptı ve odanın karşısına fırlattı. Top, Dan Cox’un kahramanlarından biri olan Thomas Jefferson’un portrelerinden birine çarptı. Tom’u sol gözünün üzerindeki bir göçükle baş başa bıraktı.

Gizli Servis ajanları öne doğru atıldılar ama Dan elini havaya kaldırarak onları durdurdu. Emir erlerine başıyla işaret etti ve Garrett gıptayla beklenen golf topuyla odadan dışarı çıkartıldı. Ancak, Dan Cox’un pozisyonuna gelen hiçbir politikacı hiçbir şeyi rastlantıya bırakmaz ya da bir bağışçının oradan mutsuz ayrılmasına

razı olmazdı. Ohiolu adam, biraz önce şahit olduğu şeyleri kimseye açıklamama şartıyla, başkanın imzalı bir fotoğrafını ve yaklaşmakta olan organizasyona VIP bilet alacaktı.

Dan Cox karısına doğru uzandı. “Jane, neler...”

“Burada olmaz, yukarıda. Bu odaya güvenmiyorum.”

Ajanlara ve emir erlerine baktı, döndü ve odadan girdiği kadar büyük bir hızla çıktı. Emir erleri ve ajanlar, kalın kapı Jane’in arkasından hızla kapanır kapanmaz, bakışlarını ondan başkana çevirdiler. Hiçbiri konuşmaya cesaret edemedi. Biraz önce gördüklerini amirlerinin karşısında kendi iradeleriyle kelimelere dökemilmelerini düşünmeleri bile imkânsızdı.

Cox birkaç dakika daha orada dikildi. Onun seviyesine erişen herhangi bir politikacı, mutlaka birçok şey yaşamıştı. Bunların üstesinden de gelmişti. Ancak eski kurt Dan Cox için bile, bu yeni bir durumdu.

Sonunda, “Sanırım gidip ne istediğini görsem iyi olacak,” dedi. Kalabalık iki yana açıldı ve başkan dışarı çıktı.

Tüm bunlar yaşanırken oraya çağrılan koruma ekibi şefi Larry Foster belirerek, “Bay Başkan, size eşlik etmemizi ister misiniz...?” dedi. Düşüncesini olabilecek en akla yatkın şekilde tamamlamak için çabalarırken, emektar ajanın suratındaki gerginlik belli oluyordu. “Tüm yol boyunca efendim?”

Bu, özel dairelerine açılan kapının ötesine kadar anlamına gelmekteydi, ki bu kendilerinden talep edilmediği sürece güvenlik ekibinin aşması yasak olan bir sınırdı.

Cox, “Ah, hayır, buna gerek yok, Larry,” demeden önce bunu bir an için düşündü. Dışarı çıkarken omzunun üzerinden, “Ama yakınlarda ol. *Jane*’in bir şeye ihtiyacı olursa diye.”

“Tabii ki, Bay Başkan. Saniyeler içinde orada olabiliriz.”

Cox karısıyla konuşmak için yukarı çıktı. Gizli Servis ekibi onu takip etti ve özel dairelerine açılan ana kapıya birkaç metre kala durdu, başkanın herhangi bir şekilde tehlikede olduğunu gösteren bir şey var mı diye etrafı dinlediler. Herkesin aynı şeyi düşündüğü şüphesizdi. Görevleri başkanı tüm tehlikelerden korumaktı. O tek hayat devam edebilsin diye kendilerinkini feda etmek için eğitilmişlerdi.

Ancak tam olarak hazır olmadıkları şey, hemen şu anda kendilerinden birkaç metre ötede gerçekleşen şey olabilirdi. Ya başkanı içeride bekleyen tehlike *karısından* gelecekse ne olacaktı?

Gerekmesi durumunda ölümcül güç kullanabilirler miydi? Hatta onu kurtarmak için karısını öldürebilirler miydi? Bu Gizli Servis el kitabında pek de açıkça dillendirilen bir şey değildi ancak ajanların hepsi buna verilecek yanıtın muhtemelen “evet” olduğunu düşünüyordu.

Başkanlık tarihine inanılması durumunda, böyle bir şey daha önce yaşanmıştı. Başkan Warren G. Harding'di, o ve metresi Bayan Harding tarafından birlikte yakalanmışlardı. Beyaz Saray'da bir gömme dolaba sığınmışlardı ve söylentiye göre öfkeli başkan eşi bir itfaiyecinin baltasıyla kapıyı parçalamaya kalkışmıştı. Gizli Servis büyük bir dikkatle silahı onun elinden almış, böylece Harding hayatta kalmıştı. Ancak daha sonra, hâlâ başkanken, San Francisco'daki bir otel odasında gizemli bir şekilde ölmüştü. Bazılarına göre karısı öcünü sonunda kocasına zehirli bir şey yedirerek almıştı. Bu hiçbir zaman ispatlanmamıştı çünkü Bayan Harding otopsi yapılmasına izin vermemiş, kocasının cesedinin hemen mumyalanmasını emretmişti. Aldatılan bir kadının sapkınlığının, koca bir milletin arzularını nasıl alaşağı edebileceğine bir örnekti bu.

Artık Beyaz Saray’da yangın çekiçleri yoktu. Özel bölmede küçük bir mutfak varsa da, başkan eşi artık yemek pişirmiyordu. Ya da pişirse bile, Harding’in nasıl öldüğünü bilen hiçbir başkanın burada pişirilen yemeği yemeyeceği açıktı.

Larry Foster, özel bölmede silah olarak kullanılabilecek bir zarf açıcısının bulunup bulunmadığını hatırlamak için beynini zorladı. Ya da başkanın kafatasını çatlatabilecek ağır bir lamba? Şöminede o yüce hayatı sonlandırabilecek bir maşa? Foster, koridor-da kariyerinin sonunu düşünerek dikilirken midesinde gerçekten oluşmaya başlayan ülseri hissedebiliyordu. Beyaz Saray sıcak olmaktan uzak olsa da, Foster’ın koltuk altlarında ter izleri belirdi ve alnı damlacıklarla doldu. O ve ekibi, kalp atışları hızlanırken kapıya birkaç santim daha yaklaştılar.

Ajanlar ertesi sabah gazetelerin ilk sayfalarında on beş santimlik harflerle yer alacak başlığı gözlerinin önüne getirebiliyorlardı:

GİZLİ SERVİS, BAŞKANI KURTARMAK İÇİN EŞİNİ ÖLDÜRDÜ.

Gerekmesi durumunda harekete geçmek üzere, koridora ağır silahlı bir düzine ajan konuşlanmıştı. Altısı da aynı anda aşağı yukarı aynı düşüncelerle geriliyordu.

Endişeyle geçirilen yirmi dakikanın ardından Larry Foster’ın telefonu çaldı. Arayan başkandı.

Hemen, “Evet, efendim,” dedi.

Dikkatle dinledi, yüz hatları sonunda yerini şaşkınlığa bıraktı. Ama başkan oydu, dolayısıyla Foster’ın söyleyebileceği tek bir şey vardı.

“Hemen, efendim.”

Telefonu kapatıp komutan yardımcısına baktı. “Bruce, An-

drews'u ara ve hemen bir uçağı hazır edin."

"Yani HK-Bir'i mi demek istiyorsunuz?"

"Başkanın seyahat ettiği her uçak Hava Kuvvetleri Bir'dir."

"Ama benim demek istediğim..."

Foster, "Ne demek istediğini biliyorum," diye çıkıştı. "Hayır, 747'yi almıyoruz. Destek uçaklarından uygun olan var mı, bak. Belki 757, işaret olmayacak."

Bruce, "Wolfman, New York'a işaretsiz bir 757'yle mi uçacak?" dedi, afallamış görünüyordu.

Foster sertçe, "Bir yere gidiyoruz, ama buranın New York olduğunu hiç sanmıyorum," dedi.

"Ama oradan başka hiçbir yere öncü ekip yollamadık."

"Irak ve Afganistan'a yaptığımız gibi, gizli gidiyoruz."

"Ama yine de öncü ekip yollarız. Bu adamın seyahat etmesi en az bir haftalık lojistik gerektirir."

"Bana bilmediğim bir şey söyle, Bruce. Durum şu ki, bir haftamız yok. Sadece birkaç saatimiz var ve ben hangi cehenneme gideceğimizi bile henüz bilmiyorum. Dolayısıyla Andrews'u ara ve hemen bir uçak ayarlatır. Ben de direktöre telefon edeceğim, bakalım bu konuyu nasıl halledeceğim. Çünkü izinle sana şunu söyleyeyim, yıllar boyunca çok şey gördüm ama bu benim için yeni bir alan."

74. Bölüm

Quarry, Tippi'yi hayatta tutan makineleri ve oksijen seviyelerini kontrol etti. Hepsi de tam şarjlı jeneratöre bağlı bir şekilde sorunsuz çalışıyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı, güneşin doğmasına daha birkaç saat vardı.

Kızının yüzüne dokunduğunda Jane Cox'la yaptığı telefon görüşmesi aklına geldi. Daha önce hiçbir başkan eşiyle görüşmemiştir; onun gibi adamlar böyle bir fırsatı hiç yakalayamazlardı. Tabii ki yıllar içinde ona dair pek çok şey okumuş, kocasının kariyerini takip etmişti. Telefonda ondan daha fazla şey beklemişti, daha eğitilmiş, daha düzeyli olacağını... Fakat çok deneyimli olduğu açıktı. Ama Jane Cox onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Telefonda sesi bir insanınki gibi geliyordu. Yani korkmuştu. Bunca zamandır o yüksek kulesinde güven içinde yaşamıştı; aşağıda olup biten pisliklerden habersizdi. Pekâlâ, bunu şimdi görmüştü. Yakın zamanda daha da iyi görecekti.

Uzun bir nefes aldı. Bu kadarı yeterdi. Şu ana kadar Quarry bu işten vazgeçebilirdi. Bodrum kattaki duvarlar onu geri döndürme kadar da neredeyse öyle yapmıştı. *Aşk ve Gurur* 'u cebinden çıkarttı. Babasının eski el feneriyle romanın son bölümünü okudu.

Bu gerçekten de kızına okuyacağı son bölüm olacaktı.

Kitabı kapatarak nazikçe göğsüne yasladı. Tippi'nin ellerinden birini tutup sıktı. Bunu, onun da elini sıkarak kendisine karşılık vereceği umuduyla, yıllardır yapıyordu. Ama bu olmamıştı. Tippi'nin parmaklarının kendininkilerin etrafına kıvrılıp kapandığını hissedeceği düşüncesinden vazgeçeli çok olmuştur. Bu, bu kez de olmamıştı. Kızının elini aşağı indirerek çarşafın altına yerleştirdi.

Küçük kayıt cihazını cebinden çıkarıp yatağa bıraktı ve çalıştırdı. Takip eden birkaç dakika süresince o ve kızı, dünyadaki son kelimelerini sarf eden Cameron Quarry'yi dinledi. Her zamanki gibi, Quarry son cümleyi merhum karısıyla birlikte tekrarladı.

“Seni seviyorum, Tippi, tatlım. Annen seni tüm kalbiyle seviyor. Seni tekrar kucaklamak için sabırsızlanıyorum, bebeğim. İkimiz de Tanrı'nın kolları arasında sağlıklı ve iyiyken.”

Kayıt cihazını kapatıp cebine attı.

Hatıralar uzun, inişli çıkışlı dalgalar halinde gelerek onu kucakladı. Her şey çok farklı olabilirdi. Çok farklı olmalıydı.

“Annen seni gördüğüne gerçekten çok sevinecek, Tippi. Ben de orada olabilmeyi dilerdim.”

Uzandı ve kızını son bir kez öptü.

Kapıyı açık bıraktı, sonra döndü ve odaya bir kez daha baktı. Karanlıklar içerisinde bile, Tippi'nin formunu bunca yıldır onu mezardan uzak tutan tek şey olan makinelerin aydınlığı altında seçebiliyordu.

Quarry'leri makineleri fişten çekmeye ikna etmeyi birçok kez denemişlerdi.

Bitkisel hayat. Beyin faaliyeti yok. Çifte, aslına bakılırsa beyin ölü, demişlerdi. Bunu yaparken Quarry'ye kendini hem

korkmuş hem de kafası karışmış hissettiren muazzam bir tıbbi jargon kullanmışlardı. Onların kızının kaçınılmaz kaderi hakkında etkileyici kelimeler etmelerini dinlerken, Quarry hepsine tek bir basit soru sormuştu. “O sizin çocuğunuz olsaydı, ölmesine izin verir miydiniz?”

Anlamsız suratlar ve konuşmayan diller ihtiyacı olan tek yanıt olmuştu.

Şu anda bir tarafı çocuğunu bırakmak istemiyordu ama gerçekten de başka çaresi yoktu. Verandadan indi ve ağaç hattına baktı. Carlos Quarry’nin kazdığı ve tahtayla kuvvetlendirdiği küçük sığınakta oturuyordu, tek kablo hattı cihazın üzerindeki deliğe bağlı, diğer ucu ise küçük evin duvarına gömülü olan kumanda elindeydi. Sığınak toprak ve çimenle kaplıydı, tüm bunların altında ise X-ışınlarını ve diğer elektronik görüntüleme yöntemlerini engelleyen kurşun bir zırh vardı. Federallerin özel ekipmanlar getireceklerinin bilinciyle, Quarry kurşun kaplamayı bir dışı muayenehanesinden aldığı eski X-ışını battaniyeleriyle yaratmıştı.

Ona birkaç metreden bile olsa bakan hiç kimse, orada kendilerini seyreden biri olduğunu anlayamazdı ve kurşun kaplamalar da federallerin yanlarında bulundurdıkları cihazların hemen hepsini bloke edecekti. Quarry’nin ağaca doğru çektiği ve ardından da yeraltına aldığı diğer kablo, Carlos’un hiç şüphesiz şu anda bakmakta olduğu sığınaktaki küçük TV monitörüne bağlanmıştı. Bu ona ağaçtaki kameranın aldığı canlı yayını aktarıyordu. Carlos’un sığınakta her şeyin olup bitmesine yetecek süreyle kalması gerekiyordu. Sığınağın havalandırması vardı, ayrıca orada ona yetecek miktarda yiyecek ve su da mevcuttu. Plan onun Meksika’ya kaçması ve oradan da güneye doğru yoluna devam etmesiydi. Quarry onun bunu başarabileceğini umdu.

Carlos'un kendisini görebileceğinden emin olduğu bir noktada dikildi. Ardından başparmağını havaya kaldırıp selamladı. Sonra oradan ayrılıp eve döndü.

Quarry bir mektup yazarak bodrum kattaki odada bırakmıştı. Bu mektup Ruth Ann'e ya da Gabriel'e yazılmamıştı, ama onlara dairdi. Oraya gelecek insanların doğruyu bilmelerini istemişti. Bu onun yaptığı bir şeydi, başkasının değil. Ayrıca vasiyetini de bırakmıştı.

Yukarı sessizce tırmandı ve mışıl mışıl uyuyan Ruth Ann'e göz attı. Bundan sonra Gabriel'in odasına geçip çocuğu huzur içinde uyurken seyretti. Sonra cebinden bir gümüş dolar çıkararak bunu yatağın yanındaki masaya bıraktı.

Fısıldayarak, "Üniversiteye git, Gabriel. Güzel bir hayat yaşa ve beni tanıdığını unut. Olur da beni arada sırada düşünürsen, umarım hep kötü yönlerimi hatırlamazsın. Ben sadece hayatı başka ne yapabileceğimi bilmediğim bir şekilde ele aldım. Ama elimden gelenin en iyisini yaptım," dedi.

Evin içinden geçerek kütüphanesine gitti. Üzerine bir kova su dökülen ateş sönmüştü. Kolunu yanıkların yer aldığı, tamamlanan işaretlerin bulunduğu yerden büktü. Işığı açtı, bir an için kitaplarla dolu duvarlara baktı. Ardından ışığı söndürüp kapıyı arkasından son kez kapattı.

Yarım saat sonra kamyonetini uçağının yanına park etti. Yirmi dakika sonra havalandı. Arazinin üzerinde yükselirken aşağıya, küçük beyaz evin olduğu yere baktı. El sallamadı, başıyla işaret etmedi, onun orada olduğunu gösteren en ufak bir şey yapmadı. Şimdi odaklanmalıydı. Geçmiş geçmişti. Artık sadece ileriye bakmak zorundaydı.

Daryl üçer metre arayla yerleştirdiği meşaleleri yakarak pisti

onun için aydınlatmıştı. Rüzgârdan dolayı sert bir sarsıntıyla indi, pistte ilerledi, döndü, aşağı indi ve tekerlerin takozlarını yerleştirdi.

Her şeyin yolunda gitmesi durumunda Daryl’le birlikte buradan havalanacak, Texas’a ineceklerdi. Tüm bu işlem birkaç saatten daha fazla almamalıydı. Oradan sınırı geçip Meksika’ya girmenin bir yolunu bulacaklardı. Sınırı güneyden geçmek, kuzeyden geçmekten çok daha kolaydı. Oraya bir kez vardıklarında Quarry, FBI’ı aramak için çalıntı bir cep telefonu kullanacak, Willa ve Wohl’un kurtarılabilmeleri için madenin tam konumunu verecekti. O ana kadar bulundukları yerde, onca yiyecek ve suyla, güvende olacaklardı.

Bu iyi bir plandı ama eğer işlerse.

Sırt çantasını kaparak maden girişine doğru ağır adımlarla ilerledi.

Pekâlâ, bunun cevabını birkaç saate kadar alacaktı.

75. Bölüm

Sean ve Michelle, Atlee'ye uzanan toprak yola saptıklarında, güneş doğu kıyı şeridinden yükselmeye başlamak üzereydi.

Issız, rüzgârlı yoldan ilerlerlerken Michelle, “Ürpertici,” dedi. “Waters’a mesaj bıraktın mı?”

“Evet, ama bize ne zaman dönebileceğine dair hiçbir şey söylemedi. Bu boş yere yapılan bir atılım da olabilir.”

“Hislerim bana bunun tam tersini söylüyor.”

Sean, “Benimki de öyle,” diye itiraf etti.

“Bunu nasıl ele alalım istersin?”

“Arazinin yapısını inceleyeceğiz. Ne yapabiliriz, bakacağız. Bir mucize için dua edeceğiz, Willa’yı bulacağız.”

Michelle ileriye işaret etti. “Burası Atlee olabilirmiş gibi görünüyor.” Ev virajı aldıklarında göründü. Büyük, uzun yapraklı güney çamları, savaş öncesinden kalma eski konağın garaj yolunun iki yanından uzanıyordu. Bu, karanlığı çok daha donuklaştırıyordu.

Michelle silahını çekerken, “Ön tarafta, dışarıda araç görmüyorum,” dedi.

“Etrafta çok sayıda park yeri olduğunu tahmin ediyorum.”

Çalan telefon ikisini de şaşırttı.

Arayan Aaron Betack'tı. Sean birkaç dakika boyunca dinledi, sonra kapatıp ortağına baktı.

"Görünüşe bakılırsa Beyaz Saray'da işler karışmış. Jane Cox akşam yemeğinden gelmiş ve Oval Ofis'e bir fırtına gibi girmiş. O ve başkan yukarı, özel dairelerine çıkmışlar, bir tartışma yaşanmış. Şimdi bilinen tek şey çiftin üzerinde herhangi bir amblem olmayan bir jete binerek bilinmeyen bir yere uçacak olmaları."

"Ne oluyor?"

"Belli ki, akşam yemeği için dışarıdayken birisi onunla teması geçti."

"İyi ama neden amblemsiz bir jet?"

"Birilerinin bundan haberdar olmasını istemedikleri açık. Özellikle halkın."

"Servis çıldırıyor olmalı çünkü bu kez ön ekip gönderme gibi bir şansları yok."

"Kesinlikle. Her şeyi ellerinden geldiğince toparlamaya çalışıyorlar ancak insan nereye gittiğini bilmiyorsa ne yapabilir ki?"

"Ona ne bulduğumuzu söylemedin."

"Onun işi başından aşkın ve bundan da hiçbir şey çıkmayabilir. Ancak başkanla bağlantılı bir şey bulmamız durumunda, onu hemen haberdar edeceğiz."

Michelle, "Motoru ve ışıkları kapat!" diye tısladı.

Araç sessizliğe ve karanlığa gömüldü. "Sorun ne?"

"Biraz önce evden biri çıktı." İleriye işaret etti. "Geri kalan yolu yürüyerek kat edelim."

Araçtan yavaşça inerek karanlık eve doğru sessizce ilerlediler.

Michelle tek elini havaya kaldırdı. Sean'ın görmediği bir şeyi

gördüğü belliydi. Sean, Michelle'in gece görüşünün insan ötesi olduğu kararına vardı.

Sean, Michelle'in kulağına, "Nerede?" diye fısıldadı.

"Orada, ön verandada."

Sean o tarafa baktı ve küçük bir şeklin basamaklarda oturduğunu fark etti. Michelle, Sean'ın kulağına, "Bence bu Gabriel, askeri polislerin görüştüğü şu küçük oğlan olabilir," diye fısıldadı. Rapor o günlerde çocuğun yaklaşık dokuz yaşında olduğunu söylüyordu. Bu da artık onun on ya da on bir yaşında olduğu anlamına geliyordu.

Gabriel'e eşlik etmeye gelen biri olup olmayacağını görmek için beklerlerken, etraflarını saran karanlık büyük bir hızla kalktı. Bir yerlerde bir horoz öttü.

Sean, "Bu sesi uzunca bir süredir duymamıştım," diye itiraf etti.

Michelle, "Bir şey yapmalıyız," dedi. "Saklanmamıza yardımcı olan karanlık kalkıyor, oradaki her kimse arabayı fark edebilir."

"Sen sola, ben sağa..."

Ayrıldılar. Bir dakika sonra eve yaptıkları sessiz yolculuk, gelen ışığın gerçekten de küçük bir çocuk olduğunu gösterdiği for-
mun iki yanında dikilmeleriyle son buldu.

Ağlayan küçük bir erkek çocuğuydu. Aslında o kadar çok ağlıyordu ki, Michelle'in yanına yaklaştığının bile farkına varmadı. Michelle omzuna dokununca, neredeyse yerinden zıplayıp verandadan düşecekti. Sean oğlanın diğer yanındaydı ve henüz o kaçmadan kolunu yakalamayı başardı.

Gabriel ürkek, yaşlarla dolu gözlerle ikisine baktı. "Siz de kimsiniz?" diye etrafına tükürükler saçarak konuştu.

Michelle tek elini oğlanın omzuna koyarak, “Sen Gabriel misin?” diye sordu.

Oğlan korku içerisinde, “Adımı nereden biliyorsunuz?” dedi.

Sean, “Canını yakmayacağız,” dedi. “Sadece birisini aradığımız için buradayız. Willa adlı küçük bir kıızı.”

“Siz polis misiniz?”

Michelle, Gabriel’in ince kolu üzerindeki elini hafifçe sıkarak, “Neden polis olduğumuzu düşünüyorsun?” diye sordu.

Gabriel burnunu çekti, ardından kamburunu çıkararak büküldü, çıplak ayaklarını inceliyordu. “Bilmiyorum.”

“Willa’nın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Ben Willa adında hiç kimseyi tanımıyorum.”

Sean, “Sana sorduğumuz şey bu değil,” dedi. “Onun nerede olduğunu bilip bilmediğini sorduk.”

“Hayır, bilmiyorum, tamam mı? Bilmiyorum.”

Michelle, “Peki, ona ne olduğunu biliyor musun?” dedi.

Gabriel başını kaldırıp ona baktı, gözkapakları torbalanmıştı, yüz ifadesi perişandı. “Ben yanlış bir şey yapmadım. Annem de öyle.”

Michelle, “Hiç kimse yaptığınızı söylemedi. Annen nerede?” diye sordu.

“Uyuyor.”

“Evde başka biri var mı?”

“Sanırım Bay Sam gitti.”

Sean, “Sam Quarry mi?” dedi.

“Onu tanıyor musunuz?”

“Adını duydum. Neden gittiğini düşünüyorsun?”

Oğlan basitçe, “Kamyonet burada değil,” dedi.

“Geldiğimizde neden ağlıyordun?”

“Sadece... öyle işte, bu kadar.”

Michelle tatlılıkla, “Bunun bir sebebi olmalı,” dedi.

Gabriel küstahça, “Ağlamak için her zaman bir sebebiniz mi olmalı?” dedi.

“Evet.”

“Pekâlâ, bilmiyorum. Sadece bazen ağlıyorum.”

“Yani Sam gitti, annen de uyuyor. İçeride başka biri var mı?”

Gabriel bir şey söylemeye başladı ama sonra durdu.

Sean, “Burada kimin olduğunu bilmemiz gerçekten çok önemli,” dedi.

“Siz polis filan mısınız?”

Michelle özel dedektif kartını çıkartıp ona gösterdi. “FBI ve Gizli Servis’le birlikte Willa Dutton’un kaçırılması konusunda çalışıyoruz. Buralarda Eugene adında bir Koasati Kızılderilisi var mı?”

“Hayır, ama burada bir Kızılderili var. Adı da Fred.”

“Evde mi?”

Oğlan batıyı işaret ederek, “Hayır, arazideki eski bir treylerde yaşıyor, tam şu tarafta,” dedi.

“Peki, içeride başka kim var?”

“Tippi buradaydı ama artık değil.”

“Tippi kim?”

“Bay Sam’in kızı. Onu bakımevinde eve getireli pek de uzun bir süre olmadı.”

“Kızın nesi var?”

“Uzun süre önce hastalanmış. Nefes alsın ve yaşasın diye makinelere bağlanıyor. Yıllardır bakımevindeydi. Bay Sam ve ben gider, ona kitap okurduk. Jane Austen. *Aşk ve Gurur*. Okudunuz mu?”

Michelle, “Neden onu eve getirdi?” dedi.

“Bilmiyorum. Getirdi işte.”

“Ama şimdi burada değil, öyle mi?”

“Yatak odasında değil. Kontrol ettim.”

“Bu yüzden mi ağlıyordun? Ona bir şey olduğunu düşündüğün için mi?”

Gabriel tekrar Michelle’e baktı. “Hanımefendi, Bay Sam iyi bir adam. Annemle beni gidecek yerimiz yokken yanına aldı. O, insanlara yardım eder, birçok insana. Bayan Tippi’ye ise kesinlikle hiçbir zararı dokunmaz. O, onun için her şeyi yaptı.”

“Ama yine de ağlıyordun. Bunun bir sebebi olmalı.”

“Bunu neden size açıklamak zorundayım ki?”

Michelle, “Çünkü yardım etmek istiyoruz,” dedi.

“Böyle diyorsunuz ama gerçek niyetinizin bu olduğunu nasıl bilebilirim?”

Sean, “Sen akıllı genç bir adamsın,” dedi.

“Bay Sam, bana iyi bir sebep göstermemeleri durumunda kimseye güvenmememi söyledi.”

Bir ses, “Sizin burada ne işiniz var?” dedi.

Dönüp baktıklarında, eski bornozunun içindeki Ruth Ann’le karşılaştılar. Ama bornoza odaklanmadılar. Bakışları kendilerine doğrultulmuş tek namlulu av tüfeğine kayarak takılmıştı.

76. Bölüm

Dışişleri bakanının beyaz boyalı 767-300'e terfi etmeden önce uçarken kullandığı Boeing 757'ye bindiler. Uçak, başkanlık filosunun geri kalanıyla birlikte Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'nde tutuluyordu. Hükümet amblemlerinin tümü daha önceden sökülmüştü ve uçak şu anda temelde ajanlar, emir erleri ve basın tarafından olmak üzere, diğer tüm gerekli ekipmanların yanı sıra, servis aracı olarak kullanılmaktaydı.

Dışişleri bakanının uçakta özel bir ofisi ve yatak odası vardı, bu düzen değiştirilmemişti. Jane Cox, Oval Ofis'e daldıktan ve Thomas Jefferson'un sol göz oyuğuna golf topunu gömdükten birkaç saat sonra Andrews'tan havalandıklarında, Başkan ve Bayan Cox ofiste oturuyordu. Uçağın geri kalan kısmı, olan bitenden dolayı inanılmaz derecede şaşkına dönmüş iskelet Gizli Servis ekibine ev sahipliği yapıyordu.

Başkan, koltuğunda oturmuş, gözlerini yere dikerek karısına bakıyordu. Uygun seyir yüksekliğine ulaştıklarında, başkan kemeri çözdü ve etrafına bakındı.

"Güzel bir ofis. Benim HK-Bir'imdeki kadar büyük değil, ama güzel."

"Özür dilerim, Dan. Her zamanki gibi büyük oyuncağında

uçmadığın için özür dilerim.” Jane’in kolları göğsüne kavuşturulmuştu, kocasına sürekli olarak değişip birbirinin yerini alan korku ve umutsuzluk ifadeleriyle bakıyordu.

“Düşündüğün tek şey bu mu? Oyuncaklar?”

“Aslına bakılırsa, şu anda ne düşündüğümü gerçekten bilmiyorum. Hayır, aslında biliyorum. Bence sonunda dibe vurduk.”

Başkan ayakkabılarını çıkarttı, ayaklarını ovaladı ve kabinde turladı.

“Aslında bunu tam olarak hatırlamıyorum bile.”

“Buna eminim. Ama ben hatırlıyorum.”

“Ben değiştim.”

“Tamam.”

“Değiştim, Jane. Bunu sen de biliyorsun.”

“Tamam, değiştin. Bunun mevcut duruma bir faydası yok.”

Başkan iç çekip onun yanına oturdu, omuzlarına masaj yapmaya başladı. “Olmadığını biliyorum. Bunun senin için bir cehen-nem olduğunun da farkındayım.”

Jane yavaşça ona baktı. “O adam Willa’yı bu yüzden aldı.”

“Bana öyle söyledin. Hayır, aslına bakılırsa *haykırdın*.”

“Bana onu geri almak uğruna başkanlık makamını tehlikeye atamayacağını söyledin.”

“Bu doğru, Jane, atamam. Bu güç durum benim sorumluluğumda değil.”

“Bizim sorumluluğumuzda.”

“Jane...”

Jane kocasının ellerini avuçları arasına aldı. Yumuşak bir ses tonuyla, “Bizim,” dedi.

“Neden benimle birlikte olmaya devam ettiğini gerçekten anlayamıyorum.”

“Seni seviyorum. Bazen bunun nedenini bilmiyorum, ama seviyorum. Sana bağılıyım, Dan. Biz birlikte göğe yükseldik.”

“Aynı hızla da geri düşebiliriz.”

“Olabilir.”

“Bu seçimi kaybedeceğim. Bir süredir bu ülkede böyle bir şey yaşamadım.” Jane hiçbir şey söylemedi. Kocasına ona baktı. “Sence bu adam sözünü tutacak mı? İsteddiği şeyi yapmamız durumunda demek istiyorum?”

“Bilmiyorum. Adamı tanımıyorum. Bildiğim tek şey, her şeyi detaylı planlamış biri gibi görüldüğü. Sadece bize yaptıracaklarını değil, ne istediğini de.”

“Gizli Servis tüm bu olanlardan dolayı çok öfkeli.”

Jane sanki gülmek istiyormuş gibi baktı. “Ben de çok öfkeliyim. Bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, onlar hâlâ görevlerine devam edecekler. Aynı şeyi *senin* için söyleyemem.”

Başkan, “*Bizim* için,” diye hatırlattı.

“Biliyorsun, sadece küçük bir kişisel kontrol, gereken tek şey buydu.”

“Bu bir hastalık gibiydi. Öyleydi, biliyorsun. Tüm dürüstlüğümlle söylemeliyim ki, şu ana kadar hiçbir şeyin gün yüzüne çıkmamış olmasına gerçekten şaşkırım.”

“Şaşkın mı? Gerçekten mi? Her zaman arkanı toplamak için yanında olmama rağmen mi? Şaşkınsın, öyle mi?”

“Öyle demek istemedim.”

“Başka ne demiş olabilirsin ki?”

“Şimdi zıtlasma zamanı değil, Jane. Bu konuda birlik olmalıyız. Eğer hayatta kalacaksak.”

“Sanırım yaşlılık yıllarımızda kavga etmeye yeterince zamanımız olacak.”

Başkan buz gibi bir sesle, “Eğer istediğin buysa,” dedi.

“Benim isteğim şimdi bu uçakta olmamak ve gittiğimiz yere gitmemekti.”

“Telefonda sesi nasıl geliyordu?”

“Azimli. Öfke ve nefret dolu. Onu suçlayabilir misin?”

“Sence doğru mu söylüyordu? Yani, yaşananların karşılığında böylesine küçük bir şey yapmak, bilirsin işte...”

Jane esrarengiz bir şekilde, “Onun Willa’yı öldürmüş olmasını mı tercih ederdin?” dedi.

“Söylemeye çalıştığım şey bu değil! Kelimeleri ağzıma tıkama.”

Kapıdan yükselen bir tıkırtı bu ağzı dalaşını yarıda kesti.

Gelen, koruma ekip şefi Larry Foster’dı. “Efendim, uçuş ekibi Huntsville’e yaptığımız seyahatin bir saat otuz dakika civarı süreceğini öngörüyor. Bu sınıftaki bir uçağı destekleyecek yeni bir pist açmış olmaları büyük şans.”

“Güzel, tamam.”

“Sonra diğer konuma geçeceğiz.”

“Koordinatlar size verildi.”

“Evet efendim. Verildi.”

“Pekâlâ, bir sorun mu var?”

“Efendim, açık konuşabilir miyim?”

Cox karısına göz attı ve sonra tekrar Foster’a döndü. Gergin bir tavırla, “Devam et,” dedi.

“Bu olanlar baştan sona bir sorun. Nereye gittiğimiz ya da orada bizi neyin beklediği konusunda en ufak bir fikrimiz yok. Bu işte kadrom yetersiz, olağan destek ve ekipmanımızın dörtte birine bile sahip değilim. Size D.C.’ye hemen dönmeyi şiddetle öneriyorum.”

“Bu imkânsız.”

“Efendim, bu işi sürdürmemeyi kesinlikle tavsiye ediyorum.”

“Başkan benim. Sadece daha önceden planlanmamış bir yolculuğa çıkmak istedim. Bu hiç de o kadar büyütülecek bir şey değil.”

Foster boğazını temizledi. Birbirine sıkı sıkı kavuşturulmuş elleri hissettiği ancak belli etmemek için büyük çaba harcadığı öfkesinin kanıtıydı. “Diğer konu ise konvoyumuzun olmaması, efendim. Gideceğimiz yer Huntsville’deki havaalanının yaklaşık yüz elli kilometre güney doğusunda.”

“Oraya gitmeliyiz” –Cox saatini kontrol etti– “tam olarak dört saat yedi dakika içinde.”

“Önümüzde, içinde iki helikopter taşıyan bir C-130 uçuyor. Helikopterleri dışarı çıkarmak ve kalkmaya hazırlamak biraz zaman alacak.”

“Saat tarifesini biliyorsun. Bu zaman sınırını aşamayız.”

“Efendim, beni tüm bu olan bitenlere dair bilgilendirebilir misiniz? Direktörün sizinle görüştüğünü ve içinde bulunduğum durumu desteklediğini biliyorum fakat...”

Cox tek parmağını ona doğru uzattı. “*Direktör* beni memnun etmek için çalışır. Onu hemen yarın bir başkasıyla değiştirebilirim. Ondan kaynaklı sorunlarla karşılaşmaya devam edersem, bunu yapacağım. Senden sadece sana söyleneni yapmanı istiyorum. Başkomutan benim. Bunu sen yapmazsan, o zaman lanet olası ordu-nun bu işe el atmasını sağlarım. *Onlar* benim yetkimi sorgulamazlar.”

Foster iyice dikleşti. “Bay Başkan, federal kanunlara göre biz size temel koruma sağlarız.” Jane’e baktı. “*İkinize* de. Şu anda olup bitenler tamamen benzeri görülmemiş şeyler ve potansiyel olarak

da çok tehlikeli. Gittiğimiz yeri önceden kontrol etme şansımız yok. Keşif yapmak yok, tehdit değerlendirmesi yok...”

Cox daha sakin bir ses tonuyla, “Bak Larry,” dedi. “Her şeyin altüst olduğunu biliyorum. Bunu yapmayı ben de istemezdim.” Karısını işaret etti. “O da burada olmak istemiyor. Ama işte buradayız.”

“Bu, yeğeninizle mi ilgili?” Larry bunu Jane Cox’a sormuştu. “Eğer öyleyse, en azından FBI’ın yaptıklarımız konusunda bilgilendirilmesi gerektiğini düşünüyorum.”

“Bunu yapamayız.”

“Fakat...”

Cox tek elini adamın omzuna attı. “Bizi koruyacağına güvleniyorum, Larry. Her şeyi kontrol etmek için zamanın olacak, tabii sana verebileceğim kadarlık bir süre boyunca. Ben gözü kara değilim. Karım şöyle dursun, benim ölümüne sebep olacak bir şeye gözü kapalı dalmak niyetinde değilim. Her şey yolunda gidecek.”

Foster yavaşça, “Peki efendim, ama işler yolunda gitmezse bu işin olmasını engelleyeceğim. Bu yetkiyi kullanabilirim, efendim. Federal kanunlar bunu yapmama izin veriyor,” dedi.

“Umalım ki iş bu boyuta gelmesin.”

Foster ayrıldıktan sonra Jane, “Ya *Larry* senin yapman gerekeni yapmanı engellerse ne olacak?” dedi.

“Böyle bir şey olmayacak, Jane.”

“Neden?”

“Başkan benim. Ayrıca, tılsımlı bir yaşam sürdüm. Şansım da henüz tükenmedi.”

Jane bakışlarını uzağa çevirdi. “O kadar emin olma,” dedi.

Başkan ona baktı. “Bu arada, sen kimden yanasın?”

“Bunu tüm gece boyunca düşündüm. Henüz bir karara varamadım.”

Jane kabinden ayrıldı.

Başkan masanın gerisinde oturup bir kez daha seçilebilmek için dua etti.

77. Bölüm

Michelle, “Sen Ruth Ann misin?” diye sordu, gözleri artık silahta değil, kadındaydı.

“Adımı nereden biliyorsunuz?”

“Anne, onlar hükümetten. Bay Sam için buradalar.”

“Bay Sam hakkında hiçbir şey söyleme.”

Sean, “Ruth Ann,” dedi, “Biz kimsenin canının yanmasını istemiyoruz ancak Bay Sam’ın Willa Dutton adlı küçük bir kızı kaçırdığını düşünüyoruz.”

“Hayır, kaçırmadı!” Kadının parmağı tetiğin etrafına dolandı.

“Anne, bu adı odada gördüm. Onun fotoğrafını. Televizyonda da gördük.”

“Kes sesini, Gabriel. Bunu sana bir daha hatırlatmayacağım.”

Michelle, “Küçük bir kızın hayatı tehlikede,” dedi. “Gabriel’den pek de büyük olmayan küçük bir kızın.”

“Bay Sam kimseyi incitmez. O öyle biri değil”.

Gabriel, “Bayan Tippi gitmiş, anne,” dedi.

Ruth Ann’in çenesi gevşedi. “Ne?”

“Odasında değil. Bay Sam onu götürmüş.”

“Nereye götürmüş?”

“Bilmiyorum.”

Sean, “Ruth Ann, eve şöyle bir göz atmamıza izin verirsen ve biz de ters hiçbir şey bulamazsak, buradan gideceğiz,” dedi. “İstedığımız tek şey Willa’yı bulmak ve onu ailesine geri götürmek.”

Ruth Ann av tüfeğini tutan elini biraz gevşeterek, “Şu annesi öldürülen küçük kızı mı?” dedi.

“İşte onu.”

“Bay Sam’in onunla ne ilgisi var? Söyleyin bana!”

Michelle, “Hiçbir ilgisi olmayabilir. Eğer yoksa, o zaman ona hiçbir şey olmaz. Bu kadar basit. Onun bu işle bir ilgisinin olmadığına inanıyorsan, o zaman bizim etrafa bir göz atmamız senin açından sorun olmamalı,” dedi.

“Lütfen anne, bırak girsinler.”

“Neden onların bunu yapmasını bu kadar istiyorsun, Gabriel?”

“Çünkü işin doğrusu bu. Bay Sam burada olsaydı o da aynı şeyi söylerdi.”

Ruth Ann oğluna uzunca bir süre baktı, ardından silahını indirip geri adım attı.

Sean ve Michelle, Atlee’nin giriş salonuna koşturarak etraflarına bakındılar.

Sean, “Sanki geçmişe adım atmış gibiyim,” dedi.

Michelle’in dikkati kendilerini takip eden kadındaydı. “Ruth Ann, senden silahı bırakmanı ve ondan uzaklaşmanı istiyorum. Şimdi.” Michelle’in eli tabancasının kabzasındaydı.

“Söylendiği gibi yap, anne!” Gabriel’in gözleri yaşlıydı.

Ruth Ann isteneni yaptı, Michelle silahını alıp mermilerini boşalttı.

Sean, “Gabriel,” dedi. “Senin şu bahsettiğin oda hangisi?”

Geniş odaya uzanan merdivenlerden indiler.

“Anahtarı bende değil, Bay Sam’de.”

Michelle sertçe, “Geri çekilin,” dedi. Onu dinlediler, Michelle nişan aldı ve kilidin iki yanına birer delik açtı. Sonra silahını kılıfına yerleştirdi, koridorun ortasına doğru ilerledi, kilidin söveyle birleştiği noktaya bir tekme attı. Gabriel kadını gözleri fal taşı gibi açık seyrederken kapı açıldı. Ardından omuz silkip gülümseyen Sean’a baktı.

Sean, “Hep gösteriş yapmayı sevmiştir,” dedi.

Hızla odaya girip Gabriel ışığı yaktı. Sean ve Michelle duvardaki şeyleri gördüklerinde, ağızları açık kaldı. Fotoğraflar, not kâğıtları, tahtalara tebeşirle yazılmış notlar, raptiyeler, o parçayı bununla birbirine bağlayan ipler.

Sean, “Gabriel ve Ruth Ann, tüm bunların ne anlama geldiğini biliyor musunuz?” dedi.

Ruth Ann, “Hayır efendim,” diye yanıtladı.

Sean, “Bunları kim yaptı?” diye sordu.

Gabriel, “Bay Sam,” dedi. “Bir gece buraya, o ortalıklarda yokken geldim. O kızın fotoğrafını da o zaman, tam şurada gördüm,” diye ekledi.

Duvarın bir parçasını işaret ediyordu. Kısa bir süre sonra Sean ve Michelle Willa’nın fotoğrafına bakıyorlardı.

Sean duvarları gözleriyle tararken bir yere geldi, dondu kaldı. “Ruth Ann, Gabriel, dışarıda beklemeniz lazım.”

Gabriel, “Ne?” dedi. “Neden?”

“Dışarı, hemen şimdi!”

Onları dışarı çıkarıp kapıyı kapattı, kadının fotoğrafına bakmak için geri döndü.

“Sean, ne oldu?”

“Sana Jane Cox’la nasıl tanıştığımı anlatmıştım, hatırlıyor musun?”

“Evet, kocasını arabada bir fahişeyle bulduktan sonra, sarhoş senatörü evine götürmüştün.”

Sean fotoğrafı işaret etti. “İşte, fahişe bu.”

Bu, Diane Wohl’un gençlik fotoğrafıydı.

Michelle fotoğrafa baktı. “O, Cox’la birlikte miydi?”

Sean başını sallayarak onayladı. “Fotoğrafın yanındaki isim Diane Wohl olarak geçiyor ama o günlerde kullandığı ad bu değildi. Yani sanırım ilk ismi Diane’di ama Wohl’u hatırlamıyorum demek istiyorum.”

“Bunu değiştirmiş ya da evlenmiş olabilir.” Michelle Wohl’un adından sarkan ipin diğer bir not kâğıdıyla kesiştiği noktaya baktı.

Kâğıttan okuyarak, “Diane Wright mı? Bu sende bir şeyler çağrıştırıyor mu?” dedi.

“İşte bu. Adı buydu!”

Fotoğrafın yanına ignelenmiş yeni tarihli bir gazete makalesini işaret etti. Diane Wohl’un Georgia’da ortadan kayboluşundan ve kaçırıldığının varsayıldığından bahsediyordu.

Sean, “Diane Wright da elinde,” dedi. Duvarları işaret etti. “Tüm bunlar bir hikâyeyi anlatıyor, Michelle. Bunları bir araya getiren Quarry”.

Michelle odanın diğer ucunu işaret etti. “Sanırım hikâye de buradan başlıyor.”

Duvarın en başında on dört yıl öncesine ait bir tarih yazılıydı.

Michelle tarihin hemen yanındaki dört kelimeyi okudu. “Bana tecavüz etti, baba.”

Bunun yanında Tippi Quarry adı yazılıydı, onun yanında ise Tippi'nin hastane yatağında yaşam destek ünitesine bağlı halde çekilmiş bir fotoğrafı yer alıyordu. Bakmak için Sean'a doğru döndü. Yüzündeki panik ifadesi onunkiyile uyumluydu.

"Sean, midem bulanmaya başladı."

"Okumaya devam et, Michelle. Bunu yapmalıyız."

Atlee'nin bodrum katında, duvarlardaki hikâyeyi takip etmeye başladılar.

Bir duvarı baştan sona bitirdiklerinde Michelle alçak sesle, "Başkan ona tecavüz etti. Ardından kıza arka sokakta çocuk düştürmeye çalıştılar. Başkanın eşi de bu işin içindeydi," dedi.

Sean derin bir ses tonuyla, "Kızın neredeyse tüm kanı boşaldı ve sonunda komaya girdi," dedi.

Sean, "İyi ama eğer Cox ona tecavüz ettiyse, neden kız bunu polise ihbar etmedi?" diye sordu.

"Belki de biri onu bunu yapmamaya ikna etti. Jane Cox gibi biri. O kadın insanları kontrol etmekte oldukça usta."

"İyi ama Willa'nın tüm bunlarla ne alakası var?"

Willa'nın fotoğrafının asılı durduğu duvara gittiler. Kayıp küçük kızın kendilerine, gizemli hikâyesinin tebeşir ve not kâğıtları aracılığıyla bu kadar net bir şekilde yansıtıldığı bu odada, gülümseyerek baktığını görmek sinir bozucuydu.

Quarry'nin araştırma yüklü çalışmasını takip ederken Michelle, "Cox'la aralarındaki bu sorun ne zaman yaşandı, Sean?" dedi.

Sean kafasından hesapladı. "Yaklaşık on üç yıl önce."

Michelle, "Willa daha yeni on ikisine girdi. Buna hamilelikten dolayı dokuz ay daha ekle. Willa, başkanın kızı. Sen onlarla seks yaptıktan sonra karşılaştın, önce değil. O kadın hamile kaldı," dedi.

“Sanırım o dönemde Jane’in erkek kardeşiyle evlat edinme konusunda vardıkları karar, diğer bir arka sokak kürtajını ve komayı engelledi.”

“Ama sen başkanın Diane Wright konusunda kendisini zorlamadığından eminsin, öyle mi?”

“Bu, karşılıklı mutabakata dayalı bir şeymiş gibi görünüyor.”

“Eğer Dan Cox, Tippi Quarry’ye cinsel tacizde bulunduyse ve kız baştan savma yapılan bir kürtajın ardından komaya girdiyse, Sam Quarry intikam alıyor demektir.”

Sean şaşırmış görünüyordu. “Willa’yı kaçırarak mı? Annesini öldürerek, öyle mi? Bu nasıl bir mantık?”

“Bu, Sam Quarry’ye avantaj sağlıyor.”

“Nasıl bir avantaj?”

Michelle, “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ama bunun başkan ve karısının şu anda gitmekte oldukları yerle bir ilgisi olabilir.” Michelle duvarlara baktı. “Tüm bunları nasıl keşfetti dersin? Bunun yıllar almış olması lazım.”

“Kızını gerçekten seviyor olmalı. Pes etmemiş.”

“Ama o aynı zamanda bir katil. Willa da elinde. Bizim onu bir an önce bulmamız lazım.”,

“Kameran hâlâ arabada mı?”

Michelle dışarı fırladı, birkaç dakika sonra Nikon’uyla birlikte geri dönmüştü. Tüm yazı ve fotoğraflara yakınlaştıracak duvarların fotoğraflarını çekti. Bu arada, Sean dolapları araştırdı ve beraberinde götürmek için bir kucak dolusu dosya çıkardı. Ardından Quarry’nin vasiyetiyle birlikte masaya bıraktığı zarfı gördü. Bunları aldı ve kâğıtları cebine atmadan önce hepsini okudu.

O ve Michelle olay mahallini muhafaza etme kurallarının ne-redeyse tümünü yıkıyordu. Ama bu, sıradan bir olay mahalli değil-

di ve Sean şu anda duruma uygun ek birtakım yeni kural benimsemeye karar vermişti. Tüm bunların nasıl sonlanacağından emin değildi fakat nasıl sonlanmasını istediğinden kesinlikle emindi.

Michelle, son fotoğrafları çekerken, “Hepsi tamam,” dedi.

Sean ona taşıması için dosyaların bir kısmını verdi. “Michelle, sence Tippi’yi neden bakımeviden alıp buraya getirip ardından da başka bir yere taşıdı?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Bu, kulağa hiç de mantıklı gelmiyor.”

Sean, Michelle konuşurken, odanın daha da ilerilerine doğru yürüdü. Bir köşeyi döndü, eski bölmeye göz gezdirdi ve haykırdı. “Bu da ne?”

Sen odanın gerilerine yığılmış metal silindirlere doğru koştururken, Michelle de ona katıldı. Sean taşıdığı dosyaları bırakıp birkaç silindiri çevirdi. Bazılarında oksijen vardı, bazıları boştu.

Michelle, “Bu da ne?” diye tekrarladı.

Sean yanıtlamak yerine, tekrar kapıya koşarak hızla ardına kadar açtı. Gabriel ve Ruth Ann’i içeri, silindirlerin başına getirdi.

İkisi de bunlara boş gözlerle baktılar. Sean, Quarry’nin neden bunları aldığını bilip bilmediklerini sorduğunda, başlarını iki yana salladılar. Sonra Sean çalışma tezgâhında, silindirin yanında duran cihaza bir göz attı. Etraf parçalara ayrılmış bir video kamera ve birkaç eski kumanda cihazından arta kalanlar, kablo, tel ve rulo-larca metal yalıtımla doluydu.

Sean, “Tüm bunlar da ne?” diye sordu.

Gabriel başını salladı. “Bilmiyorum, ama Bay Sam’in istediği her şeyi inşa edebileceğini biliyorum. Mekanik her şeyi tamir edebileceğini. Elektronikleri. Gerçekten o çok iyi bir tamirci ve marangoz.”

Ruth Ann, “Gerçekten de öyle,” diyerek hemfikir oldu. “Bu

adamin tamir ya da inşa edemeyeceği hiçbir şey yok.”

“Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Kamyonetin yerinde olmadığından bahsetmiştiniz, öyle değil mi?”

Gabriel, “Evet, onun bir de uçağı var,” dedi.

Michelle hemen, “Ne tür bir uçak?” dedi.

“Küçük, tek motorlu bir Cessna.”

“Neden bir uçağa ihtiyacı var ki?”

Ruth Ann, “Kendisi Vietnam’da pilotmuş,” diye yanıtladı.

“Bazen o eski madene gidiyor. Oraya giderken uçuyor.”

“Hangi eski madene?”

Gabriel kömür madeninden bahsetti. “Bay Sam bana burasının bir zamanlar bir müttetik hapishanesi olduğunu söylemişti,” diye sözünü bitirdi.

Sean, Michelle’e endişeyle bakarak, “Bir hapishane,” dedi.

“Sence oraya gitmiş olabilir mi?”

“Uçak yoksa, gittiği yer orası demektir. Uçakla gittiği tek yere.”

“Sence Tippi’yi de oraya götürmüş olabilir mi?”

“Hiç sanmıyorum. Onca cihaz ve ihtiyaç duyduğu şeyler... bunların uçağa sığma olasılığı yok. Cessna oldukça küçük.”

“Peki, sence kız nerede?”

Gabriel bunu düşündü. “Bay Sam buradan biraz uzakta, ailesinin sahip olduğu araziye küçük, tek odalı bir ev yaptı. Aslında orada hiçbir şey yok. Elektrik filan... dolayısıyla Bayan Tippi’nin orada olduğunu hiç sanmıyorum. Çünkü o makinelerin çalışması için elektriğe ihtiyaç var.”

Michelle, “Peki, öyleyse neden böyle bir yer inşa etsin ki?” diye sordu.

Gabriel omuz silkti. “Bilmiyorum. Bunu kendisi için yaptı.

Uzun zamanını aldı.”

Sean tekrar Gabriel’e dönmeden önce, gergin bir tavırla Michelle’e baktı. “Madene nasıl gidildiğini bize gösterebilir misin?”

“Yolu ancak sizinle birlikte gelirsem seçebilirim.”

Annesi, “Gabriel!” diye haykırdı.

“Onlara nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum, anne. Ama beraber gidersem, yolu bulurum.”

Kadın endişeyle Sean’a baktı. “Onun, yani Bay Sam’in bize gerçekten çok iyiliği dokundu. Kötü bir şey yaptıysa, bunun için mutlaka iyi bir sebebi vardır, buna inanabilirsiniz.”

Gabriel, “Evini ve arazisini bize bıraktı,” diye itiraf etti.

Ruth Ann, “Ve Fred’e nakit bin dolar verdi. Bunu bana Fred söyledi,” diye ekledi.

Sean, “Sizce pek uzun yaşamayacağını filan mı düşünüyordu?” dedi.

Ruth Ann, “Kimin ne kadar yaşayacağını kim bilebilir ki?” şeklinde karşılık verdi. “Hepimiz yarın ölebiliriz. Tanrı’nın bileceği şey.”

Sean, “Sizce madende ondan başka kim olabilir?” diye sordu.

Gabriel, “Belki Daryl, oğlu. Belki Carlos,” diye yanıtladı.

“Ya Kurt Stevens adındaki adam?”

Gabriel, “Bay Sam, Kurt’ün şehirden ayrıldığını ve yoluna devam ettiğini söyledi,” dedi.

Michelle, “Madende silah var mı?” diye sordu.

“Bay Sam silahlardan hoşlanır. Daryl de öyle. İkisi de keskin nişancıdır.”

Sean, “Harika,” dedi. “Gabriel, bizimle arabaya atlayarak onun uçağını muhafaza ettiği yere gelebilir misin? Uçak yerinde değilse, bize madene kadar eşlik edebilir misin?”

Gabriel, omzuna elini koruyucu bir tavırla koyan annesine baktı. “Anne, sanırım bunu yapmak zorundayım.”

“Neden oğlum? Neden? Bu seni ilgilendiren bir durum değil ki.”

“Bay Sam kötü bir adam değil. Bunu sen de söyledin. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyorum. Eğer oraya gidersem. onun bir şeyleri rayına sokmasına yardım edebilirim. Benim yapmak istediğim şey de bu. Yapmak istediğim şey bu.”

Ruth Ann’in yanağından aşağı bir gözyaşı süzüldü.

Sean, “Biz ona göz kulak olacağız, Ruth Ann,” dedi. “Onu sana geri getireceğiz. Söz veriyorum.”

Ruth Ann kırmızı gözlerini Sean’a çevirdi. “Onu bana sağ sağlim geri getirseniz çok iyi olur, Bayım. Çünkü bu çocuk benim her şeyim.”

78. Bölüm

İki helikopter havalanıp güneydoğuya uçtu. Birinde başkan ve karısı vardı, kendilerine Gizli Servis ajanları ve son anda topla- mayı başarabildikleri miktarda ekipman eşlik ediyordu. İkinci heli- kopterde yine birkaç ajan, federallerin elindeki iki en iyi bomba koklayan köpek, biraz daha ekipman ve Larry Foster'ın olan biten- lere dair tüyo verdiği, başkan ailesinin kendilerine katıldığından haberdar olmadığı Chuck Waters vardı. Onun yanında partiye ka- tılan Aaron Betack oturuyordu ki başkan ve eşi onun varlığından da haberdar değildi. Gökyüzü gittikçe aydınlanmaya başlamıştı, alçak seviye rüzgârlar sakindi ve yükselen güneş sabah serinliğini büyük bir hızla yok ediyordu.

Betack'ın telefonu çaldı.

“Evet?”

“Aaron, ben Sean King. Konuşmalıyız.”

“Şu anda meşgul sayılırım.”

“Alabama'dayım.”

“Ne? Biz de öyle.”

“Biz de kim?”

Betack Waters'a baktı, ardından telefona, “Sana daha önce

de söylediğim üzere, Wolfman ve Lynx hareket halinde,” dedi. Bunlar Dan ve Jane Cox’un Gizli Servis’teki kod adlarıydı. “Alabama’da ne işin var?”

“Bir tahminde bulunmam gerekirse, seninle aynı şeyin peşinde olduğumu söyleyebilirim. Siz tam olarak ne tarafa gidiyorsunuz?”

“Bilmiyoruz, Sean. Bunu sana daha önce de söyledim.”

“Biliyorum, ama bu durumun şimdiye kadar değişmiş olabileceğini düşünmüştüm. Başkanla birliktesiniz ve nereye gittiğinizi bilmiyorsunuz, öyle mi?”

“Her şey karman çorman oldu. Burada kör uçuşu yapıyor, Gizli Servis el kitabındaki tüm kural ve protokolleri ezip geçiyoruz. Koruma şefi Larry Foster ve kendisi burada kalp krizi geçirmek üzere. Ama Oval Ofis’teki o yüzleşmenin ardından, öğrendiğimiz ilk şey helikoptere atlayarak verilen harita koordinatları doğrultusunda Alabama’ya gideceğimiz oldu.”

“Aaron, bu delilik. Doğrudan bir tuzağın kucağına gidiyor olabilirsiniz.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle. Servis’in bundan memnun olduğunu mu düşünüyorsun? Ama başkan o, adamım.”

“Şimdi sen bana Gizli Servis direktörünün bunun olmasına izin verdiğini mi söylüyorsun? Ya da başkanın baş danışmanlarının? Ya başkan yardımcısı?”

“Bunun mecbur kalınarak yapılan bir şey olduğunu biliyorsun. Kumandan o ve biz de onun köleleriyiz. Ama belli etmeden elimizden geleni yaptık, FBI ve askeriyeden destek istedik ve içinde bulunduğumuz berbat şartlara rağmen makul bir korumanın ayarlandığını düşünüyoruz.”

Waters başını kaldırdı ve Betack’a telefonu kendisine vermesini işaret etti.

“King? Ben Chuck Waters.”

“Selam Chuck, sana bir mesaj bıraktım.”

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Bunu sana söylersem Chuck, bana kesinlikle inanmazsın. Aaron bana orada olan biteni özetledi. Şu anda pusuya düşmek üzere olabilirsiniz.”

“Evet, ancak başkanın bilmediği bir şey varsa o da iki helikopter dolusu Rehine Kurtarma Ekibi’nin bize öncülük ettiği. Hedefe indiğimizde, başkan helikopterinden aşağı adımını atmadan önce, bölgeyi taramış ve bir karıncanın bile delemeyeceği bir koruma kalkanı oluşturmuş olacaklar. Gördüğümüz şeyden hoşlanmazsak, başkan olsun ya da olmasın, oradan uzaklaşacağız.”

“İyi ama ya sizi yere inmeden önce, gökyüzünde vururlarsa?”

“Bunun da çaresine baktık. Helikopterlerin her biri en son havadan havaya ve yerden havaya karşı önlemlerle donatılmıştır. Ayrıca, her yerde askeri kuşlarımız var. Bir Apaçi savaş helikopteri müfrezesi bize verilen sıfır noktası koordinatlardan dışarı doğru kare kare ilerliyor, herhangi bir tehdit unsuru var mı diye araştırıyor ve adamım, eğer sizinle aynı yöne giden bir Apaçi görürseniz ya teslim olun, ya altınıza edin, ya da her ikisini birden yapın.”

“Tamam, ama biz senin bilmen gereken bir şey bulduk. Belki de zayıf bir nokta.” Sean metal silindirlerden bahsetti.

“Bunları nerede buldunuz?”

“Daha sonra açıklarım. Umarım buna karşı koyacak gücünüz vardır.”

“Bu konuda ne yapabileceğime bakacağım. Şimdi neredesiniz?”

“Gabriel adlı küçük bir oğlanla birlikte terk edilmiş bir madene doğru ilerliyoruz.”

“Gabriel mi? Peki, neden bir madene?”

“Çünkü orada küçük bir kızın olabileceğini düşünüyorum.”

“Willa mı?”

“Öyle olduğunu umuyor ve bunun için dua ediyorum, Chuck.

Teması koparmayalım. Ayrıca bol şans.”

79. Bölüm

Sam Quarry başını önüne eğerek elindeki eğreti SAT telefonuna o kadar büyük bir dikkatle baktı ki, zehirli bir yılandan sakınıyor gibiydi. Carlos'un onu arama zamanı henüz gelmemişti, ama bir yanı bu aramanın çoktan yapılmış olmasını diledi. Bunun bitmesini istiyordu.

Her şeyin hazır olduğundan emin olmak için Daryl'le temas kurdu, ardından Willa'nın odasına yöneldi. İçeri girdiğinde, kız ve Diane masaya oturmuşlardı. Bu günde, bu son günde, iki kadının beraber olması gerektiğine karar vermişti. Quarry içeri girip kapıyı arkasından kapatınca, ikisi birlikte kafalarını kaldırdılar.

Quarry duvara yaslanıp sigarasını yaktı.

Willa titrek bir sesle, "Neler oluyor?" dedi. Ailesinin başına bir şeyler gelmiş olabileceğini keşfettiği andan bu yana eskisi gibi değildi.

Quarry, "Her şey bitmek üzere," dedi. "En azından ben öyle olacağını umuyorum."

Diane, "Umuyor musun?" dedi. Yüzü bitkin ve sesi de bir o kadar yorgundu.

Quarry, "Evet, umuyorum," dedi. "Ve dua ediyorum."

Willa, “Ya umutlarınız gerçekleşmezse?” diye sordu.

Diane buz gibi bir sesle, “Evet, söyle bakalım *Bay Sam*,” dedi. “O zaman ne olacak?”

Quarry onu dikkate bile almayıp Willa’ya baktı. “Kızımı eve getirdim. Hasta olanı.”

“Bunu neden yaptınız?”

Quarry omuz silkti. “Zamanı gelmişti. Onunla vedalaştım. Her şey yolunda.”

Willa korku yüklü bir ses tonuyla, “Vedalaştınız mı?” diye sordu.

“Görüyorsun ya, bu iş nasıl sonlanırsa sonlansın, benim için her şey bitti. Her şey yapıldı. Artık hiç kimseyi görmeyeceğim.”

Diane sesinde umut dolu bir ifadeyle, “Kendini mi öldürecekisin?” dedi.

Quarry’nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Zaten ölü olan bir adamı öldüremem.”

Diane sadece gözlerini başka tarafa çevirmekle yetindi ama Willa, “Siz olmazsanız kızınızla kim ilgilenecek?” diye sordu.

Diane yüzünde meraklı bir ifadeyle baktı. Bu konunun bir an olsun aklına gelmediği açıktı.

Quarry omuz silkti. “O iyi olacak.”

“Fakat..”

Quarry kapıya yöneldi. “Siz ikiniz sıkı durun.”

Dışarı çıktı.

Diane, Willa’ya sokuldu. “Hiçbir şey daha iyi olmayacak.”

Willa sadece kapıya bakmakla yetindi.

“Willa, beni duydun mu?”

Willa onu duymamıştı. Kız kapıya bakmayı sürdürdü.

Uçak orada değildi, dolayısıyla Michelle arabayı hızlı sürüyordu. Gabriel onun yanına oturmuş yol gösteriyordu. Sean arka koltuktan gökyüzünü seyrediyor, başkanı ve bünyesinde birçok şeyin yanıtını barındıran karısını taşıyan helikopteri görebilir miyim diye gökyüzüne bakıyordu.

Gabriel, “Buradan sola dön,” dedi.

Michelle sert bir sol yaptı, Sean arka koltukta yana yattı.

Tekrar doğrulup oturmak ve ardından da emniyet kemerini takmak için çabalarken sertçe, “Oraya varmadan önce ölürsek, gerçekten de çok yazık olur,” dedi.

Michelle, “Ne kadar daha gideceğiz, Gabriel?” diye sordu.

Çocuk, “Bir saat daha,” dedi. “Bay Sam oraya uçağıyla çok daha hızlı ulaşabilir. Ben daha önce hiç uçağa binmedim, ya siz?”

Michelle önünden uzanan yolu inceliyordu. Ne zaman bir düzlüğe çıksalar gazı köklüyordu, ancak yokuşları tırmanırken düzgün yollar hızla kayboluyordu. “Evet, uçağa bindim.” Başını Sean’dan tarafa hareket ettirdi. “O, başkanla birlikte Hava Kuvvetleri Bir’deydi.”

Gabriel dönerek Sean’a dehşet içinde baktı. “Başkanla tanıştınız mı?”

Sean başını sallayarak onayladı. “Ama şunu sakın unutma, o da pantolonunu bizim gibi giyiniyor. Sadece bunu yaparken bir düğmeye basıp tüm dünyayı havaya uçurabilir.”

Michelle, “Eğer bir gün uçağa binmek istersen Gabriel, bunu ayarlayabiliriz,” demeden önce dönüp Sean’a, “Bu da neydi şimdi?” türünden bir bakış attı.

“Bu çok hoş olur. Bir sonraki yoldan sağa döneceksiniz.”

Sean, diğer bir sarsıcı tümsek neredeyse onu yerinden fırla-

tırken, “Ne yolu?” dedi. “Son yirmi kilometredir takip ettiğimiz şu engel parkurundan mı bahsediyorsun?”

Dönüşü alırken yol daha da dikleşti, Michelle aracını dört çekere takıp ilerlemeye başladı.

Michelle, “Bize madenden bahset, Gabriel,” dedi.

“Nasıl yani?”

“İçeri tek bir giriş mi var, falan filan?”

“Benim bildiğim bir tane giriş var. Bay Sam’in yaptığı çimenlik bir pist var. Bazen buraya onunla birlikte kamyonetle geldim, çimleri keserdik.”

Michelle cesaretlendirerek “Devam et,” dedi. “Ne kadar çok şey bilirse, o kadar hazırlıklı oluruz.”

Gabriel maden kuyularından ve Quarry’nin içeride yapılan-
dırdığı odalardan bahsetti.

Sean, “Bunca şeyi neden yaptı?” diye sordu.

“Dünyanın sonunun gelmesi durumunda hepimizin oraya gidip kalacağımızı söyledi. Orada yiyeceği, suyu, fenerleri, buna benzer diğer birtakım şeyleri var.”

Michelle, “Ve silahları,” dedi.

Gabriel, “Ve silahları,” diyerek hemfikir oldu. “Büyük olasılıkla çok sayıda.”

Sean her zaman taşıdığı iki ekstra şarjörün yanı sıra, dokuz milimetreliliğini de çıkardı.

İki tabanca, birkaç ekstra şarjör, küçük bir oğlan, iki potansiyel rehine... Karşı tarafın inanılmaz derecede silahlandığı, onlar açısından tamamen bilinmez her bir gediği bildiği karanlık bir madene gitmekteydiler. Dikiz aynasında Michelle’in bakışlarını yakaladı.

Onun da kendisiyle aynı şeyleri düşündüğü açıktı çünkü, “Biliyorum,” dedi.

Sean'ın gözleri yan cama döndü. Burada arazi gittikçe dikleşiyordu. Etrafı ısıtan güneş yükselmiş olmasına rağmen, dışarısı karanlık ve soğuk görünüyordu. Atlee'deki odayı düşündü. Muhtemelen oluşturulması Sam Quarry'nin yıllarını alan o hikâyeyi. Ardından akli Georgia'daki o geceye gitti. O sokaktan aşağı yürüyüşüne, genç kadını geleceğin başkanının üzerinde görüşüne, arabadan kilodu ayak bileklerinde apar topar inişine... Adamın evde kendisini bekleyen güzel ve akıllı bir karısı vardı. Daha yeni Birleşik Devletler senatörü seçilmişti ve yirmi yaşında bir fıstıkla arabada sevişiyordu, öyle mi?

Ardından akli başka bir kadına gitti: Tippi Quarry.

Bana tecavüz etti, baba.

Kanlı bir kürtaj.

Bunca yıl süren bir koma.

Quarry duvara, *bitkisel hayat*, yazmış, her bir kelimenin altını tam üç kez çizmişti.

Sean'ın çocuğu yoktu. Ama eğer olsaydı ve kızının başına böyle bir şey gelseydi, ne yapardı? Hangi noktaya kadar giderdi? Duvarda nasıl bir hikâye oluştururdu? Kaç insan öldürebilirdi?

Silahı tekrar belindeki kılıfına yerleştirdi.

Sam Quarry'yi madende bulacaklardı. Bundan emindi. Willa ve Diane adlı kadını da öyle. Canlı mı, değil mi, emin değildi.

Ancak Michelle'le birlikte tüm bu olanlar karşısında ne yapacakları meçhuldü.

Bunun yanıtını gerçekten de bilmiyordu.

80. Bölüm

Başkanı ve güvenlik ekibini taşıyan iki helikopter yere inmeden bir saat önce, iki düzine Rehine Kurtarma Ekibi üyesi ve çok sayıda ekipmanla dolu bir çift büyük helikopter Quarry'nin küçük evinden yaklaşık yüz metre uzağa kondu. Adamlar yuvarlanarak dışarı çıktı, ardından etrafa yayıldı, silahları hazırды. Ekipmanlar helikopterden indirilmiş, ardından oradan ayrılmıştı. Bölgeyi hızlıca taramışlar ancak hiçbir şey elde edememişlerdi.

Kurşun gömlekleli sığınakta, helikopterin geldiğini duyan Carlos kırmızı hattın altına çömeldi ama gözlerini TV monitöründen bir an olsun ayırmamıştı. Göğsünde haç işareti yaparak kısa bir dua mırıldandı.

Rehine Kurtarma Ekibi'nin yarısı geçici bir çember oluştururken, diğer yarısı ikinci helikopterden diğer birtakım ekipman daha çıkardı.

Bunların arasında en göze çarpanı, her biri yaklaşık kırk beş kilo gelen iki mobil robottu. Bunları yere indirdiler, çalıştırdılar ve Rehine Kurtarma Ekibi'nden biri çok gelişmiş bir kumanda kontrolünü andıran detayla ilk robotu yürütmeye başladı. Robot evin etrafını turladı, turladı, her geçişinde eve biraz daha yaklaştı, sonunda içeri girip etrafı taradı. Eğer orada herhangi bir mayın, pat-

layıcı bir cihaz, ya da başka birtakım patlayıcılar olsaydı, robotun üzerine yerleştirilen kızılötesi sensörler bunları infilak yaşanmadan belirlerdi. Ardından da Rehine Kurtarma Ekibi bunları güvenli bir şekilde kontrol altına alabilirdi.

Herhangi bir patlayıcı bulunmadı, dolayısıyla ikinci robot gönderildi. Bu, ilkinden çok daha işbiriciydi. Rehine Kurtarma Ekibi buna *Gamma Av Köpeği* adını vermişti. Görevi radyolojik, biyolojik ya da kimyasal maddeleri belirlemektir. Rehine Kurtarma Ekibi üyesi Gamma Av Köpeği'ni görev yerine gönderirken kumanda cihazını büyük bir beceriyle kullandı, hatta onu verandada ve evin içinde dolaştırdı. Gamma Av Köpeği tek bir kez olsun “havlamadı.” Ev temizdi.

Ancak bundan sonra Rehine Kurtarma Ekibi eve yaklaştı, ardından da içeri girdi. Orada buldukları şey en tecrübeli grup üyelerini bile şaşırttı.

Lider telsizini alarak, “Burada, hastane yatağında yatan, otuz ile kırk yaşları arasında, özenle hazırlanmış gibi duran ve bataryalı jeneratörle çalışan bir yaşam destek ünitesine bağlı, hiçbir şey tepki vermeyen beyaz bir kadın var. Etrafı silah ve diğer muhtemel tehditler açısından kontrol ettik ve hiçbir şey bulamadık. Bu kadın haricinde içerisi boş,” diye raporladı.

Dışarıda bekleyen ekip lideri bunu dinledi, ardından, “Sen biraz önce ne dedin?” diye haykırdı.

Adam sözlerini tekrarlardı. Rehine Kurtarma Ekibi lideri de bu bilgiyi telsizle başkanın helikopterine aktardı.

Adamlarından teki ona bakarak, “Şimdi ne yapacağız?” dedi.

“O evi didik didik edeceğiz. Bu bölgeye erişimi keseceğiz. Komadaki kadın haricinde, etrafta canlı tek bir şey olmasını istemiyorum. Bu eve hiç kimse bir kilometreden fazla yaklaşmayacak.”

“O kadın kim?”

“Hiçbir fikrim yok ve bunu bilmem de gerekmiyor. Bildiğim tek şey başkanın buraya geliyor oluşu ve ona benim gözetimim altında hiçbir şeyin zarar vermeyeceği. Şimdi harekete geç!”

Bölge büyük bir dikkatle bir kez daha tarandı. Rehine Kurtarma Ekibi’ndeki adamlar Carlos’un beklediği sığınağın etrafında dolaştılar. Ağaçtaki kamerayı bulamadılar çünkü detaycı bir insan olan Quarry meşede bir delik açmış, kamerayı içine yerleştirmiş ve ağaç kabuğunu sadece lensi dışarıyı görebilecek şekilde tutkallayarak yerine yapıştırmıştı. Yerden yüksekte ve Quarry’nin özenle keserek hazırladığı görüş alanı haricinde yoğun ağaç yapraklarıyla kaplı olan kamera gözle görülmez nitelikteydi.

Rehine Kurtarma Ekibi’nin bir kısmı tekrar eve girerek Quarry’nin yer tahtalarından birini yerinden çıkarmak için bir demir kol kullandı. Altta standart, üç santimlik bir kontrplak katmanı vardı. Rehine Kurtarma Ekibi elemanlarından biri buna yumruğuyla vurdu. “Bir kaya kadar sert. Altında beton temel olmalı.”

Ekip lideri, “Bundan emin ol,” dedi.

Bir matkap getirildi, kontrplağı matkap ucu sert bir şeye vurana ve daha fazla ilerlemeyene kadar deldiler.

“Sert.”

“Tamam, bu kadarı yeterli.”

Yer tahtasını yerine yerleştirdiler. Ardından aynı araştırmayı dört duvara yaptılar. Yine sertti.

Bölge güven altına alınmıştı, herhangi bir tehdit unsuru yoktu ve çember kurulmuştu. Rehine Kurtarma Ekibi büyük bir sabırla Birleşik Devletler başkanının uçağının inmesini bekledi. Oraya vardığında, başkanın ne yapacağı konusunda en ufak bir fikirleri yoktu. Bildikleri tek şey bir tehdidin doğması durumunda, bunu

bir ordu taburunu ortadan kaldırmaya yeter güçte silahla yok edecekleriydi.

Arabayı park edip aşağı indiler. Başka seçenekleri yoktu çünkü yol yuvarlanmış kayalardan oluşan bir duvarla sonlanmıştı.

Gabriel, “Bu daha önce burada değildi,” dedi. “Kapıya kadar arabayla gidilebiliyordu.”

Sean, “Nasıl olsa bu bizim açımızdan yapılabilir bir şey olmayacaktı,” dedi.

Gabriel önde, madene doğru yöneldiler. Kayaların ve kaygan çamurun üzerinden çabalayarak ilerlemek zorunda kaldılar. Sean bir noktada düştü, ardından ayağa kalktı.

Utangaç bir bakışla, “Yaşımın gereği,” dedi.

Michelle, “Hey, en son ne zaman silah takviye kursu aldın?” diye sordu.

“Vurmamız gereken bir şeye denk gelirsek, vururum. Sadece ilk nişanı senin alacağına güveniyorum.”

“Tanrım, bunu aklımdan çıkarmamaya gayret edeceğim.”

İlerlemeye devam ettiler.

Gabriel, “Madenin kapısının anahtarı bende yok,” dedi.

Michelle, “Bu sorun olmayacak,” dedi. “Sen bizi oraya götür, yeter.”

Birkaç dakika sonra kayayı aştılar, çim pist görülebiliyordu.

Sean, küçük Cessna’yı işaret ederek, “Uçak bu mu?” diye sordu.

“Bu.”

Birden bire sağı işaret etti. “İşte bu da Bay Sam,” diye fısıldadı.

Hep birlikte o yöne baktılar.

Sam Quarry madenden, küçük siyah bir kutuya benzeyen bir şeyle dışarı çıkmıştı. Saklandıkları yerden Michelle tabancasıyla nişan aldı ancak bu mesafeden öldürme garantisi yoktu. Sean'a bakıp başını salladı.

Sean uzun boylu, beyaz saçlı adamı incelerken, "Olacağını düşündüğümden daha yaşı," dedi.

Gabriel, "Bir öküz kadar güçlüdür," dedi. "Kendisinden iri ve yarı yaşındaki bir adamı, anneme küfrettiği için devirdiğine şahit oldum. Gerçekten iyi dövüşüyor."

Sean kuru kuru, "Umarım ne kadar iyi olduğunu görmek zorunda kalmam," dedi.

"Biz buraya herkesin iyi olduğundan emin olmaya geldik. O kızın ve Bay Sam'in, öyle değil mi?"

Sean ve Michelle bakiştılar.

"Doğru. Ama bak Gabriel, bu ona bağı. Bir kavga başlatırsa, o zaman biz de karşılık vermeliyiz, tamam mı?"

"Onunla konuşacağım. Her şey yolunda gidecek. O kimseyi incitmez. Bay Sam'i tanırım."

Michelle, Sean'a göz attı. İkisi de bu işin nasıl sonlanacağı konusunda Gabriel kadar kendinden emin görünmüyorlardı.

81. Bölüm

İki helikopter yavaşça indi.

Başkan pencereden dışarı baktı ve yüzü kızardı. “Neler oluyor burada? Bunlar da kim?” Rehine Kurtarma Ekibi’ni işaret ediyordu.

Hiç kimse henüz bu soruyu yanıtlayamadan, Chuck Waters camı tıklattı. Ajanlardan biri helikopterin kapısını açarak merdiveni yerleştirdi.

Başkan tekrar, “Bunlar da kim?” diye sordu.

Waters, “Rehine Kurtarma Ekibi, efendim. Bölgenin güvenliğini sağlamak için önden geldiler,” dedi.

“Onlara bu yetkiyi vermedim.”

“Hayır efendim, bu işlemi FBI direktörü onayladı.”

Cox bu durumdan pek de memnun kalmış gibi görünmüyordu fakat FBI direktörü onun emri altında *çalışmayan* tek adamdı. Belirli bir süreyle göreve getiriliyor ve Beyaz Saray’da bir değişim olsa dahi, bu süre boyunca işinin başında kalıyordu.

Seyrederlerken, diğer helikopterden inen iki bomba koklayan köpek eğiticileri tarafından binaya götürüldü. Her ne kadar alan robotlar tarafından taranmış olsa da, konu başkanın güvenliği ol-

duğunda, ek kontrol standart uygulama halini alıyordu. Köpekler çevrede devriye gezdikten sonra eve girdi. Birkaç dakika sonra dışarı çıktılar, eğitmenlerden biri her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir işaret yaptı.

Waters helikopterde sözlerine, “Gizli Servis direktörü kendisine durumu danışmış ve sizin buraya gelmekte ısrarcı davranmanız durumunda yapılabilecek en iyi şeyin bu olduğuna karar verilmiş, efendim,” diye devam etti.

“Ne kadar da düşünceliler. En iyisi yeğenimin onun bu küçük kararından dolayı ölmediğini ümit edelim.”

Larry Foster, “Yani, bu yüzden mi buradayız?” diye sordu. “Çocuğu kaçıranlar birtakım taleplerde bulundukları için mi?”

Herkes başını Jane Cox’a doğru çevirdi.

Waters, “Sizden aldığım mektubun gerçek olmadığını biliyoruz, Bayan Cox. Asıl mektup sizden buraya gelmenizi mi istedi?” dedi.

“Hayır, aramam için bir telefon numarası verdi, ben de aradım. O görüşmede bana, yeğenimi canlı geri almayı istiyorsam, başkanla birlikte buraya gelmem söylendi.”

“Görüştüğünüz kişi size buraya geldikten sonra ne yapmanız gerektiğini iletti mi?”

Jane Cox, “Eve girmemi ve yataktaki bir kadını görmemi söyledi,” dedi.

“Pekâlâ, Rehine Kurtarma Ekibi o binada yatakta bir kadın buldu. Yaşam destek ünitesine bağlanmış. O kim?”

Jane sertçe, “Bilmiyorum,” dedi. “Ben yeğenimi geri almak için buradayım.”

Waters şüpheci bir tavırla, “Onu tanı mıyorsunuz, öyle mi? Bundan emin misiniz?” dedi.

Jane, “Onu nasıl tanıyabilirim ki? Henüz kim olduğunu bile görmedim!” diye çıkıştı.

Foster’ın kafası karışmıştı. “Tamam, ama sizden orada tam olarak ne yapmanız istendi? Rehine Kurtarma Ekibi’nin söylediklerine bakılırsa, kadının bilinci yerinde değilmiş.”

Jane ve başkan bakıştılar. Jane, “Size söyleyebileceğim tek şey, bana başkanla birlikte o eve girmem ve kadına bakmamın iletildiği. Bu kadar,” dedi.

Başkan aceleyle, “Ve içeri yalnız girmemiz. En azından Jane’e söylenen bu,” diye ekledi.

Waters ve Foster endişe içerisinde bakıştılar. Foster, “Bay Başkan, bu iş hiç hoşuma gitmiyor. Birisinin sizi ta buraya kadar getirmesi sadece size zarar vermek için yapılan bir şey olabilir. Aklıma bundan daha mantıklı bir şey gelmiyor. O binanın çatısı X boyalı olabilir. Bu helikopteri Huntsville’e geri götürmeli ve eve dönmeliyiz. Hemen şimdi.”

Başkan, “O zaman yeğenim ölür!” diye haykırdı. “Gerçekten benden dönmemi ve onu ölüme terk etmemi mi istiyorsunuz?”

“Efendim, şu anda ne hissettiğinizi anlıyorum. Ama başka seçeneğiniz yok. Benim de öyle. Siz Birleşik Devletler’in başkanı-sınız. Güvenliğiniz tehlikeye atılamaz. Görevim gereği, hiçbir hayat sizinkinden daha önemli olamaz. Buna yeğeninizinki de dahil.” Jane’e göz attı. “Karınızinki bile. Kanun böyle. Bu benim işim ve ben de bunu yerine getirmek durumundayım.”

“Kanun umurumda bile değil. Ya da senin görevin, Foster. Burada küçük bir kızın hayatından bahsediyoruz. Dönmeyeceğim.”

“Efendim, lütfen beni zor kullanmaya zorlamayın. Size sizi dönmeye zorlama yetkimin olduğunu söyledim ve bu yetkiyi he-

men şimdi uygulamaya sokmaya da hazırım.”

“Adamlarınız burayı kontrol etmediler mi? Şu Rehine Kurtarma Ekibi’ndekiler de her şeye bakmadılar mı? Orada ne tür bir tehlike var? İçerideki kadın yerinden fırlayarak beni mi öldürecek?”

Foster, “Onun boynunda trakeostomi vantilatörü var,” diye yanıtladı.

“O zaman bana hiçbir tehdit unsuru teşkil etmiyor demektir. Bomba köpeklerini getirdiniz. Hiçbir şey bulamadılar. Dışarıda bir ordu dolusu silahlı adam var. Bana gökyüzünde bir sürü uçak ve helikopterimizin olduğunu söylediniz. Bu evi uzaktan sadece tank, uçak ya da mobil veya sabit füze rampası vurabilir ve gerçekten de bu koca Alabama eyaletinde bizim emrimizde olmayan tek bir tank, uçak ya da füze rampası olduğunu düşünmüyorum. Burada yalnızız. Bana ne zarar verebilir ki? Ne?”

“Efendim, tehlikenin nerede olduğunu bilseydim, onu durdururdum. Beni endişelendiren şey bilinmezlik.”

Başkan, “Bilinmezlik mi!” diye haykırdı. “O zaman izninle sana *bilinenlerden* bahsedeyim, Larry. Eve döner, yeğenimi kurtarmak yerine ölüme terk edersem ve bu duyulursa, bu seçimi kaybederim, bu kadar net ve basit. Bunu anlıyor musun, dostum?”

Foster, Waters ve helikopterdeki diğer ajanlar bakiştılar, biraz önce duyduklarına inanamadıkları belliydi.

Foster yavaşça, “Tamam,” diye başladı. “Seçimi kaybedersiniz.”

Jane, kocası fark etmemiş olsa bile adamların birbirlerine şaşkın bir şekilde baktıklarını görerek hemen, “Bu, ağzınızdan pek de başkanın kastettiği gibi çıkmadı,” dedi. “Başkan, tıpkı benim gibi, tüm bu olanlardan dolayı çok öfkeli. Yeğenimiz için de en az

benim kadar endişeli. Kendisi bu ülke adına uzun bir zamandır sıkı çalışıyor. Bir kriminal psikopatın ya da teröristin yeğenimize zarar vermesine ya da kocamın ikinci kez seçilmesini engelleyerek bu ülkenin tarihini değiştirmesine izin vermek niyetinde değiliz. Yeğenimin hayatı tabii ki çok önemli ancak burada tehlike altında birçok şey var. Birçok şey, Beyler. Kendimizi kandırmayalım.”

Foster başını sallayarak, “Üzgünüm, Bayan Cox,” dedi. “Tüm bunlara rağmen, sizin o binaya girmenize izin vermeyeceğim.” Kulaklığıyla pilotla konuştu. “Jim, dönmeye...”

Foster cümlesini bitiremedi çünkü o an Dan Cox hemen yanında oturan ajanın tabancasını kaptı, emniyetini indirdi ve tabancanın burnunu alnına dayadı.

Foster, “Tanrı aşkına,” diye haykırdı.

Waters, “Bay Başkan, sakın...” dedi.

Cox, “Kesin sesinizi, ikiniz de!” diye gürledi. “Şimdi, eğer bizi durdurmaya çalışan biri olursa Larry, *cesedimi* D.C.’ye geri götürebilir ve insanlara beni beynimi dağıtmaya ikna edecek derecede *delirterek* nasıl korumaya çalıştığınızı açıklayabilirsiniz!”

Jane’e işaret etti. “İn aşağı, Jane.” Tekrar Foster’a baktı. “Kararımla birlikte o binaya gidiyorum. İçeride birkaç dakikadan daha uzun kalmayacağız. O yapıda herhangi bir elektronik izleme ya da dinleme cihazı olmayacak. Çocuğu kaçıranlar bu konuda oldukça net davrandılar. İşimiz bittiğinde oradan çıkacak, bu helikoptere binip döneceğiz. Sonra umarım yeğenim serbest bırakılacak ve siz, hepiniz tüm bu olanları unutacaksınız. Bu konuda çok *ciddiyim*!”

Adamlar konuşmadılar; sadece kafasına tabanca dayayan başkanlarına bakmaya devam ettiler.

Sessizlik sonunda Waters tarafından delindi. “Efendim, bunu yapmakta ısrar ederseniz, geriye yapılacak tek bir şey kalıyor.”

“Burada emirleri ben veririm, FBI *değil!*”

Waters, Jane’e baktı. “Bu, Sean King’in bize ilettiği bir şeydi, Hanımefendi. Onun bulduğu bir şey. Ona güveniyorsunuz, öyle değil mi?”

Jane yavaşça başını salladı.

“O zaman birazdan size söyleyeceğim şeyi harfiyen yapmalısınız. İkiniz de bunu yapacak mısınız?”

Başkan, “Ooradaki binaya girebileceğimiz ve bu işi tamamlayabileceğimiz anlamına geliyorsa, evet!” dedi.

Birkaç dakika sonra, uzun pardösüsü sırtında uçuşan Jane ve başkan helikopterden indiler. Rehine Kurtarma Ekibi, başkanı başına yaslanmış silahla görünce, normalde kesinlikle yapmayacakları bir şeyi yaptı. Donup kaldı.

Ekip lideri, sorgulayan bir bakışla, “Bay Başkan?” dedi.

Cox, “Yolumdan çekilin!” diye haykırdı. İki savaşa katılmış, insan hayatına en ufak bir önem vermeyen, beraberinde büyük silahlar taşıyan, adam öldürmeye eğilimli uyuşturucu satıcıları ve çeşit çeşit kaçıkla sayısız çatışmaya katılmış tecrübeli bir adam olan ekip lideri yerden otuz santim havaya sıçradı. Eve uzanan yol açılmıştı, Cox karısının elini tuttu ve yürümeye başladılar. Küçük verandaya ulaştıklarında birbirlerine baktıktan sonra içeri girdiler.

82. Bölüm

Başkan ve eşi, Tippi Quarry’yi makine ciğerlerini şişirir, oksijen burnuna süzülür, monitör kalp atışlarını ve hayati diğer değerlerinin durumunu kaydederken seyrettiler.

Jane, “On üç yıldan uzun bir süredir bu haldeymiş” dedi. “Haberim yoktu.”

Başkan, kızı inceledi. “Onu hatırlamıyorum tatlım, yemin ederim hatırlamıyorum. Ama güzel bir yüzü var.”

Başkan bunu der demez, Jane yavaşça ondan uzaklaştı. Adam bunu fark etmiş gibi değildi. Sorgular bir tavırla, “Tippi Quarry mi?” dedi.

“Evet.”

“Atlanta’da mı?”

“Doğru. Senatörlük kampanyaya başlarken sana yardımcı olan halkla ilişkiler firmasında. Bu kız orada gönüllüydü, üniversiteden yeni mezun olmuştu.”

“Tüm bunları nasıl biliyorsun?”

“Öğrenmek zahmetine katlandım. O günlerde yakından ilgilenebilir gibi görüldüğün tüm kadınları bulmak için çok çabaladım.”

“Sana cehennem azabı yaşattığımın farkındayım.” Başkan tekrar Tippi’ye baktı. “Onunla herhangi bir ilişkimin olduğunu ise kesinlikle hatırlamıyorum.”

“Hiç kimsenin ikinizi birbirinizle ilişkilendirmemesinin sebebi de hiç şüphesiz bu. Ama onunla bir ilişkin *oldu*. Bu beni bile şaşırtan bir şeydi. Sizin ikinizi bir otel odasında buldum. Bu kız senin üzerinden çekilmen için çığlıklar atıyordu ama çok geçti. Sen işini çoktan bitirmiştin. Bir köşede içtiğin aşırı cin ve yetersiz tonikten dolayı kendinden geçmiş halde yatarken, kızı sakinleştirmek saatlerimi aldı.”

“Neden polis gelmedi o zaman? Bunun karşılıklı anlaşmayla yaşanan bir şey olmadığından emin misin?”

“Kız polisi aramadı çünkü onu bu olayın açığa çıkması durumunda büyük bir skandal yaratacağını söyleyerek sonunda ikna ettim. Hiç kimsenin sen dururken onun anlatacaklarına inanmayacağını, orasının *bizim* otel odamız olduğunu ve kocamın aleyhine tanıklık edemeyeceğini... sen senatoya girmek üzereydin ve muhtemelen de başkan seçilecektin. O da uzun bir geleceği olan genç bir kadındı. Böyle bir şeyin açığa çıkması durumunda, o gelecek mahvolabilirdi. İnsanlar onun seksle seni ayarttığını düşüneceklerdi. Seni bir şekilde tuzağa düşürdüğünü. Çok ikna ediciydim. Hatta ona bunun senin hastalığın olduğunu bile söyledim. Çok sempatik bir tablo çizdim.”

“Teşekkürler, Jane. Beni kurtardın. Bir kez daha.”

Jane buz gibi bir sesle, “O günlerde senden nefret ediyordum. Ona ve bana yaptığın şeyden dolayı senden nefret ettim,” dedi.

“Söylediğin gibi, bu bir hastalıktı. Ama değiştim. Bunun üstesinden geldim. Bu bir daha olmadı, öyle değil mi?”

“Bir kez daha oldu.”

“Ama o kadına bunu zorla yapmadım. Bundan sonra, bir daha böyle bir şey yaşanmadı. Bu konuda çok çalıştım, Jane. Yaptığım şeyi temizledim.”

“Yaptığın şeyi mi? Dan, bu senin donunu yerde bırakman gibi bir şey değil. Bu zavallı kıza bunu zorla yaptın.”

“Ama bir daha tekrarlamadım. Vurgulamaya çalıştığım nokta bu. Değiştim. Yoluma devam ettim.”

“Pekâlâ, onun yoluna devam etmek gibi bir fırsatının olmadığı açık.”

Başkanın aklına aniden bir şey geldi. Küçük odada etrafına çılgınca bakındı. “Burada bir yerlerde herhangi bir kayıt cihazı olmadığından eminsin, öyle değil mi?”

“Ben adamın ihtiyaç duyduğu her şeyi aldığını düşünüyorum. Hatta bu zavallı kadın olmasa bile.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Willa’dan bahsediyorum.”

“Ne olmuş ona?”

“O senin kızın. Bu adam da bunu biliyor.”

Başkan bembeyaz bir suratla karısına doğru döndü. “Willa benim kızım mı?”

“Aptal olma, Dan. Ne yani, Diane Wright’ın hamile kalınca öylece çekip gideceğini mi düşünüyordun?”

Cox dengesini sağlamak için kolunu duvara yasladı. “Neden bunu bana daha önce söylemedin?”

“Söyleseydim ne yapacaktın ki?”

“Ben... yani... ben...”

“Doğru. Her zamanki gibi hiçbir şey. Dolayısıyla işi ele aldım ve senin diğer bir pisliğini de temizledim.”

“Neden kürtaj olmadı?”

Jane, Tippi'yi işaret ederek, "Olsaydı da bu hale mi gelseydi?" dedi. "Bu hiç de senin düşündüğün kadar kolay bir şey değil, Danny. Onunla temasa geçtim. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Olan bitenleri anladığımı, onu hiçbir şeyden sorumlu tutmadığımı..."

"Bu nasıl oldu?"

"Görünüşe bakılırsa onu arabana almışsın, sanırım bir bardan... onu seks yapmaya bu kadar çabuk ikna edebilmiş olmana bakılırsa, inanılmaz derecede çekici biri olmalısın. Ya da belki de bu kapıldığın kadının sınıfını gösteriyor."

Başkan elini alnına koydu. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Yemin ederim."

"Yani Sean King'in seni eve getirişini hatırlamıyorsun, öyle mi?"

"King mi? Sean King mi? O bunu biliyor mu?"

"Seni arabada o kadınla birlikte bulan Sean. Bundan hiç kimseye tek bir kelime etmedi."

"Ona dostça davranman bu yüzden, öyle mi?"

"Sebeplerden biri bu, evet."

Başkan ona sert sert baktı. "Diğer sebepler ne?"

"Sakın bana bunu sormaya cüret etme."

"Özür dilerim, Jane. Özür dilerim."

"Wright beni yaklaşık bir ay kadar sonra aradı. Âdet olmamıştı. Ardından kesinlikle hamile olduğunu öğrenmişti. Çocuğun babasının sen olduğundan emindi. Başkasıyla bir birlikteliği olmamıştı. Aslına bakılırsa, senin beraber olduğu ilk adam olduğunu söyledi. Ona inandım. Para filan istemedi. Sadece korkmuştu, ne yapacağını bilmiyordu. Aynen Tippi Quarry gibi. O günlerde, Tuck ve Pam, İtalya'da yaşıyordu. Pam hamile kalmış ama düşük yap-

mıştı. Bunu ben ve Tuck dışında hiç kimseye söylememişti. Karın haricinde bir kadından da olsa, o bebeğin babasının sen olduğun bir gerçektir. Bebeğin bir yabancıya gitmesine izin veremezdim çünkü Wright'ın ona sahip çıkmayacağını biliyordum. O senin kanındandı. Wright'la bir anlaşmaya vardım ve sekiz ay sonra İtalya'ya gitti. Onu orada karşıladım. Bebek doğunca bunu Pam'e ve Tuck'a götürdüm. Pam daha sonra ülkeye döndüğünde, herkes bu kızın onun olduğunu düşündü."

"Tüm bunları benden sakladın, öyle mi?"

"Senin yıllar boyunca benden gizlediklerin göz önüne alındığında, bunu yapmak için yeterli sebebim vardı."

"İyi ama neden bunca..."

"Başka bir kadını becererek yaptığın bir bebek için neden bunca sıkıntıya girdim, değil mi? Söylediğim gibi, o senin kanından. O *senin* çocuğun, Dan. İkimizden birinin bunun sorumluluğunu sırtlanması lazımdı ve o bendim. Her zaman olduğu gibi!"

"Onlara söylemedin mi? Pam ve Tuck'a? Willa'nın benim çocuğum olduğunu yani?"

"Nasıl yapabildim? Ona gidecek ve, 'Oh, bu arada sevgili kardeşim, bu, Dan'ın piç kurusu. Onu almak ister misin?' mi diyecektim? Diane Wright hiçbir zaman Pam ve Tuck'la tanışmadı. Bebeği alması için birini ayarladığımı varsaydı. Malum sebeplerden dolayı, Willa'nın yeni kimliğini kesinlikle bilmesini istemedim. Ama Sean King, Pam'in sadece iki çocuk doğurduğunu öğrendi. İşte bu yüzden kızı kaçırın kişinin mektuplarını herkesten saklamak ve bir şeyleri gizlemek zorunda kaldım."

"Anlamıyorum."

"Willa'nın evlat edinildiğini öğrenselerdi, insanlar bunu daha derinlemesine incelemeye başlayabilirlerdi. Mesela siyasi düşman-

ların. Diane Wright'ı bulabilir, her şeyi öğrenebilirlerdi. Senin onunla cinsel ilişkiye girdiğini ve benim bebeğin, *senin* bebeğinin. erkek kardeşimde kalması işini ayarladığımı birbiriyle bağlantılandırabilirlerdi. Senin bu hikâyeyi işine yarayacak bir şekilde değiştirme şansın yok. Kariyerin sonlanırdı.”

Başkan, “Anlıyorum. Willa’ya bayılıyorum,” dedi. “Onu hep sevdim. Belki de onunla aramda bir bağ olduğunu hissettim.”

“O zeki, iyi ve tatlı bir kız. Onu sağ sağlam geri almak için her şeyi yapacağım.”

Başkan, Tippi’ye baktı. “Ama *onun* sonunun böyle olmasıyla hiçbir alakamız yok,” dedi.

Jane gözlerini bir mendille sildi. “Ben yaptım. Hamile olduğunda panik içinde beni aradı. Ebeveynlerine bunu söyleyemeyeceğini belirtti. Onu anlamazlardı. Ayrıca bu çocuğu doğurmak da istemiyordu. Ona tecavüz ettiğin için, kızı bu düşüncesinden dolayı suçlayamam. Kürtaj tek çareydi. Onu hastaneye ya da gerçek bir doktora götüremezdim. Bir şeyler ortaya çıkabilirdi. Ebeveynleriyle temasa geçilebilirdi. Bunun hemen ve sessizce yapılması gerekiyordu. Bunu yapabilecek birini tanıyordum. Onu arabayla oraya götürüp bıraktım. İşlemin parasını ben ödedim ve eve geri dönmesi için kızı bir miktar para bıraktım. Gerizekâlı belli ki işi baştan savma yaptı. Ben... ama benim hiçbir zaman olanlardan haberim olmadı. Sonrasını takip etmedim. Sanırım bunu yapmayı istemedim. Amacım sadece tüm bu olanları unutmaktı.”

Başkan uyuşmuş bir halde, “Baştan sona bir trajedi,” dedi, hâlâ Tippi’ye bakıyordu.

Jane, “Bunu yapmalıyız,” dedi. “Ardından da buradan çıkmalıyız. Sonra Willa’yı geri alacağız.”

“Tatlım, Waters helikopterde bize anlattıklarında haklıysa, o

zaman Willa'yı geri alamayacağız demektir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O bizi öldürmek istiyor. Şu Quarry adlı adam. Bunu biz buradan ayrıldıktan sonra yapmayı deneyebilir.”

“Nasıl yapabilir ki? Etrafımız bir orduyla çevrili. Sürekli bir orduyla çevriliyiz.”

“Bilmiyorum, en başından beri niyeti buysa, bunu kesinlikle deneyecektir.”

“Yani ne demek istiyorsun?”

“Bu işten kışımızı canlı kurtarmaya odaklanmalıyız. Eğer bir suikast girişimi olursa ve bu başarısızlıkla sonuçlanırsa, adamın bundan haberdar olacaktır. Willa'yı öldürecektir, bunu çoktan yapmadıysa tabii. Ardından olan biteni meydana dökmeye çalışacaktır. Buna hazırlıklı olmalıyız. Bir alternatif araştırmalıyız. Elinde ne tür bir kanıt olduğunu düşünüyor olursa olsun, adamlarımın bunu halledebileceklerini biliyorum. O tek bir kişi. Benim ise elimin altında tam donanımlı bir ordu var.”

“O tek bir adam olabilir ama şu ana kadar neler yaptığına bir baksana.”

“Bunun önemi yok. Önemli olan her şeyin nasıl sonlanacağı. Şimdi, Quarry'nin bizden yapmamızı istediği şeyi yapalım ve buradan çıkalım.”

Yatağın önünde dikilerek el ele tutuştular.

İlk konuşan Jane oldu. “Özür dilerim, Tippi. Bunun olmasını kesinlikle istemedim. Gerçekten çok üzgünüm.”

Başkan boğazını temizledi. “Umarım sana yaptıklarımın dolayı beni affedersin. Ben... hatırlamadığımı söylemem yeterli değil ya da kendimde olmadığımı, bu benim sorumluluğumdur. Hayatımın geri kalanı boyunca bununla yaşamak zorunda kalacağım.

Ben de üzgünüm, Tippi. Çok, ama çok üzgünüm.”

Jane, Tippi'nin eline hafifçe dokundu. Başkan da aynı şeyi yapmaya başladı ancak ardından görünüşe bakılırsa aklına daha başka şeyler geldi ve parmaklarını geri çekti.

Kapıya yöneldiler.

Rehine Kurtarma Ekibi birkaç metre ilerideydi. Foster, Waters ve Gizli Servis ekibi hemen onların arkasında dikiliyordu, hepsi de harekete geçmeye hazırды.

Sığınakta Carlos, çifti monitörden net bir şekilde gördü.

Kumandanın üzerindeki tek düğmeye bastı. Bu aynı anda iki şeyin birden olmasına sebep oldu.

Duvar boşluğuna gizlenen, kurşun kaplamanın arkasındaki duvarın içine yerleştirilmiş hidrolik itme sistemiyle işleyen, yaklaşık beş santim kalınlığındaki metal bir kapı öne doğru kayınca, sövenin sol tarafı patladı. Bu hareket başkanı ve eşini odaya kilitledi.

Sonra, odada bir tıslama sesi duyuldu. Etrafa, alt döşemenin altındaki metal kaplamaya büyük bir dikkatle çeşitli delikler delinmişti. Rehine Kurtarma Ekibi'nin matkabının çarptığı şey buydu, beton değil. Temel boşluğuna *ikinci* bir alt döşeme gizlenmişti. Bu boşlukta, içinde nitrojen gazı bulunan metal silindirler seri halinde birbirine bağlanmıştı. Bunlar da Quarry'nin temelden dolandırdığı PVC borulardan uzanan dağıtıcı kablolarla verilmişti, bir kumandayla tetiklenebiliyordu. Metaldeki deliklerden gaz yükseldi ve ardından yer tahtalarının dar aralıklarından geçti. Tanklar büyük basınç altındaydı ve içindekileri büyük bir güçle boşalttılar. Kısa bir süre içinde küçük oda nitrojen gazıyla dolmuştu.

Nitrojen doğal olarak oluşur ama aynı zamanda oksijeni tüketir ve belirli şartlarda öldürücü olabilir. Aşırı nitrojene tabi kalan insanlar acı hissetmezler. Kısa zamanda ve daha ne olduğunu anlayamadan bilinçlerini yitirirler. Birkaç dakika içinde oksijenin tükenişiyle birlikte boğulacaklarının kesinlikle farkında olmazlar. Bu sebeple ölüm cezasını tekrar uygulamaya koymayı düşünen ülkeler, gaz odasına nitrojen verme yöntemini gözden geçiriyorlardı çünkü bu çok hızlı işleyen acısız bir işlem idi.

Buraya gelip Sam Quarry'nin inşa ettiği bu modeli inceleseler çok iyi yaparlardı çünkü Alabama'dan gelen bu adam baraka görünümünü altında mükemmel bir idam odası inşa etmişti.

Tippi'nin yaşam ünitesinin, bir arada çalışan, saf oksijenle odadan gelen oksijeni karıştırarak vantilatör trakeostomi tüpüne, oradan da ciğerlerine pompalayan bir oksijen dönüştürücüsü ve oksijen tankı vardı. Karışım büyük bir dikkatle kalibre edilmişti, tek sorun odada artık oksijen kalmamış olmasıydı. Tanktan gelen saf oksijen miktarı bu farkı kapatmaya yetecek miktarda değildi. Kız korkunç derecede güçsüzleşmiş haliyle, neredeyse anında öldü. Monitör bu durumu keskin bir çığlıkla ilan etti. Dünyadaki cehennem onun açısından sonunda sonlanmıştı.

Dışarıda, çığına dönen Rehine Kurtarma Ekibi ve Gizli Servis kapıyı açmak için ellerindeki her türlü alete başvuruyordu. Tabii ateş açmak ya da bomba patlatmak dışında çünkü bunlar içerideki insanları öldürebilirdi. Metal kapı ve duvarlara saldırdılar, ama tahtaların altındaki kaynatılmış metalle karşı karşıya kaldılar. Tam donanımlı adamların yanında takım elbiseli görevliler de ellerinde balta ve zincirle çatıya tırmandılar ancak çabaları kalın ahşaba vidalanmış metal tabakalar ve yoğun padavralar yüzünden bir işe yaramadı. Küçük eve girebilmek neredeyse imkânsızdı.

Yine de pes etmediler. Sekiz dakika sonra, elektrikli testere, balyoz ve kas gücüyle, ter dökerek, metal kapıyı yıkmayı başardılar. Beş adam içeri daldı, ardından oksijensiz kalarak büyük bir hızla dışarı fırladı. Diğer ajanlar oksijen maskelerini takarak içeri koşturdular.

Birkaç saniye sonra dışarı çıktıklarında, monitörden olan biteni seyreden Carlos küfretti. Başkan ve eşi, Jane'in pardösüsünün altında taşıdığı küçük silindirlere bağlı oksijen maskelerini çıkarıyorlardı. Bunlar onlara, Quarry'nin bodrum katındaki fazla sayıda nitrojen gazı silindirini keşfettikten ve bunların ne maksatla kullanılabileceklerini algıladıktan sonra, King'den aldığı ipucu doğrultusunda harekete geçen Ajan Waters tarafından verilmişti.

Foster ve adamları başkan ve eşinin yanına koşturdular, onları hemen helikoptere yönlendirdiler, öyle ki ne başkanın ne de eşinin ayakları yere bir an olsun değmemiş gibiydi.

Helikoptere güvenli bir şekilde bindikten sonra, Foster büyük bir endişeyle, "İyi misiniz, Bay Başkan?" diye sordu. "Sizin ve eşinizin tıbbi kontrolünüzü hemen yaptırmamız gerekecek."

"Ben iyiyim. İkimiz de iyiyiz." Chuck Waters'a baktı. "İyi tahmin. Gaz gelmeye başlar başlamaz maskelerimizi taktık."

"Bu fikir Sean King'indi, efendim, benim değil. Ama yine de, gazın bu evde olacağını düşünmemiştim. Her şeyin tehlikesiz olduğu kararına varmıştık."

"Pekâla, Bay King'e teşekkür etmek zorunda kalacağım." Karısına baktı. "Tekrar."

Beti benzi atan Foster, "Eğer o evde böyle bir bubi tuzağı olduğundan biraz olsun şüphelenseydim efendim, sizin içeri girmenize kesinlikle izin vermezdim."

Cox kemerine soktuğu tabancayı çıkarıp Foster'a uzattı. "Pe-

kâlâ, size en ufak bir seçim hakkı vermedim, öyle değil mi? Tüm bunları her kim yaptıysa kesinlikle çok zeki olmalı. Komplonun karmaşıklığına bakılırsa, bunun arkasında iyi oranda finanse edilen bir terörist organizasyon varmış gibi görünüyor. Benim aptal soy-tarılıklarım sizi gerçekten iki arada bir derede bıraktı, Larry. Özür dilerim.”

Foster’ın suratı kızardı. Başkanın bırakın Gizli Servis ajanını, herhangi birilerinden özür dilemesi ender rastlanılır bir durumdu.

“Özrünüz kabul edildi, Bay Başkan.” İki adam tokalaştı.

Helikopterin kapısı hızla kapanırken başkan, “Hemen D.C.’ye dönmeliyiz,” dedi.

Rahatlayan Foster, “Sizinle bundan daha fazla hemfikir olamazdım,” karşılığını verdi.

Waters, “Ya yeğeniniz?” diyerek araya girdi.

“Biraz önce olanların ardından, onun hâlâ hayatta olması çok küçük bir olasılık gibi görünüyor. Eğer amaçları beni öldürmekse, onu serbest bırakmayı kesinlikle düşünmedikleri ortada.”

Jane Cox hıçkırarak yüzünü kapattı. Başkan kolunu destekleyici bir tavırla karısının omzuna doladı. “Ama elimizden gelen her şeyi yapmaya devam etmeliyiz.” Helikopterin içinde etrafına göz gezdirdi. “Umut etmekten vazgeçmemeliyiz. Ama diğer yandan da olabilecek en kötü duruma hazırlıklı olmalıyız. Bu aşağılık herifler beni ve karımı öldürmeye kalkıştı ama başaramadılar. Amerika hiçbir zaman bu tür uğursuzlara teslim olmayacak. Hiçbir zaman. Bana ulaşmayı denemeye devam edebilirler ama hiçbir zaman onların kazanmalarına izin vermeyeceğim. Bu ben buradayken olmayacak.”

Helikopterdeki ajanların tümü, onun birkaç dakika önce şakağına tabanca dayamış, yeğenini canlı geri almaktan ziyade seçimi

kaybedeceğinden endişelenen öfkeli bir deli olduğunu unutarak, Dan Cox'a engin bir saygıyla baktılar. Yeğenini kurtarmak için tuzak olduğu ortaya çıkan o eve büyük bir cesaretle girmişti. Şimdi, ölümden kıl payı kurtulmuş biri olarak, karısına destek oluyor ve askerlere moral veriyordu. Birleşik Devletler başkanlarının genelinde hiç kazanamadıkları bir tür itibardı bu.

Havalanmadan önce, bu şartlar altında, Bay ve Bayan Cox'un aynı helikopterde birlikte seyahat etmemeleri gerektiği kararına varılmıştı. Jane altı ajan ve bir çift Rehine Kurtarma Ekibi elemanı ile birlikte ikinci helikoptere alınmış, geriye kalan ateş gücü ve Ajan Chuck başkanın yanında yer almıştı. İki ajan, yerel polis ve Tippi Quarry'nin cesediyle ilgilenmek için orada kalmıştı.

83. Bölüm

Quarry SAT telefonunu yere fırlattı ve bir öfke çılgılığı atarak madene geri girdi.

Sean saklandıkları yerden seyretmeye devam ederek, “Pek de mutlu görünmüyor,” dedi.

“Sanırım adamın ölmediğini yeni öğrendi.”

Onları büyük bir dikkatle dinleyen Gabriel, “Siz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu. “Ne adamı?”

“Gabriel, madenin içini ne kadar iyi biliyorsun?”

Michelle araya girdi. “Sean, hayır!”

“Michelle, oraya gözümüz kapalı giremeyiz.”

“O sadece bir çocuk.”

“Orada başka bir çocuk daha olabilir.”

Gabriel konuştu. “Gideceğim. İçeriye oldukça iyi biliyorum. Oraya girmek istiyorum. Bay Sam’le konuşabilirim.”

Sean, “O gitmek istiyor,” dedi.

Michelle, Sean’a, ardından da Gabriel’in yakaran suratına baktı.

“Michelle, çok fazla zamanımız yok. Quarry’nin içeri nasıl daldığını gördün.”

Birkaç kayayı daha tökezleyerek aştılar ve madenin girişine doğru koşturdular. Kapı sorun değildi çünkü Quarry arkasından bunu kapatma zahmetine bile katlanmamıştı.

İçeri koşturdular, silahları ve el fenerleri ellerindeydi.

Birkaç dakika sonra karanlıklar arasında kayboldular.

Quarry, “Daryl!” diye haykırdı. “Daryl!”

Oğlu karanlıklar arasında belirdi. “Ne oldu?”

Quarry konuşamıyordu. Düşünemiyordu.

Büyük eliyle oğlunu omzundan yakaladı. “Carlos aradı. İşe yaramadı. Dışarı çıktılar.”

“Lanet olsun! Şimdi ayvayı yedik!”

Quarry, “Oksijen maskeleri,” diye geveledi.

Daryl, babasına öfkeyle baktı. “Şimdi ne yapacağız yaşlı adam?”

Quarry dönüp geçite doğru koşturdu. Daryl de arkasından paldır küldür ilerledi. Quarry, Willa’nın odasının kapı kilidini açarak ardına kadar itti.

Diane onun öfke dolu suratına tek bir kez bakarak geri geri uzaklaşmaya başladı. “Hayır, lütfen. Yapma. Lütfen!” diye çığlıklar atıyordu.

Willa kafası karışmış bir halde baktı. “Neler oluyor?”

Diane, “Bizi öldürme!” diye haykırdı.

Willa ayağa fırlayıp geri çekilmeye başladı. Quarry ve Daryl ilerledi.

Quarry sık sık soluyordu. “Hayattalar. Hayattalar! Lanet olsun!”

Willa, “Kim hayatta?” diye haykırdı.

Quarry masayı yana doğru devirdi, sandalyeleri odanın karşı tarafına fırlattı. Willa, mümkün olduğunca köşeye sokulan Diane'e doğru koşturdu.

Quarry yakalayıp ikisini de kapıya doğru sürüklerken çığlıklar attılar. "Haydi! Daryl!" diye bağırdı.

Daryl, Willa'yı tutup havaya kaldırdı.

"Lütfen, Bay Sam, lütfen." Willa o kadar hıçkırarak ağlıyordu ki, konuşmakta zorlandı.

Diane kendini serbest bıraktı, Quarry kadını sonunda yerde sürüklemeye başladı. Koridora çıktıklarında, Quarry durdu ve dinledi.

Diane hâlâ çığlık atıyordu, Quarry, "Kes sesini, kadın. Hemen şimdi!" dedi. Diane onu dinlemedi.

Quarry kemerinden bir tabanca çıkarıp Diane'in şakağına yasladı.

Sertçe, "Şimdi," dedi.

Diane sessizleşti.

Willla, Daryl'in kolları arasındaydı. Quarry başını kaldırdığında kızı kendisine ve silahına bakarken yakaladı. Quarry, "Bunu duydu mu, Daryl?" dedi.

"Neyi duydum mu?"

"Bunu."

Bu, madenin duvarlarından yankılanan ayak sesleriydi.

Quarry, "Polisler," dedi. "Buradalar. Muhtemelen lanet olası koca ordu burada."

Daryl ifadesizce babasına baktı. "Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Savaşacağım. Mümkün olduğunca çok sayıda insanı beramızda götüreceğiz."

"O zaman gidip savaşırken kullanacağımız birkaç şey alıp geleyim."

Daryl, Willa'yı Quarry'ye verdi. Oğlu tam yan kuyuların birinden apar topar ilerlemeye başlayacakken, Quarry onu kolundan yakalayıp, “Şalteri getir,” dedi.

Daryl kötü kötü gülümsedi. “Onları mahvedeceğiz, baba.”

“Git ve getir. Sonra da bana ver.”

“Emirleri hâlâ sen veriyorsun, öyle mi? Buradan dışarı kesinlikle canlı çıkamayacağız. Tıpkı Yaşlı Kurt gibi olacağız. Birer kemik yığını.”

Willa, “O neden bahsediyor?” diye haykırdı.

Quarry, oğluna, “Sana git dedim!” diye çıktı.

“Gidiyorum, tamam. Sonra döneceğim. Ama kendi istediğim şekilde moruk. Sadece bu kez. *Son kez. Benim dediğim olacak.*”

“Daryl...”

Ama oğlu çoktan karanlıklar arasında kaybolmuştu.

Kendilerine doğru yaklaşan ayak sesleri artmıştı.

Quarry, “Kim var orada?” diye gürledi. “Yanımda rehineleirim var!”

Bir ses, “Bay Quarry,” diye haykırdı.

Şaşkına dönen Quarry, “Gabriel!” diye karşılık verdi.

Michelle, Gabriel'in Quarry'ye seslenmesini engelleyebilecek kadar hızlı davranamamıştı. Elini ağzına götürüp başını iki yana salladı.

Quarry, “Gabriel!” diye haykırdı. “Burada ne işin var?” Sesizlik yaşandı. “Yanımda kim var?”

Quarry oğlanın buraya tek başına gelmesinin imkânsız olduğunu biliyordu. Onu ele geçirmişlerdi. O küçük evden canlı kurtulmuşlardı. Tippi ölmüştü. Gabriel yanlarındaydı. Şimdi de Sam Quarry'yi ele geçirdiklerini düşünüyorlardı. Pekâlâ, yanlış düşünüyorlardı. Öfkesi kabardı. Onca yıl. Onca çalışma. Hiçbir işe yaramamıştı.

Willa titrek bir sesle, “Kim o?” dedi. Kolları Quarry’nin kalın boynuna dolanmıştı.

“Hemen şimdi sus.”

“Bu şu bahsettiğiniz oğlan. Gabriel.”

“Evet, öyle. Ama yanında başka birisi var.”

Quarry, Diane’i ayağıyla dürttü. “Ayağa kalk, çabuk.”

Diane doğruldu, Quarry’nin eli, kolunu sıkı sıkı tutarken koridordan aşağı ilerleyerek bir köşeyi döndüler.

Diane, “Lütfen gitmemize izin ver,” diye yalvardı. “Lütfen.”

“Kes sesini kadın, yoksa yemin ederim ki...”

Willa, “Onun canını yakma, sadece korkuyor,” dedi.

“Hepimiz korkuyoruz. Gabriel’i kesinlikle buraya getirmeliydiler.”

“Bay Quarry!”

Hepsi bu yeni sesle donup kaldılar.

“Bay Quarry. Benim adım Sean King. Ortağımla, Michelle Maxwell’le birlikte buradayım. Beni duyabiliyor musunuz?”

Quarry sessiz kaldı ve silahını Diane’in yanına sokup sakladı.

“Beni duyuyor musunuz? Willa Dutton’u bulalım diye tutulduk. O kadar. Polis değiliz. Özel dedektifiz. Willa yanınızdaysa, lütfen onu serbest bırakın, biz de gidelim.”

Quarry hâlâ bir şey söylememişi.

“Bay Quarry?”

“Sizi duyuyorum,” diye seslendi. “Onu size verirsem hemen gidecek misiniz? Peki o zaman neden dışarıda bekleyen bir ordu dolusu polis var sizce?”

“Dışarıda hiç kimse yok.”

“Evet, bana yalan söylemek için bir sebebiniz yok, öyle değil

mi?” Quarry, Diane’i koridordan aşağı biraz daha sürükledi.

“Biz sadece Willa’yı istiyoruz, o kadar.”

“Hepimizin istediği birçok şey var, ama istediğimizi her zaman elde edemiyoruz.”

Sean’ın bunu takip eden sözleri adamın donup kalmasına sebep oldu.

“Evinize gittik. Odayı gördük. Bize bunu Gabriel gösterdi. Kızınızın başına gelenleri biliyoruz. Her şeyi biliyoruz. Willa’yı serbest bırakırsanız, gerçeğin ortaya çıkması için size elimizden gelen her türlü yardımı yapacağız.”

Quarry, “Bunu neden yapmak istiyorsunuz ki?” diye haykırdı.

“Olan şey yanlıştı, Bay Quarry. Biz bunu biliyor ve size yardım etmek istiyoruz. Ama daha önce Willa’yı sağ sağlam almamız lazım.”

“Benim için yapılabilecek herhangi bir yardım kalmadı. Benim hiçbir şeyim kalmadı. Yapmayı denediğim şeyi biliyorsunuz. Bu işe yaramadı. Şimdi peşime düşecekler.”

“Size yine de yardım edebiliriz.”

Sean Quarry kendisine yaklaştıklarını anlamasın diye ses tonunu düşük tuttu, ilerliyordı.

Sean, “Onlar küçük kızın canının yanmasına sebep olmak istemiyorlar,” dedi. “Sizin de bunu istemediğinizi biliyoruz. Eğer isteseydiniz, bunu çoktan yapmış olurdunuz.”

Quarry hızla düşündü. “Gabriel nerede? Onunla konuşmak istiyorum.”

Michelle küçük oğlana doğru başını salladı.

“Bay Sam, benim.”

“Burada ne işin var?”

“Size yardım etmeye eldim. Canınızın yandığını görmek istemiyorum, Bay Sam.”

“Bunun için teşekkür ederim. Şimdi senin yanındaki insanlara sesleniyorum, Gabriel ve annesinin tüm bu olanlarla en ufak bir ilgisi yok. Her şeyi yapan benim.”

Sean, “Bıraktığınız mektubu bulduk,” dedi. “Biliyoruz. Onların başı belada değil.”

Gabriel, “Bay Sam. Hiç kimsenin size zarar vermesini istemiyorum. Size ya da o kıza. Onu serbest bıraksanız da sizinle birlikte eve dönsek olmaz mı? Belki de, sizin söz verdiğiniz gibi uçağa bineriz.”

Quarry başını yavaşça salladı. “Evet, bu gerçekten harika bir şey olurdu. Ama bunun olabileceğini düşünmüyorum.”

“Neden olmasın?”

“Kurallar, Gabriel, kurallar. Sorun şu ki, bunlar herkes için eşit uygulanmıyor. Bazı insanlar tüm kuralları yıkıyorlar ve...” Sesi yitip gitti.

Sean, “Bay Quarry, lütfen Willa’yı serbest bırakır mısınız? Diane Wohl’u da öyle. O da yanınızda, öyle değil mi? Onların canının yanmasını istemezsiniz. Bunu yapmak istemediğinizi biliyorum. Siz öyle biri değilsiniz,” diye seslendi.

Artık iyice yaklaşmışlardı. Sean ve Michelle bunu hissedebiliyordu. Gabriel’e arkada kalmasını işaret ettiler.

“Bay Quarry!”

Quarry, Willa’nın boynuna daha sıkı sarıldığını hissetti. Ona bakınca, birdenbire her şeyiyle sevdiği ve kendi elleriyle yaptığı evde ölüme terk ettiği diğer bir küçük kızı gördüğünü düşündü. Adam haklıydı. Quarry öyle biri değildi. En azından olmak istemiyordu.

“Tamam. Tamam. Gitmelerine izin vereceğim.”

Willa’yı yere bırakıp aynı göz seviyesinde olabilmek için he-men önünde dizleri üzerine çöktü. “Bana bak, Willa, yaptığım her şey için özür dilerim. Her şeyi başa döndürme şansım olsaydı, bunu yapardım ama yok. Görüyorsun, küçük kızımı başkalarının yaptığı birtakım şeylerden dolayı kaybettim. Bu beni yedi bitirdi, beni olmak istemediğim bir şey haline getirdi. Bunu anlayabiliyor musun?”

Willa başını salladı. İncecik bir sesle, “Sanırım,” dedi. “Evet.”

“Birini sevdiğinde ondan nefret etmeye de hazır olmalısın. Ve bazen nefret kazanıyor. Ama sen beni dinle, Willa. Birinden nefret etmek için gerçekten de çok iyi bir sebebin olabilir ama o nefreti bastırmak zorundasın. Çünkü bunu yapmazsan, tüm hayatın boyunca seni mahveder. Bundan daha da kötüsü, daha fazla sevginin girmesi için içeride en ufak bir yer bırakmaz.”

Willa henüz bir şey söyleyemeden onu yüzü kendisine dönük olmayacak bir şekilde çevirdi. “Size doğru geliyor. Sadece kız. Yürü Willa. Onların seslerine doğru yürü,” diye seslendi.

Michelle, “Bu tarafa, Willa,” diye bağırdı.

Willa tek bir kez arkasına dönerek Quarry’ye baktı.

“Haydi git, Willa. Yürü. Arkaya bakmak yok.” Annesinin ölümünü öğrendiğinde, bu kederin kızın tüm yaşantısını değiştireceğini biliyordu. Quarry’den nefret edecekti ve etmeliydi de. Sadece küçük kızın söylediklerini dinleyeceğini ve bu nefretin hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğini umdu. Hissettiği nefretinin kendisine yaptığı gibi.

Willa geçitten aşağı hızla yürüdü.

Quarry, “Beni nasıl buldunuz? Yoksa kadının kolundaki ya-

zılardan mı? Şu Koasati saçmalığından?” diye seslendi.

Sean yanıtlamadan önce tereddüt etti. “Evet.”

Quarry başını salladı. Alçak sesle, “Lanet olsun,” dedi.

Sean, Willa yanlarına güven içinde ulaşınca, “Şimdi sıra Diane Wohl’da,” diye seslendi.

Quarry, kadına bakıp başını salladı. “Haydi git.”

Kadın titrek sesle, “Beni sırtımdan vurmayacaksın, öyle değil mi?” dedi.

“Ben insanları sırtlarından vurmam. Ancak bana geçerli bir neden yaratmaları durumunda önden vurabilirim.” Diane’i ileri doğru itti. “Git!”

Kadın maden kuyusundan aşağı koşturdu, sonra, “Seni alçak herif!” diye haykırmak için arkasına döndü.

Ancak bu ses o tarafa doğru yankılanan diğer bir çığlıkla bastırıldı. Bu çığlık Johnny Reb’in İç Savaş’ta saldırıya geçilmeden önce attığı çığlığı andırıyordu.

Michelle bir saniye sonra, “Dikkat et!” diye bağırdı.

Çığlığın kaynağını fark eden Quarry, “Daryl!” diye seslendi. “Hayır! Hayır! Gabriel burada.”

Daryl, elinde bir MP5’le maden kuyusundan aşağı ateş ederek koşturuyordu.

Michelle, “Yere yatın!” dedi. Willa’yı arkasına doğru iterek ateşe karşılık verdi.

Sean mermiler kafasının üzerinde bir duvar oluştururken, yere doğru eğildi.

Tam yolun yarısında ateşe yakalanan Diane Wohl gövdesine çok sayıda MP5 mermisi yedi, vücudu neredeyse ikiye bölünmüş gibiydi. Yere düşerken kadın dönüp Quarry’ye doğru baktı, ağzı yarı açıldı, gözleri fal taşı gibi iri ve vahşi, aynı zamanda suçlama

yüklüydü. Sert zemine, kendi kan gölünün ortasına devrildi. Bu maden onun mezarı olacaktı.

Boşalan şarjörünü yere bırakan ve yerine dolu bir tane takan, ardından da etrafa ateş saçan Daryl, “Orospu çocukları!” diye gürledi. Mermiler duvarlara, tavana ve kayalık zemine çarpıp sekti. Ölümcül bir langırt makinesine sıkışıp kalmış gibiydiler.

Quarry ileri doğru atıldı. “Daryl, dur! Dur! Gabriel...”

Daryl onu duyduysa bile, artık babasını dinlemiyordu. “Benim dediğim olacak” derken ima ettiği şey açıktı.

Çok fazla ısınan MP5’i bırakıp iki adet nikel kaplama yarı otomatik tabanca çıkardı, yürüdü, önüne kurşun yağdırıyordu. Silahlar boşalınca yeni şarjör takıp ateş etmeye devam etti. Tetikler silahların boşaldığının sinyalini verince sırtına astığı uzun deri kılıftan bir av tüfeği çıkardı, silahı sıkı sıkı tuttu ve tekrar ateşe başladı. Büyük çaplı silah duvarlardan iri kaya parçalarının kopmasına ve etrafa ölümcül parçacıkların saçılmasına sebep oldu.

Bir süre sonra Michelle doğruldu, Daryl tüfeği doldururken oğlanı tek bir atışla göğüs hizasından vurdu.

Oğlanın çelik yeleği darbenin büyük bir kısmını emdi, Michelle onun sadece geriye doğru hafifçe sendelediğini görünce, “Lanet olsun!” diye haykırdı. “Ne zaman şu lanet olası kafaya nişan almayı öğreneceğim!”

Sean da ateş açtı, Daryl olduğu yerde kalmaya çalışıyordu. Ölmekten korkmuyor gibiydi. Tüfeğini yeniden doldurup mermi ardına mermi patlatmaya başladı, bunu yaparken kahkahalar atıyor, küfürler savuruyordu. Bir süre sonra, “Yapılması gereken şey bu mu, baba? Ha? Oğlun sana yardım etmek için hemen burada,” diye haykırdı.

Michelle kendilerine yönlendirilen bu silahlı saldırıya karşı

koyamayacaklarını fark ederek, “Gabriel, Willa, koşun!” diye bağırdı. Arkasını işaret etti. “Bu taraftan!”

Gabriel, Willa’nın elini tuttu. “Haydi, gel!”

Koşarak uzaklaştılar.

Bir süre sonra Sean, “Lanet olsun!” diye homurdandı.

Michelle silahını doldurduğu yerden başını kaldırıp baktı ve onun kaya parçalarından birinin yırttığı kolunu tutarak eğildiğini fark etti.

Sean suratını buruşturarak, “İyiyim,” dedi.

Onu karanlıkta görememişlerdi ancak Daryl artık elinde ne-redeyse MP5’ten bile korkunç bir şey tutuyordu. Avucunda basma düğmeli küçük bir kutu vardı.

Daryl, “Hey, siz federaller, haydi hep birlikte Tanrı’yı görmeye gidelim,” diye gıdaktı.

“Yapma!” Quarry oğlunu tam düğmeye bastığı anda itti. Daryl hızla yere düştü. Quarry’nin ivmesi oğlunun yanından öne doğru fırlamasına, yuvarlanmasına ve düşen bir kaya yığınının üzerine düşmesine sebep oldu.

Kısa bir sessizlik yaşandı, sonra ilk saldırı başladı. Yakınlardan gelen bir patlamanın gücü dar tünelden aşağı doğru kontrolden çıkmış bir tren gibi gürlledi, etrafa bunaltıcı bir duman ve jet kadar hızlı enkaz parçacıkları saçıldı.

Daryl yerinden doğrulunca baştan ayağa yandı. Büyük, havada uçan bir kaya başını omuzlarından tamamen kesip aldı. Quarry arkasına düştüğü kaya yığını sayesinde patlamadan büyük oranda uzak kalmıştı. Bir süre sonra titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı, madenin tozundan dolayı kuru kuru öksürüyordu.

Quarry oğlundan geriye kalanlara güçlükle baktı, ardından maden kuyusundan aşağı ilerledi. Sean ve Michelle’i patlamanın

etkisiyle fırladıkları yerde bulup ayağa kalkmalarına yardım etti. “Koşun!” diye haykırdı. “Takip edecek olan patlama buradan sadece üç metre ileride yaşanacak.”

Ellerinden geldiğince hızlı koşular. Sonraki patlama yaşanınca, madenin tavanı hemen arkalarından çöktü. Sarsıntının gücü hepsini yere yapıştırmaya yetti. Michelle ayağa kalkmayı denedi ama acı içinde haykırıp ayak bileğini tuttu. Quarry yere eğildi ve muhteşem kuvvetini kullanarak uzun boylu kadını yerden havaya kaldırdı, ardından tek bir hareketle omzuna attı. Kısa bir süre sonra, Michelle’in yattığı yere kocaman bir kaya parçası çarptı.

Quarry önde, yaralı kolunu tutarak dikilen Sean’a, “Çabuk ol, çabuk ol,” diye haykırdı. “Bir sonraki patlayacak.”

Üçü birden onca duman ve kargaşa arasında moloz yığınının üzerine güçlkle tırmanırken, Gabriel ve Willa’nın yan maden kuyularından birine, tavan üzerlerine çökmek üzereyken geri hamle yaptıkları o kuytu yere sıkışıp kaldıklarını fark etmediler.

Kısa bir süre sonra üçüncü patlama yaşandı ve dağ bir kez daha sarsıldı. Kayalık tavanın bir kısmı daha parçalanarak büyük bir gürültüyle çöktü.

Sonunda, girişe varıp dışarı çıktılar. Quarry, Michelle’i yere bıraktı ve canı çıkmış bir maratoncu gibi soluk alarak çöktü.

Michelle ayak bileğini tutup ona baktı. Adam toprak ve kömür tozuyla kaplanmıştı. Dağınık beyaz saçları ve güneşten hırpalanmış yüzüyle, katliamdan kurtulan birini andırıyordu. Bir yerde de öyle sayılırdı. Hepsi öyleydi.

Michelle, “Hayatımı kurtardın,” demeyi başardı.

Quarry, Sean’a baktığında kolundan aşağı akan kanı fark etti. Gömleğinin kollarından tekini yırttı ve yaranın etrafına kabaca turnike yaptı. Geri çekilirken, Sean adamın koluna yakılmış çizgileri

fark etti. Michelle'e sorgularcasına baktı. Bunları o da fark etmişti.

Sean birdenbire bir heykel kadar hareketsiz kaldı. "Çocuklar nerede?"

Quarry ve Michelle gözleriyle etrafı taradılar.

Michelle, "Willa? Gabriel?" diye seslendi.

Ama Quarry çoktan madenin girişine bakmaya başlamıştı. "Hâlâ içerideler." Geri döndü ve diğer bir patlama madeni sallarken kapıdan içeri daldı.

Sean adamı takip etmek için ayağa fırladı.

Michelle onun koluna asılarak, "Sean, yapma!" diye haykırdı. "Oraya dönme. Dağın tümü çökmek üzere."

Sean elini çekip kurtardı. "Gabriel'i oraya sokan benim. Annesine onu geri getireceğime söz verdim."

Michelle'in kuru suratından aşağı gözyaşları süzülüyordu. Bir şey söylemeyi denedi ama sesi bir türlü çıkmadı. Sean döndü ve madene doğru koştu.

Michelle destek alarak ayağa kalktı, onların arkasından gitmeyi denedi ama kırık ayak bileğini tutarak olduğu yere yığılıp kaldı.

Quarry, Sean'dan öndeydi, paniğin verdiği enerjiyle hızlı hareket ediyordu. Ama Sean daha önce hiç yapmadığı kadar hızlı koşturarak yaşça büyük adamı yakaladı.

İkisi birlikte, "Gabriel! Willa!" diye haykırdılar.

Solda bir şey duyular. Diğer bir patlama madenin farklı bir bölümünü yerle bir ederken, o kuyuya doğru yöneldiler. Her şey gıcırdayıp inliyor, kaya parçaları bel veriyordu. Kısa bir süre sonra, daha başka patlama yaşanmasa bile, maden tamamen çökecekti.

Onları buldular, çöken tavan yığınının hemen yanında birbirlerine sokulmuşlardı. Quarry, Gabriel'in elini yakalarken Sean,

Willa'yı kucakladı ve geri döndüler. Girişe doğru koşmaya başladılar.

Bulundukları yerden on beş metre bile uzakta olmayan diğer bir patlama hepsini tekrar yere devirdi. Öksürüp toz tükürerek oturdular, kulak zarları çınılıyordu, bedenleri neredeyse fiziksel açıdan pes edecek derecede hırpalanmıştı. Ayağa kalkarak bir şekilde yollarına devam ettiler. Giriş görünmüştü. Gün ışığı huzmesini görebiliyorlardı. Sean birdenbire hiç yapmadığı kadar büyük bir kuvvetle koşmaya başladı, Willa'yı sıkı sıkı göğsüne yaslı halde tutuyordu. Kalbi harcanan çabadan dolayı patlamak üzereymiş gibiydi.

Sonra girişi geçtiler, Sean, Willa'yı yere bıraktı. “Koş tatlım, Michelle’e koş.”

Küçük kız, bir kaya çıkıntısına tutunarak doğrulmayı başaran Michelle’e doğru fırladı.

Madende, ayağı kesinlikle kaymak bilmeyen ama şimdi inanılmayacak derecede bitkin düşen Quarry sendeledi ve koca bir kayanın üzerine düştü. Gabriel durup arkasına döndü.

“Git Gabriel, git!”

Gabriel gitmedi. Geri dönerek Quarry’nin ayağa kalkmasına yardım etti.

Doğrudan kapıya koştular. Güneş ışığına doğru. Alabama gökyüzü çok güzeldi, güneş yükseliyor ve etrafı ısıtıyordu.

Sean içeri girmek üzereydi. Onları gördü. “Çabuk olun,” diye haykırdı. “Haydi.” Gabriel’in elini yakalayıp yanında sürükledi.

Michelle ve Willa olanları uzaktan seyrettiler. Maden kuyusunun karanlığında iki adamla çocuğun arta kalan tüm güçlerini kullanarak koştuklarını seçtiler.

Willa, “Haydi, çabuk!” diye bağırdı.

Michelle, “Sean, koş!” diye ekledi.

Yarım metre.

Sonra otuz santim daha.

Sean çıkıştan geçti.

Son bir patlama duyuldu.

Maden kuyusu tamamen çökerken dağdan etrafa toprak ve duman seli saçıldı.

Toz duman sonunda yatıştığında, Sean King toprak ve kayayla kaplı yere iki kolu yana açık halde uzandı.

Onun üzerinde Gabriel yatıyor ve hâlâ nefes alıyordu.

Ancak Sam Quarry’den eser yoktu. Adam hâlâ madende, tonlarca kayanın altındaydı.

84. Bölüm

Dan Cox ülkenin en iyi okullarında eğitim görmüştü. El attığı hemen her şeyde başarılı olmuştu. Başkanlık döneminde, yurtiçi konular kadar yabancı politikada da başarı yakalamıştı. Düşünsel donanımında pek fazla boşluk yoktu. Yine de tüm bunlara rağmen, başkan ve eşini yakından tanıyanlar, dillendirmeseler bile, Jane Cox'un muhtemelen kocasından daha zeki olduğu konusunda hemfikir olurlardı. Ya da en azından daha açığızlü.

Kırsal Alabama'nın üzerinde helikopterle uçarken, kadın bu görüşün ne kadar geçerli olduğunu gösterdi. Dan Cox'un planı işe yaramayacak kararına vardı. Bu konunun düzeltilmesi ya da sorumluluğunun teröristlere yüklenmesi o kadar basit olmayacaktı. Ne yapılacağına dair bilinçli bir yargılamada bulunulabilmesi için, bilmedikleri ama bilmeleri gereken şeyler vardı.

Helikopterin camından dışarı baktığında aşağıdaki büyük evi gördü. Aslında yolculuğun başından beri pencereden bakıyordu. Bu geçtikleri ilk evdi. Bu evin sahibi her kimse o kişinin ölmekten güçlükle kurtulduğunu o binanın da sahibi olma olasılığının çok yüksek olduğunu hissediyordu.

"Bu mülk kimin?"

Genç bir ajan ona bakarak yanından geçti, pencereden dışarı baktı. "Bilmiyorum, Hanımefendi."

Bu, Jane'in öyleymiş gibi görünmeden sinsice organize ettiği diğer bir şeydi. Larry Foster ve Chuck Waters kocasıyla birlikte

uçuyordu. Tecrübeli Aaron Betack'ın bu helikoptere binmesini de engellemişti. Bunu tek bir sert bakışla başarmış, adam Deniz Bir'in güvenli alanına kaçmıştı. Aynısını Ajan Waters'a da uygulamıştı. Yanındaki güvenlik elemanı nispeten gençti. İki Rehine Kurtarma Ekibi elemanı silahlıydı. Onlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu.

“O eve gitmek istiyorum.”

Kafası karışan ajan, “Hanımefendi?” dedi.

“Pilota o evin önüne inmesini söyle.”

“Ama bana verilen emirler...”

“Biraz önce korkunç bir sınav yaşadım. Neredeyse öldürülüyordum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum ve kusmadan önce bu helikopterden inmek istiyorum. Yeterince açıklayabildim mi? Çünkü açıklayamadıysam bunu Washington'a döndüğümde başkanla konuşacağım ve eminim ki o bunu senin amirlerine oldukça net bir biçimde aktaracaktır.”

Rehine Kurtarma Ekibi elemanları birbirlerine baktılar ama tek bir kelime etmediler. Sadece devasa silahlarının gerisine gizlenerek öylece kaldılar. Diğer ajanlar başkanın eşinin etrafına bir çember kurdular, hepsi de kadınla göz teması kurmak istemediklerinden helikopterin tabanına bakıyorlardı.

Jane'in yanındaki ajan, “Walt, bizi o eve götür,” dedi.

Helikopter bir dakika sonra yere indi, Jane aşağı atladı ve Atlee'ye doğru yürüdü.

Genç ajan koşturarak onun önüne geçti. “Hanımefendi, size nereye gittiğinizi sorabilir miyim?”

“O eve gidiyorum, biraz su isteyeceğim ve bir süre de uzanacağım. Senin açıdan sorun olur mu?”

“Hayır, Hanımefendi, tabii ki olmaz, ancak izninizle bundan önce içeriyi bir kontrol ettireyim.”

Jane adama aşağılayıcı bir tavırla baktı. “Sen gerçekten de o eski evde suçluların ya da teröristlerin saklandıklarını mı düşünüyorsun?”

“Uymamız gereken kurallar var, Hanımefendi. İçeriye kontrol etmeme izin verin.”

Jane, ajanı, ekibini ve Rehine Kurtarma Ekibi'ndeki keskin nişancıları önden koşturmak ve etrafında koruyucu bir balon oluşturmak mecburiyetinde bırakarak, hiçbir şey söylemeden adamın yanından uygun adım geçti.

Kapı açıldı, Ruth Ann üzerinde bir mutfak önlüğüyle orada dikiliyordu. Kapı zilini kimin çaldığını görür görmez, ağzı şaşkınlıktan ardına kadar açıldı.

Jane, "Bana biraz su ve uzanabileceğim bir yer verebilir misiniz, Bayan..." dedi.

Ruth Ann kendisinde konuşma gücü bulduğunda, "Ben Ruth Ann. Siz... içeri girin, Hanımefendi. Şöyle buyurun. Suyunuzu getireyim."

Ruth Ann bardağı uzattıktan sonra tam uzaklaşmaya hazırlanıyordu ki, Jane elini sallayarak ondan küçük odada kalmasını işaret etti.

Ruth Ann hemen karşısına oturdu, şu anda inanılmaz derecede gergin görünüyordu.

Jane koruma liderine, "Dışarıda, koridorda bekleyebilir misin?" dedi. "Senin buradaki arkadaşımı inanılmaz derecede gerdiğini düşünüyorum."

Ajan, "Hanımefendi," diye başladı.

Jane ona sırtını dönerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Adam koridora çıkar çıkmaz, "Burada yalnız mı yaşıyor-sun?" diye sordu.

"Hayır, Hanımefendi. Oğlumla ve Bay Sam'le birlikte yaşıyorum. Burası onun evi."

"Sam?"

"Sam Quarry."

"Bu adı tanıyorum. Bir kızı var, öyle değil mi? Tippi adında?"

"Evet, Hanımefendi. Kız artık burada değil. Nerede olduğunu da bilmiyorum." Ruth Ann sanki odadan kaçmak istiyormuşçasına baktı ancak orada oturup lekeli, çalışmaktan dolayı hırpalanmış parmaklarıyla, önlüğüyle oynamaya devam etti.

"Son günlerde ziyaretinize kimse geldi mi?"

Ruth Ann başını önüne eğdi. "Ben... ah."

Jane uzanıp kadının kemikli omzuna elini bıraktı. “Buraya gelişim rastlantısal değil, Ruth Ann. Bir şeyler biliyorum, anlarsın ya. Sam’i biliyorum. Buraya gelmek ve ona yardım etmek istedim. Sana yardım etmek... ve tabii bir de oğluna. O burada mı?”

Ruth Ann başını iki yana salladı. “O onlarla gitti.”

“Onlarla mı? Kimlerle?”

“O kadın ve erkekle.”

“Onları tanıyor musun?”

“Hayır, bu sabah erken saatte buraya gelmelerinden önce ikisini de tanı mıyordum.”

“Gerçekten mi? Yani sen oğlunun tamamen yabancı kişilerle birlikte gitmesine izin mi verdin?”

“Ben... o öyle istedi. İkisi de hükümet adına çalışıyordu, polis gibi. Gabriel, Bay Sam’e yardım etmek istediğini söyledi. Eğer Bay Sam yanlış bir şey yaptıysa, benim bundan en ufak bir habirim yok. Gabriel’in de öyle.” Bir gözyaşı lekeli önlüğüne damladı.

“Bundan eminim, Ruth Ann. Eminim. Bu insanlar buraya geldiler. Sana isimlerini söylediler mi?”

“Adam adının... King olduğunu söyledi. Evet, King.”

“Uzun boylu, yakışıklı bir adam mıydı? Kadın da uzun boylu ve esmer mi?”

“Onları tanıyor musunuz?”

“Aslına bakılırsa ikisi de arkadaşım. Burada ne işleri vardı?”

“Yeğeninizi arıyorlardı. Onlara bu konuda hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Tanrı adına yemin ederim ki bilmiyoruz, Hanımefendi.”

Jane sakinleştiren bir tavırla, “Sana inanıyorum. Tabii ki bilmiyorsunuz,” dedi.

“Sonra Gabriel birdenbire aşka gelerek o odayı onlara göstermek istedi.”

“Oda mı?”

“Bodrum kattaki odayı. Bay Sam’in o odada bir şeyleri var. Duvarlarda asılı. Resimler, yazılar, bir sürü şey. Yeğeninizin fotoğrafı da orada asılı. Gabriel bunu bana gösterdi. O güzel bir kız.”

“King ve arkadaşı bu odayı gördü, öyle mi?”

“Oh, evet, orada uzunca bir süre kaldılar. Heyecanlanmışlardı.”

“Bu odayı bana da gösterebilir misin?”

“Hanımefendi?”

Jane ayağa kalktı. “Gerçekten görmek isterim,” dedi.

Aşağı indiler, Jane güvenlik elemanının uyarılarını dikkate bile almadı. Odaya vardılar. Kapı kilitli değildi. Güvenlik şefi en azından içeride saklanmış kimsenin olmadığından emin olmak için bir tarama yapmakta ısrar etti.

Jane büyük bir ciddiyetle, “Bir tek bunu yapacaksın,” dedi. “Işıkları bile yakmaya kalkma. Sonra hemen dışarı çık.”

Odanın boş olduğundan emin olmak sadece birkaç saniye aldı.

Jane, Ruth Ann’e döndü. “İçeri yalnız girmem senin açından bir sorun yaratır mı?”

“Girin, Hanımefendi. Ben oraya bir daha girmek istemiyorum.”

Jane kapıyı arkasından kapattı, ışığı yaktı ve etrafına bakındı.

Odanın bir ucundan başladı ve diğer ucuna ulaşana kadar yürümeye devam etti. Her bir fotoğrafla, her bir satırla, her bir isim, tarih, olay tanımıyla, hatıralar, korkunç hatıralar kafasına hücum etti.

Bu duvarlara büyük bir özenle dokunmuş olaylar silsilesinin başına döndüğünde, orada yazılı olan, *Bana tecavüz etti baba*, yazısını okudu. Odanın ortasına bir sandalye çekti, oturdu ve bu hikâyeye bakmaya devam etti. *Kendi* hikayesine.

Dosya dolaplarına baktı ama çoğunluğu boştu.

Gözünden tek bir kez yaş geldi, bunun sebebi de Willa’nın kendisine bakan fotoğrafıydı. Bu kız konusunda kocasına tam anlamıyla dürüst davranmamıştı. Willa’nın ailede kalmasını istemişti çünkü bu sırtı her zaman Dan Cox’a karşı kullanabilecekti. Kocasının genelde iyi bir adamı ama ne yapacağı önceden kestirilemez biriydi. Evliliklerinde, Beyaz Saray’dan ayrıldıktan sonra, böyle bir kozun ona büyük fayda sağlayacağı bir anın geleceğinden emindi. Birleşik Devletler başkanının aslında karısından daha güçsüz oldu-

ğunu bilmek sarhoş edici bir mefhumdu. Ancak Jane yıllar içinde Willa'yı sevmeye ve önemsemeye başlamıştı. Onu geri istiyordu.

Sam Quarry'nin yetenek ve azmini takdir ettiğini itiraf etmeliydi. Bu gerçekten de çok büyük bir başarıydı. Tabii ki, bugün yaşananların ardından bir inceleme yapılacaktı. Bu gerçek bir problemdi ama başa çıkılamaz bir şey değildi.

Kocasının iyi şansı devam edecekti. Jane ne yapması gerektiğini tam anlamıyla biliyordu. İşini bilen biri olarak, hedefine metotlu bir şekilde yaklaşmasıydı. Bu sadece parçaları toplamasını gerektiren diğer bir andı. Sadece tek bir kez daha.

Kocası bu şekilde hatırlanmayacaktı. Duvara baktı. O *değişmişti. Bunu* hak etmiyordu.

Ben de öyle.

İnsan, Cox'ların seviyesine ulaşmak için dişiyile tırnağıyla savaş verdiğinde, bireyselliğini kaybediyordu. Artık kendisi olmuyordu. *Biz* oluyordu.

Beş dakika sonra dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Baş ajana baktı. "Hemen D.C.'ye dönmek istiyorum." Ruth Ann'e döndü. "Misafirperverliğin için teşekkür ederim."

"Evet, Hanımefendi. Teşekkürler, Hanımefendi."

"Her şey iyi olacak. Sakın endişelenme."

Merdivenleri aceleyle tırmanarak Atlee'den dışarı çıktılar.

Helikopter saniyeler içinde havalandı. Kuzeybatıya yöneldi ve pilot hızlandı. Kısa bir süre sonra gözden kaybolmuşlardı.

Ruth Ann giriş kapısını kapatıp mutfakta işinin başına döndü. Birkaç dakika sonra burnuna garip bir koku geldi. Bunun ne olduğunu anlamak için oda oda dolaştı. Sonunda merdivenlerden aşağı yöneldi, koridoru aceleyle boydan boya kat etti, bodrum katı odasına açılan kapıya ulaştı. Kapı koluna dokunduğunda, eline ılık geldi. Şaşırarak kapıyı çekip açtı.

İşte o an Jane Cox'un boya incelticisi, halı ve kibritle başlatığı yangın basınçlı oksijen tüplerine ulaştı ve ateş almalarına sebep oldu. Bu patlama eski çiftlik evini kökünden sarstı. Açık kapıdan dışarı fırlayan alev topu Ruth Ann'in üzerine doğru ilerledi,

onu yakıp kül etti. Kadın çığlık atmaya bile fırsat bulamadı.

Yangın fark edildiğinde ve yardım çağrıldığında, artık çok geçti. Gönüllü itfaiye ekibi geldiğinde, Atlee'den geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Daha sonra Sean, Michelle, Willa ve Gabriel arabayla yoldan aşağı indiler. Olan biteni gördüklerinde, Gabriel araba daha durmadan aşağı atladı ve yolun geri kalanını koşarak kat etti.

“Anne! Anne!”

Michelle gaza bastı ve hızlandılar. Gabriel o kadar hızlı koşuyordu ki, ev enkazına aynı zamanda ulaştılar. Arabadan aşağı inerlerken, küçük oğlan itfaiyecilerin yanından çoktan fırlayıp geçmiş ve evden geriye kalan şeye dalmıştı.

Sean oğlanın arkasından koşturdu. “Gabriel!”

Michelle itfaiyecilerden birinin yanına giderek kimliğini gösterdi. “İçeride birini buldunuz mu? Zenci bir kadını?”

Adam ona ciddi bir tavırla baktı. “Biz... birtakım artıklar bulduk.” Annesini bulmaya çalışarak molozları eşelemeye başlayan Gabriel'e baktı.

Michelle dönüp onlara doğru koştu. Gabriel yere oturup, elinde bir şey tutarak ağlamaya başlayınca durdu. Biraz daha yaklaştığında, bunun ne olduğunu gördü. Yanmış bir kumaştı. Yaklaşmaya devam edince, bundan daha fazlası olduğunu gördü. Bu bir ön-lüğün artıklarıydı.

Sean ve Michelle küçük oğlanı sakinleştirmeye çalışırlarken, Willa ıslak, isli enkaz arasından büyük bir dikkatle ilerledi, onun yanına oturup kollarını etrafına doladı.

Gabriel ona baktı. “Bu... bu annemindi.”

Willa alçak sesle, “Üzgünüm,” dedi. “Çok üzgünüm, Gabriel.”

Gabriel ona baktı, yüzü elem içinde çarpılmıştı. Ama başını sallayarak teşekkür etti ve tekrar hıçkırmaya başladı. Willa kollarını ona daha da sıkı doladı.

Sean, Michelle'e baktı. “Tehlikede olanın onun annesi olacağını hiç düşünmemiştim,” diye fısıldadı.

“Bunu bilme şansımız yoktu. Sence bu bir şekilde Quarry'nin

yaptığı bir şey mi? Kanıtların tümünü ortadan kaldırmak için?”

“Bilmiyorum.”

Sean ve Michelle geride kaldılar ve orada, birbirlerine yaslanmış halde oturan iki çocuğu seyrettiler. Yüz ifadelerinden ikisinin de aynı şeyi düşündükleri belliydi.

Willa bunu bilmiyordu ama o da aynı elemi yaşayacaktı. Şu anda ne Sean’ın ne de Michelle’in ona bunu söyleyecek cesareti vardı.

Yangının için için kavrulan derinliklerine en son kereste düşmeden ve eski Quarry evi yok olmadan önce, Jane ve Dan Cox, Andrews hava üssüne inmek üzereydiler.

Jane kocasına yaptığı şeyi anlatmıştı. Başkan karısına bunu bu kadar çabuk düşündüğü için övgüler yağdırarak onu öptü. Muhtemelen yeğenlerini kaybetmiş olmalarına rağmen, başkan ve eşi Beyaz Saray’a uzun süredir olmadıkları kadar moralleri yüksek döndüler.

Gerçekten de, bir kez daha hayatta kalmışlardı.

85. Bölüm

Ülke, Willa Dutton'un sağ sağılim dönüşüne sevindi. Bu olay herkeste çok dokunaklı ve küçük kızın annesinin ölümünden dolayı hem acı hem de tatlı bir his yaratmıştı. Willa artık Amerika'nın en cesur küçükhanımıydı, ama henüz ona dair pek fazla şey görmemişlerdi çünkü ailesi matemli kızı medya kargaşasından uzak tutuyordu.

Rahatladıkları belli olan Dan ve Jane Cox kampanya turunda sürekli olarak bundan bahsettiler; halktan ve medyadan, yas tutan kızın mahremiyetine saygı göstermelerini istediler.

Eğer Willa ülkenin bir numaralı hikâyesiyse, bunu yakından takip eden ikinci konu Dan Cox'a, araştırma hâlâ devam ediyor olsa da, henüz kimlikleri belirlenemeyen birileri tarafından yapılan suikast girişimiydi. Dan Cox yaşadığı zorlu sınavdan kısa süreyle ve alçakgönüllülükle bahsetse de, ekibi onun ve eşinin baştan sona nasıl cesur davrandığını, yeğenlerini geri almak için hayatlarını nasıl riske attıklarını ve ülkenin büyük çoğunluğunun başkanı öldüren teröristlerin işi olduğunu düşündüğü komployu engellediklerini herkesin öğrenmesi için elinden geleni yaptı.

Artık seçim anketlerinde o kadar öndeydi ki, muhalefet yaklaşan seçimleri kazanmalarının imkânsızlığını açık açık kabullendi. Jane hayatında hiç bu kadar popüler olmamıştı. Birkaç derginin kapağında yer aldı, en önde gelen haberlerde ve sohbet toplantılarında boy gösterdi. Onu iyi tanıyanlar açısından, her ne kadar fiziken aynı görünse ve zayıflamış olmasına rağmen hâlâ göz alıcı ol-

sa da, onda farklı bir şeyler vardı. Gözlerinde uzun süredir varolmayan bir ışık belirmişti.

Sean King ve Michelle Maxwell de, istemdişi olmasına rağmen insanların ilgi odağı olmuştu. Başkan ve Ajan Waters onların suikast girişimini engellemek için neler yaptıklarından bahsettikten sonra, basının taleplerinden o kadar bunalmışlardı ki, ikisi de hiç kimse tarafından bilinmeyen bir yere taşındılar.

Waters'a madende olanlara dair bilgi verdiler. Diane Wohl'un orada, Daryl ve Sam Quarry ile birlikte olduğundan bahsettiler. Çöken madeni kazmak için çeşitli girişimlerde bulunuldu. Oradaki herhangi bir kanıtın ebediyen orada kalacağı daha net bir şekilde belirlenmeye başlamıştı.

Waters onları tüm bunları Quarry'nin yapmış olup olamayacağına dair sorguladığında, bilmediklerini belirttiler.

Sean'ın kolu ve diğer bereleri iyileşiyordu, Michelle koltuk değneklerinden ayağına takılan alçıya geçmişti. Gabriel mucize eseri ciddi tek bir fiziki yara almamıştı. Ancak, annesini ve evini kaybetmenin sebep olduğu duygusal darbe onu olumsuz anlamda etkilemişti.

Sean ve Michelle ona ilişkin ne yapabileceklerini aralarında tartışmışlardı.

Michelle, "Onu koruyucu aileye veremeyiz," dedi.

"Ben de bunu yapmak istemiyorum. Ona harika bir ailenin yanında harika bir yuva bulmak istiyorum."

Michelle, "Uzunca bir süre hiçbir şeyin onun açısından harika olacağını düşünmüyorum," dedi. "Hangi ailenin yanına giderse gitsin."

Sean sonunda, "Sence ona bir süre biz gözkulak olabilir miyiz?" diye önerdi.

"Biz mi? Biz farklı yerlerde yaşıyoruz. Evli değiliz. Mesleğimizde, yarı zaman eve uğramayan insanlar olduğumuz için, onun velayetini bize vermeyeceklerdir."

"Bunu başarmayı deneyebiliriz."

Michelle şöyle bir düşündü, sonra Sean'ın elini sıktı ve gülmüşü. "Deneyebiliriz. En azından bir süre."

Ardından FBI ve Beyaz Saray'ın yardımıyla, Sean ve Michelle hayatta herhangi bir akrabası olmadığı büyük bir hızla belirlenen Gabriel Macon'un geçici olarak velayetini aldılar. İlerde aşmaları gereken birtakım yasal potalar olacaktı ama şimdilik Gabriel'in kalacak bir yeri ve ona bakacak insanlar vardı.

Sean ve Michelle, Atlee'ye, Gabriel'in vasisi olduktan birkaç gün sonra tekrar gittiler. Oğlanı yanlarında götürmediler çünkü orada onu ilgilendiren hiçbir şey kalmamıştı. Gabriel'in Sean ve Michelle'le birlikte kaldığı şehir evi Gizli Servis tarafından sağlanmıştı.

FBI hâlâ olay mahallindeydi, çiftlik evinden geriye her ne kaldıysa üzerinde araştırma yapıyorlardı. Burası aynı zamanda başkan ve eşinin neredeyse ölecekleri yere de yakındı. Ve Tippi Quarry'nin öldüğü yere.

FBI, Sam Quarry'nin ölümcül planını bir araya getirirken kullandığı beceri ve pratik zekâyâ hayret etmişti. Sean ve Michelle, başkan ve eşinin neredeyse ölecekleri binanın yakınında, yerde bir çukur keşfedildiğini öğrenmişlerdi. Bu sığınakta dürbünün, uzaktan kumandanın, diğer ekipman ve cihazların yanı sıra bir TV monitörü vardı. İçeride biri varsa bile, artık burada değildi.

Sean ve Michelle, bunun Carlos Rivera ya da Kurt Stevens olduğundan şüpheleniyordu ama ellerinde bunu destekleyecek gerçek bir kanıt yoktu.

Sean küçük eve bakarken, "Temelde Dan ve Jane Cox için bir gaz odası inşa etti," dedi.

"Orada öz kızını öldürdü."

Sean, "Bu daha çok ötenaziydi," diye yanıtladı. "Onca yılın ardından."

Çift açısından en önemli konu çözümlenmeden kalmıştı. Atlee'nin bodrum katında öğrendikleri konusunda ne yapacaklardı?

Sean, "Herkes öldü," dedi. "Quarry. Tippi. Ruth Ann."

Michelle, "Belki de bu işin peşini bırakmalıyız," dedi. "Böyle bir şey yapmak Willa ve Gabriel'i yeniden tüm bu olayların içine sürükleyecek."

Sean, “Ve ülkeyi parçalayacak,” diye ekledi.

“Ama bu işin peşini bırakırsak da, her şey Cox’un yanına kalacak.”

“Biliyorum. Ama belki de bu diğer alternatiften daha iyidir.”

Atlee’nin kalıntılarına döndüler. Bölgeyi güven altına alan Rehine Kurtarma Ekibi elemanlarından biri onlara yaklaştı.

“Gazetede sizden bahsedildiğini okudum,” dedi. “Başkan için yaptıklarınızdan dolayı size teşekkür etmek istedim.”

Sean pek fazla coşku göstermeksizin, “Sorun değil,” dedi. Michelle ise tek kelime bile etmedi. Bu konuda hiçbir şey yapmama karar vermiş olsalar da, ikisinin de Birleşik Devletler başkanı hakkındaki düşünceleri Rehine Kurtarma Ekibi elemanınıninkinden çok daha farklıydı.

Adam enkazı işaret ederek, “Buraya ilk geldiğim zamankinden çok daha farklı görünüyor,” dedi.

Michelle, “Bina sağlamken buraya gelmiş miydin?” diye sordu.

Adam başıyla onayladı. “Bu binanın yandığı gün başkanın eşiyle helikopterdeydim. Bize helikopteri buraya indirtti. Kendini iyi hissetmediğini söyledi. İçeri girdi, zenci bir hanımla tanıştı. Saniyim kadın, hizmetçiydi. Biraz konuştular, ardından başkanın eşi bodrum kattaki bir odaya girdi. Aslına bakılırsa bunu yapmakta ısrarcıydı. İçeri girebilecek tek kişi oydu. Girdi, sonra çıktı ve buradan aceleyle uzaklaştık.”

Sean ve Michelle molozların üzerinden birbirlerine baktılar.

Sonra Atlee yandı.

86. Bölüm

Davet, Alabama dönüşünden iki gün sonra geldi.

Beyaz Saray yaz sonunun yumuşak ışığı altında çok güzeldi. Başkan ve eşinin özel dairesinde hep birlikte akşam yemeği yediler. Başkan orada değildi. Onları Jane davet etmişti. Yemek bittikten sonra oturma odasında, kâhyanın getirdiği kahveler ellerinde, oturdular. Sean ve Michelle orada gergin bir halde oturlurken, Jane ikisiyle de herhangi bir göz temasına girmede.

Sonunda Jane, “Uzun yol aldığımız bir gerçek,” dedi.

Sean, “Ne gibi?” diye sordu.

“Willa’yı bulmak, her şeyi tekrar yoluna sokmak. Size yaptıklarınız için ne kadar teşekkür etsem azdır. Siz olmasaydınız, başkan ve ben ölmüştük. Tabii Willa da öyle.”

“Sam Quarry ve oğlu öldü. Ayrıca Tippi Quarry de. Ama sen bunu biliyorsun zaten. Gabriel adlı küçük bir çocuk, annesini kaybetti. Ve Diane Wohl... biz onu Diane Wright olarak tanıyoruz. O, Atlanta’da kocanı arabada beceren kadındı, öyle değil mi? Onu hatırlıyorsun, öyle değil mi?”

“Lütfen basitleşme, Sean, buna hiç gerek yok.”

“Yani Willa her iki annesini birden kaybetti. Bu tam bir trajedi.”

“Elinde Pam’in onun annesi olmadığına dair hiçbir kanıt yok.”

Sean cebinden birtakım kâğıtlar çıkardı. “Aslında var. Bunlar

DNA sonuçları. Diane Wohl'un Willa'nın annesi olduğunu gösteriyorlar.”

Jane fincanını bıraktı, kumaş peçeteyi dudaklarına dokundurdu ve ona baktı. “Size burada yolumuza devam etmemizi öneriyorum. Geçmiş kurcalamamızı.”

Sean, Michelle sessizce bakmaya devam ederken, “Neden böyle bir şey yapmaya gereksinim duyuyorsun ki?” diye sordu.

“Çünkü o eve gittiğinizi biliyorum. O odayı gördüğünüzü de biliyorum.”

“Oh, Atlee'deki odadan mı bahsediyorsun? Sen oradan ayrıldıktan hemen sonra küle dönüşen o yerden mi? Ruth Ann'in ölümüne sebep olan o yangından mı?”

“Bunu duyduğumda gerçekten çok üzüldüm.”

“Ruth Ann'le tanıştın, öyle değil mi?”

“Kısa bir an için, evet. İyi bir kadına benziyordu. İkinizin, o kadının oğlunun geçici velayetini almanıza yardımcı olabildiğimize çok memnunum.”

“Ne yani, kanıtları ortadan kaldırmanın başka bir yolunu düşünemedin mi? O evi yakmak ve kadıncağızı öldürmenin haricinde?”

Jane ona duygularını açığa vurmayan bir yüz ifadesiyle baktı. “Senin neden bahsettiğinden haberim yok. Ben evden ayrılırken her şey yolundaydı, kadın da iyiydi. Yanımda olan herkese sorabilirsin. Yakınından bile geçmemen gereken bir şeye inanılmaz derecede tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorsun, Sean.”

“Bu bir tehdit mi? Çünkü benim gibi önemsiz birine yapılan tehdit bile dava konusu olabilir.”

“Benim önerimi duymak ister misin?”

“Neden olmasın? Hepimiz bu yolun yolcusuyuz.”

“Olan şey üzücü. Her açıdan. Detaya girmeden sana tüm bunların zor ve karmaşık olduğunu söyleyeceğim. Hem benim hem de başkanın açısından.”

“Evet, bunun Quarry ailesi açısından bu kadar kolay olması iyi bir şey. Kocanın yaptığı bir şeyden dolayı hayatları boyunca ıstırap çektiler.”

Jane lafının bu şekilde yarıda kesilmesini umursamadı. “Ülkenin iyiliği için senden başkanın utandıracak herhangi bir konuyu kamuoyuna açıklamamanı istiyorum. O iyi bir adam. Ülkesine fark gözetmeksizin hizmet etti. Mükemmel bir baba oldu.”

“Peki, biz niye bunun tersini düşünelim ki?”

“Bunun karşılığında, sana erkek kardeşimin ofisine izinsiz girerek dosyalarını çaldığın için herhangi bir cezai işlem uygulanmayacağını garantisini verebilirim. Anladığım kadarıyla içlerinden bazıları ulusal güvenlik konuları sınıfına giren özel dosyalardı.”

“Senin adına bir dava üzerinde çalışıyordum.”

“Tabii ki bunun kararını vermek mahkemeye kalacaktır. Ama ben senden hiçbir zaman kanunları hiçe saymanı istemedim. Ayrıca, kendi kendime biraz araştırma yaptım ve senin Cassandra Mallory’yi de açıkça şantaj yaparak tehdit ettiğini öğrendim. Sanırım Bayan Mallory de senin kendisine onun evinde uygunsuz cinsel taleplerde bulunduğunu, çıplak olduğu bir anda sahtekârlık yaparak içeri girdiğini iddia edecektir.”

“Küçük Bayan Cassandra beni hiç korkutmuyor, Jane.”

“Aynı zamanda Aaron Betack’ın ofisime izinsiz girdiğini ve masamdan bir şey aldığını da keşfettim. Sanırım gerçekler onun bunu senin ısrarlı isteğinle yaptığını gösterecektir. Sadece Ajan Betack’ın Gizli Servis’teki kariyeri sonlanmayacak, aynı zamanda ücünüz birden muhtemelen hapse gireceksiniz.”

“Eğer bunu ispatlayabilirsen, hiç durma. Fakat muhteşem kocanın başarı listesine dönersek, sanırım bir şeyi unuttun.”

Jane buz gibi bir sesle, “Neyi?” dedi.

“Zina yaptığını? Bu bir şekilde senin şu küçük listenden kaçmış olmalı.”

Michelle, “Ya tecavüzcü olması?” diye ekledi.

Jane ayağa kalktı. “Elinizde hiçbir kanıt yok. Dolayısıyla, başınızı çok büyük belalara sokmak istemiyorsanız, size bu tür komik suçlamalardan uzak durmanızı tavsiye ederim. O, Birleşik Devletler başkanı. Biraz saygı gösterin.”

“Ne için saygı gösterelim?”

“O evin duvarlarında ne tür yalanlar okuduğunuz umurumda bile değil, bunu yapmaya...”

Sean onun sözünü kesti. “O duvarlarda okuduklarımız *gerçekti*. Bunu sen de biliyorsun, bu yüzden evi ateşe verdin. Bizim de her şeyi yapmaya hakkımız var, Hanımefendi.”

Jane, “*Başkan eşi*,” dedi.

Sean ayağa kalktı. “Doğruları ne zamandan beri umursamamaya başladın, Jane? Bunlar ne zamandan beri seni ilgilendirmiyor? İlk örtbasın ardından mı? İkinci mi? Yoksa kendini hep bunun bir başkasının hatası olduğunu söyleyerek mi ikna ettin? Ya da bir gün imana geleceğine, birkaç hap yutacağına ve her şeyin daha iyi olacağına? Geçmiş, yaşanan onca incinme, bir anda silinip gitti mi? Sam Quarry gibi bir adamın elini kolunu sallayıp gideceğini, bu işin peşini bırakacağını mı düşündün? Diğer herkesin yaptığı gibi mi yapacak zannettin? Kocanın yıldızı böyle yükselirken hiçbir şey yapmayacağını mı? Onun bu kadar muhteşem bir başkan olmasından dolayı mı?”

“Burada, bu evde bulunmak nasıl bir şey, bilemezsin. Her zaman göz önünde olmak. Bir an olsun tedbiri elden bırakamamak. Yapacağın en ufak hatanın tüm dünyaya bir anda yayılacağını bilmek.”

“Hey, hiç kimse onu burada olmaya zorlamadı. Ya da seni.”

“İnanılmaz derecede çok çalıştım...” Sesi kesildi ve gözlerini bir bezle sildi.

Sean ona baktı. “Seni gerçekten tanıdığımı düşünmüştüm. Sana saygı duyduğumu hissediyordum. Senin gerçek olduğunu düşünmüştüm. Hepsi saçmalıktı, öyle değil mi? Alavere dalavere. Tıpkı bu şehir gibi. Perdenin gerisinde hiçbir şey yok.”

“Sanırım *evimden* ayrılma zamanınız geldi.”

Michelle, Sean’ın yanında dikildi.

“Tamam. Ama tek bir şeyi sakın unutma. Burası *senin* evin değil. Amerikan halkına ait. Sen ve sevgili kocan burada sadece kiracısınız.”

87. Bölüm

Sean yüksek sesle, “Gazetecilik işi berbat gidiyor, öyle değil mi Marty?” dedi. “Artık hiç kimse gazeteyi beklemiyor. Haberlere istedikleri an internetten ulaşabiliyorlar. Hepsi yalan olsa da.”

Saat gece yarısıydı. O ve Michelle, Washington’da bir yeraltı garajında, destek kolonun yanında dikiliyordu. Onlara doğru yürüyen adam durdu, Sean ve Michelle tepe lambalarının ışığından dışarı adım atarlarken kıkırdadı.

Sean, Martin Determann’la tokalaşıp Michelle’i onunla tanıştırdı.

Kısa boyu, gür ve kırılaşmaya başlayan siyah saçları ile yüksek bir ses tonu olan Determann, “Bu günlerde hangi iş yolunda gidiyor ki?” dedi. Keskin gözleri ufak tefek gözlüklerinin gerisinde dans etti. “Bir de insanlardan okumalarını ve bazı şeyleri düşüncelerini istiyoruz, öyle mi? Tanrı korusun.”

Sean sıırttı. “Hiç kimse sürekli sızlanan birinden hoşlanmaz, Marty.”

“Peki, tüm bu gizli kapaklı şey de ne?” Boş garajda etrafına bakındı. “Kendimi *All the President’s Men*’in bir sahnesinde gibi hissediyorum.”

“Sanırım birazdan öğreneceklerin sana birkaç gazete daha fazla sattıracaktır.”

Determann güldü. “Bir Pulitzer’i tercih ederim ama diğer yandan da açıkfikirliyimdir. Hey, belki de otobiyografinizi isimsiz olarak kaleme alabilirim. Son zamanlarda başınızdan geçen onca

şeyin ardından, büyük olasılıkla bunu yayıncılara yedi haneli rakamlarla satabiliriz.”

“Şu öğreneceklerin konusunda şaka yapmıyorum.”

Determann ciddileşti. “Ben de aslında etmediğinizi ümit ediyordum. Anlatın bakalım.”

“Haydi gel. Bu biraz zaman alacak.”

Sean, Alexandria’nın biraz kuzeyinde bir otel odası kiralamıştı. Oraya yöneldiler.

Michelle, Potomac’ın yanındaki Georgetown Washington anayolunda ilerlerlerken, “Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” diye sordu.

Determann, Sean’ın sırtını sıvazladı. “Bu adam boşanma davamda beni temsil etti. Eski karımın tüm birikimlerimi yiyip bitiren bir kokain bağımlısı olduğunu, beni UPS kamyon şoförüyle aldattığını ve hatta japon balığını zehirlemeye cüret ettiğini bilmiyordum. Onu yakalayıp hayatımdan çıkarmak için dava açtığımda, tüm bunlara rağmen sahip olduğum her şeyin yarısını talep etti. Sean’ın yaşlı Ursula’yla işi bittiğinde, kadın beş parasızdı. Köpeğini bile aldım, ki bu iyi bir şeydi çünkü hayvan beni ondan daha çok sevmişti.”

“Bence Marty başarılarımı abartıyor ama arada sırada doğruları çarpıtıyor olsa da, o muhteşem bir muhabir.”

“Ama şu ilk Pulitzer’imi almayı hâlâ bekliyorum.” Sean’ın hemen yanındaki koltuğa bıraktığı büyük ve tepeleme dolu akordeon dosyaya göz ucuyla baktı. “Öğreneceklerim orada mı?”

“Kısa bir süre sonra anlayacaksın.”

Odaya vardılar. Sean kapıyı arkalarından kapattı, ceketini çıkararak, “Şimdi konuya gelelim,” dedi.

Determann’ı, asker kaçağı raporlarından Quarry’nin bodrum kat duvarına detaylı bir şekilde işlediği hikâyeye, oradan da maddende neredeyse ölecekleri o güne kadar buldukları her şey konusunda bilgilendirirken Michelle’in Atlee’de çektiği fotoğrafların üzerinden teker teker geçtiler.

Başkan eşinin evi yaktığı ve Ruth Ann’i öldürdüğü kısma geldiklerinde Determann, “Benimle dalga geçiyorsunuz!” dedi.

“Öyle olmasını dilerdik.”

Sean adama Atlee’den aldıkları, Quarry’nin adaleti aramasına dair arka plan detayları içeren dosyaların tümünü de gösterdi.

Determann bol bol not aldı ve birçok da soru sordu. Kahve almak için dışarı çıktılar ve akıp geçen zaman eşliğinde bunları içip bitirdiler. Güneş doğarken, kahvaltı etmek ve biraz daha kafein daha almak için odadan ayrıldılar. Kahvaltılarını ederken konuşmaya devam ettiler, Potomac’ın sakin suyu hemen önlerinden akıyordu. Yakınlardaki havaalanından bir jet havalanarak gökyüzünde gürültüyle süzüldü. Odada hiç aralıksız sigara içen muhabir yüzünden aşırı dumana maruz kaldılar, öğrendikleri ve şüphelendikleri şeyleri irdelemeye devam ettiler. İşlerini bitirdiklerinde güneş gökyüzünde yükselmiş, öğlen yemeği zamanı geçmişti.

Determann arkasına yaslanıp gerindi. “Sana bunun hayatım boyunca duyduğum en inanılmaz şey olduğunu söyleyebilir miyim?”

Sean şakacı bir tavrıyla, “Sakın içinde kalmasın,” dedi. “Bu çok uygunsuz kaçır.”

“Hayır, gerçekten, yani bu, Watergate ve Monicagate’in önemsizmiş gibi görünmelerine yol açıyor.”

Michelle, “Yani bize inanıyorsun, öyle mi?” diye sordu.

“Size inanmak mı? Böyle bir şeyi uydurmuş olamazsınız, öyle değil mi?” Masaya yayılmış halde duran fotoğrafları ve sayfa sayfa notu işaret etti. “Anlattıklarınızı destekleyen kanıtlarınız da var.”

Adam bir sigara daha yaktı. “Ama benim anlayamadığım şey, Willa’nın neden kaçırıldığı? Yani o, başkanın eşinin yeğenydi filan, ama başkanın kalkıp kızın peşine düşeceğinden nasıl emin olabildiler? Ne de olsa bu onun kızı değildi. Bunu yapmasaydı, onu kimse suçlamazdı.”

Sean, Quarry’nin kayıtlarından aldığı diğer bir dosyayı çıkarttı. Muhabirden bu konuyu, o soruyu sorana kadar, kasten saklamışlardı.

“Quarry’nin yaptırdığı DNA test sonuçları burada. Bunlar Pam ve Willa Dutton’un kanları. Bu da Diane Wright’ın. Quarry

her testin kime ait olduğunu belli etmek için isimlerin altını kalemle çizmiş.”

Konuyu hızla inceleyen, sonrasında hikâyeye ve temel oyuncularına mükemmel derecede hâkim olan Determann, “Diane Wright’ın, yani Diane Wohl’un,” dedi.

“Doğru.”

“İyi ama neden DNA testi?”

“Bunlar Willa’nın annesinin Pam değil, Diane olduğunu gösteriyor.”

Determann kâğıtları alarak inceledi. “İstersen bana aptalsın da, ama seni tam olarak anlayamıyorum, Sean.”

Sean yaklaşık on üç yıl önce o arka sokakta yaşananları anlattı, bunu ilk defa Michelle haricinde birine anlatıyordu. Jane Cox’a karşı beslediği sadakat onu bunu yapmaktan alıkoymuştu. Ancak, sadakat sınırlarını doldurmuştu ve başkanın eşine karşı sabrı kalmamıştı. Madende, Sam Quarry’ye Willa’yı serbest bırakması durumunda gerçeklerin ortaya çıkmasına yardımcı olmak istediğini söylemişti. Adam pazarlıkta üzerine düşeni yapmıştı, Sean başta sessiz kalmaya karar vermişti ama başkan eşinin Atlee’de yaptığını keşfettikten sonra, ölü adama karşı sözünü tutmaya azmetmişti.

Determann arkasına yaslanıp gözlüklerini çıkardı. “Yani Senatör Cox aşağıda, Diane Wright tepesindeydi, öyle mi? Dokuz ay sonra Willa doğdu. O, onun çocuğu. Tanırım. Ayrıca daha önceden Tippi Quarry’ye yaptıkları? Ne aşağılık bir adam!”

Michelle, “Bu adamın kontrol edemediği anatomik bir parçası var,” diye vurguladı.

Sean ona kırklı yaşlarının sonlarında, yüzü acı yüklü bakan bir adamın fotoğrafını gösterdi. “Ve Quarry, Jane Cox’un Tippi’nin kürtajını yapan ve bu işlem sırasında arterlerden birini kesen kasabı tanıdığını öğrendi. Polis kızı terk edilmiş bir binanın bodrum katında buldu, muhtemelen bu pislik yaptığı şeyin farkına varduktan sonra onu oraya atıvermişti. Adam uyuşturucu ve alkol sorunları sebebiyle doktorluk yapma yetkisini kaybetmişti ama hâlâ eski arkadaşları için çalışıyordu.”

“Kızı olanları anlatabilir korkusuyla normal bir doktora ya

da hastaneye götürmedi, öyle mi? Ya da insanlar uygunsuz sorular sormaya başlayabilirler diye?”

“Kesinlikle.”

Determann öne doğru uzanarak kâğıtları inceledi. “Ama hiç kimse başkanın DNA’sına baktırmamış?”

“Eğer bakarlarsa, uygun olduğunu görecekler.”

“Pekâlâ, dosyada adamın DNA sonucu var. Belki de bu hikâye yeniden bir testin yapılmasına yol açacaktır.” Hızla not almaya başladı ama Sean elinin üzerine elini bırakınca durdu. Sorgulayıcı bir yüz ifadesiyle baktı.

“Marty, senden bir şey rica edebilir miyim?”

“Yüzyılın hikâyesini bana verdikten sonra mı? Evet, sanırım bir tanesine dayanabilirim.”

“Senin hikâyesinin bu kısmını yazmanı istemiyorum. Willa hakkındaki kısmı.”

“Bir daha söyle?”

Michelle konuştu. “Willa, annesini kaybetti. Onu doğuran kadın da öldü. Biz bunun çok fazla olacağını düşünüyoruz. Ona bunca şeyi yaşatmak hiç de adil olmayacaktır.”

Sean, “Bunun haricinde elinde yeterince malzeme var,” diye ekledi. “Buna başkanın eşinin, kocasının kabahatlerini örtbas etmek uğruna, bir evi yaktığı ve masum bir kadını öldürdüğüne dair çok güçlü, dolaylı kanıtlar da dahil. Ama muhabir sensin, dolayısıyla buna sen karar ver. Seni bu konuyu saklamaya zorlamayacağız.”

Determann rahatsız göründü. “Sizce o kadın evi yakarken Ruth Ann’i öldürmek niyetinde miydi?”

“Umarım değildir. Ama sanırım bu sorunun yanıtını ondan başka hiç kimse de bilmiyor. Benim bildiğim şey, Willa’nın şu ana kadar yeterince şey yaşadığı.”

Determann başını salladı ve Sean’a elini uzattı. “Anlaştık.”

“Teşekkürler, Marty.”

Determann, “Bu harika bir hikâye, Sean. İkinizin de neden doğruların ortaya çıkmasını istediğinizi kesinlikle anlıyorum.”

Sean tedbirli bir şekilde, “Ama?” dedi.

“Ama bu bu ülkeyi temelinden sallayacak, adamım.”

“Bazen bunun yapılması lazım, Marty. Bazen yapmak gerekiyor.”

88. Bölüm

Willa elleri kucağında, Sean, Michelle ve Gabriel'in karşısında oturdu. Başı önüne eğikti. Tuck'ın, şu anda satılık olan eski evlerinden yaklaşık iki kilometre kadar uzakta kiraladığı bir evdeydiler. Hiçbiri oraya dönüp yaşamak istememişti. Tuck kızının yanına oturdu, bir kolunu onu korurcasına omzuna doladı.

Gabriel, Willa'ya doğrudan bakmadan, "Annenin öldüğüne üzıldüm," dedi. Üzerinde yeni beyaz bir polo gömlekle kot pantolon vardı, yangında kaybettiğinin yerine geçsin diye Sean'ın aldığı yeni şapkasını başına geçirmişti. Tek eli cebindeydi, parmakları yangından sağlam çıkan tek şeyin etrafına dolanmıştı: Sam Quarry'nin Atlee'den bir daha dönmemesine ayrılmadan önce şifoniyerinin üzerine bıraktığı para.

Willa, "Ben de senin annen için üzgünüm." dedi. "O madende çok cesurca davrandın. Sen olmasaydın hayatta kalabileceğimi hiç sanmıyorum."

Gabriel, Sean'a yan yan baktı. "Beni dışarı o çıkardı. Ben de Bay Sam olmasaydı bu işi başaramayacağımdan eminim."

Willa, başını tekrar Gabriel'e çevirmeden önce, geçici evinin içini şöyle bir taradı. "Onun bir kızı vardı. Adı Tippi'ydi."

"Evet. O gerçekten çok hastaydı. Bay Sam ona kitap okuma izin verirdi."

"Jane Austen, bana söyledi."

Sean, Willa'ya, "Sana ondan bahsetti mi?" diye sordu.

"Pek değil, ama onu oldukça düşündüğünü söyleyebilirim. Kendine göre." Babasına baktı. "Bir kez oradan kaçmayı denedim.

Neredeyse dağdan aşağı düşüyordum. O benim hayatımı kurtardı. Bay Sam beni düşmeden yakaladı.”

Tuck biraz kıpırdandı. “Bunların hepsi geçmişte kaldı, Willa. Artık böyle şeyleri düşünmene gerek yok, tatlım. Hepsi bitti.”

Willa parmaklarıyla oynadı. “Biliyorum, baba. Ama bir yanım...” Öne doğru uzandı. “O, kızını kaybetti, öyle değil mi?”

Michelle ve Sean hızla bakiştılar. Sean, “Evet, kaybetti,” dedi. “Ama ben de babanın söylediklerine katılıyorum. Muhtemelen bunu çok düşünmemen lazım.”

Tuck, Gabriel’e göz attı. Adamın, bu masum küçük bir oğlan bile olsa, Sam Quarry’yle ilintili hiç kimsenin ne evinin ne de kızının etrafında dolaşmasından memnuniyet duymadığı çok açıktı. “Anladığım kadarıyla o sizinle kalıyor arkadaşlar. Nasıl gidiyor?” Ses tonu bunun hiçbir işe yaramayacağına dair beslediği inancı net bir şekilde vurguluyordu.

Michelle kendinden emin bir tavırla, gurur içinde, “*Harika*,” dedi. “Yeni sömestr için onu buradaki okula aldırдық. Henüz yedinci sınıfa gidiyor olmasına rağmen cebir derslerine başladı, yabancı dil yeteneği ise çok güçlü,” dedi.

Sean, “İspanyolca ve yerli Amerikalı dili,” diye ekledi.

Tuck, “Bu harika,” dedi. Samimi olmadığı açıktı.

Willa, Gabriel’e kaçamak bir bakış atarak, “Tabii ki harika,” dedi. “Sen gerçekten çok zeki olmalısın.”

Gabriel omuz silkti. “İdare ederim. Öğreneceğim çok şey var ve burada her şey...”

Willa, “Farklı mı?” diye sordu. “Sana bu tür şeylerde yardım edebilirim.”

Tuck şöyle bir güldü. “Dur bir dakika, tatlım, sen zaten çok meşgulsün. Eminim ki Bay King onunla ilgilenebilir.”

Michelle, Willa’ya baktı. “Ama önerin için teşekkürler. Bu çok güzel bir yaklaşımdı.” Artık doğrudan kızın babasına bakıyordu. “Kim bilir, belki de ikiniz iki harika arkadaş olabilirsiniz.”

Daha sonra, Willa, Gabriel’e odasını gösterirken, Tuck, Michelle ve Sean’ı bir kenara çekti. “Yaptıklarınız için size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Willa’nın bana anlattığı onca

şey... Tanrım. Hayatta kalması bir mucize. Aslında bu hepiniz için geçerli.”

“Muhtemelen bunu duymak istemezsin ancak o madene dönen ve Willa’yı kurtaran gerçek kişi Sam Quarry. O bunu yapmamış olsaydı, kız şu anda burada olmayacaktı.”

Tuck’ın yüzü kızardı. “Evet, pekâlâ, eğer o serseri tüm bunları yapmasaydı, Willa hiçbir zaman o madende olmazdı ve Pam de hâlâ hayatta olurdu.”

“Haklısın. Kız kardeşinle hiç konuşuyor musun?”

Tuck kaşlarını çatı. “Pek değil. Dan, Willa’yı beraberinde küçük bir kampanya turuna çıkarmak istedi. Fakat...”

Michelle, “Fakat siz bunun biraz *sömürüye kaçacağını* düşündünüz, değil mi?” dedi.

“Öyle de denilebilir, evet.”

“Çocukların artık sana gerçekten ihtiyaçları var, Tuck. Dolayısıyla işleri bir süre ortağın David Hilal’in yürütmesini isteyebilirsin.” Durakladı. “Sadece karısından uzak dur yeter.”

Şaşıran Tuck henüz bir şey söyleyemeden, Sean adamın omzuna elini atıp, “Cassandra Mallory adlı kadının yakınından geçersen, yemin ederim pantolonunun içindekini keseceğim, seni orospu çocuğu.”

Tuck, Sean’ın inanılmaz derecede ciddi olduğunu fark etmeden önce kıkırdadı.

Daha sonra arabalarına yürürlerken, Willa dışarı fırlayıp onlara doğru koştu. Üçüne de birer zarf uzattı.

Michelle, “Bu da ne?” diye sordu.

“Teşekkür mektubum, bana ettiğiniz yardımlar için.”

“Tatlım, bunu yapmana gerek yok.”

“Annem insanın hep teşekkür mektubu yazması gerektiğini söylerdi, ayrıca ben bunu yapmayı da istedim.”

Gabriel mektubunu o güne kadar kendisine verilmiş en değerli şeymiş gibi tuttu. “Bu çok hoş bir şey, Willa. Teşekkür ederim.”

Willa başını kaldırıp onlara baktı, gözleri o kadar iriydi ki tüm yüzünü yutmuş gibiydi. “Bay Sam’den anneme yaptığı şeyden dolayı nefret ediyorum.”

Gabriel hemen başını önüne eğerek bir adım geriledi.

Michelle, “Biliyorum, tatlım. Annenin canını yakmak istediğini hiç sanmıyorum ama yine de bu onun hatası,” dedi.

“Ama o bana, gitmeme izin vermeden hemen önce, eğer birini seviyorsam nefret etmeye de hazır olmam gerektiğini söylemişti. Sanırım bunun anlamı, birisi insanın sevdiği birini incitirse, insanın o kişiden nefret edeceğiydi. Bu doğal bir şey.”

Sean biraz sıkıntılı bir tavırla, “Sanırım öyle,” dedi. Bunun sonunun nereye varacağından emin değildi.

“Sanırım Bay Sam kızını seviyordu.”

Michelle yumuşak bir ses tonuyla sol gözünü silerek, “Bence de öyle,” dedi.

Gabriel, “Seviyordu,” diyerek araya girdi. “Bundan şüphe etmeye bile gerek yok.”

“Birileri onu incittiği için, o insanlardan nefret etti.”

Sean, “Bu muhtemelen doğru,” dedi.

“Ama ardından, bu nefretten her zaman kurtulmak gerektiğini söyledi. Aksi takdirde bunun bizi içten içe harap edeceğini... ve başka birini sevmemize izin vermeyeceğini...” Bunu söylerken Gabriel’e baktı. İki çocuk uzunca bir süre birbirlerine baktılar.

“Sanırım Bay Sam haklıydı. İkimiz için de.” Gabriel’in yeni gömleğine bir gözyaşı damladı, Willa’nın yanaklarından da yaşlar süzülüyordu.

Willa o kocaman, üzgün gözlerini üzerlerine çevirdiğinde Sean birkaç hızlı nefes aldı, Michelle ise sırtını onlara döndü.

“Dolayısıyla artık ondan nefret etmeyeceğim.”

Artık Michelle hıçkırmaya başlamıştı, hemen bir adım uzaklaştı, gözleri yaşarmaya başlayan Sean’ın arkasına saklanmaya çalıştı.

Sean tırtıklı bir ses tonuyla, “Tamam, Willa,” dedi. “Bu muhtemelen iyi bir fikir.”

Willa üçünü de kucakladı, ardından koşturarak evine döndü.

Sean, Michelle ve Gabriel bir süre orada dikildiler. Sonunda Gabriel, “O, sahip olunabilecek iyi bir arkadaşı,” dedi.

Michelle, “Evet, öyle,” karşılığını verdi. “Evet, öyle.”

Seçim Günü'nde, cesaretinin ve yeğeninin evine dramatik dönüşünün desteğiyle, Dan Cox, Amerikan başkanlık seçimlerinde o güne kadar görülen en büyük arayla, Beyaz Saray'da ikinci dönem başkanlığını kazandı.

Onun göreve başlamasından iki ay sonra, günler ve geceler boyu hayatının hikâyesi dışında hiçbir şeye odaklanmayan Martin Determann *Washington Post*'da tam dokuz sayfalık olağanüstü bir makale yayımladı. Determann, Sam Quarry'nin yıllar boyunca süren çalışmasını akıllıca sırtlanmış, bunu profesyonel bir araştırmacı muhabirin bakış açısına indirgemiş ve daha da önemlisi, kesin kanıtlarla desteklemişti. Hikâyesi o kadar özenle işlenmiş olaylara ve kaynaklara dayandırılmıştı ki, dünyanın her yerinden medya pazarı hikâyeyi kaptı ve kendi araştırmalarını yaptı, Dan Cox'un geçmişine dair çok daha büyük bir başarıyla saklanan sırları ortaya çıkardı.

Determann da Pulitzer Ödülü'ne aday gösterildi.

Tüm bunların sonucunda, Dan ve Jane Cox'a karşı ülkenin her yerinde büyük bir öfke oluştu. O kadar ki, kasvetli bir nisan gününde rezil olan ve aşağılanan Dan Cox, Amerikan halkına Oval Ofis'ten seslenerek Birleşik Devletler başkanlığından ertesi gün öğlen saatinde istifa edeceğini bildirdi.

Söylediğini de yaptı.

89. Bölüm

Cox'un istifasından bir ay sonra, Sean ve Michelle, Atlee'yi bir kez daha ziyaret etti.

Tippi Quarry yakındaki bir kilisenin mezarlığında annesinin yanına gömülmüştü. Sean ve Michelle'in Sam Quarry'nin ölümüne dair verdikleri zamansal beyan baz alınarak, arazinin mülkiyeti Sean'ın bodrum katta bulunduğu vasiyet doğrultusunda Ruth Ann Macon'a geçti. Quarry, bu süre bir saat bile olsa, kadından önce ölmüştü.

Bu da, Ruth Ann'in hayattaki tek oğlu olan Gabriel'in Sam Quarry'nin mülkünü miras aldığı anlamına geliyordu. Sean tüm bu olanların yasal yönünü Alabama'daki lisanslı bir avukatla yürütüyordu. İki yüz dönümlük araziye, Quarry'nin üniversite parasını karşılayacak ve hatta bunun üzerine elinde biraz da birikmiş meblağ kalacak oranda bir bedel ödemeye hazır bir şehir planlamacısına satmayı düşünüyorlardı.

Avukatla ve şehir planlamacısının temsilcileriyle toplantıları bittikten sonra arabalarına yönelmişlerdi ki, birisi onlara seslendi.

"Selam?"

Döndüklerinde kahverengi tenli, beyaz saçları omuzlarına kadar inen, geniş kenarlı hasır şapkalı, suratı kırış kırış bir adamla karşılaştılar. Bir zamanlar evin verandasının yer aldığı noktada dikiliyordu.

Sean, "Size de selam, efendim," dedi. Adama yaklaştılar. Michelle, "Siz Fred misiniz?" diye sordu.

Fred de onlara doğru yürürken, başını sallayarak onayladı.

“Benim adım Michelle, bu da ortağım Sean.”

Tokalaştılar, ardından bir zamanlar çiftliğin yer aldığı tarafa doğru döndüler.

Fred, “Sam’i tanıyor muydunuz?” diye sordu.

“Biraz. Sanırım siz tanıyordunuz, değil mi?”

“İyi adamdı. İzin verin arazisinde yaşayayım. Bana sigara ve Jim Beam getirirdi. Onu özleyeceğim. Hepsini özleyeceğim. Artık Gabriel burada yaşamadığına göre, sanırım geriye bir tek ben kaldım. Benimle birlikte kalan iki yerli vardı, ama onlar da ayrıldılar.”

Michelle, “Koasati mi?” diye sordu.

“Kayıp halk, evet. Nasıl bildiniz?”

“Tahminimde şanslıydım.”

“Mülkün satıldığını duydum. Bu işle bir ilginiz var mı? Bazı adamlarla buluştuğunuzu gördüm.”

“Bu doğru. Ama Gabriel bize sizden bahsetti, biz de sizin ve karavanınızın burada durmasına izin veren bir anlaşma imzaladık.”

Fred vahşice gülümsedi. “Bunun bir anlamının olacağından şüpheliyim.”

“Neden?”

Derin derin derin öksürdü. “Doktorlar sadece birkaç ayımın kaldığını söylüyorlar. Ciğer rahatsızlığı.”

Sean, “Üzgünüm,” dedi.

“Üzülme. Yaşlandım. Ölme zamanım geldi.” Michelle’in koluna küçük elini yerleştirdi. “Treylerime gelip bir bira içmek ister misiniz? Buraya çok yakın. Ayrıca karavanım bugüne kadar böylesine güzel bir hanımefendiyi hiç görmedi.”

Michelle gülümsedi. “Bir kız böyle bir öneriyi nasıl geri çevirebilir ki?”

Adamın küçük treylerine oturdular, herkes birer şişe bira içti, Fred onlara büyük bir zevkle Sam, Gabriel ve Atlee’deki yaşama dair hikâyeler anlattı.

“Biliyor musunuz, Sam’in sürekli mutsuz olduğunu size ko-

layca söyleyebilirim. Bunu belli etmemeye çalışıyordu ama o mutsuz bir adamdı.”

Sean birasından bir yudum aldı ve başını salladı. “Sanırım bu konuda haklısın.”

“Sam’in bizim kültürümüze saygısı büyüktü. Bana bu konuda çok sayıda soru sorardı. Sembollerimiz, ayinlerimiz.”

Sean doğruldu. “Sam’in kolunda bir keresinde bir işaret gördüm.” Sean treylerin sarsak masasının üzerindeki toz katmanına bu işareti çizdi ve bunu yaparken de konuşmaya devam etti. “Dört çizgi. Uzun, her iki ucu iki dik çizgiyle kesilmiş, ortasında ise yine kendisine dik daha kısa bir çizgi bulunan yatay bir çizgi.”

Fred başını henüz Sean lafını bitirmeden sallamaya başlamıştı. “Ona bundan ben bahsettim. Yerli Amerikan kültüründe bu, ruhani korunmanın izi. Koasati değil, muhtemelen diğer bir kabileye ait olmalı. Hangisi, emin değilim. Her neyse, soldaki çizgi *winyan*, yani ‘kadın’ anlamına geliyor. Sağdaki işaret *wicasa*, yani ‘erkek’ için. Ortadaki uzun çizgi *wakanyeza*’yı ya da ‘masum çocuk’u temsil ediyor.”

Sean, “İyi ama bu ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Çocukları koruma sorumluluğunun hep ebeveynlere ait olduğunu temsil ediyor.”

Sean, Michelle’e baktı. “Teşekkürler, Fred. Bu gerçekten de birçok şeyi açıkladı.”

Havaalanına dönerken Michelle, “Jane ve Dan Cox gibi insanlar nasıl bu kadar ileri gidebiliyorlar?” dedi.

“Çünkü Jane güçlü ve sert, istediğini elde etmek her neye mal olacaksa onu yapmaya hazır. Dan’da da insanların kendisini desteklemeyi istemelerini sağlayan bir yan var. İnsanları gerçekten tanıyor.”

“Yani her şey bu kadar basit, öyle mi? Tanrı yardımcımız olsun.”

“Ama bunun bir bedeli var, Michelle.”

Michelle şüpheli bir tavırla, “Gerçekten mi?” dedi.

“Bir gün her şeyin tepelerine çökeceğinin bilinciyle yaşıyorlar.”

“Bence bu yeterli bir bedel gibi görünmüyor, kusuruma bakma ama...”

“İnan bana, başkanlıktan istifası sadece bir başlangıç. Onlarca yıllık geçmişleri inceleniyor. İkisi de sonunda kendilerini hapse bulmazlarsa çok şanslılardır demektir.”

“Biz ise sadece onların bu kadar şanslı olmadıklarını umabiliriz.”

Sean arka koltuğa uzanıp evrak çantasından bir şey çıkarmadan önce, birkaç kilometre daha yol aldılar. Arabayı kullanan Michelle dönüp bunun ne olduğuna baktı.

“O da ne?”

“Horatio Barnes’ın ofisine izinsiz girdiğin gece çöpe attığın dosya.”

“Ne? Nasıl?”

“Köşeyi daha yeni dönmüştüm ki, senin bunu fırlatıp attığını gördüm. Çıkarıp kuruttum. Ama okumadım. Bunu kesinlikle yapmam. Ama senin bunu almak isteyebileceğini düşündüm.”

Michelle kâğıt yığınınına baktı. “Teşekkürler, ama buna ihtiyacım yok. Babamla birlikte bunu çoktan açıklığa kavuşturduk.”

“Yani içinde neler yazdığını biliyorsun, öyle mi?”

“Yeterli kısmını biliyorum.”

D.C.’ye indiklerinde, Michelle aracını havaalanının parkından çıkardı. Otuz dakika sonra Michelle’in dairesindeydiler. Gabriel’in şimdilik burada kalmasına karar vermişlerdi, ama Sean da oğlanla en az Michelle kadar ilgilenecekti.

Ancak bu gece Gabriel, Chuck Waters’in evinde kalıyordu. FBI ajanının altı çocuğu vardı, bunlardan üçü Gabriel’in yaşlarındaydı. Emektar, asık suratlı federal polis çocukları çok sevdiğini göstermiş, Gabriel’i hemen yanına almıştı. Ajan Manassas’ın dışında yaşıyordu ve son birkaç ay içinde Gabriel Waters’in çocuklarıyla çok iyi bir arkadaşlık kurmuştu. Sean, Chuck’ın gizliden gizliye aşırı zeki çocuğu üniversiteyi bitirdikten sonra FBI’da çalışmaya teşvik etmeye çalıştığını düşünüyordu. Ancak Sean, Gabriel’le bu konuyu çoktan konuşmuştu. Bir gece Michelle, Gabriel ve kendisi akşam yemeği yerken çocuğa, “Kendine FBI’dan çok daha büyük hedefler koymalısın,” demişti.

“Nasıl büyük?”

Michelle, “Tabii ki Gizli Servis,” diye yanıtlamıştı.

Michelle arabanın anahtarlarını mutfak tezgâhına bıraktı. “Kendine bir bira al. Gidip hızlı bir duş alacağım ve üzerime yeni bir şeyler geçireceğim. Sonra belki bir akşam yemeği yiyebiliriz.”

“Waters’ı arayıp Gabriel ne yapıyor, bir bakayım.” Gülümse-di. “Bu babalık işi o kadar da kötü bir şey değilmiş.”

“Evet, o yüzden onca uykusuz gecelerden ve kirli bezlerden kaçırıyorsun.”

Sean bir bira açtı, kanepeye oturdu ve Waters’ı aradı. Ajan, “Gabriel halinden memnun,” dedi. Sean, küçük çocukla konuşunca, sesinden duyduğu mutluluk bunu tasdikledi. Telefonu yerine bırakırken, Michelle’in yatak odasındaki duşun açılma sesini duydu. Televizyon seyretmeyi denedi ama ekrandaki polisiyenin konusu onun gerçekten yaşadıklarıyla kıyaslandığında o kadar uyduruk ve yavandı ki kapattı. Orada gözlerini yumarak oturdu, son birkaç aydır olan biteni en azından birkaç saniyeliğine unutmaya çalıştı.

Gözlerini açtığı anda, Michelle’in dönmediğini fark etti. Saati-ne baktı. On beş dakika geçmişti. Yatak odasından hiçbir ses gel-miyordu.

“Michelle?”

Yanıt alamadı. “Michelle!”

Bir küfür savurdu, ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Başlarına gelen onca belanın ardından, bunun olmayacağını kim söyleyebilirdi ki? Tabancasını çekti ve kısa koridordan yavaş yavaş ilerledi. Anahtara dirseğiyle vurarak ışığı açtı.

“Michelle!”

Yatak odasının kapısını yavaşça araladı.

Yan banyodan dışarı hafif bir ışık taşıyordu.

Daha yumuşak bir ses tonuyla, “Michelle? İyi misin? Rahat-sızlandın mı?”

Saç kurutma makinesinin çalışmaya başladığını duydu, rahatlayarak iç çekti. Dışarı çıkmak için döndü ama sonra bunu yapmamaya karar verdi. Banyo kapısının altından süzülen ince ışık huzmesine bakarak orada öylece dikildi.

Birkaç dakika sonra saç kurutma makinesi durdu ve Michelle

üzerinde uzun, kalın bir bornozla dışarı çıktı, saçları hâlâ nemliydi. Cassandra Mallory'nin giydiği kadar seksi bir şey değildi. Michelle baştan ayağa kapalıydı. Suratında en ufak bir makyaj yoktu. Ama yine de Sean'a göre, bu manzara diğeriyle kıyaslanamazdı. Şu anda baktığı kadın, dünyada bugüne kadar gördüğü en iyi insandı.

Michelle şaşkınlık içinde, "Sean?" dedi. "Sen iyi misin?"

"Sadece iyi misin diye bakmaya geldim. Endişelendim." Başını önüne eğdi, utanmıştı. "Ama iyi gibi görünüyorsun. Yani... harika görünüyorsun."

Çıkmak için döndü. "Dışarıda, girişte olacağım. Belki akşam yemeği..."

Henüz o kapıya ulaşmadan Michelle yanına gelmiş, elini tutmuş, onu odanın daha da içlerine doğru çekmişti.

"Michelle?"

Sean'ın elinden tabancayı alarak bunu yazı masasının üzerine bıraktı.

"Buraya gel."

Yatağa gidip yan yana oturdular. Michelle bornozundan sıyrılarak Sean'ın gömlek düğmelerini açmaya başladı. Sean'ın elleri hafif hafif Michelle'in kalçalarını okşuyordu.

Sean, "Bundan emin misin?" diye sordu.

Michelle düğmeleri açmayı bıraktı. "Ya sen?"

Sean tek elini Michelle'in dudaklarına yasladı, işaretparmağını dudak kenarında dolaştırdı.

"Aslında, uzun zamandır bundan emin olduğumu düşünüyorum."

"Ben de öyle."

Michelle yatağa sırtüstü uzanıp Sean'ı kendine doğru çekti.

—SON—

1960 yılında Virginia'da doğdu.

Kitapları 45'ten fazla dile çevrilen, 80'in üzerinde ülkede satışa sunulan ve dünya çapında 110 milyondan fazla satan

Baldacci, *New York Times*

çoksatan listelerinin değişmez isimlerindendir. Amerika'da

okuryazarlığı artırmak için çalışan ve kâr amacı gütmeyen bir kurum

olan Wish You Well Vakfı'nı eşiyle birlikte kuran Baldacci,

1997'de *People* adlı dergi

tarafından dünyanın en önemli

50 insanından biri seçildi. Birçok

dergi ve gazetede yazılarıyla

yer alan Baldacci, 75 milyon

okuyucusu bulunan

Parade adlı dergiye katkı

sağlamak amacıyla editörlük

hizmeti de vermektedir. Yazar

halen eşi ve iki çocuğuyla birlikte

Virginia'da yaşamaktadır.

DAVID BALDACCİ

ÖRTÜLÜ GÜNAHLAR

Devlet başkanı Don Cox'un hayatı, eşinin 12 yaşındaki yeğeni Willa'nın kaçırılmasıyla altüst olur; Willa'nın kaybolduğu gün annesinin de cinayete kurban gitmesi işleri büyük bir çıkmaza sürükler. Başkan ve ailesi olayları gizli saklı çözümlerin peşindedir, çünkü bu olayın duyulmasıyla ülkeyi sarsacak çarpıcı skandalların da gün yüzüne çıkması muhtemeldir.

Bir çiftlik evinin bodrumunda tutulan Willa, geçmişi acı hatıralarla dolu infazcısıyla baş başadır. Yaşama amacı elinden alınan infazcı, son bir umutla üzeri örtülmüş günahları açığa çıkarmanın peşindedir. Korunaklı bir hayat süren Başkan ve ailesi, yıllarını intikam hırsıyla geçirmiş bir adamın ortaya çıkmasıyla ölümden daha korkunç bir sonla yüzleşecektir.

